ጬለንጬለ

(ልብወለድ)

ከጌታቸው ደመቀ

ሐምሌ 1991
አዲስ አበባ

መብቱ በህግ የተጠበቀ ነው::
All Rights Reserved

Copyright- Getachew Demeke - 1999
ኮፒራይት - ጌታቸው ደመቀ - 1991

የሽፋን ስዕል - በቴዎድሮስ አሰፋ

ለአባቴ ለአቶ ደመቀ ወልደሥላሴና
ለወንድሜ ለእሸቱ ደመቀ መታሰቢያ ይሁንልኝ

ሁለተኛ ደረጃ ት/ቤት ሳለሁ ወደ ሥነጽሑፍ ዓለም ለመግባት ምክንያት ለሆነኝ መምህሬ አቶ ብቃለ ስዩም ይህንና ሌሎቹን ሥራዎቼን ሳይሰለች በማንበብ ገንቢ አስተያየቱን ስለሰጠኝ በአንባቢያን ስም አመሰግነዋለሁ::

በተጨማሪም አቶ ሺበሺ ለማ፣ አቶ ተስፋዬ ብርሃኑ፣ አቶ ተሻገር ሽፈራውና አቶ መስፍን እንድርያስ ይህን ድርሰት አንብበው ገንቢ አስተያየታቸውን ስለሰጡኝ እንዲሁም ወይዘሪት ማርታ ካሣዬ ረቂቁን በኮምፒዩተር በመጻፍ ስለተባበረችኝ በአንባቢያን ስም አመሰግናቸዋለሁ::

1

ሲጋራ በያዘው እጃቸው አውራ ጣት አገጫቸውን ደገፍ አድርገው፣ ክፍታ ካለው የመኖሪያ ቤታቸው በረንዳ ላይ ተቀምጠዋል። ቁልቁል፣ ግቢው ውስጥ በሚገኙት አበቦች፣ ዛሮችና ጥዶች ላይ ዓይኖቻቸውን ያሳርፉ እንጂ፣ አያዩዋቸውም። ትካዜ ደቋቁሷቸዋል። ትናንትና ቀን የገጠማቸው ነገር በስሜታቸው ላይ ለውጥ አሳይቷል። ከመሸም በኋላ እንደወትሮው መኖሪያ ቤታቸው ውስጥ በሚገኘው የግል ክሊኒካቸው የሚሰጡትን ህክምናና በንባብ ክፍላቸው ያደርጉት የነበረውን ጥናትና ምርምር ሳያካሂዱ አልጋቸው ላይ ይውጡ እንጂ፣ ዕንቅልፍ የሚሉት ነገር አልዳሰሳቸውም። ሲደክማቸው የሚያዝናናቸው፣ የሚያጫውታቸውና ይህችን ዓለም ለጥቂት ሰዓታት የሚያስረሳቸው ዕንቅልፍ እንደ አድማስ ርቋቸው ነበር። ሌሊቱ ከመቼውም ጊዜ ልቆ የጨለመባቸው፣ ከወትሮው እጅግ የጠቆረ ጽልመት ተጎናጽፎ በህይወታቸው ውስጥ ትታይ የነበረውን የተስፋ ጭላንጭል አልም አድርጎ ያጠፋባቸው ያህል ተሰምቷቸው ነበር። በምድር ላይ አሉ የሚባሉት አስፈሪ ፍጥረታት ከበዋቸው መግቢያ መውጫ ያሳጧቸው ያህል ከብዷቸው ነበር።

ሽቅብ እንደያዙት የረሱት ሲጋራ የቋጠረው አመድ ትከሻቸው ላይ ጠብ ሲል፣ ከሰጠሙበት የሀሳብ ባህር ውስጥ ብቅ አሉ። እሳቱ መጥፋት ደረጃ ላይ መድረሱን አዩ። ልምጥጥ አድርገው ከሳቡ በኋላ ፣ ጭሱን አስወጡና እንደገና በሀሳብ ሰመጡ።

ንግሥት ረጅም ነጭ የሌሊት ልብሷን እንደለበሰች ሳሎን ውስጥ ሆና ዓይኖቿን በባለመስታወቱ መስኮት ወደ ውጭ ላከች። መደባቸው ነጭ ስኒ የሚመስሉት ትላልቅ ዓይኖቿ ተወርውረው በትካዜ ቁጥጥር ሥር የወደቁ አባቷ በራ ላይ አረፉ። እዚያው አልቀሩም። ጠይም ቆዳ ያለው ፊታቸው ላይ፣ ቀጥ ብሎ ከሚወርደው አፍንጫቸው ግራና ቀኝ ከሚገኙትና ከጉርጓዶቻቸው ውስጥ የተወሸቁ ከሚመስሉት ዓይኖቻቸው ላይም ዘለሉ። ዓይኖቻቸው ንባብ ስለሚያበዙ አንድ ቀን ተግባራቸውን ያቆማሉ ብላ ትሰጋለች - ንግሥት ። ግና በሀምሳ ዕድሜያቸው እንዲህ የሆኑ፣ ጥቂት ዓመታት ሲጨምሩ እንደ ጨው ሟሙተው ያልቃሉ ብላ አሰባለች።

የዋናውን መኖሪያ ቤት በር ከፍታ ወደ በረንዳው ወጣች።

አጠገባቸው ቆመችና፣ " እንደምን አደርክ አባባ?" አለች ሙዚቃ በሚመስለው ድምጿ።

ምንም መልስ ሳይሰጡ ቀና ብለው አይዋት። በጥያቄ ዓይነት እንደ እንግዳ ሰው ትኩር ብለው ተመለከቷት። ግን በውስጣቸው ያነሱትን ጥያቄ፣ ጠይም ፊቷ አልመለሰላቸውም። ውበቷ የሆኑት ትላልቅ ዓይኖቿ የሚፈልጉትን እውነታ አልጠቆሟቸውም። ነጫጭ ትናንሽ ጥርሶቿን የሚሸፍኑትና ስልክክ ብሎ ከሚወርደው አፍንጫዋ ሥር ጎላ ብለው የሚታዩት ከንፈሮቿም ሊነግሯቸው አልቻሉም። የዛሬ ሀያ አምስት ዓመት ገደማ ከሚወዷት ባለቤታቸው የወለዷት የራሳቸው ፍሬ መስላ አልታይ አለቻቸው – ንግሥት።

ዘወትር በዕረፍት ቀናት ቤተሰቡ ተሰባስቦ ቁርስ የሚበላው በረንዳ ላይ ነው። በሥጋና በደም የተሳሰሩት የቤተሰቡ አባላት እርሷና አባቷ ዶክተር ናትናኤል ዘለቀ ብቻ ናቸው። ቀሪዎቹ ሁለቱ፣ ሸዋዬና ተገኝ፣ የቤቱ ሠራተኞች ናቸው። በግቢው ውስጥ ብዙ የቆዩ በመሆናቸው ከቤተሰቡ ተነጥለው እንደ ባዳ አይታዩም። በዶክተር ናትናኤል ቤት አሽከርና ቀጣሪ ወይም ጌታ የሚል ልዩነት አይታወቅም። በርሳቸው ቤት የሁሉም ሰው ሰብእና እኩል ነው። ልዩነት ያለው በሥራ ድርሻቸው ብቻ ነው።

ሳቀረበችላቸው ሰላምታ አፀፋውን ስላልመለሱላት ዝም ብላ አየቻቸው። እንደሁልጊዜው ዛሬ፣ "እንደምን አደርሽ ፣ ንግሥቴ?" ስላላልዋት ቅሬታ ተሰምቷታል። ትናንትና ማታ ሳታገኛቸው ወደ መኝታ ቤታቸው በመግባታቸውም፣ የአባትነት ፍቅራቸውን የሚገልፁላት ከንፈሮቻቸው ግንባሯ ላይ አላረፉም። አሁን በናፍቆት ይስሙኛል ብላ ገምታ ነበር።

ዓይኖቿን ከአባቷ ፊት ላይ ሳትነቅል፣ ከጎናቸው ካለው ወንበር ላይ ተቀመጠች።

ዶክተሩ አጠገባቸው ሰው እንደሌለ ሁሉ፣ ለልጃቸው ትኩረት ሳይሰጧት፣ እዚያው ሀሳባቸው ውስጥ ቀሩ።

በዚህ ሁኔታ ጥቂት ሲኮንዶች ካለፉ በኋላ፣ በፋሻ የተጠቀለለውን የንግሥትን አውራ ጣት አዩ–ትኩር ብለው።

ንግሥትን የአባቷ ያልተለመደ ዝምታ ሳያስደንግጣት አልቀረም። ወትሮ በግል ክሊኒካቸው ውስጥ የሚያካሂዱትን የጠዋት ህክምና ከጨረሱ በኋላ ፣ ከእርሷ፣ ከሸዋዬና ከተገኝ ጋር ለቁርስ ሲቀመጡ ሞቅ ካለ ፈገግታ ጋር የሚያደርጉት ጨዋታ ጣፋጭ ነበር። ያ ዛሬ የለም። አባቷ አንድ እንግዳ የሆነ ነገር እንዳገኛቸው ጠርጥራለች 'ምን ሆኖ ይሆን?' አለች በልቧ።

ለአባቷ ከጎናቸው ያለ ዘመድ እርሷ ብቻ ናት። እናቷ ወይዘሮ ትርንጎ ፣ ንግሥት ገና ህፃን ሳለች ነው በጡት ካንሰር የሞቱት። ከእርሷ ሌላ ቀራቢ የላቸውም። ስለዚህ፣ በሥራቸው ላይና በሌላ መንገድ ችግር ወይም እንግዳ ነገር ሲገጥማቸው የሚያማክሯት እሷኑ ነው። ዛሬ ግን፣ የገጠማቸውን ችግር አምቀው የያዙ መሰለዋል።

"ምን ሆነሃል አባዬ?" አለች ንግሥት፣ ለስለስ ባለ አነጋገር።

ዶክተር ናትናኤል ምንም መልስ አልሰጡም። አሁንም ሲጋራ በያዘው የግራ እጃቸው አውራ ጣት አገጫቸውን ደገፍ አድርገው ወደ ሌላ አቅጣጫ ተመለከቱ። ሩቅ የሚያዩ ይመስላሉ።

" አባዬ!"

"ምንም አልሆንኩም ባክሽ። "አሉና በፋሻ የተጠቀለለውን ጣቷን ተመለከቱ።

እርሷም የአባቷን ዓይኖች ተከትላ ጣቷን ተመለከተች። "ደህና ነኝ። ምንም አልሆንኩም። ደህና ነኝ።"አለች፣ በደረሰባት ጉዳት የተከፉ መስሏት፣ ለማጽናናት ብላ።

አባቷ የህክምና አዋቂ ሆነውም፣ የንግሥት ራስ ምታት ያስደነግጣቸዋል። በርሷ ላይ የሚታይ ቀላል በሽታ በቀላሉ የሚድን እንደማይመስላቸው ታውቃለች። በጣም ይጨነቁላታል። ከአንድ ዓመት በፊት፣ በ1978 ዓ.ም. በጠና ታምማ ሆስፒታል የገባችበት ጊዜ ትዝ አላት። ያን ጊዜ አባትየው የምትሞት መስሏቸው የተጨነቁት ታወሳት። ደም አስፈልጎ፣ እርሳቸው የሰጡት ከእርሷ ደም ጋር ባለመመሳሰሉና የሚሆናት እስኪመጣ ድረስ በጣም ተቻኩለው እንደነበር ሰምታለች። 'ለካ ይሄ ሰው ሲታመም መደንገጥና መጨነቅ በሀኪሞችም ዘንድ አለ?' ስትል ተገርማ ነበር፣ ከዳነች በኋላ አባቷ እንዴት እንደተጨነቁላት ሰዎች ሲነግሯት።

አጠር ብላ ወፈር ያለች ቀይ ሴት ቁርስ ይዛ መጣች። በሸክላ ሳህኖች ላይ ዳቦና የእንቁላል ፍርፍር፣ በነጭ የሸክላ ጀበና ሻይ እንዲሁም ስኒዎች አቀረበች። የእጅ ውሃ ሰጠችና ተገኝን ጠርታ ተቀመጠች።

ቁርስ መብላት ተጀምሯል። ከዶክተር ናትናኤል በስተቀር የገበታው ታዳሚዎች በወጉ እየበሉ ናቸው። እርሳቸው ግን አልቻሉም። የጎረሱት እህል አፋቸው ውስጥ ኩሬ ላይ እንደተንሳፈፈ የበቆሎ ቆረቆንዳ ይንቀዋለላል።

ንግሥት ሰረቅ አድርጋ አየቻቸው። አንድ መጥፎ ነገር እንደገጠማቸው ርግጠኛ ሆነች። ሥጋት ሥጋ እንዳየ አሞራ

አንገቦበበባት። አባቷ ላይ ያደሩት ትካዜና ሀዘን በርሷም ላይ ማደር ጀመሩ። 'ምን ነክቶት ይሆን? ሲከታተል የነበረው ምርምር ውጤት መጥፎ ሆኖ ይሆን? እንዲያም ቢሆን፣ ሁልጊዜ ሙከራ ካደረገ በኋላ ውጤቱ ጥሩም ሆነ አልሆነ ይነግረኛል። የዛሬው ጉዳይ ሌላ መሆን አለበት። ግን ማን አስቀየመው?'

ከሰዎች ጋር የሚቀያየሙበት ምክንያት አልታይ አላት። ዶክተር ናትናኤል ከሰው ጋር እጅግ ተግባቢ፣ ሳቂ፣ ተጫዋች፣ ከእርሳቸው ይልቅ የሰው ችግር ቅድሚያ የሚሰማቸውና የዋህ ሰው ናቸው። ብዙ ጊዜ ከሥራዎቻቸው ጋር ተጣምደው ስለሚውሉ ከሰዎች ጋር የሚጫወቱባቸው ጊዜያት ጥቂት ናቸው። ከሥራ እንደወጡ ቤታቸው ይመጡና በግል ክሊኒካቸው ውስጥ የህክምና ሥራዎቻቸውን፣ ከዚያ በኋላ ደግሞ በጥናት ክፍላቸው ውስጥ የምርምር ተግባራቸውን ከማከናወን በስተቀር ለሌሎች ጉዳዮች ትርፍ ጊዜ የላቸውም። ቀኑን ሙሉ ራሳቸውን በሥራ ላይ ስለሚያውሉ ከሰዎች ጋር ተገናኝተው የሚቀያየሙበት መንገድ አልታያትም።

"አትበይም እንዴ?" አለች ሸዋዬ ፣ ንግሥትን አይታ።

ንግሥት ከገባችበት ሀሳብ ውስጥ ወጣች። ሳይታወቃት እሷም እንደ አባቷ መብላቷን እንደመተው ያለች መሆኑን አላጢነችውም።

"እርስዎስ ፣ አይበሉም እንዴ ምን ሆናችኋል?" አለች ሸዋዬ በድጋሚ፣ ዶክተሩን እያየች።

"በቃኝ፤ ጠገብኩ። ይልቅ፣ በልተሽ ስትጨርሺ ወፍራም ቡና አፍይልኝ። "አሉና እጆቻቸውን እርስ በርሳቸው ከጠራረጉ በኋላ ሲጋራ ለኮሱ።

ድንገት ስልክ ከሳሎን ውስጥ ሲጮህ ተሰማ።

ሸዋዬ ገብታ ስልኩን አነሳች። "ሀሎ!"

ደዋይ የሚፈልገው ቁጥር መሆኑን ለማረጋገጥ ጠየቃት።

"አዎ ነው።"

"ንግሥት አለች?"

"ማን ልበል?" አለች ሸዋዬ።

"ግርማ።"

"ቆይ እስቲ ይጠብቁ።"

የስልኩን ማናገሪያ ስልኩ ከተቀመጠበት ጠረጴዛ ላይ አስቀምጣ ወጣች። "ንግሥቴ፣ ስልክ። "አለችና ተቀመጠች።

ንግሥት ተነስታ ወደ ሳሎን ገባች።

"ማን ነው የደወለው?" ሲሉ ጠየቁ ናትናኤል።

"ግርማ ነው።"አለች ሸዋዬ።

ለዶክተር ናትናኤል ግርማ የማይታወቅ ሰው አይደለም። አሁን ያሉበትን ቤት ሠርተው ከመምጣታቸው በፊት ይኖሩበት ከነበረው ሠፈር ውስጥ የሚኖር ጎረቤታቸው ነው። ግርማ ከንግሥት ጋር ያለውን ግንኙነት በደንብ ያውቁታል። ራሱን ለማሻሻልና ለማሳደግ ምንም ጥረት የማያደርግ ደካማ አድርገው ያዩታል። በትምህርቱ ከፍተኛ ደረጃ መድረስ ያቃተው በመሆኑና በተፈጥሮው ንዝህላል መስሎ ስለሚታያቸው፣ 'እየተራመደ የሚያንቀላፋው' ይሉታል-አንዳንድ ጊዜ ከንግሥት ጋር ስለ እሱ ተነስቶ ሲጫወቱ። ራሱን ያላነቃ፣ ራሱን ለማሳደግ ጥረት የማያደርግ ሰው ሌላውን ያደድባል የሚል እምነት አላቸው። በዚህ የተነሳ የልጃቸው ፍቅረኛ እንዲሆን አይወዱም። እንደማይሆናት ብዙ ጊዜ ለልጃቸው ቢነግሯትም፣ አልሰማቻቸውም። በዚህ ምክንያት ስልቹቷቸው ትተውታል።

ንግሥት ስልኩን አነሳች። ጠይም ፊቷ ላይ የፈገግታ ብርሀን ነግሷል። "ሀሎ!"

"ንግሥት?"ሲል ጠየቀ፣ በስልኩ ማዳመጫ ውስጥ የመጣው ድምፅ።

"አዎ፣ ደህና ነህ ግርማ? "አለች በድምፁ አውቃው።

"ደህና ነኝ። አንቺስ ደህና ነሽ?"

"አዎ። ደህና ነኝ። መቼ መጣህ?"

"ትናንት ማታ።"

"አንተ፣ በጣም ብዙ ጊዜ ሆነን እኮ! ሶስት ወራት አላለፉም?" አለች ንግሥት። ድንገት ድምጿ የመደነቅ ዜማ አዝሎ።

"ሁለት ወራት ከሶስት ሳምንታት።"

"አሁን ሥራው አለቀ?"

"አዎ። ሌላ ሥራ ካልታዘዝኩ በስተቀር ከእንግዲህ ወዲያ አዲስ አበባ ውስጥ ሳልቆይ አልቀርም። "አለ የግርማ ድምፅ።

"ሥራህ ግን አስቸጋሪ ነው። መገናኘት ባለመቻላችን ምን ያህል ቅር እንዳለኝ ታውቃለህ?" አለች እንደመከፋት ብላ።

ከግርማ ጋር በፍቅር ከተፈላለጉ ወዲህ ለመስከ ሥራ ተለይቷት ከአዲስ አበባ ወጥቶ ሲመለስ ይሄ አራተኛው ነው። ሰፋ ያለ ጊዜ አግኝተው የፍቅር ጨዋታ ተለዋውጠው አያውቁም። ይህ ሁኔታ ንግሥትን እጅግ አሳዝኗታል።

"ምን ላድርግ ንግሥትዬ? የሥራ ጉዳይ፣ የእንጀራ ጉዳይ ሆና እኮ ነው። ለእኔም ቅር እያለኝ ነው። ሁልጊዜ እስታውስሻለሁ።"

"ለመሆኑ ስልክ የሌለበት አገር ነው ሁልጊዜ የምትሠራው ወይስ ሳልናፍቅህ ቀርቼ ነው?"

"ናፍቆትማ የት ይቀራል ንግሥቴ? ሁልጊዜ ከዓይኑ ህሊናዬ አትጠፊም። ድምጽሽ ፣ ሳቅሽና ጨዋታሽም ከእዝነ ልቦናዬ አይጠፉም። ግን፣ ስልክ ማግኘት ተቸግሬ ነው። "አለ ግርማ ከልቡ።

"ስላላሰብከኝ እንጂ..."

"አንቺ ደግሞ አታምኚም። " ዝም አለ። "አሁን በስልክ መነጋገሩን እናቁምና፣ ዛሬ አብረን እንዋል። ፕሮግራም አለሽ እንዴ?"

"የለኝም።"

"ታዲያ የት እንገናኝ?"

"የፈለከበት ቦታ።"

"ሸርኒካ እንገናኝ?"

"ጥሩ። በስንት ሰዓት?"

"በስምንት ሰዓት።"

"እሺ ግን እንደ..."

ንግግሯን ሳትጨርስ ከበስተኋላዋ የአባቷ ድምጽ ተሰማት።

"ስልኩን እንዳትዘጊው። ላነጋግረው እፈልጋለሁ።" አሉ ዶክተሩ።

ንግሥት ደነገጠች። አባቷ ግርማን እንደማይወዱት ታውቃለች። ከዚህ በፊት እሱን እንኳን ለማነጋገር፣ ዓይናቸውንም ለማየት ፍላጎት አልነበራቸውም። አሁን ለምን ሊያነጋግሩት እንደፈለጉ ሊገባት አልቻለም።

"ግርማ፣ አባዬ ሊያነጋግርህ ይፈልጋል። በእኔ በኩል ቻዎ!" ብላ ስልኩን ለአባቷ አቀበለች።

ዶክተር ናትናኤል የስልኩን ማዳመጫ ጆሮዋቸው ላይ ከመደቀናቸው በፊት ልጃቸውን አዩዋት።

እሷም አየቻቸው።

ከሳሎኑ ውስጥ እንድትወጣላቸው ፈልገዋል። ግን "ውጪ" ብሎ መናገሩን አልወደዱትም።

እሷ አጠገባቸው እያለች መነጋገሩን እንዳልፈለጉ አውቃ ከሳሎኑ በመውጣት በረንዳው ላይ ካለው ወንበሯ ላይ ተቀመጠች።

አባቷ ለግርማ ምን ሊነግሩት እንዳቀዱና እሷ ለምን እንዳትሰማ እንደፈለጉ ሊገባት አልቻለም። ግርማ ደህና ሰው መሆኑን ለአባቷ በቀጥታ ሳይሆን በተዘዋዋሪ መንገድ ነግራቸዋለች። ግርማ እርሳቸው እንዳሰቡት ሳይሆን ለእርሷ የሚሆን ሰው እንደሆነ በአንዳንድ አጋጣሚዎች ገልፃላቸዋለች። ፍጹም ጨዋ፣ አስተዋይና ለሰው የሚያስብ መሆኑን ዘርዝራ አሚውታቸዋለች።

ዶክተር ናትናኤል የስልኩን ንግግር ጨርሰው ወደ በረንዳው ተመለሱ። ፊታቸው በቁጣ የተገለባበጠ ይመስላል። ትናንሽ ዓይኖቻቸው አባብጠው የደም ካስ መስለዋል።

ሸዋዬ ቁርስ ያቀረበችባቸውን ዕቃዎች እንዳነሳች ተገኝም ከመቀመጫው ብድግ አለ። አጭር፣ ጠይምና ወፍራም ነው።

ንግሥት የአባቷን ፊት አነበበች። ልትረዳው የምትችለው ነገር አላገኘችም። ጭንቅ አላት። ምን ብላ እንደምትናገር አላወቀችም። ብቻ ዝም ማለቱን መረጠች።

ዶክተር ናትናኤል ሌላ ሲጋራ ለኮሱ። እንደዛሬ በጥቂት ደቂቃዎች ውስጥ በርከት ያሉ ሲጋራዎች አጭሰው አያውቁም። ይህ ሁኔታ ደግሞ፣ በንግሥት ላይ ነፍስ ዘርቶ የነበረውን ጭንቀቷን አሳደገው።

ሲጋራቸውን በረጅሙ ምገው ጭሱን ካስወጡ በኋላ፣ "ከግርማ ጋር ምን ያህል ጊዜ አብራችሁ ቆይታችኋል?" ሲሉ ንግሥትን ጠየቋት።

በዝምታ መሀል ድንገት ብቅ ያለው ጥያቄያቸው ትንሽ አስደነገጣትና፣ "ለአንድ ዓመት ተኩል ያህል ጊዜ።"አለች።

"እ? .... ይሄን ያህል ጊዜ ፍቅረኛሞች ሆናችሁ ቆይታችኋል?"

"አይ። ለአንድ ዓመት ያህል በወንድምና እህት ጓደኝነት ነው የቆየነው። ከዚያ በኋላ ነው፣ ማለት፣ ለአምስት ወይም ለአራት ወራት ያህል ሁኔታው ተለውጦ ፍቅረኛሞች የሆንነው። ለመጋባት ያቀድነው አሁን ይሁን እንጂ፣ ከዚያ በፊት እርስ በርሳችን ስንተዋወቅና ስንግባባ ቆይተናል። እና የቸኮልን አይመስለኝም።" አለች ንግሥት፣ ያልተጠየቀችውን ጨምራ።

ዶክተሩ ሲጋራቸውን በጣም ስበው ጭስ አስወጡና ትኩር ብለው አዩዋት። ለልጃቸው አንድ ጥያቄ በማንሳት በምትሰጣቸው መልስ ከትናንትና ጀምሮ ሲያስጨንቃቸው ስለነበረው ጉዳይ ትክክለኛ ገጽታ ለማወቅ ፈለጉ። ግን የሚያነሱት ጥያቄ በልጃቸው ላይ የጥርጣሬ ሲጋት ይፈጥራል ብለው ተውት።

2

ዶክተር ናትናኤል ንግሥትን በረንዳው ላይ ትተዋት ወደ መኝታ ክፍላቸው ገቡና የሥራ ልብሳቸውን አውልቀው፣ ጠቆር ያለ የሱፍ ኮትና ሱሪ ለብሰው፣ መኪናቸውን ወደ አቆሙበት የግቢያቸው ጋራዥ አመሩ። ከጥቂት ሴኮንዶች በኋላ መኪናቸውን አስነሱና ከግቢው መውጫ በር ላይ ቆሙ—ተገኝ በሩን እስኪከፍትላቸው ድረስ።

ንግሥት ከተቀመጠችበት ሳትነሳ አየቻቸው። እንደወትሮው የሚሄዱበትን ቦታ ሳይነግሯትና ለመሰናበቻ ግንባሯን ሳይስሟት በመቅረታቸው፣ የተለመደው ጉርሻ እንደቀረበት ህፃን ተሳቀቀች። ጠይም ፊቷ ጠቆረ። ዕንባ ወጥቷት ብታለቅስ ደስታውን አትችለውም ነበር።

ቢጫዋ የዶክተሩ ቶዮታ ከግቢው ወጣች። ድል ገበያ አካባቢ ከሚገኘው መኖሪያ ቤታቸው ወደ ዋናው ጎዳና የሚወስደውን አጠር ያለ አስፋልት ለበስ መንገድ ያዘች።

ዶክተር ናትናኤል ተክዘዋል። ከትናንትና ጀምሮ ፍጹም ጤነኛ አይመስሉም። ሣር ቤት አካባቢ የሚገኘውን አደባባይ አዞሩና ወደሜክሲኮ አደባባይ ያበሯት ጀመር—መኪናዋን። አልፎ አልፎ፣ ሰዓታቸውን መመልከቱን አልተውም። አሁን ከሚሄዱበት ቦታ የሚፈልጉትን ሰው ካነጋገሩ በኋላ ሥራ መግባት አለባቸው። ቀኑ እሁድ ቢሆንም፣ ስድስት ሰዓት ላይ ሆስፒታል መገኘት አለባቸው። አነዳዳቸው ፍጥነት አለው። ለሚያያቸው ሰው ግን፣ በትክክል የሚሄዱበትን ቦታ የሚያውቁ አይመስሉም። በሀሳብ ላይ ናቸው። ሊያረጋግጡ የሚፈልጉትን ነገር በምን ዘዴ ማውጣጣት እንደሚችሉ እያሰላሰሉ ነው።

ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ ፣ ሜክሲኮ አደባባይን አልፈው ወደ መስቀል አደባባይ የሚወስደውን ጎዳና ያዙ። የደመነፍስ ጉዞአቸውን አሁንም ቀጠሉ። መስቀል አደባባይ ሲደርሱ፣ ከአንድ ህንፃ ሥር መኪናቸውን አቆሙና ሲጋራቸውን እየማጉ ወደ አብዮት ራንዴቩ

ገቡ። በመዝናኛ ቤቱ ውስጥ ያሉ ወንበሮች በሙሉ የሚፈልጉትን ሰው አልያዙም። አንድ ባዶ ጠረጴዛ አጠገብ ያለ ወንበር ሳቡና ተቀመጡ።

አንድ የቤቱ ባሪያ የቀረበው አሳላፊ መጣና፣ "ምን ልታዘዝ?" አለ።

ዶክተሩ ሲጋራ በያዘው እጃቸው አውራ ጣት አገጫቸውን ደገፍ አደረጉና የሚጠጡትን የመጠጦች አይነት አሰቡ። "ቡና—ወፍራም።" አሉ ወዲያው።

ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ አሳላፊው ቡናውን አቀረበላቸው።

ሲጋራ ባልያዘው እጃቸው ስኳሩን ማማሟት ጀመሩ። በሀሳብ ከመመሰጣቸው የተነሳ የስኳሩን መሟሟት በመርሳት ማንኪያውን ማንሽከርከር አልተውም፣ ግርማ በድንገት አጠገባቸው መጥቶ እስኪቆም ድረስ። ቀና ብለው ተመለከቱት።

የዶክተሩ ትናንሽ ዓይኖች ከእግሮቹ ሥር ጀምረው፣ ጥቁር ሰማያዊ ኮትና ራንግለር ሱሪ የለበሰውን ቀጭንና ረጅም ተክለ ቁመናውን ከቃኙ በኋላ ጠይም ፊቱ ላይ አረፍት አደረጉ።

እጁን ለሰላምታ ዘረጋላቸው። " እንደምን አደሩ ዶክተር?" አለ፣ ከአንገቱ ጎንበስ እንደማለት ብሎ።

"እንደምን አደርክ?" አሉና ጨበጡት ዶክተሩ፣ ከፊታቸው ላይ ጠንከር ያለ ጥላቻ እየተነበበ።

ልጁ ተቀመጠ። ረዘም ያለ ዝምታ ሰፈነ። ለምን ጉዳይ በአስቸኳይ ሊያነጋግሩት እንደፈለጉ ግራ ገብቶታል። ባለፉት ጊዜያት ቃለምልልስ ያደረጉባቸው ብዙ አጋጣሚዎች አልነበሩም። ከእንደሱ ያለ ሰው ጋር ጨዋታ መፍጠሪያ ጊዜና አጋጣሚ አጥተው አይደለም። ከዚህ በፊት አንድ ሠፈር ውስጥ አብረው በመኖራቸው ብዙ ሊቀራረቡ በቻሉ ነበር። መንገድ ላይ ሲገናኙና ሰላምታ ሲያቀርብላቸው፣ ከአንገት በላይ የሆነ አፀፋ ይመልሱለታል። እንደሚጠሉት ያውቃል። ግን ዛሬ፣ ሊያነጋግሩት ፈልገው፣ አንድ ጠረጴዛ ተጋርተው፣ ፊት ለፊት ተቀምጠዋል።

የያዙትን የሲጋራ ቁራጭ ተርኩሰው ካጠፉ በኋላ፣ ሌላ ለኮሱ። ሲጋራውን በረጅሙ ስበው፣ የክብሪቱን እሳት ለማጥፋት እያወዛወዙ ጭሱን ከአፋቸው አስወጡ።

አሳላፊው መጥቶ ግርማ የሚፈልገውን የመጠጥ ዓይነት ጠይቆ ሄደ።

ጥቂት ሴኮንዶች አለፉ፣ ሁለቱም ሳይነጋገሩ።

ድንገት፣ "ግርማ፣..." ብለው ዝም አሉ፣ አሳላፊው ሻዩን ይዞ ሲመጣ።

ግርማ እንደመደንገጥ ብሎ ጆሮዎቹን እንደጃንጥላ ዘርግቶ፣ አፉን ከፍቶ ቀጣዩን ቃላቸውን መጠበቅ ያዘ።

"እኔና አባትህ የቆየ ወዳጅነት አለን። ጫካ መንጥረን፣ ቤት ሠርተን፣ በጉርብትና አብረን ኖረናል። የእናንተ ቤት የእኛ ሆኖ፣ የእኛ ደግሞ የእናንተ ሆኖ ቆይቷል። ጎረቤት በነበርን ጊዜ፣ ደጉንም ክፉንም አብረን አይተናል። ስለዚህ ፣ እኔና አባትህ ወንድማማቾች ነን። በሥጋ መነካካቱ አይደለም ዋናው ቁም ነገር። ለችግር ጊዜ ከዘመድ ቀርቦ የሚደርስልኝ እሱ ስለሆነ፣ ወንድሜ ነው። እናትህም ብትሆን፣ ጥሩ እህቴ ናት። ባለቤቴ እኔንና ንግሥትን ጥላ ከሞተች ጀምሮ፣ ንግሥትን እንደጎረቤት ሳይሆን እንደ ልጇ፣ እንደእናንተ፣ አይታ አስፈላጊውን ረድታለች። የእናት ምትክ ሆናለች። በዚህ ውለታዋ የልጄ እናት ናት። አንተም የንግሥት ወንድም ነህ። ታዲያ ስታስበው ከአብሮ አደግህ፣ ከእህትህ ጋር ጋብቻ ለመፈጸም ማሰቡ ጥሩ መስሎ ይታይሀል? አንተ ለንግሥትዬ አንሰህ ሳይሆን፣ ነገሩን ከዚህ አኳያ አይቼው ነው ፍቅራችሁን ያልወደድኩት። ይህንኑ ጉዳይ ለአንተም ለእርሷም ብዙ ነግሬያለሁ። አባትህና እናትህም ሳይነግሩህ አልቀሩም። እናንተ ግን ነገሩን ችላ ብላችሁ፣ ንቃችሁን፣ ስራችሁን ሠራችሁ! ወራዳ የሆነ ተግባር ሠራችሁ!" ሲሉ ጮኹ፣ እንደካውያ ቀስ በቀስ በጋለ ድምጽ።

ግርማን፣ ከጅምሩ ለዘብ ብሎ እየጠነከረ የመጣው የዶክተሩ ድምጽ አስደነገጠው። ያማስልበት የነበረውን የሻይ ማንኪያ በዝግታ አስቀምጦ ዓይኖቻቸውን ማየት ጀመረ።

"ልጄን ጉድ አደረካት! እኔ አባቷ ባልኖርና ባላወጣው ኖሮ፣ ይህንን ጉዳችሁን ለመሸፈን ስትል፣ ልጄን መድሀኒት አጠጥተህ ልትገላት ነበር ሀሳብህ! " አሉና ሲጋራቸውን በእጅጉ መጠጡት– የመጉረስ ያህል።

የግርማ ልብ በድንጋጤ በወንጭፍ እንደተወረወረ ድንጋይ ቱር ብላ ልትወጣ ምንም አልቀራት። በግንባሩና በጀርባው ላይ የቀዘቀዘ ላብ መነጨ።

"ዶክተር የሚናገሩት አልገባኝም።" አለ ግርማ፣ ፈራ ተባ እያለ።

"እንዴት ሊገባህ ይችላል? ጆሮዎችህ ደንቁረዋል። ዓይኖችህ ጠፍተዋል። ስለዚህ፣ ሊደርስባችሁ የሚችለውን ችግር ቀደም ብላችሁ

ባለመገንዘባችሁ ልጄን ችግር ላይ ጣልካት! አስረገዝካት! የልጄን ህይወት አበላሸኸው!"

"እንዴ! ዶክተር ተሳስተዋል። በፍጹም!" አለ ግርማ፣ የተወቀሰው ያለአግባብ መሆኑን ለመግለጽ።

"እንዴት? እውነት አይደለም?" ሲሉ ጠየቁ፣ ዶክተር ናትናኤል።

"በእርግጥ የማልዋሾት ነገር አለ። ንግሥትን እወዳታለሁ። እሷም የምትወደኝ ይመስለኛል። በልብ ትውውቅ ብዙ ጊዜ ቢኖረንም፣ ፍቅራችንን ይፋ ያደረግንበት ጊዜ ረጅም አይደለም። እና ፣ እንኳን የእርግዝና ደረጃ ቀርቶ፣ አብረን. ወጥተን አናውቅም። የወሲብ ግንኙነት ፈጽመን አናውቅም። እውነቱ ይሄ ነው።" አለ ግርማ።

ምንም ሳይናገሩ ትኩር ብለው ለጥቂት ሴኮንዶች ያህል ግርማን በጥርጣሬ አዩት። "እውነቱን ነው የነገርከኝ ግርማ? ከልብህ ነው የነገርከኝ?" ሲሉ ዶክተሩ ጠየቁ።

"አዎ፣ እውነቴን ነው። ዶክተር ፍጹም አይጠራጠሩኝ።" አለ።

የግርማ ልብ በሰማው አስደንጋጭ ዜና በቅናት እንደ ድንች መላጥ ጀምሯል። ከዶክተሩ ጋር ያለውን ቅራኔ ቢያረግብም ፣ ከንግሥት ጋር ጦርነት መክፈቱ የማይቀር ነው።

"ስማ እኔን ለማታለል አትሞክር። ልጅቷ ካለአንተ ሌላ ወንድ አታውቅም። የሠራኸውን ወንጀል ለመሸፈን አትሞክር። ምንም ልታታልሉኝ አትችሉም። ያለፈው አልፏል። በጊዜ አውቄ ልጄን አድኛታለሁ። እንዲወለድልህ ፈልገህ የነበረውን ልጅህን በማጨንገፌ ከፈለክ ልትከሰኝ ትችላለህ! ከእንግዲህ ወዲያ ግን... ከልጄ ጋር እንኳን አብራችሁ ልትውሉ ቀርቶ፣ ሰላምታ ስትለዋወጡ ማየት አልፈልግም! ገባህ? ተጠንቀቅ!" ሲሉ እንደመብረቅ ጮኹበትና ሂሳባቸውን ከፍለው ከመዝናኛ ቤቱ ውልቅ አሉ።

ግርማ በተቀመጠበት ሀውልት መስሎ ቀረ።

3

ስምንት ሰዓት ሆኗል–ከቀኑ። በቬሮኒካ ምግብ ቤት ውስጥ ጠረጴዛዎችን አካልለው ከሚታዩት ወንበሮች አንዱን ስቦ ከተቀመጠ አምስት ደቂቃዎች ተቆጥረዋል። ዳመን ያለ ብርሃን ካለው ከዚህ ክፍል

ውስጥ የሚገኙትን ነገሮች ሁሉ በዓይናቹ እየቃኘ አሳልፏቸዋል። ግን ልቡ የተመለከታቸው አይመስልም። አዝኗል። ደምቷል። ከሶስት ሰዓታት በፊት ከዶክተር ናትናኤል ጋር ያደረጋቸው ቃለ-ምልልሶች የልብ ቃር ፈጥረውበታል። የበቀል ስሜት በልቡ ውስጥ መፀነስ ጀምሯል። የሚወዳት ፍቅረኛው ልቧን አልሰጠችውም። ከዚህ በፊት እንደምትወደው ያሳየቻችው ምልክቶች በሙሉ የይስሙላና ማንነቷን የደበቁ ጭምብሎች መሆናቸውን አመነ። ከሌላ ሰው ጋር እየወጣች ከእርሱ ጋር መምሰሏ አናደደው። ዶክተር ናትናኤል ሁኔታውን ባይነግሩት ኖሮ፣ ከአንተ ነው ያረገዝኩት ብላ የሰው ልጅ አባት ልታደርገው ነበር።

ስምንት ሰዓት ከአምስት ደቂቃ ላይ ንግሥት የመዝናኛውን ቤት በር ከፍታ ገባች። ግራ ቀኙን በመመልከት ግርማ ያለበትን ቦታ ካየች በኋላ ወደ እርሱ ተጠጋች። እንደተጨባበጡ ጉንጮቻቸውን ለሰላምታ ካላተሙ በኋላ ከጎኑ ተቀመጠች።

" እሺ? ደህና መጣህ?" አለች ፣ አካባቢውን እየቃኘች።

"አዎ።" አለ ፣ ለዘብ ባለ ድምጽ።

"ግን፣ ተስማምቶሃል። ይሄ የመስክ ሥራ ይሆንህል ማለት ነው።" አለች ፊቱን እየተመለከተች።

ዝም አለ። ጭራሽ ወደ ሌላ አካባቢ ማየት ጀመረ።

"መቼ መጣህ?" ብላ እንደጠየቀችው አሳላፊው መጣ።

"ምን ልታዘዝ?" ሲል ጠየቀ ሰውየው።

ንግሥት ግርማ የሚጠጣውን ተመለከተችና "ቢራ አምጣልኝ።" አለች ለስለስ ባለ አነጋገር። "ምን ሆነሃል?"

"ምን ያልሆንኩት አለ?" ብሎ በረጅሙ ተነፈሰ።

ከጥቁር የቆዳ ጃኬቷ በታች የለበሰችው ነጭ ሸሚዝ ብርሃን የፈነጠቀለትን ጠይም ፊቷንና ትከሻዋ ላይ አንደ መድረክ መጋረጃ ዘርፈፍ ያለው ጥቁር ፀጉሯን አየ። እንደወትሮው ፍቅር ሳይሆን ጥላቻ ጫሩበት። በሰው አምሳያ የተፈጠረች ቆንጆ ሰይጣን መስላ ታየችው።

"እንዴት?" ስትል በድንጋጤ ጠየቀችው።

ዝም አለ።

"ጠዋት ስትደውልልኝ ደህና አልነበርክም ነበር?" ስትል በድጋሚ ጠየቀችው።

"ነበርኩ።" ብሎ ዝም አለ።

አንድ የሚያቃጥለው ነገር እንዳለ ገባት። ቅድም አባትየው ሊያነጋግሩት ከፈለጉበት ጉዳይ ጋር የተያያዘ መሆኑን ጠረጠረች። "አባዬ ቅድም በስልክ ምንድን ነው ያለህ? እሱ ይሆን ያበሳጭህ?" አለች።

ትንሽ ዝምታ ሰፈነ።

"ንግሥት፣ እወድሽ ነበር። አከብርሽ ነበር። በጣም እመካብሽ ነበር። እውነተኛ ሴት መስለሽ ትታይኝ ነበር። አመልክብሽም ነበር። ሆኖም፣ አንቺ ለዚህ ሁሉ የምትበቂ ሆነሽ አልተገኘሽም። ርካሽ መሆንሽን የዛሬዋ ቀን መስክራልኛለች!"

"እንዴ ምንድነው እሱ?" አለች ንግሥት እጅግ ደንግጣ።

"ዝም በይ ደግሞ አትጮኺ፣ ጉድሽን ሰው እንዳይሰማ።"

"ምንድነው ጉዱ?" አለች፣ ትንሽ ፈርጠም ብላ።

"ያስወረድሽው ልጅ የማነው?"

ንግሥት ድንጋጤው እንደ አክርማ ልቧን ሲሰነጥቀው ተሰማት። ከግርማ አፍ ወጥተው የሰማቻቸው ቃላት ከማታውቀው ቋንቋ የተወሰደ ይመስል አልገባ አሏት። "ያስወረድሽው ልጅ፣ ነው ያልከው?" አለች፣ ንግሥት።

"አዎ፣ ንግሥት።"

"ማ? እኔ?"

"አዎ፣ አንቺ!"

"ፍጹም የሆነ ውሸት ነው። ፍጹም የሆነ ውሸት!" ስትል ጮኸች።

"ፍጹም እውነት ነው!"

"ግርምዬ ሙት! ማነው እንዲህ ሲል የነገረህ?" አለች የምታደርገው ጠፍቷት በመርበትበት።

"አባትሽ። አባትሽ፣ ዶክተር ናትናኤል።" አለ በረጅሙ ከተነፈሰ በኋላ።

"እንዴ! ኸረ ባክህ ተው! እሱ እንዲህ አይልም! ሌላ ሰው ነው ፈጥሮ የነገረህ።" አለች።

"እኔ ነኝ ጽንሱን ያወጣሁላት እያሉኝ?"

"ግርማ ቀልድ ነው የምታወራው?" አለች ቆጣ ብላ።" አባዬ እንደዚህ ዓይነት ቅሌት አያወራም።"

ጥቂት ዝም ካለ በኋላ አየር አስወጣና "አሁን ግድየለም ንግሥት። አትደብቂኝ። አባትሽን አውቃቸዋለሁ። አይዋሹም። እሳቸው እንዳውም ከእኔ የፀነሽ መስሏቸው ዱላ ቀረሽ ማስጠንቀቂያ ነው የሰጡኝ። ከአንቺ ጋር መቀጠል እንደሌለብኝ አስጠንቅቀውኛል። እሳቸው ባይሉም ከዛሬ ጀምሮ ከእኔ ጋር ያለሽ ግንኙነት ተቋርጧል። ገባሽ?" አለ።

"ግርምዬ፣ለምን እንዲህ ትሆናለህ? ከእኔ ጋር ያለህን ግንኙነት መቁረጥ ፈልገህ ከሆነ በግልጽ ንገረኝና መለያየት እንችላለን። ግን ያላደረግሁትን ነገር እያነሳህ ብትኮንነኝ አልቀበለውም። በእንደዚህ ዓይነት ወራዳ ተግባር ላይ እንደማልሰማራ ራስህ ታውቃለህ። አባዬ ደግሞ እንደዚህ ያወራል ብዬ አልገምትም። በፍጹም።" አለች፣ አንጀት በሚበላ ዜማ።

"ታዲያ እኔ ፈጥሬ አላወራሁ። አንቺ አይደለሽ በስልክ ያገናኘሽን? ዛሬ ከቀኑ አምስት ሰዓት ላይ እንዳገኛቸው ቀጥረውኝ ተገናኘን። ቀደም ሲል የነገርኩሽን ታሪክ አሰሙኝ። በርግጥ የእኔና የአንቺን ፍቅር እንዳልወደዱት ነግረውኛል።" ሲል ተናገረ ግርማ።

ከግርማ ጋር ያላትን ግንኙነት እንድታቋርጥ አባቷ መፈለጋቸውን ታውቃለች። ብዙ ጊዜ ነግረዋታል። ይሁንና ፣ እርሷንና ግርማን ለማጣላት ሲሉ የእሷን ክብር የሚነካ ምክንያት ፈጥረው እንደማያወሩ ታውቃለች።

"አባዬ የእኛን ፍቅር አይወደውም። እኔና አንተ እንድንጣላ ብሎ ይሆናል ይህን ታሪክ የነገረህ። ግን የምትወደኝና የምታምነኝ ከሆነ የሰማኸው ነገር ፍጹም ውሸት ነው። እኔ ከአንተ ጋር የፍቅር ግንኙነት ከጀመርኩ ወዲህ ፣ ከማንም ወንድ ጋር አልታየሁም። አልወጣሁም። ከቃሌ ሌላ ምስክር የለኝም። የመሰለህን ማመን ትችላለህ። ከእኔ ጋር ለመለያየት ብትፈልግ እንኳ፣ እንደዚህ ዓይነት ክብሬን የሚነካ ምክንያት እንደማትፈጥር አምናለሁ።" አለች። ወዲያው፣ እንባዋ በፊቷ ላይ እንደኳስ ይንከባለል ጀመር። እንባዋን ለመደበቅ ሞከረች። ግን፣ አልቻለችም።

የግርማ ልብ መሸርሸር ቢጀመርም፣ ዶክተሩ የነገሩትን እውነት እንዳልሆነ የሚመሰክር ማስረጃ አላገኘም። ይሁንና፣ ንግሥት እንደምትወደው አውቋል። ከርሱ መለየት አትፈልግም። አባቷ ከርሱ አባት ጋር ያላቸውን የጠበቀ ጓደኝነት እንደምክንያት እየቆጠሩ ሊያለያዩት ቢፈልጉም፣ እርሷ የምትፈልግ አልመሰለውም። 'እኛን ለማለያየት የፈጠሩት ምክንያት ሊሆን ይችላል። ግን እንዴት

ይታወቃል?' ሲል ራሱን ጠየቀ። ወዲያው ደግሞ፣ "አባትሽ እኔን አይወዱኝም።"

"እኔ እወድሀለሁ። ይኼ በቂ መሰለኝ። የእርሱ ትርፍ ነው።" አለች ቀበል አድርጋ እንባዋን እየጠራረገች። " ከአንተ ጋር ያለኝን ግንኙነት እንዳቋርጥ ደጋግሞ ነግሮኛል። እሺ ባለማለቴ ይሆናል እኔና አንተን ማጣያ ብሎ ፈጥሮ የነገረህ!" አለች ንድድ ብሏት፣ በእልህ።

"በቃ ረጋ በይ፣ ንግሥትዬ። አትናደጅ። ያን ራስ ምታትሽን እንዳትቀሰቅሺ። እንዳልሽው ሌላው ትርፍ ነው። አንቺ ከእኔ መለየት የማትፈልጊ ከሆነ እኔ እወድሻለሁ። ሌላውን ርሺው።" አለና በመሀረቡ እንባዋን ጠራረገላት።

4

ወደ መኖሪያ ቤታቸው እየተጓዙ ነው። መግባት ስላለባቸው ገቡ እንጂ ዛሬ በሆስፒታል ውስጥ የሠሩት ምንም ነገር የለም። በትናንትናው ቀን የሰሙት ዜና እንደቋጥኝ የሚከብድ ነገር ጭንቅላታቸው ላይ አስቀምጦአል። ቀን ሙሉ ሲያስቡ፣ ሲተክዙ፣ ሲነጫነጩና ብስጭት ሲደቁሳቸው ውለው ነው የመውጫ ሰዓት ሲደርስ መኪናቸውን አስነስተው ከሆስፒታሉ ግቢ የወጡት።

ግቢያቸው በር ላይ ሲደርሱ የመኪናቸውን ጡሩንባ አሰሙ። ተገኝ ሮጦ መጥቶ ከፈተ። መኪናቸውን ጋራዥ አስገቡና ወደ እንግዳ መቀበያው ክፍል ገቡ።

ሸዋዬ ከወጥ ቤቱ ወደ ሳሎን የሚወስደውን በር ከፍታ ገባች። ዶክተር ናትናኤልን አተኩራ አየቻቸው። ፊታቸው ላይ መረበሽ ይታያል።

"የት ሄደች ንግሥት?" ሲሉ ጠየቋት።

"እኔ እንጃ፣ አልነገረችኝም።"

ዝም አሉና ሶፋው ላይ ዘጭ አሉ—ዶክተሩ።

"የሚበላ ላቅርብ?" አለች ሸዋዬ።

"ተይው። ይልቅ፣ ወፈር ያለ አንድ ስኒ ቡና ካለ አምጭልኝ።" አሉ። እህል ደመኛቸው ሆኖ ውሏል።

ሸዋዬ ወደ ወጥ ቤቱ ገባች።

ዶክተር ናትናኤል ሲጋራቸውን ለኮሱና ሶፋው ላይ ለጠጥ ብለው የሲጋራውን ጭስ ወደ ሰማይ ለቀቁት። ለጥቂት ሴኮንዶች በዚህ

ሁኔታ ከቆዩ በኋላ ፣ የእጅ ሰዓታቸውን አነበቡ። ከቀኑ አሥራ አንድ ሰዓት ሆኗል።

ልጃቸው በአሁኗ ሰዓት የት እንዳለች ሊያውቁ ባለመቻላቸው ሳይበሳጩ አልቀረም።

ሸዋዬ ትሪ ይዛ ወደ እንግዳ መቀበያው ክፍል ገባች። በሀሳብ መስጠማቸውን አየች። አጠገባቸው መቆሟን እንኳ የተረዱ አልመሰላትም። "ዶክተር ቡናው ደርሷል። " አለች፣ ከፊት ለፊታቸው ካለው የቡና ጠረጴዛ ላይ ትሪውን እያስቀመጠች።

"እ... አመጣሽ። አፈጠንሽው።" አሉ ዶክተሩ፣ ከሀሳባቸው ወጥተው።

"አዎ። በጋዝ ነው ያፈላሁት።" አለችና ወደ ወጥ ቤቷ ስታዘግም፣ የዶክተሩን ጥሪ ሰማች።

"ሸዋዬ፣ እስኪ ነይ። የማጫውትሽ ነገር አለ። " አሉ፣ ለዘብ ባለ አነጋገር።

ርምጃዋን አቁማ ናትናኤልን ከሰማቻቸው በኋላ፣ " እሺ መጣሁ።" ብላ ከሳሎኑ ወጣች።

ሀኪሙ ለሸዋዬ ሊያጫውቷት የፈለጉትን ነገር እንዴት እንደሚጀምሩት ከበዳቸው። ሁሉን ነገር ሊነግሯት አልፈለጉም። የቱን ነግረው የቱን እንደሚተው ግን ማወቅ አልቻሉም። መጨረሻ ላይ ግን፣ ምንም ነገር ላይነግሯት ወስነው ለሚጠይቋት ጥያቄዎች የምትሰጣቸውን መልሶች ብቻ መስማት ፈለጉ።

ሸዋዬ መጣችና ከአንደኛው የሶፋ ወንበር ላይ ተቀመጠች። 'ምን ሊያጫውቱኝ ነው?' ብላ ራሷን ጠይቃለች። ሌላ ጊዜ ለእንደዚህ ዓይነት ምስጢራዊ ጨዋታ ሲጋብዟት፣ ጉዳዩ የሚመለከተው ንግሥትን መሆኑን ታውቃለች። የዛሬው ግን ሀሳቧን ወደ እዚያ አልወሰደውም። ዛሬ ጠዋት ቁርስ ላይና ከዚያ በኋላ በአባትና ልጅ ፊቶች ላይ የታየው ያልተለመደ ነገር መነሻን የሚመለከት ነው ብላ አሰበች።

"ለእንቺስ ቡና አታመጪም?" አሉ ናትናኤል።

"ከመምጣቴ በፊት ጠጥቻለሁ።" አለችና፣ የእጅ ጣቶቿን አንቋቋች።

"ሸዋዬ አንድ ነገር ልጠይቅሽ።" አሉና እርቆ እንደሚመለከት ሰው፣ ዓይኖቻቸውን ቅዝዝ አደረጉ።

"ምን?" አለችና በጉጉት አየቻቸው።

"ስለ ንግሥቴ አንድ ማወቅ የምፈልገው ነገር አለ። መቸም ፣ ለእሷ የምንቀርባት እኔና አንቺ ነን። እኔ በአባትነት፣ አንቺ ደግሞ ባትወልጃትም ከልጅነቷ ጀምሮ በሞግዚትነት አሳድገሻታልና በእናትነት። ስለዚህ ፣ ለእሷ የማይጠቅሙ አንዳንድ ነገሮች ስታደርግ እኛ ገስፀን ማስተማር አለብን። በልጅቷ ላይ አንዳንድ የማያቸው ነገሮች አሉ። እና ... " ብለው ለጥቂት ሴኮንዶች ያህል ዝም አሉ።

ሸዋዬ ሁለመናዋ ጆሮ ሆና አየቻቸው። የተሟሸ ምጣድ የሚመስሉ ከናፍራቸው ላይ አተኮረች።

"በርከት ያሉ ፍቅረኞች አሏት ይባላል።"

ሸዋዬ እንደመደንገጥ ብላ ግንባሯን እንደ ገመድ ከመቋጠር ሌላ አልተናገረችም።

" እንደዚህ ዓይነት ነገር ለሴት ልጅ እጅግ በጣም መጥፎ ነው። ብዙ ችግሮች ያስከትላል። የወደፊት ህይወቷን ያበላሸዋል።" ብለው ዝም አሉ። "ለመሆኑ ፍቅረኞቿን ታውቂያቸዋለሽ?" ሲሉ በማስከተል ጠየቁ። አጠያየቁን ያበላሹ መሰሉ ታያቸው።

መልስ አልሰጠችም።

"ምነው ዝም አልሽ፣ ሸዋዬ?" አሉ ቡናቸውን ፉት ካሉ በኋላ ስኒውን እያስቀመጡ።

"አይ ዝም አላልኩም።" አለች። ጥያቄያቸው ትንሽ ሳይቸግራት አልቀረም።

"ነገሩን አታክብጂው። ሁላችንም በልጅነት ጊዜያችን በእንደዚህ ዓይነት ዓለም ውስጥ አልፈናል። አንድ ፍቅረኛ መያዝ ነውር አይደለም። ግን ያንንም፣ ያንንም መያዝ ጥሩ አይደለም። ንግሥቴን ከእንደዚህ ዓይነቱ ተግባር ውስጥ ላወጣት እፈልጋለሁ። ስለዚህ ፣ ፍቅረኞቿ እነማን እንደሆኑ ማወቅ እሻለሁ። ልጅ ስለሆነች ትክክለኛው መንገድ የትኛው እንደሆነ አታውቅም። እኔና አንቺ ልንመክራትና ልንመልሳት ይገባል።" አሉ ዶክተር እንደማግባባት ብለው።

ዶክተር ናትናኤል፣ 'ንግሥት ብዙ ፍቅረኞች አሏት' የሚለውን ወሬ ሰምተው ሳይሆን፣ ከሸዋዬ ማወቅ የሚፈልጉትን ነገር በቀላሉ ማግኘት እንዲችሉ፣ እርሷን ለማሳመን የፈጠሩት ዘዴ ነው።

"ብዙ ፍቅረኞች አሏት የሚባለው ውሸት ነው። ስሟን ለማጥፋት የተወራ ነው። እኔ የማውቀው ግርማን ብቻ ነው። " ብላ ዝም አለች።

ቡናቸውን ጨለጡና፣ "ከእሱ ሌላ የምታውቂው ሰው አለ?"

"ሊላ እንኳ የማውቀው ሰው የለም።"

ከመተርኮሻው ላይ ሜታ አመድ አዝሎ የነበረውን ሲጋራቸውን አነሱና እንዴ ከሳቡ በኋላ፣ "እስታውሼ፡ ዘወትር ስልክ የሚደውሉላትን ሰዎች አስታውሽ።" አሉ ዶክተሩ።

ጥቂት አሰበችና፣ "አፈወርቅ የሚባል ልጅ ሁልጊዜ ይደውልላታል። ግን፣ ያላቸውን ግንኙነት አላውቅም።"

"የአባቱን ስም ታውቂያለሽ?"

"የአባቱ ስም ከዚህ በፊት በላከላት የደስታ መግለጫ ካርድ ላይ አለ። ካርዱን ላምጣው? መኝታ ቤቷ ይገኛል። "አለች።

"እስኪ አምጪው።"

ሸዋዬ ወደ ንግሥት መኝታ ቤት ገባች። ከጥቂት ሴኮንዶች በኋላ የደስታ መግለጫ ካርዱን ይዛ ተመለሰች።" ይኸውና ። አፈወርቅ ምንዳዬ ነው የሚባለው።"

ካርዱን ተቀበሏት።

ካርዱ ላይ በልዩ ልዩ ማራኪ ቀለማት ያሸበረቀ አበባና 'ላቭ' የሚል የእንግሊዝኛ ቃል አለ። ይህ ሁኔታ አፈወርቅ የንግሥት ፍቅረኛ ነው ብለው እንዲደመድሙ ቢጋብዛቸውም፣ ከበስተጀርባው 'ለውድ እህቴ' የሚሉት ቃላት ሀሳባቸውን አስለወጧቸው። 'ለምን አይሆንም? ሰው ለፍቅረኛው እህቴ ብሎ ሊጽፍ ይችላል። ሊሆን ይችላል።' አሉ ለራሳቸው።

ሸዋዬ ዶክተሩ ከራሳቸው ጋር ሲሟገቱ ዝም ብላ አየቻቸው።

"ለመሆኑ አድራሻውን ታውቂያለሽ?" ሲሉ ጠየቋት።

"ኸረ አላውቀውም።"

"ጥሩ። ምን ታደርጊ መሰለሽ... ቀስ ብለሽ በጨዋታ አድርገሽ አድራሻውን ትጠይቂያታለሽ። እኔ ለማወቅ እንደፈለኩ እንዳትነግሪያት።" አሉ።

"እሺ።" አለች ሸዋዬ።

"ከዛሬ ጀምሮ ስልክ ሲደወልላት፣ ከየት እንደሆነ ማወቅና ለእኔ መንገር አለብሽ። ግን፣ ይህንን ንግሥቴ እንድታውቅ አይፈለግም። እሺ?"አሉ ዶክተር።

"እሺ።"አለች።

ተነሱና ወደ ጥናት ክፍላቸው አመሩ፣ ዶክተር ናትናኤል። ከዚህ በፊት የጀመሩት ምርምር አለ። ጠንካራና ጎበዝ ከሚባሉት የህክምና ሰዎች አንዱ ናቸው። በርከት ያሉ የምርምር ሥራዎች

በግልና ከሥራ ጓደኞቻቸው ጋር አበርክተዋል። በትርፍ ጊዜያቸው በመኖሪያ ቤታቸው ውስጥ በሚሰጡት የህክምና አገልግሎት በሚያገኙት ገቢ የምርምር ሥራቸውን ያካሂዳሉ። ከምርምር ሥራ ሌላ በህይወታቸው የሚወዱት ተግባር የለም። ሁልጊዜ፣ የሰውን ልጅ ጤና ለሚፈታተኑ በሽታዎች መፍትሄ ከመፈለግ ወደ ኋላ አይሉም። በአሁኑ ወቅት የወባ በሽታ ማጥፊያ መድሀኒት ለማግኘት ጥረት እያደረጉ ነው።

በጥናትና ምርምር ክፍላቸው ውስጥ ካለ ወንበር ላይ ተቀምጠው ሥራቸውን ለመጀመር ሞከሩ። ግን አልቻሉም። ሳይታወቃቸው ሥራው አስጠልቷቸው ተገኘ። ክፍሉ የሚባላ መሰላቸው። ንቁ አእምሮአቸው ሥራውን አቋሞአል። በረሀ ቀመስ በሆኑ የዓለም ክፍሎች ውስጥ በወባ በሽታ የሚጠቁትን ሰዎች ለመፈወስ የሚያስችል መድሀኒት ለመፈልሰፍ የገቡትን ቃል ለመሻር የተዘጋጁ መሰሉ። የጀመሩትን ትተው ለሌላ በሽታ ማጥፊያ መድሀኒት ለመፍጠር ወሰኑ። ይህ ውሳኔያቸው የመጣው በአሁኗ ደቂቃ ሳይሆን ዛሬ ቀን በሆስፒታል ውስጥ በነበሩበት ጊዜ ነው። ግን አዲሱን ምርምር ለመጀመር የሚያስፈልጉትን ቁሳቁሶችና ገንዘብ ማግኘት አለባቸው። ይህንን በግል ማግኘት ይቸግራቸዋል። እንዴት እንደሚወጡት አሰላሰሉ። ዘዴ አልተገኘም። 'ለምን መጀመሪያ አራት ዓመታት የፈጀብኝን ምርምሬን ከግብ አላደርሰውም?' ሲሉ ራሳቸው ለራሳቸው ጥያቄ አነሱ። 'የለም። አሁን ትተህ ወቅታዊ ስለሆነው ችግር አጣዳፊ መፍትሄ ብትፈልግ ይሻላል።' የሚል መልስ አገኙ። በዚህ ሀሳብ አመኑበት። በርከት ላሉ ደቂቃዎች በዝምታ ሲያስቡ ቆዩና የጠረጴዛቸውን ኪስ በመክፈት ወረቀቶች አወጡ። ማድረግ የፈለጉትን የወሰኑ መሰለዋል። አሁን ያሰቡትን በሽታ ለማጥፋት የሚያስችል መድሀኒት ለመፍጠር በሚያደርጉት ምርምርና ጥናት ላይ፣ የሚያስፈልጓቸውን ቁሳቁሶች፣ የገንዘብ መጠን፣ የሰው እርዳታ፣ እንዲሁም በውጭ አገር ከሚገኙ መሰል ጉዳይ ተመራማሪዎች ሊያገኙ የሚችሉትን የመረጃ ዓይነቶች በዝርዝር መዘገቡ።

ከጥቂት ሰዓታት በኋላ ንግሥት ወደ ዋናው ቤት ገባች። ሳሎኑ ውስጥ አባቷን ስታጣቸው ወደ ጥናት ክፍላቸው አመራች። በሩን ከፍታ ገባች። ዶክተሩ በተመስጦ ሆነው ይጽፋሉ። መግባቷን አላጤኑትም።

ዝም ብላ ቆመች። ልታነጋግራቸው ፈልጋለች። ብዙ ጊዜ በዚህ ክፍል ውስጥ ሳሉ ማንም እንዳያነጋግራቸው አጥብቀው

እንደሚናገሩ ብታውቅም፣ ዛሬ ምንም አልመሰላትም።

ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ ቀና ሲሉ ድንገት አይዋት። ከነበሩበት ዓለም ውስጥ ወጥተው አተኩረው ተመለከቷት።

እሷም አየቻቸው። ዓይኖቿ ዕንባ አቅርረው ነበር። ቢሆንም፣ በአባቷ ላይ ሊተከሉ የተሳቡ ቀስቶች መስለዋል።

ዶክተሩ ልጃቸው እዚህ ክፍል ውስጥ የመጣችበት ምክንያት ገብቷቸዋል። ከግርማ ጋር እንደተጣሉ ጠርጥረዋል። ያቀዱት በመሳካቱ ደስ አላቸው...

5

ገብሩ ደምመላሽ ከተኛበት አልጋ ጎን ከሚገኝ ወንበር ላይ እግሮቹ ተንጠልጥለው ተቀምጦአል። ሲጋራውን እየሳበ የደምመላሽን የቀይ ዳማ ፊት ተመለከተ።

"እንዴት ነው እየተሻለህ ነው?" ሲል ጠየቀ ገብሩ።

"አዎ ደህና ነኝ። የእግሬ ቁስል ቢድንም የህሊናዬ እያመረቀዘ አስቸግሮኛል።" አለ ደምመላሽ የገብሩን ጠይም ፊት በዓይኖቹ እየወጋ።

ደምመላሽ የህሊና ቁስል የሚለው የአጎቱ–የገብሩ አባት–እሟሟት በዓይኑ ህሊናው እየመጣ ስላስቸገረው ነው። እሱና አጎቱ፣ ይልማ ለሽርሽር ወደ ሶደሬ በመንዝ ላይ ሳሉ በደረሰባቸው የመኪና አደጋ እርሳቸው ወዲያው ሲሞቱ እርሱ ግን እግሩ ላይ የመቁሰል አደጋ ደርሶበታል። መኪናውን በከፍተኛ ፍጥነት ከማሽከርከሩ የተነሳ፣ የአጎቱ ህይወት መጥፋቱ ፀፅቶታል። አእምሮውን እየባጠጠው አስቸግሮታል።

"ያለፈው አልፎአል። እሱ እንደሆነ አይመለስ። አሁን ስለአንተ ጤንነት ነው ማሰብ።" አለ ገብሩ፣ እንደማጽናናት ብሎ።

"እኔማ ምን እሆናለሁ። እሱ አረፈ እንጂ። እንዴም ሳይመቸው ሲንጦሎጦል አረፈው። እማማ ከሞተች ጀምሮ አንድ ጊዜ እንኳ ሳይደሰት በብቸኝነትና በሀዘን ተጨብጦ አሳለፈ። ያፈራውን ሀብት እንኳ በወጉ ሳይበላ ሞተ። ገብሩ፣ የሚያሳዝነው የእሱ ሞት ነው።"

ደምመላሽ አጎቱን፣ አባዬ የአጎቱን ሚስት እማማ እያለ ነው ያደገው። ከህፃንነቱ ጀምሮ ስላሳደጉት እንደአባትና እናቱ ነው የሚያያቸው። ለወላጅ እናትና አባቱ ምንም ፍቅር የለውም። ሌላው ቀርቶ የሚጠራው በአጎቱ በአቶ ይልማ ስም ነው። አጎቱም የእሱ ነገር

አይሆንላቸውም። ቤት ውስጥ ካሉት የሥጋ ልጆቻቸው አብልጠው ይወዱታል። የልባቸውን ያጫውቱታል። ባለቤታቸው ከሞቱ በኋላ ምስጢረኛቸው ደምመላሽ ነበር። ለዚህ ተግባር እሱን የመረጡት አስተዋይ፣ ጨዋና ቁምነገረኛ በመሆኑ ነው። በሥራ በኩልም ጎበዝ ነው። የንግድ እንቅስቃሴያቸውን የሚገመግምላቸውና ሂሣብ የሚያስብላቸው እሱ ነው። በርሳቸው ዘንድ በጣም ይታመናል። ሌሎቹን የቤተሰቡን አባላት አያምኗቸውም። አለመታመኑ በገብሩ ይብሳል።

አቶ ይልማ፣ ገብሩ ተምሮ ከፍተኛ ደረጃ እንዲደርስላቸው ትልቅ ምኞት ነበራቸው። ይሁንና፣ ገብሩ ከዘጠነኛ ክፍል ጀምሮ ያሉት ደረጃዎች የማይወጡ አቀበቶች ሆነውበታል። ዘጠነኛ ክፍል ብቻ ሶስት ጊዜ ወድቋል። ከዚህ የተነሳ ጓደኞቹ 'ኤቬሬዲ' የሚል ቅጽል ስም አውጥተውለታል። እንዲህ የሚሉት፣ በኤቬሬዲ ባትሪ ድንጋይ ላይ ዘጠኝ ቁጥርን ሾልካ ማምለጥ ካቃታት ድመት ጋር በማመሳሰል ነው። የጓደኞቹ ስላቅ እስከነአካቴው ትምህርቱን ጥሎ እቤት ውስጥ እንዲቀመጥ አደረገው። አባቱ ቦዘኔ መሆኑን ጠልተው ከሚያውቁት አንድ የመንደር ሀኪም ጋር እንዲውልና ሀኪሙን ዕቃ በማቀባበል እንዲረዳው ብሎም አንዳንድ "የህክምና ትምህርት" እንዲማር አደረጉ። ጥቂት ወራት እንደሠራ ገብሩ ከመንደር ሀኪሙ ገንዘብ ሲሰርቅ በመያዙ ተባረረ። ከዚያ በኋላ እቤት ውስጥ ተቀምጦ እያምታታ ይኖራል። በዚህ ምክንያት አባትየው በልጃቸው ላይ ቅንጣት ታክል እምነት አልነበራቸውም።

"ከመሞቱ በፊት የነገረህ ነገር አለ እንዴ? " ሲል ጠየቀ ገብሩ–እንደዋዛ።

"ምንም የነገረኝ ነገር የለም። አደጋው እንደደረሰ ራሴን ስቼ ነበር። ሰዎች ደርሰው ከመኪናዋ ውስጥ ሲያወጡን ነው የነቃሁት። በዚያን ጊዜ አባዬ ምንም ትንፋሽ አልነበረውም።" አለ ደምመላሽ ፣ ከአልጋው ላይ ቀና እንደማለት ብሎ።

የአቶ ይልማ ልጆች ደምመላሽ አብሮ አደጋቸው ቢሆንም፣ እንደወንድማቸው አያዩትም። አባታቸው ከእነርሱ ይልቅ እርሱን ስለሚያቀርቡት አይወዱትም። ልክ እንደ ሥጋ ልጃቸው ስለሚያዩት በታላቅነቱ ሀብታቸውን ያወርሱታል ብለው ይሰጉ ነበር። በርሱ ሞግዚትነት መኖር አይፈልጉም። የመናዘዣ ሥርዓት መፈፀሚያ ጊዜ ቢያገኙ ኖሮ፣ ለእርሱ ይናዘዙለት ነበር። ይህንን ገብሩ ብቻ ሳይሆን መላው ቤተዘመድ ነው የሚያውቀው። እና አሁንም ገብሩ ለደምመላሽ

ጥያቄ ያነሳው አባታቸው መናዘዝ ባለመቻላቸው ያቆዩት አደራ እንዳለ ለማረጋገጥ ነበር።

የገብሩ ልብ ረጋ አለ። አባታቸው ሳይናዘዙ ድንገት ቢሞቱም፣ በቤተዘመድ ግፊት ንብረታቸውን በበላይነት እንዲያስተዳድር ደምመላሽን መምረጥ እንዳለባቸው ያምናል። ይህንን አይፈልገውም። ዘዴ መሻት እንዳለበት ተረዳ።

6

መኪናቸውን አቁመው ወደ ሳሎን ገቡ። ሸዋዬ በክፍሉ ውስጥ በሚገኙት ግርግዳዎች ላይ የተሰቀሉትን ፎቶግራፎችና ጌጣጌጦች እያወረደች በላያቸው ላይ የሰፈረውን አቧራ ስትወለውል አይዋት።

"እንደምን ዋልሽ ሸዋዬ?" አሉና ወደ መኝታ ክፍላቸው ገቡ። ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ ነጠላ ጫማ አድርገው ተመለሱ። "ሸዋዬ ስልክ ነበረኝ?" ሲሉ ጠየቁ።

"አዎ፣ ዶክተር። አቶ ምስጋናው የሚባሉ ሰው ደውለው ነበር።" አለች ሸዋዬ።

"ደውለው ነበር?"

"አዎ።"

"ምን አሉ? መልዕክት አስቀምጠዋል?" ሲሉ ጠየቁ ዶክተሩ፣ ከኪሳቸው ውስጥ ሲጋራ እያወጡ።

"እዎ። 'ከእኔ ጋር መተዋወቅ መፈለግዎን አቶ እንዳልካቸው አሳውቆኛል። ባጋጣሚ እርሱ ለሥራ ወደ ክፍለ ሀገር ስለሄደ እኔ ደውዬ እንድተዋወቃት ነግሮኛል። ስልክ ቁጥሮን የሰጠኝ እሱ ነው። ከእርሶ ጋር ለመተዋወቅ ዝግጁ ነኝ። በፈለጉ ጊዜ ደውለው ያነጋግሩኝ።' ብለዋል።"ብላ በማስታወሻ ወረቀት ላይ የመዘገበችውን የስልክ ቁጥር ሰጠቻቸው።

ዶክተር ናትናኤል ማስታወሻ ወረቀቱን ተቀበሉና፣"በማንኛውም ሰዓት ይገኛሉ ማለት ነው?" ሲሉ ጠየቁ።

"በዚህን ሰዓት ይደውሉልኝ አላሉም። እንግዲህ በማንኛውም ሰዓት ቢገኙ ነዋ።" አለች ሸዋዬ።

"ጥሩ። ማታ እደውልላቸዋለሁ።" አሉና ሶፋው ላይ ተቀመጡ።

"የታወቁ የባህል ሀኪም ናቸው። በዘመናዊ ህክምና ያልዳኑ ህሙማንን አድነዋል ይባላል።" አሉ ለራሳቸው እንደመናገር ያህል።

ሸዋዬ አልሰማቻቸውም።

"ምን ይፈልጋሉ ዶክተር? ምሳ ወይ ቡና?" አለች።

"ምንም አልፈልግም።" አሉና ሲጋራቸውን መጥጠው ጭስ አስወጡ።

"ዛሬ ብዙ ታካሚዎች ተመዝግበዋል?" ሲሉ ጠየቋት፣ በግል ክሊኒካቸው ውስጥ በትርፍ ሰዓታቸው የሚያካሂዱትን የህክምና ሥራ አስታውሰው።

"ሀያ የሚሆኑ ሰዎች ተመዝግበዋል።"አለች።

"ዛሬ ባይበዙብኝ ጥሩ ነበር። በጣም ደክሞኛል።"አሉ።

"የህክምናው ሰዓት እስኪደርስ ድረስ ሶስት ሰዓታት አለዎት። ለምን ትንሽ አይተኙም?"

"ይሻላል መሰለኝ።"ብለው ዝም አሉ።"ለመሆኑ ንግሥቴ ቢሮ አልገባችም ዛሬ?" ሲሉ ጠየቁ በማስከተል።

"እኔ እንጃ፣ ጠዋት ነው የወጣችው።" አለች።

"ቢሮ ደውዬ አጣኋት። የለችም አሉኝ። ወዴት ሄደች?"

"እኔ እንጃ።"

"የሄደችበትን ቦታ እንዴት አልነገረችሽም?"

"እኔ ምን አውቄ።"

ዝምታ ሰፈነ።

"እኔ ምልሽ ሸዋዬ ፣ ያንን ያልኩሽን ጉዳይ እየተከታተልሽ ነው?"

"አዎ።"

"ምን አዲስ ነገር አገኘሽ?"

ጥቂት እንደማሰብ አለችና፣" እስካሁን የሚደውለው ግርማ ብቻ ነው።" አለች።

"አሁንም ይደውላል?" ሲሉ በመደንገጥና በመገረም ስሜት ጠየቁ።

በዶክተሩ ስሜት ግራ ተጋባችና፣ "ይደውልላታል። ትናንት ከመስከ ሥራ እንደተመለሰ ደውሎላት ነበር።"አለች።

"እውነትሽን ነው?" ሲሉ ጠየቁ ዶክተሩ፣ አሁንም ድንጋጤ በተቀላቀለበት ሁኔታ።

"አዎ።"

"ከእሱ ጋር ለመዋል ነዋ ከሥራ የቀረችው።"

"አይመስለኝም። ነገ በስምንት ሰዓት ነው ለመገናኘት የተቀጣጠሩት።" አለች ሸዋዬ።

"ታዲያ የት ሄደች?"

"እኔ እንጃ፣ እንግዲህ። "አለች።

ዝምታ ሰፈነ።

"በቀደም ዕለት ፣ አፈወርቅ የሚባለውን ልጅ ለማነጋገር እንደሚፈልጉ ገልፀውልኝ ነበር። አነጋገሩት?"

"አላነጋገርኩትም። ጊዜ አላገኘሁም ነበር።" የእጅ ሰዓታቸውን እያዩ፣ " ለምን አሁን ሄጄ አላነጋግረውም?" ሲሉ ራሳቸውንም፣ ሸዋዬንም ጠየቁ።

ሸዋዬ የአፈወርቅን አድራሻ ከንግሥት ልታገኝ የቻለችው ዶክተር ባዘዟት በሶስተኛው ሳምንት መጨረሻ ላይ ነበር።

"እኔ እኮ እስካሁን ያነጋገሩት መስሎኝ ነበር።"አለች።

"ሸዋዬ ጊዜም ቀልብም አጥቼያለሁ።"አሉና ከመቀመጫቸው ተነስተው ወደ መኝታ ክፍላቸው ገቡ። የቆዳ ጫማቸውን አድርገው ተመለሱ።

"አሁን ሊሄዱ ነው እንዴ?" አለች ሸዋዬ።

"አዎ። ምንአልባት እኔ ከመመለሴ በፊት ከመጣች ወዴት እንደሄድኩ እንዳትነግሪያት።"አሉና ከሳሎኑ ወጡ።

7

ሜክሲኮ አደባባይን አልፈው ልደታ ቤተክርስቲያን አጠገብ ሲደርሱ፣ ወደ ቢሪሞ ወፍጮ አካባቢ በሚወስደው መንገድ ታጠፉ። ትንሽ እንደተጓዙ መኪናቸውን ዳር አስይዘው አቆሙ። ወረዱና አካባቢውን መቃኘት ጀመሩ። የአፈወርቅ ቤት የት እንደሆነ ሸዋዬ የሰጠቻቸው አድርሻ በቀላሉ ሊነግራቸው አልቻለም። የሚፈልጉት ቀበሌ የትኛው እንደሆነ ለማወቅ ሰዎች መጠየቅ እንዳለባቸው ተገነዘቡ።

"አንተ ልጅ ና እስኪ!" ሲሉ ተጣሩ፣ አንድ ወጣት በአጠገባቸው ሲያልፍ አይተው።

"አቤት!"አለና ተጠጋቸው፣ ልጁ።

በብጫቂ ወረቀት ላይ የተጻፈውን ማስታወሻ አዩና የሚፈልጉትን ቀበሌ በመንገር እንዲያሳያቸው ጠየቁት።

"ቀበሌው እዚህ ፊት ለፊት ከምታዩዋቸው ቤቶች ጀምሮ ማዶ እስከምታዩት ድልድይ ድረስ ነው።" አለ ልጁ።

"አፈወርቅ ምንዳዬ የሚባል ሰው ታውቃለህ?" ሲሉ ጠየቁት ናትናኤል።

"እ... የአፈወርቅን ቤት ነው የሚፈልጉት?... "አለ ልጁ እንደሚያውቀው ለማስረዳት።

"አዎ፣ ታውቀዋለህ?"

"አዎ፣ በዚህ መንገድ ወደ ውስጥ ገብተው ወደ ግራ ሲታጠፉ የሚያገኙት የቆርቆሮ አጥር የእሱ መኖሪያ ቤት ነው።" አለ።

"ጥሩ። አመሰግናለሁ።" አሉ።

ግቢው ያለበት አካባቢ በተጠጉ ቁጥር ስሜት የሚረብሽና የሚያስጨንቅ ድምጽ ይሰማቸው ጀመር። የግቢው በር በሰፊው ተከፍቷል። ትልቅ ድንኳን ተደኩኗል። ብዙ ሰዎች ተሰብስበዋል። ለቅሶው ቅልጥ ብሏል። ወንዱ ሴቱ ይጯጯሀል።

ናትናኤል ሁኔታው አስጨንቋቸው በመጡበት እግራቸው ለመመለስ ከወሰኑ በኋላ፣ ተውት። ሰዎችም ስላዩዋቸው መመለሱ አሳፈራቸው። ወደ ግቢው ውስጥ ገቡና ከአንድ አግዳሚ ወንበር ላይ ከተቀመጡት አስተዛዛኞች ጋር ተቀላቀሉ።

ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ፣ ከጎናቸው የተቀመጠውን አንድ ሰውዬ፣ "ማን ነው የሞተው?" ሲሉ ጠየቁት።

ቀና ብሎ አያቸውና፣"አፈወርቅ።" ብሎ ጎንበስ አለ።

ዶክተር እንደበርሀ እንጨት፣ በድንጋጤ ድርቅ አሉ። ዓይኖቻቸውን በሰውየው ፊት ላይ እንዳጣበቁ ቀሩ።። መናገር ፈለጉና አቅቷቸው አቀረቀሩ። በጣም የሚቀርባቸውን ወዳጅ ሞት ቢረዱ እንኳ ይህን ያህል የሚደነግጡ አይመስልም። ዶክተሩ፣ አይተውት የማያውቁት ሰው ሞት እንዲህ ያስደነገጣቸው ለምን ይሆን?

ሰውየው የዶክተሩን መደንገጥ አይቶ፣ "አላወቁም ነበር?" ሲል ጠየቀ።

ዶክተር ጥቂት ዝም አሉና ፣"አዎ፣ አላወቅሁም ነበር።" በማለት መለሱለት።

"ለመሆኑ፣ ምን ሆና ነው የሞተው፣ታምሞ ነበር?" ሲሉ በማስከተል፣ ሰውየውን ጠየቁት።

"መታመም እንኳ አልታመመም።" አለ ሰውዬው፣ ሀዘን ውጦት።

"ታዲያ በምን ሞተ?"

"አይ... ቢያወሩት ምን ያደርጋል!" አለና ሰውዬውም ንግግሩን ገታ።

ዶክተር በቂ መልስ ባለማግኘታቸው በጥያቄ ዓይነት ሰውዬውን ተመለከቱት።

"ራሱን ሰቅሎ ነው የሞተው።" ብሎ ዝም አለ፣ ሰውዬው።

"እውነቶን ነው?"

"አዎ!"

ድንጋጤያቸውንና ጥርጣሬያቸውን አጎላው። ምንም ሳይናገሩ ከቆዩ በኋላ ፣ "ምን ሆንኩ ብሎ ነው ራሱን የሰቀለው?" ሲሉ ጠየቁ ዶክተሩ።

"አይ... የሰው ነገር ምን ይታወቃል? ብቻ ይበሳጭ ነበር አሉ። በምን እንደተበሳጨ እንኳ የታወቀ ነገር የለም።" አለ ፣ ሰውዬው።

አፈወርቅ ተሰቅሎ የሞተበት ምክንያት ለሰውዬው ግልጽ ባይሆንም፣ ለዶክተር ግን የሆነላቸው ይመስላል። እስከዛሬ ለማንም ባልነገሩትና በልባቸው ውስጥ አፍነው በያዙት ምክንያት ነው ብለው ጠርጥረዋልም፣ አምነዋልም።

በዚህ መሀል፣"አባዬ"የሚል ድምጽ ከበስተኋላቸው በመስማታቸው፣ ዶክተር ፊታቸውን አዞሩ። አዲስ ፊት አልሆነባቸውም። ፊቷ ጥቁርቁር ብሏል። ዓይናቿ ድልህ ይመስላሉ። ረጅም ፀጉሯን በሻሽ አፍና አስራዋለች። ከወትሮው ብዙ ዕድሜ የጨመረች መስላ ታየቻቸው።

"እዚህ ምን ታደርጊያለሽ?" ሲሉ ጠየቁት።

"ሟቹን አውቀዋለሁ እኮ። ጓደኛዬ ነበር።" አለች ንግሥት፣ እንባ እየተናነቃት።

ዶክተር ከወንበራቸው ተነሱና፣ "ነይ እስኪ።" በማለት ከግቢ ወጡ።

ንግሥት ተከትላቸው ወጣች። መኪናቸውን ካቆሙበት ቦታ ደረሱ። በሩን ከፍተው ገቡ።

"አፈወርቅን የት ነበር የምታውቂው?" ሲሉ ጠየቋት፣ ፊቷን ሳያዩ።

"ትምህርት ቤት። ተማሪ ሳለሁ ነው የተዋወቅነው።"

የመኪናቸውን ሞተር አስነሱ። ጉዞ ጀመሩ።

ንግሥት አባቷን ትኩር ብላ አየች።"ወዴት ነው የምንሄደው?" ስትል ጠየቀች።

"ወደቤት!" አሉ ፈርጠም ብለው። " ከእንግዲህ ወዲያ እዚህ ቦታ መታየት የለብሽም።" አሉ በትዕዛዝም፣ ሀሳብ በመስጠትም ዓይነት።

"እንዴ! ሳላስቀብር? አስከሬን ለምርመራ ወደ ሆስፒታል ሄዶ አልተመለሰም። እስኪመለስ ጠብቄ ማስቀበር አለብኝ።"

"በፍጹም አይቻልም!" በማለት አፈጠጡባትና ዓይናቻቸውን እንደገና ወደ መንገዱ አዞሯቸው።

"ምነው አባዬ፣ ብዙ ጊዜ አብሮኝ የቆየ ጓደኛዬ ነበር እኮ። እስከ ሠልስት እንኳ መቀመጥ ባልችል፣ ሥጋውን አፈር ማልበስ የለብኝም?" አለች፣ ዕንባዋ እየቀደማት።

"የለብሽም። ከዛሬ ጀምሮ እዚህ መድረስ የለብሽም። ይገባሻል? ከእኔ ቃል የምትወጪ ከሆነ..." ብለው ንግግራቸውን ገቱት።

የአባቷ ሁኔታ አስደነገጣት። ፈጽሞ ያልጠበቀችው ባህሪያቸው አሳሰባት። እሷ አባቷን የምታውቃቸው በርኅሩህነታቸውና ለማኅበራዊ ኑሮ ባላቸው ትልቅ ግምት ነበር። ዛሬ ግን የወትሮው አባቷ፣ ዶክተር ናትናኤል፣ ሆነው አልተገኙላትም። ዛሬ ብቻ ሳይሆን፣ ከጥቂት ቀናት ጀምሮ ጭራሽ ተለውጠዋል። አብሯት ያደገው ፍቅራቸው እንደጠወለገ አበባ እየረገፈ መምጣቱን ካወቀች ሰንበትበት ብሏል።

"አባዬ ምን አጥፍቼ ነው?... የሠራሁት ነገር ካለ ልወቀውና ይቅርታ ልጠይቅህ። ከጥቂት ቀናት ወዲህ ለእኔ ያለህ ፍቅር ተለውጦብኛል። ጠልተኸኛል። ታኮርፈኛለህ። ልጅህ ነኝ። ለምን ጥፋቴን ትደብቀኛለህ? በማላውቀው ምክንያት ከማኅበራዊ ኑሮ ለምን ታገለኛለህ?" አለች ስቅስቅ ብላ እያለቀሰች።

ሊገስጿት ፈልገው ነበር። ግን አልቻሉም። ለቅሶዋ ልባቸውን ሸረሸረው። አዘኑ። የልጃቸው መከፋት በርሳቸው ላይም ሀዘን ጫረ። ሳያውቁት፣ ሳይፈልጉት ለልጃቸው ፍቅራቸውን ነፍገው እንደነበር

ተገነዘቡ። ያለእርሳቸው ማንም ለሌላት አንድ ልጃቸው ፊት በመንሳታቸው ተፀፀቱ።

የመኪናቸውን ፍጥነት ቀነሱ። በመጨረሻም አቆሙና ንግሥትን ተመለከቷት። እጃቸውን ትከሻዋ ላይ ጣል አደረጉ። "ንግሥቴ፣ አንድ ልጄ፣ አንድ ዘመዴ፣ አስከፋሁሽ፣ ቅር አሰኘሁሽ፣ ወድጄ እኮ አይደለም። አንቺን ጠልቼ አይደለም። ማኅበራዊ ኑሮም ጠልቼ አይደለም። የሰውን ልጅ ስለወደድኩ እንጂ። አውቃለሁ፣ አንቺን በመጥላት፣ አንቺን በመበደል ለሌላው.... " አሉና እያስጨነቋቸው ከውስጣቸው የሚወጡትን ቃላት ገቱ። በመቀጠልም፣ "ንግሥቴ፣ ይቅርታ። ይቅርታ ልጄ።" በማለት ሀዘኔታና ፀፀት ባለው ድምፀት ጠየቋት።

የአባትየው ፀፀት ልቧ ውስጥ ገባ። ዕንባዋ እንደአሳተ ገሞራ ፈንድቶ ከቀኝ ትከሻቸው ላይ ልጥፍ አለች።

ዶክተሩ በዓይናቸቸው ባያነቡም፣ በልባቸው አለቀሱ። ውስጣቸው በሀዘን ታመሰ። ለጥቂት ደቂቃዎች ያህል በዝምታ ከተዋጡ በኋላ ልጃቸውን ቀና አደረጓት። ዕንባዋን ከጠረጉላት በኋላ ግንባሯ ላይ ሳሟት።" ይቅርታ አድርጊልኝ የእኔ እመቤት። ንግሥቴ ይቅርታ።" አሉ፣ ፍጹም በሆነ ትህትናና ፀፀት ባዘለ ድምጽ።

እሷም አልጨከነችባቸውም። ጠባሳ አልባ የልጅነት ቂሟን ከልቧ ውስጥ ፋቀች። መኪናቸውን አስነስተው ወደ መኖሪያ ቤታቸው መንዝ ጀመሩ። በመንገድ ላይ ምንም ቃላት አልተለዋወጡም። ሁለቱም በልቦቻቸው የሚያወሯቸውና የሚያሟግቷቸው ጉዳዮች ነበሩ...

እቤት ገቡ።

"ሸዋዬ ... ሸዋዬ፣... "ሲሉ ተጣሩ ዶክተሩ።

ሸዋዬ ከወጥ ቤቱ ወጣች። " እቤት ዶክተር!
እንደምንዋልሽ ንግሥቴ?" አለች ንግሥትን ወዲያው ስታይ።

"ደህና ዋልሽ?" አለች ንግሥት።

"እስኪ ምሣ አቅርቢላት። እህል የቀመሰችም አትመስልም፣ ዛሬ።" አሉ ዶክተር።

"እንዴ አባዬ! እስከሬኑ ሳይቀበር?"

"ተቀበረ አልተቀበረ እሱ አንዴ ሞቷል። ራስሽን አትጉጂ። ለማንኛውም እህል ቅመሺ።" አሉ ዶክተር።

"እኔ አልበላም።" አለች ንግሥት።

"ለምን?"

"ምን ማለትህ ነው አባዬ የቆየ ጓደኛዬ እኮ ነው!"

"ታዲያ አብረሽው ልትቀበሪ ነው ወይስ ምንድን ነው
አሳብሽ?" አሉ፣ ሳይታወቃቸው በመቆጣት።

ደንግጣ ዝም አለች። ወዲያው ደግሞ፣ "ሳላስቀብር እህል አይዋጥልኝም።" ስትል ተናገረች።

"ከቤት መውጣት እንደሌለብሽ የነገርኩሽ መሰለኝ። ከእንግዲህ ወዲያ እዚያ ቤት መሄድ የለብሽም።" አሉ ዶክተር፣ የሰውዬው ራሱን መግደያ ምክንያት እርሷ ናት ብለው በመገመት።

"ለምን አባዬ?" አለች አሁንም፣ እንባዋ እያነቃት።

"እንዲሁ። መሄድ አትችይም። ከቃሌ መውጣት የለብሽም!" አሉና የቅድሙን ንዴታቸውን እመጡት።

ስቅስቅ ብላ አለቀሰች።

8

ንግሥት መኝታ ቤቷ ውስጥ ገብታ ተኝታለች። ዛሬ በአፈወርቅ ሞት ከልቧ በማዘኗና ከአባቷ ጋር በተነሳው ግጭት ምክንያት ብዙ አልቅሳለች። ለቅሶው ለከፋ ራስ ምታት ዳርጓታል። እህል ያልቀመሰው ሆዷ ለድካም አሳልፎ ሰጥቷታል። ድካም በተራው ደግሞ፣ ለዕንቅልፍ ወርውሯታል።

ሸዋዬ ስትገባ ንግሥት ሀይለኛ ዕንቅልፍ ይዟት አየች። ተጠጋቻትና ፣ "ንግሥት፣... ንግሥት፣... ንግሥት፣..."አለች።

ንግሥት ነቅታ በብዥታ ሸዋዬን አየቻትና ተመልሳ ጋደም አለች።

"ተነሽ እንጂ። ብዙ ተኛሽ እኮ። እህል ሳትቀምሺ እንቅልፍ ዋጋ የለውም እኮ።"

"ተይኝ ባክሽ ሸዋዬ።"

"ተነሺ። ቆንጆ መክሰስና ቡና አዘጋጅቼልሻለሁ። በይ ተነሺ። ነሽ የኔ እህት።" አለች ሸዋዬ ንግሥትን እንደማባበል ብላ።

ሸዋዬ ንግሥትን እንደ ልጇ ነው የምትንከባከባት። ከአባቷ ሌላ ለንግሥት የሚያዝንላት ፣ የሚያስብላትና የሚሳሳላት ሰው ቢኖር ሸዋዬ ብቻ ናት። ንግሥትን በጣም ትወዳታለች። ንግሥትም የዚያኑ ያህል ሸዋዬን ታከብራታለች፣ ትወዳታለች። ሲከፋት፣ ሲቸግራት

የምታማክረው ሞግዚቷን ሸዋዬን ነው። በመሀከላቸው የሥጋ ዝምድና ያለ ይመስላል–ለሚያያቸው።

"ባይሆን ቡናውን ስጪኝ፣ የሚበላው ይቅርብኝ።" አለች፣ ከአልጋዋ ላይ ቀና ብላ እየተቀመጠች።

"እንዴ ምን ማለትሽ ነው? በባዶ ሆድ ቡና አይጠጣም። መጀመሪያ እህሉን መብላት አለብሽ። ከሁሉም በፊት እስኪ መታጠቢያ ቤት ሂጅና ፊትሽን ታጠቢው። ይቀልሻል። ወይስ በማስታጠቢያ ላምጣልሽ?"

"አይ። ተይው ሂጄ እታጠባለሁ። " አለችና ከአልጋው ላይ ወርዳ ነጠላ ጫማዎቿን አጠለቀች። ታጥባ መጣች።

"በይ ተቀመጭ። እኔም አልበላሁም አብረን እንብላ።" አለችና ተከድና የነበረውን ማዕድ ከፈተችው። የወጥ ሳህኖቹን ተራ በተራ እያነሳች ወጥ ጨለፈችና፣ " በይ ጀምሪ ንግሥትዬ።" አለች።

መብላት ጀመሩ። አልፎ አልፎ፣ ሸዋዬ "ብይ" ከማለቷ በቀር፣ ሌላ ቃላት ሳይለዋወጡ ጥቂት ደቂቃዎች አለፉ።

"ብይ እንጂ ምን ማለትሽ ነው?"

"በቃኝ ሸዋዬ። ብዙ በላሁ።"

"እንዳንጣላ እንግዲህ! እሺ አልጫውን ብቻ ብይ።" አለች ሸዋዬ፣ ፍቅርን ባዘለ ስሜት በመቆጣት።

"በቃኝ። አልበላም። ቡናውን ቅጂልኝ።"

ቡናው ተቀዳ።

ንግሥት በስኒው ውስጥ ያለውን ስኳር ለማሟሟት ማንኪያውን ማዟዟር ጀመረች። ማንኪያውን ማስቀመጫው ላይ ካኖረች በኋላ የስኒውን ጆሮ በመያዝ ፉት አለች።

"አባዬ የት ነው ያለው?" ስትል ሸዋዬን ጠየቀቻት።

"ክሊኒክ ገብተዋል። ሥራ እየሠሩ ነው።"

"አሥር ሰዓት ሆኗል እንዴ?" አለች፣ የእጅ ሰዓቷን እያየች።

"አዎ።" አለች ሸዋዬ።

ዝምታ ነገሠ። ሸዋዬ ገበታውን አነሳችና ይዛ ሄደች። ከጥቂት ቆይታ በኋላ ስትመለስ ንግሥት አልጋዋ ላይ ጋደም ብላ መጽሔት ስታገላብጥ አየቻት። ከአልጋዋ ጫፍ ላይ ተቀመጠችና ከቡና ማቅረቢያው የሸክላ ጀበና ውስጥ ቡና ቀዳች።

"ንግሥትዬ ደገምሽ ?"

"አልደገምኩም። ካለ ቅጂልኝ።" አለች ሸዋዬን ሳታይ መጽሔቱንእያየች።

"ሽረ አለ።" አለችና ቀድታ ስኒሩን አማስላ ሰጠቻት።

ጥቂት ዝምታ ተፈጠረ።

"ንግሥትዬ ፣ ዛሬ ከዶክተር ጋር በምን ተጣላችሁ?" ስትል አለሳልሳ ጠየቀቻት።

ዝም አለች-ንግሥት።

"ምነው ዝም አልሽ? አልሰማሽኝም ወይስ ከእኔ ጋር ላለማውራት ፈልገሽ ነው?"አለች ሸዋዬ።

ንግሥት ቀና ብላ እየቻትና ፣"ምንድን ነው ያልሽኝ?" አለች፣ ሸዋዬ ያነሳችላትን ጥያቄ ያልሰማች መስላ።

"ከዶክተር ጋር ዛሬ በምን ተጣላችሁ?"

"ምን ዛሬ ብቻ፣ ከርሱ ጋር መጣላት ከጀመርን ቆይቷል። በየሄድኩበት እንደጥላዬ ይከተለኛል። የማደርገውን ሁሉ በየቀኑ ይጠይቀኛል። ምን እንዳደረኩ እግዜአብሔር ይወቀው!" አለች፣ ምሬት ባለው ድምፀት።

ቡናውን ፉት ካለች በኋላ ስኒውን አስቀመጠች።"ንግሥትዬ፣ አሳቸው እኮ ለአንቺ ብለው ነው።"

"ምኑን ነው ለእኔ ብሎ? "አለች፣ እንደመቆጣት ብላ።

"የአንቺ ሕይወት ሲያምር ይወዳሉ። ጥሩ ትዳር አግኝተሽ ፣ ጥሩ ቤተሰብ መሥርተሽ፣ ደስ የሚያሰኝ ኑሮ እንድትኖሪ ነው የሚፈልጉት። ይህ እንዲሆን ደግሞ የአባትሽ ምክር አስፈላጊ ነው።"

" በየት ወጣሽ በየት ገባሽ መባሉ ነው ምክር? ይሄ እኮ አንድ ቀናተኛ ባል በሚስቱ ላይ የሚያሳየው ድርጊት ነው።"

"መስሎሽ ነው እንጂ አይደለም። ለአንቺ ጥሩ ከማሰብ የተነሳ፣ ከእነማን ጋር እንደምትውይ ለማወቅ ነው። አየሽ፣ ሰውን የሚያለማውም የሚያበላሸውም ጓደኛ ነው። እና፣ ጥሩ ጓደኛ መምረጥ እንድትችይ መሰለኝ ዶክተር የሚከታተሉሽ።" አለች ሸዋዬ።

"እኔ ህፃን ልጅ ነኝ? ራሴን የማውቅና መቆጣጠር የምችል ሰው ነኝ እኮ!" ስትል ተቆጣች።

"ነሽ። ግን፣ በወጣትነት ዕድሜያችን የምናደርጋቸው ድርጊቶች ሁሉ ለእኛ ትክክል ቢመስሉንም፣ ዕድሜ በጠገቡ ሰዎች ዘንድ ግን ትክክል ላይሆኑ ይችላሉ። በወጣትነታችን ችኩሎች ነን። ስለዚህ እንሳሳታለን። ከመሳሳትሽ በፊት ሊያርሙሽ ስለፈለጉ ብቻ ነው

የሚከታተሉሽ።" አለች ሸዋዬ፣ ዶክተር አንድ ጊዜ ስለንግሥት ሲነሳ የነገሯትን እስታውሳ።

"እሺ አንቺ ያልሽው ከሆነ አይከፋም ነበር። ግን አይመስለኝ ም። ዛሬ ለቅሶ ቤት ድረስ ተከትሎኝ መጥቶ ከቤት እንዳትወጪ ብሎ በመቆጣት ይዞኝ መጣ። ከሰዎች ጋር መቀላቀል አለብኝ እኮ። በሀዘናቸውና በደስታቸው ጊዜ ተካፋያቸው ካልሆንኩ ብቻዬን እኮ ነው የምቀረው። ይህን ለምን እከለክላለሁ? ምንድን ነው ሰው አይይሽ ፣ ከቤት አትውጪ ብሎ ነገር?" አለች በመቆጣት።

ሸዋዬ ዝም አለች። "ለመሆኑ ማን ነው የሞተው?" ስትል ጠየቀች።

"አንድ ጓደኛዬ ነው። አፈወርቅ እያልኩ ብዙ ጊዜ አንስቼልሻለሁ። ታውቂዋለሽ።" አለች ንግሥት።

"ውይ! በስመአብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ! ምን ነካው?" አለች በሁለት እጆቿ ጭንቅላቷን ይዛ።" ታሞ ነበር?"

"ኸረ አልታመመም።"

"ታዲያ በምን ሞተ?"

"ራሱን ሰቅሎ።" አለች፣ እንባ እየተናነቃት።

"በስመአብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ! ምን ሆንኩ ብሎ ተሰቀለ? ምን ቸገረው?" አለች ሸዋዬ ፣ ዘግንኗት።

"አልታወቀም።"

"አይ የኛ ነገር! ትዕግስት የለን! ለሚያልፍ ነገር እንቸኩላለን። የመሥሪያ ቤት ጓደኛሽ ነበር?"

"አይደለም። ትምህርት ቤት ሳለሁ ነው የተዋወቅሁት።"አለች ንግሥት፣ እንደመተከዝ ብላ።

"ፍቅረኛሽ ነበር እንዴ?" አለች፣ በፈራ ተባ።

"አልነበረም። እንዲሁ ጓደኞች ነበርን። ምስጢረኛዬ ነበር። ይገርምሻል፣ በጾታችን ምክንያት በሚያጋጥሙን ችግሮች ላይ ሁሉ እንነጋገርባቸዋለን። መፍትሄ የምንለውን እንለዋወጣለን። በጣም ግልጽና የዋህ ልጅ ነበር። ትምህርት ቤት ሳለን፣ ክፍል ውስጥ አብረን እንቀመጣለን፣ አብረን እንውላለን ፣ ወደ ቤታችንም ስንሄድ አብረን ነበር። ከዚህ የተነሳ ተማሪዎች እንኳ ሮሚዎና ዡሊት እያሉ ይጠሩን ነበር–ፍቅረኛሞች መስለናቸው። ታዲያ ይህን የመሰለ ጓደኛዬ ሲሞት ማዘን የለብኝም? እስክ ሰልስት ባልቀመጥ፣ መቅበር የለብኝም? ይህን

እንዳላደርግ እኮ ነው አባዬ የተቆጣኝ። ተገቢ ነው? እንዲህ ነው ቁጥጥር?" አለች ንግሥት፣ ከልቧ አዝና።

"እንዲህ ከሆነስ አጥፍተዋል። ዶክተር ልክ አይደሉም። እሳቸውም ደህና አይመስሉኝም። መበሳጨት፣ ማዘን፣ መተከዝ ጀምረዋል። እኔ ደግሞ ይህ የሚያደርጉት ምርምር፣ ውጤት አልባ ሆኖባቸው የተበሳጩ ነበር የሚመስለኝ። ግን ሲውል ሲያድር በዚህ ሳይሆን በሌላ ምክንያት ነው መስሎ የታየኝ። ብቻ ምንም ይሁን ምን፣ አንቺ ያሉሽን መፈጸም አለብሽ። እዚያ ቦታ አትሂጂ አሉሽ ፣ በቃ አትሂጂ።

"እንዴ ምን ማለትሽ ነው ሸዋዬ? በመቃብሩ ላይ ባለመገኘቴ ተነስቶ ባያየኝም፣ ቤተሰቦቹ ይታዘቡኛል። በጣም ይቀየሙኛል።"

"ግዴየለም፣ መቅበር ባትችይም ማታ እንደምንም ተደብቀሽ ደረስ ብለሽ እንድትመጪ ሁኔታዎችን አመቻችልሻለሁ። እንዴ ደረስ ብለሽ ትመጫለሽ።" አለች ሸዋዬ በማባበል።

"ቀብር ላይ ሳልገኝ ቤት ስደርስ ሰው ምን ይለኛል?"

"ምን ይልሻል? ታመሽ እንደነበር መግለጽ ነው። አውቀሽ አይደለም የቀረሽው። ከአቅም በላይ በሆነ ምክንያት ነው። ይሄ አያሳስብሽ።" አለች ሸዋዬ።" አሞሽ እንደነበር ንገሪ–ለሚጠይቅሽ ሰው።" አለች በመቀጠል።

"አሁን ስንት ሰዓት ሆኗል?"

"አሥራ አንድ ሰዓት ተኩል። አንድ ሰዓት ላይ ትሄጃለሽ፣ዶክተር ህክምና ጨርሰው ወደ ጥናት ክፍላቸው ከገቡ በኋላ። እዚያ ከገቡ ቢያንስ ሁለት ሰዓታት ስለሚቀዩ አንቺ ቶሎ ደረስ ብለሽ ትመጫያለሽ። አይሻልም?"

"ምን አልባት የት አለች ብሎ ቢጠይቅሽስ?"

"አይጠይቁም። ከጠየቁ ተኝታለች ብዬ እነግራቸዋለሁ። መቼም መኝታ ቤትሽ አይገቡም።"

"ጥሩ።"አለች ንግሥት።

"ሰዓቱ እስኪደርስ ድረስ ትንሽ ተኚ። እኔም ወደ ሥራዬ ልሂድ። መጥቼ እቀሰቅስሻለሁ።" አለችና የመኝታ ቤቱን በር ዘግታ ወጣች።

9

ለቅሶው ቆሟል። በድንኳኑ ውስጥ ብዙ ሰዎች ተቀምጠው በዝቅተኛ ድምጽ ያወራሉ። ንግሥት ከጓደኛዋ ፣ ከሲሳይ ጋር ሴቶቹ ካሉበት ክፍል ውስጥ ተቀምጣለች። አስከሬኑ ሳይቀበር በማደሩ ደስ ብሏታል። ሲያስጨንቃት የነበረው ራስ ምታትና ሀሳብ ጥሎአት በርሯል።

"ሲሳይ፣ መሸ። እንሂድ። ሶስት ሰዓት አለፈ።"አለች ንግሥት፣ የእጅ ሰዓቷን እያየች።

"ትንሽ እንቆይ። አርአያ መኪና ይዟል። ይሸኘናል።" አለች ሲሳይ።

"መጥቷል እንዴ?" ስትል ጠየቀች።

"አዎ። አልተገናኛችሁም እንዴ?"

"አላገኘሁትም። የት ነው ያለው?"

"ድንኳን ውስጥ ነው።"

ሻምበል አርአያ የሲሳይ ፍቅረኛ ነው። ሲሳይ የንግሥት የቅርብ ጓደኛ ብትሆንም፣ ስለ ፍቅረኛዋ ብዙ አውርታላት አታውቅም።

"ያው እንደውም መጣ።" አለች፣ እነሱ ወደ አሉበት ክፍል ሲያመራ አይታው።

ንግሥት ነጭ ጃኬትና ጥቁር ሱሪ የለበሰ የቀይ ዳማ ሰው እነርሱ ወዳሉበት ሲቀርብ አየች። ከዚህ በፊት ብታየውም ከሲሳይ ረጅም ቁመት ጋር አወዳድራው ነው መሰል ዛሬ አጠረባት። ሲሳይ አንድ ጊዜ በርሷና በርሱ መሀከል የስምንት ዓመታት ልዩነት እንዳላቸው ነግራት ነበር። ግን አርአያ ሰላሳ ሶስት ዓመት የሆነው አልመሰላትም። ቅጥነቱ ሳይሆን አይቀርም ጎረምሳ ያስመሰለው።

"ሲሳይ አትሂጂም? አልመሸም?" እያለ ንግሥትን፣ ሠረቅ አድርጎ አያት። እጁን ዘረጋና፣ "ጤና ይስጥልኝ!" አለ ለንግሥት።

"ጤና ይስጥልኝ! "አለችና ጨበጠችው።

"ደህና ነሽ ንግሥት?" አለ አርአያ።

"ደህና። አንተ ደህና ነህ?" አለች ንግሥት።

"ምነው ጠፋሽ? "አለ ሻምበሉ።

"አንተ ነህ የጠፋኸው።" አለች፣ ንግሥት ፈገግ ብላ።

"እኔ አለሁ። እንሂዱ።" አለ እጁን ወደ በሩ እየዘረጋ።

ከግቢው ውጭ ወደ ቆመችው ላንድ ሮቨር ተጠጉ። በሩን ከፍቶ ከገባ በኋላ በቀኝ በኩል ያለውን በር ከፈተላቸው።

ሁለቱም ሴቶች ከፊት ለፊት ካለ ወንበር ላይ ተቀመጡ።

አርአያ ሲጋራውን ለኮሰና የመኪናውን ሞተር አስነሳ።"ንግሥት የት ነው ቤትሽ?" ሲል ጠየቃት።

"ድል ገበያ።" አለች።

"ጥሩ።" አለና መኪናዋን አንቀሳቀሳት። ወደ ቀኝ ታጠፈና ወደ ሜክሲኮ አደባባይ የሚወስደውን ጎዳና ያዘ።

"ቀብሩ ነገ በስንት ሰዓት ነው የሚፈፀመው?" ሲል ጠየቀ አርአያ።

"በአሥር ሰዓት ነው። እንደዚያ መሰለኝ? "አለችና ንግሥትን አየቻት፣ ሲሳይ።

ንግሥት በአዎንታ ራሷን ነቀነቀችና፣ "አዎ።" አለች በመቀጠል።

ዝምታ ተፈጠረ።

"እኔን መጀመሪያ አድርሰኝ።"አለች ሲሳይ፣ ሜክሲኮ አደባባይ መድረሷን ስታይ።

"ቆይ። አንድ ቦታ ቢራ ልጋብዛችሁ።" አለና ወደ ንግድ ሥራ ትምህርት ኮሌጅ የሚወስደውን መንገድ ያዘ።

"እንዴ፣ መሽቷል እኮ!" አለች ሲሳይ።

"አዎ፣ መሽቷል። እኔ ቶሎ መግባት አለብኝ። " አለች ንግሥት፣ ጭንቅ ብሏት።

"በየቤታችሁ ነው የማደርሳችሁ። አትስጉ። ብዙ አንቆይም ደግሞ።" አለና የመኪናዋን ፍጥነት ጨመረ። ሆንኮክ ምግብ ቤት በር ፊት ለፊት መኪናውን አቆመና የመኪናውን ጥሩንባ ነፋ።

አንድ አሳላፊ እየሮጠ መጣና፣ "አቤት ምን ልታዘዝ?"አለ።

"ሶስት ሜታ ቢራ አምጣልን።" አለ አርአያ።

ቢራው መጥቶ መጠጣት ጀመሩ። ጨዋታው ሞቀ። የንግሥት ልብ ተሰቅሏል። እንዴት ሆና ከቤቷ እንደወጣች አርአያና ሲሳይ አያውቁም። እርሷም አልተናገረችም። አባቷ እንዳትወጣ እንደከለከሏት ማንም እንዲያውቅና እንዲወቀሱ አትፈልግም።

"ተጫወቺ እንጂ ንግሥት። ዝምታ አበዛሽ። ጠጪ እንጂ ደግሞ።"ብሎ ፈገግ አለ።

"እሺ። እየተጫወትኩ ነው።" አለች ፈገግ ብላ።

ንግሥት፣ አርአያ ይሆናል ብላ የገመተችው ሰው ዓይነት አልሆነም። በዚህች አጭር ጊዜ ውስጥ ብዙ አውርቷል። ስለራሱ ደግነት፣ ቅንነት፣ አንባቢ ስለመሆኑ በራሱ እንደበት ሲናገር ዝቅተኛ ግምት ሰጥታዋለች። እና፣ ለዚህ ይመስላል–ማዳመጥንና መታዘብን የመረጠችው።

"ማዳመጥ ብቻ ምን ዋጋ አለው? ማውራትም ያስፈልጋል።"አለ ቢራውን ከተጎነጨ በኋላ።" ይልቅ ጠጡና ድገሙ።" አለ በመቀጠል።

"ኸረ መሽቷል። እኔን ተሎ ብትሸኙኝ... ቤተሰቦቹ በጣም ያስባሉ። ሳልነግራቸው ስለወጣሁ ይጨነቃሉ።" አለች ንግሥት። የጠጣችው ሶስት ጠርሙስ ቢራ በቂ ምግብ ባለመብላቷ ነው መሰል እናቷን እያንኳኳው ነው።

"አዎ ፣ መሽቷል። እንሂድ አርአያ። በቃን። ከዚህ በላይ መጠጣት ለሴት ልጅ ጥሩ አይሆንም።"አለች ሲሳይ። ቀይ ፊቷ ደም መምሰል ጀምሯል።

አርአያ ሂሣቡን ከከፈለ በኋላ የመኪናዋን ሞተር አስነሳ። ወደ ሜክሲኮ አደባባይ የሚወስደውን መንገድ ያዘ።" መጀመሪያ ሲሳይን ላድርሳት።"አለ።

"አዎ መጀመሪያ እኔን አድርሰኝ። ከዚያ በኋላ ንግሥትዬን ሰፈሯ ካደረስካት በኋላ ወደ ቤትህ ትሄዳለህ።" አለች ሲሳይ።

"ጥሩ።" አለች ንግሥት።" አንተ ግን አይመሽብህም?" ስትል ጠየቀች፣ በመቀጠል።

"አይመሽም። ደግሞ እኔ ወንድ ነኝ። ቤቴም ቅርብ ነው።" አለ አርአያ።

ሜክሲኮ አደባባይ ሲደርሱ መኪናዋን ወደ ቀኝ አዞረና አምስተኛ ፖሊስ ጣቢያ ወረድ ብሎ ከሚገኘው የሲሳይ ቤት ግቢ በር ላይ አቆመ።

ሲሳይ የመኪናውን በር ከፈተችና፣" በሉ ደህና እደሩ።" እያለች ወረደች።

ከተሰናበቷት በኋላ አርአያ መኪናውን አዙሮ የመጡበትን መንገድ ያዘ። ሜክሲኮ አደባባይን ዞሮ ወደ ከርቸሌ የሚወስደውን መንገድ ጀመረ።

"እንዴ! ወዴት ነው የምትሄደው?" ስትል ጠየቀች፣ በድንጋጤ።

"ቆይ፣ እዚህ፣ አንድ ቦታ ደረስ እንበል ብዬ ነው።"አለ።

"ኸረ ባክህ መሽቷል።"አለች ተጨንቃ።

ዝም ብሎ ጉዞውን ቀጠለ። አርቢስ ጋራዥ አካባቢ ከመድረሱ በፊት ወደ ግራ ታጠፈና አንድ በር የሌለው ግቢ ውስጥ ገባ። መኪናውን አቆመና፣ " መጣሁ። አንድ ወይም ሁለት ደቂቃዎች ብቻ ነው የምቆየው።" ብሎ ፣ የአንድ ቤትን በር ከፍቶ ገባ።

ንግሥት የእጅ ሰዓቷን አየች። አራት ሰዓት አልፏል። አካባቢው ጭር ብሎ የሙታን መንደር መስሏል። የሚያፏጨው ንፋስ በአስፋልቱ ግራና ቀኝ የተተከሉትን የጥድ ዛፎች ከነሥሮቻቸው መንቅሎ ይዞ ለመሮጥ የከጀለ ይመስላል። ንግሥት በወጉ ከማታውቀው ሰው ጋር እንዲህ ባለ የሚያስፈራ ምሽት መቆየት አሳሰባት። ሥጋት እንደማስቲካ አኘካት። እንደዛሬ አምሽታ አታውቅም። አንዳንድ ጊዜ በአንዳንድ አጋጣሚ ብታመሽም እንኳ በቅድሚያ ለቤተሰቦቿ አሳውቃ ነው። 'አባዬ እኔን ከፈለገኝ ከሸዋዬ ጋር መጣላቱ አይቀርም። ምን ይሻላታል? ለእኔ ብላ መቀያየሟ የማይቀር ነው።' አለች፣ በልቧ።

ወዲያው ሻምበሉ መጣ። ንግሥት ከተቀመጠችበት ጎን ያለውን በር ከፈተና፣ " ንግሥት ትንሽ መቆየቴ የማይቀር ነው። አዝናለሁ፣ ያልጠበቅሁት ነገር ገጥሞኛል። በዚህች ደቂቃ እደውላለሁ ያለ ሰው ስላለ እስኪደውል ድረስ መጠበቅ አለብኝ።" አለ።

"ወይኔ!" በማለት ጭንቅላቷን ያዘች።"ምን ዓይነት እዳ ነው ዛሬ የገባሁት! ታዲያ አድርሰኸኝ ብትመለስስ ትደርስ የለ?"

"እንደሱማ አይሆንም። ምክንያቱም ሊያጡኝ ይችላሉ። እይው ማስታወሻውን፣ 'በአራት ሰዓት ተኩል አካባቢ እንደውልልሀለን። ለአስቸኳይ ጉዳይ እንፈልግሀለን።' ይላል። አላት።

አነበበችው። ተስፋ በመቁረጥ አየችው። " ለምን አንተ ደውለህ አታነጋግራቸውም? በአሉበት ሰዓት ላይደውሉ ይችላሉ እኮ።" አለችው በመጨነቅ ስሜት።

"ቁጥሩን አላውቀውም። ችግሩ እኮ ይሄ ነው። አትስጊ፣ ቤትሽ አደርስሻለሁ።"

"አባቴ የት እንደሄድኩ አላወቀም። ቢያውቅ ኖሮ፣ ግድ የለኝ ም።" አለች፣ እንደመናደድ ብላ።

"እሺ ቤት ግቢና ደውለሽ ንገሪያቸው።" አለ አርአያ፣ ቤት እንድትገባ ፈልጎ።

ዝም አለች። አባቷ ቤት ውስጥ መሆናን እንጂ ውጭ መሆኗን እንደማያውቁ ገምታለች። ይሁንና፣ ሸዋዬ መጨነቋ አይቀርም። የእሷን

ልብ ረጋ እንዲል ለማድረግና አባቷ ሳይሰሙ የግቢውን በር እንድትከፍትላት ለመንገር፣ መደወል አስፈላጊ መሆኑን ተገነዘበች።

"ነይና ደውይላቸው።" አለ።

ንግሥት ከመኪናው ወረደችና አርአያን ተከትላው ገባች።

የእንግዳ መቀበያዋ ጠባብ ብትሆንም፣ ንጹህ ናት። የቤት ዕቃዎች ከአቅሟ በላይ አጭቃለች። የሶፋ ወንበሮች፣ ኮንትሮ ቡፌ፣ የልብስ ቁምሳጥን፣ አነስተኛ አልጋና በርጩማዎችን ይዛለች።

"የት ነው ያለው ስልኩ?" አለች፣ በእንግዳ መቀበያ ክፍሉ ውስጥ ያሉትን ዕቃዎች በሙሉ ከቃኘች በኋላ።

"እዚያ ክፍል ውስጥ ነው።" በማለት፣ የተዘጋውን በር ከፍቶ አሳያት።

በጣም ጠባብ የሆነች ክፍል ናት። መኝታ ቤት መሆኗ ነው። አንድ ከእንጨት የተሰራ ሰፊ አልጋና ስልክ የተቀመጠበት አነስተኛ ኮመዲና ይታያሉ።

የስልክ ቁጥሮችን ማዞር ስትጀምር ወደሳሎን ተመለሰና የመውጫያውን በር ቀረቀረ። ከኮንትሮ ቡፌው ውስጥ ጠርሙስ ውስኪና ሁለት መለኪያዎች ይዞ መኝታ ቤት ገባ። የመኝታ ቤቱን በር ቀረቀረ።

"እየጠራ ነው?" ሲል ጠየቃት፣ ውስኪውን በመለኪያዎቹ እየቀዳ።

ንግሥት የስልክ ማናገሪያውን ጆሮዋ ላይ አድርጋ በድንጋጤና በጥርጣሬ ስሜት ውስጥ ሆና አየችው።" ለምን ዘጋኸው በሩን?" አለች፣ ዓይኖቿን ከፊቱ ላይ ተክላ።

"ይሄ ክፍል በጣም ይበርዳል። ለዚህ ነው።" ሲል ዋሸ። የኤሌትሪኩን ምድጃ ለኮሰና አንድ ብረት ድስት ጣደ።

"ሀሎ!" አለች ንግሥት ስልኩ ሲያገናኛት።

"ሀሎ!" አለች ሽዋዬ።

"ሽዋዬ፣ ንግሥት ነኝ።"

"ምነው አንቺ? ደህናም አይደለሽ?"

"ደህና ነኝ። ሳላስበው አመሸሁኝ። አሁን እመጣለሁ።"

"እንዴ? አሁን እንዴት ብለሽ ትመጫለሽ? በዚህ ሰዓት?"

"የሚያደርሰኝ መኪና አግኝቻለሁ።"

"እኮ ቶሎ ነያ። ስትገቢ ታድያ ድምጽ እንዳታሰሚ።"

"እሺ። አባዬ ተኝቷል እንዴ?"

"አልተኙም። ጥናት ክፍላቸው ውስጥ ነው ያሉት።"

"እኔን አልጠየቁም?"

"ጠይቀው ነበር። ተኝታለች አልኳቸው። ከቤት መውጣትሽን አላወቁም። አንቺ ብቻ፣ ሳታመሺ ቶሎ ነይ።"

"መጣሁ። ቻዎ!" አለችና ስልኩን ዘጋችው።

በመስቦወርቅ ከዳን ተሸፍና የነበረውን ትሪ አቀረበና፣ "ስለቸኮላችሁ ራት ሳልጋብዛችሁ መጠጥ ጠጣችሁ።" አለ። ሠራተኛው በጠርሙስ ሞልታ ያስቀመጠችለትን ውሃ አነሳና የእጅ ማስታጠቢያ ሳህን በመያዝ ፣" ታጠቢ። ቤት ያፈራውን እንብላ።" አለ።

እያቅማማች ታጠበች። ሰዓቷን እያየች፣ "ዛሬ መቼም ጉድ ነው? አምስት ሰዓት ሊሆን እኮ ነው! ሰዎቹ እስካሁን ለምን አልደወሉም?"

"ተደዞባቸው ይሆናል-አንቺ ስትነጋገሪ። " አለና. ወጡን ጨለፈው። "እንግዲህ የወንደላጤ ነገር፣ ምኑም አያምርም።"

"አይዞህ፣ ሲሳይ እስክትገባ ድረስ ነው። መቼ ነው የምትጋቡት?" አለች ንግሥት፣ እንጀራውን እየቆረሰች።

"አይ! ከሲሳይ ጋር ነው ጋብቻ?"

"እንዴት?"

"አሁን እህሉን እንብላ።" ብሎ እንጂ ጎረሰና የቀዳውን ውስኪ አቀበላት።

"እሺ።"አለች፣ ፈገግ ለማለት ሞከራ። ስጋት ይዟታል። አሁን የምትፈራው ስለመሸባት ብቻ አይደለም። ምንነቱን በትክክል ያላወቀችው ስሜት አድሮባታል።

ሻምበሉ ቴፕሪኮርደሩን ከፈተና፣ "ብይ እንጂ።"አለ።

ንግሥት ቢርባትም ቶሎ ማቋረጡን መረጠች፣ ከዚህ ቤት ውስጥ የምትወጣበትን ጊዜ ለማቅረብ ብላ።"በቃኝ። ጠገብኩ።" አለች።

"መቼ በላሽና? በደንብ ብይ እንጂ።"

"እውነት፣በላሁ። ከቤት ስወጣ ራቴን በልቼ ነው የመጣሁት።"

"እሺ ውስኪውን ጠጪ።" አለና ለመከላከል ጊዜ ሳይሰጣት መለኪያውን ሞላው።

"ኸረ በቃኝ! እኔ አልጠጣውም። በፊት የጠጣሁትም ጭንቅላቴ ላይ ወጥቷል።" አለች በመንገፍገፍ፣ ፊቷን መራር መድሀኒት የተጋተ ህፃን አስመስላ።

"ውስኪ እኮ ነው። ብትጠጪው ፊት ያሳምራል እንጂ አይጎዳም።"

"በልክ ሲሆን ነዋ። ይሄ ደግሞ አምቦ ውሀ ወይም በረዶ የለውም።" አለች።

"አምቦ ውሀ በአሁኑ ሰዓት አይገኝም። በረዶ ደግሞ ማቀዝቀዣ የለኝም። ባዶውን ቢሆንም፣ ውስኪ ለከፋ አይሰጥም። ይልቅ ጠጪና ድገሚ።"

"እ? ጭራሽ ድገሚ? ሆሆ!... መሽቷል እኮ! ኧረ ባክህ ቶሎ እንሂድ!"

"ቆይ ትንሽ እንጠብቅ–ሰልኩን።"

"መደወል ቢፈልጉ እስካሁን ይደውሉ ነበር። ከእንግዲህ ወዲያ አይደውሉም። አድርሰኝና ተመለስ።" አለች። ሞቅ እንደማለት ብሏታል።

"እሺ የያዝሽውን ጠጪ።"

ንግሥት ያለአግባብ የተሞላውን መለኪያ አንስታ መጨለጥ አስፈራት። ረጋ ብላ እንዳትጠጣው ሊመሽባት ሆነ። ሞቅ እንዳላት ተሰምቷታል። ጨልጦ መጠጣቱን መረጠች። ጅው አድርጋ ጠጣችና፣ "በል እንሂድ።" አለች ከተቀመጠችበት እየተነሳች።

"አንድ ድገሚ።"

"በፍጹም አልጠጣም!"

"ፕሊስ!"

"እንዴ ምን ነካህ ? መሽቷል እኮ!"

"ባክሽ አንቺ ደግሞ..." አለና እጇን ጎትቶ አልጋው ላይ አስቀመጣት።

"ምን ማለትህ ነው? አስወጣኝ፣ በእግሬ እሄዳለሁ!" አለች፣ ቆጣ ብላ።

"ከእንግዲህ ወዲያ መሽቷል። እዚሁ እደሪ።" አለ እርሱም ለስለስ ባለ ቁጣ።

"ምን አልክ?"ስትል ፣ ጮኸች።

"እዚሁ እደሪ። ካስፈለገ፣ ስልክ ደውለሽ ንገሪያቸው ለቤተሰቦችሽ።"

"ምንድን ነው የምታወራው?" አለች፣ ፍጹም በመደንገጥ።

"እማርኛ።" አለ፣ እንደማፌዝ ብሎ። ለቅሶው ቤት ከመሄዱ በፊት ጀምሮ ጠጥቶ ስለነበር እሱንም ሞቅ ብሎታል።

"ቀልድህን አቁምና በሩን ክፈትልኝ"አለች። ንዴት በውስጧ ያለውን አልኮል ሲያፍለቀልቀው ተሰማት።

"ቀልድሽን አቁሚና ስለበሩ መከፈት አታንሺ። ከእኔ ጋር ማደር ያለብሽ መሆኑን ልታምኚ ይገባል።"

"በፍጹም አላደርጋትም! ክፈትልኝ ልውጣ! መጨማለቁን ተውና ክፈትልኝ!" አለች፣ በቁጣና በመጠጡ ኃይል ምላሷ ተሳስሮ።

"በሩ ከእንግዲህ ወዲያ አይከፈትም። አዳሪ መሆንሽ ይግባሽ።"

"ኧረ! ማነው እንዲህ ያለው?"

"እኔ።" አለ፣ ሊያቅፋት እየሞከረ።

"ልቀቀኝ! አትንካኝ!"

አንቆ ያዛት።

"እጮሀለሁ! ልቀቀኝ!"

"እምቧርቂው!" አለ፣ በአንድ እጁ አንገቷን አቅፎ፣ በሌላ እጁ የቴፕሪኮርደሩን ድምጽ ከፍ እያደረገ።

አልጮኸችም። ድመት እንደያዛት አይጥ መፈራገጥ ጀመረች። ሊስማት ሲሞክር ፊቱን በጥፍሯ ቧጠጠችው።

በጥፊ አላጋት።

እሷም አላጋችው።

እጇን እንደ ጎማ አሽከርክሮ ጉንጮቿን እያፈራረቀ ስፌድ በሚያክለው እጁ ወለወላት። ጣሪያው ወለል፣ ወለሉ ጣሪያ ሆነውባት ቤቱ እንደእንዝርት ተሽከረከረባት። ዝልፍልፍ ብላ አልጋው ላይ ወደቀች። ልብሶቿን ማወላለቅ ጀመረ። ቀጠለና የንግሥትንም ልብሶች መግፈፍ ጀመረ።

10

ጋቢ ለብሳ፣ በረንዳው ላይ ተቀምጣ፣ የንግሥትን መምጣት እየተጠባበቀች ነው። የምሽቱ ብርድ ቆዳ ይልጣል። ጨረቃ የለችም። ጨለማው አካባቢውን ወርሯል። ንፋሱ በግቢው ውስጥ ያሉትን ዛፎችና አትክልቶች ሲያወዛውዛቸው የሚፈጠረው ድምጽ እርስ በርሳቸው የሚንሾካሾኩ አስመስሏቸዋል። አንዳንዱ ዕፅዋት በንፋሱ ውስጥ ሲወዛወዝ እየተራመደ የሚቀርባት አስፈሪ አውሬ መስሎ ይታያታል–ለሸዋዬ። ንግሥት እስካሁን ባለመምጣቷ ጨንቋታል።

ጨለማውም አስፈርቷታል። ተገኝ በጊዜ ስለተኛ ብቻዋን ናት። መንፈቀ ሌሊት ቀርቧል።

'ምን ሆነች ይች ልጅ ዛሬ?' ስትል፣ ለራሷ ተናገረች

በዚህ ሀሳብና ጭንቀት ውስጥ ሳለች ዶክተር ያሉበት ክፍል በር ሲከፈት ሰማች። ድንጋጤዋ ጋመ።

ዶክተር የቤቱ መግቢያ በር በዚህ ሰዓት ክፍት ሆኖ በማየታቸው ወደ በረንዳው ወጡ። በንባብ የደከሙ ትናንሽ ዓይኖቻቸው ከሸዋዬ ጋር ተፋጠጡ። "እስከአሁን አልተኛሽም ነበር እንዴ?" አሉ።

"አዎ።" አለች።

"ምነው? ምን ትሠሪያለሽ እዚህ ?"

ዝም አለችና ተቀምጣበት የነበረውን ወንበር ይዛ፣ ወደ እንግዳ መቀበያው ክፍል ገባች።

ተከትለዋት ገቡ። "ተገኝ አልገባም እንዴ?"

"ኸረ ገብቷል።"

"ታዲያ በዚህ በጨለማ ደጅ ምን ትሠሪያለሽ ? ሰዓቱም ሄዷል እኮ!"

የምትናገረው ጠፋት። "አየሩ ደስ ብሎኝ ነው።" ስትል ዋሸች።

"ታዲያ ብቻሽን ጥሩ ነው?" ሲሉ ከጠየቁ በኋላ፣ ከሸዋዬ መልስ ሲያጡ፣ "ንግሥት እንደተኛች ናት?" አሉ።

"አዎ ተኝታለች።" ስትል፣ አሁንም ዋሸች።

" ራት በላች ወይስ ቀን እንደተኛች ናት?"

"አይ፣ ተነስታ በልታ ነው እንደገና የተኛችው።"

ወደ መኝታ ክፍላቸው መራመድ ጀመሩና ቆም አሉ። ከንግሥት ጋር ዛሬ ያደረጉት ግጭት ትዝ አላቸው። ልጃቸውን ክፉኛ አሳዝነዋታል። የወትሮ የአባትነት ፍቅራቸውን ሰውረውባታል። ትክክል አለመሆናቸውን ተረድተው ይቅርታ ቢጠይቋትም፣ እንደገና አለመግባባት በመፈጠሩ አዝናባቸዋለች። ወደው አልነበረም ረግቦ የነበረውን ግጭት እንደገና እንዲያንሰራራ ያደረጉት። ርምጃቸው ትክክል መሆኑን አምነውበት ነበር። ይሁንና፣ በአሁኗ ደቂቃም ፀፀት ልባቸውን እንደጋለ ብረት ላስ አደረገው። እንደገና ይቅርታ ሊጠይቋት ወሰኑ። ወደ ንግሥት መኝታ ክፍል አመሩ። ጨልሟል። መብራት አበሩና ጨለማውን አባረሩ። የልጃቸውን አልጋ አዩ። ባዶ ነው።

ሸዋዬ፣ ዶክተር ወደ ንግሥት መኝታ ቤት ሲገቡ አይታ በድንጋጤ አተር አከለች። ዓይኖቿን መሬት ላይ ተከለች። ሲሰርቅ እጅ ከፍንጅ እንደተያዘ ሰው ሽምቅቅ አለች።

ዶክተር ተመልሰው እንግዳ መቀበያው ክፍል ገቡና፣" ወዴት ሄደች ንግሥት?"ሲሉ ጠየቁ።

ሸዋዬ ደርቃ ቀረች። ስህተት መሥራቷ አሁን ነው የታወቃት። ከንግሥት ይልቅ፣ ለዶክተር ታማኝ ሆና መቅረብ እንደነበረባት አሁን ነው የተረዳችው።

ዶክተር ዝምታዋ ገባቸው። ሶፋው ላይ ቁጭ አሉ።"በረንዳ ላይ ተቀምጠሽ የነበረው እሷን ጥበቃ ነዋ? የት ሄዳ ነው?" አሉ ቆጣ ብለው። "ለምን ትዋሺያለሽ ? ወትሮ የሌለብሽ ፀባይ ከየት መጣ? ምንድን ነው ጉዳዩ? እውነቱን ንገሪኝ? የት ነው የሄደችው?" አሉ አሁንም በቁጣ። ካለ ዛሬ ተቆጥተዋት አያውቁም። ጠይም ቆዳቸው ጥቀርሻ መሰለ–በንዴት።

"ለቅሶ ቤት ነው።" አለች፣ መሬት እያየች።

"አትሂጂ አላልኳትም ነበር? የኔን ቃል አላከብር ማለቷ ነው? ጥሩ ሥራ ነው! መልካም ነው! አንቺም ተባባሪ ሆንሽ! እኔ አትሂጂ፣ ከቤት አትውጪ እያልኩ ስቆጣት እየሰማሽ ፣ ስትሄድ ዝም ማለትሽ ለምንድን ነው? ደግሞ መዋሸትሽ!" አሉና ሲጋራ ለኮሱ።

"ዶክተር፣ እሷም እኮ ትክክል ናት። የጓደኛዋ ለቅሶ ነው። ማስተዛዘን አይገባም ነው የሚሉ?" አለች፣ ለስለስ ባለ አነጋገር። "በርግጥ፣ እኔ መዋሸት አልነበረብኝም። አጥፍቻለሁ። በተረፈ እርሷ ግን ትክክል ናት። አይመስሎትም?"

ዶክተር ዓይኖቻቸውን ትዝዝ አድርገው ሩቅ የሚያዩ መሰሉና፣"ሸዋዬ፣ አንቺ የማታውቂው ነገር አለ። እሷም አንቺም ያልተረዳችሁት ነገር አለ። ልቤ ውስጥ እኔ ብቻ የማውቀው ችግር አለ። ንግሥቴ ከሰዎች ጋር መኖር አትችልም። መራቅ፣ መደበቅ ነው ያለባት። እኔም እኮ ስለእሷ ተሰቃየሁ። እረፍት አጣሁ። ከቅርብ ጊዜ ወዲህ ስለእሷ እያሰብኩ በቁሜ አለቅሁ። ንግሥቴ ከቤት መውጣት የለባትም። ያውም እዚህ ለቅሶ ቤት የሰው መጠቋቆሚያ ለመሆን?"

ሸዋዬ ግራ ገባት።" ዶክተር የሚናገሩት ሁሉ አልገባኝም። ምንድን ነው የተፈጠረው ነገር?"

ሲጋራቸውን ሳቡናና"ተይው ሸዋዬ። ትርፉ መብሰል ነው፣ የእኔው ይበቃል። ብቻ ንግሥቱ ከሰዎች ጋር መግጠም እንደሌለባት ግወቁ ይበቃሻል። ይህንን ተረጂልኝ።" አሉ።

ዝምታ ነገሠ።

የዶክተሩ ንግግር አስደነገጣት። አንድ የደበቁት ምስጢር እንዳለ ከዚህ በፊት ጥርጣሬ ነበራት። ዛሬ አረጋገጡላት። ግን እርሳቸው ብቻ አፍነው የያዙት፣ ሌላ ሰው እንዳይሰማ የፈለጉት ነገር ምን እንደሆነ ሊገባት አልቻለም።

"አሁን ተኚ። እሷ ከእንግዲህ ወዲያ የምትመጣ አይመስለኝም። እስካሁን ካልመጣች ታድራለች ማለት ነው።"

"ትመጣለች።"

"ከአሁን ወዲያ ?"

"አዎ። ደውላ እመጣለሁ ብላኛለች።"

"በምን ልትመጣ ነው?"

"መኪና እግኝታለች መሰል።"

ለጥቂት ሴኮንዶች ያህል ከራሳቸው ጋር ሙግት ገጠሙና "ጥሩ። እስከዚያ ድረስ ሶፋው ላይ ጋደም በይ። እኔ ደክሞኛል ፣ ልተኛ።" ብለው መኝታ ቤታቸው ውስጥ ገቡ።

ሸዋዬ በሩን ዘግታ ረጅሙ ሶፋ ላይ ጋደም አለች። ግርግዳው ላይ ካለው ሰዓት ላይ ከማፍጠጥና ሥጋት ከማብዛት በቀር የዓይኖቿን በሮች የሚያስከድን ኃይል ብቅ አላለም።

11

ዕንቅልፍ ሊወስዳት አልቻለም። ፊቷ በዕንባ ታጥቧል። ጉንጮቿ ሰንበር አውጥተዋል። በሻምበሉ ቦክስ የተመታው ከንፈሯ ደም ቋጥሯል። ልቧ ቆስሏል። ካጠገቧ የተጋደመው እንስሳ ልቧ ያልፈቀደውን ነገር አድርጓል። ሞራሏን ነክቶታል። የሥነ ልቡና ጥቃት አድርሶባታል።

ሻምበል አርአያ አምሮቱን ለመፈፀም አልፎ አልፎ ከመንቃቱ በስተቀር እንቅልፉን ሲለጥጥ ነው ያደረው። ለእርሱ እንደዚህች ያለች ሌሊት አዲስ አይደለችም። በዚህች ጠባብ የመኝታ ክፍል ውስጥ መሰል ታሪክ ብዙ ጊዜ ፈጽሟል።

አርአያ ሲፈጥረው ለሴት ሙት ነው። ቀሚስ የለበሰች አሻንጉሊት ካየ እንኳ ልቡ ይመኛታል። ሴቶችን ማጥመጃ ዘዴ መፍጠር ለእርሱ ከባድ አይደለም። ግን፣ ከአንዲት ሴት ጋር

ከተዋወቀ በኋላ አብሯት ሊቆይ የሚችለው ቢበዛ ለአንድ ወር ያህል ጊዜ ብቻ ነው።

ከሲሳይ ጋር ብቻ ነው ረዘም ላለ ጊዜ የቆየው። ምክንያቱን በግያውቀው ሁኔታ ሲሳይን ቶሎ ሊለያት አይፈልግም። እንደምትወደው ያውቃል። ከእርሱ ጋር አብራ ለመኖር ማሰቧን አልፎ አልፎ በምታሳያቸው ምልክቶች ተገንዝቧል። ግን፣ ይህ ሊሆን እንደማይችል ያውቃል።

ንግሥት ሰዓቷን አየች። ከሌሊቱ አሥራ አንድ ሰዓት ሆኗል። እስኪነጋላትና ሲሳይን አፍንጫዋ ድረስ እስክትነግራት ቸኩላለች። አርአያ ፍቅረኛዋ መሆኑን ሲሳይ የነገረቻት፣ እውነት እንዳልሆነ አመነች። ትናንት ማታ በጊዜ ቤቷ እንዳትገባ ያስመሸቻት ለአርአያ ልታቃጥራት እንደሆነ አድርጋ ገመተች። የሰይጣን መልዕክተኛ ሆና ታይታታለች። ሲሳይን ለመበቀል ወሰናለች። ብትችል ፊቷን በጥፍሮቿ ቡትርፍርፍ አድርጋ የደም ምንጭ ልታስመስላት አቅዳለች።

ከአልጋው ላይ ብድግ ስትል፣ አርአያ ነቃና እጇን ያዘው።"የት ልትሄጂ ነው በዚህ ሰዓት?"

"ልቀቀኝ! የትስ ብሄድ ምን አገባህ ?"

ጎትቶ እቅፉ ውስጥ ከተታት። ከንፈሮቿን ሊስም ሲሞክር ምራቋን ጢቅ አደረገችበት።

በጥፊ አገላበጠ መታት። በእልህ ተፈራገጠች። ግን ልታመልጥ አልቻለችም። እንደብረት በጠነከረ እጁ ጨምድዶ አግረካት። እንደፈለገው ሆነችለት..

የሚፈልገውን ካደረገ በኋላ ፣" አሁን መሄድ ትችያለሽ። የፈለግሽበት ልትበሪ ትችያለሽ፣ የእኔ እመቤት። ኮንትራትሽ አልቋል።" በማለት ካፌዘባት በኋላ ተኛ።

አፍጣ ንዴቷን ከመግለጽ በስተቀር ማድረግ የምትችለው አልነበረም። አቅሙ ቢኖራት ኖሮ አርአያን እሲድ እንደነካው ጨርቅ ብትበጣጥቀው ደስ ባላት ነበር።

ያንን ማድረግ ባለመቻሏ እልህ ተናነቃትና አለቀሰች። እንደ ሴጣን ከምታየው ሰውና እንደ መቃብር ከከበዳት ቤት ውስጥ ለመሸሽ ሮጠች።

ጭለማው ላለመሸነፍ ከንጋት ጋር ግብግብ መፍጠር ጀምሯል። ብርሃን ምድርን ጋርዶ የነበረውን ጥቁር መጋረጃ በጨረሮቹ እየበሳሳ ድል መቀዳጀት ጀምሯል።

እፎይ ብላ አድራ የነበረችው ህይወት እንደገና መንቀሳቀስ ጀምራለች። የወፎች ጫጫታ፣ ንጋት ከጨለማ ጋር የሚያደርገውን ትግል በአሸናፊነት እንዲወጣ የተደረገ ማበረታቻ ይመስላል።

ንግሥት ሽቅብ ወደ ሜክሲኮ አደባባይ የሚወስደውን መንገድ በፍጥነት ጀመረችው። ከአደባባዩ ስትደርስ መኪኖችና አልፎ አልፎ የሚታዩ ሰዎች ተመለከተች። አፍሪካ ሆቴልን አልፋ ከተጓዘች በኋላ አምስተኛ ፖሊስ ጣቢያ አጠገብ ስትደርስ ወደ ግራ ታጠፈች። ፊቷ ርብሽብሽ ብሎ፣ ፀጉሯ እንዳልሆነ ሆኖ በጥድፊያ የምታደርገው የደመ ነፍስ ጉዞ፣ ከዚህች ዓለም አምልጣ ወደ ሌላ ለመሄድ የተነሳች አስመስሏታል። በደረሰባት በደል፣ ሥጋዊ አካሏን ጠልታ፣ ሽምበል አርአያን ሲታገል የነበረው መንፈሷን ብቻ አንጠልጥላ ብትሄድ በወደደች ነበር። የሚቻላት ቢሆን።

የሲሳይ መኖሪያ ቤት በር አጠገብ ስትደርስ ማንኳኳት ጀመረች።

"ማነው?" አለ፣ አንድ ዕንቅልፍ ያሻከረው ድምጽ።

"እኔ ነኝ!" አለች ንግሥት።

"አንቺ ማን?"

"ንግሥት።"

የግቢው በር ተከፈተ። ዕንቅልፍ የደቆቆሳቸውን ዓይኖቻቸውን አፍጠው ብቅ አሉ አንድ ሴትዮ።

አተኩረው አዩዋት። ፀጉሯ ተመሰቃቅሎና እንደ ከረዩ በሬ ቀንድ ተገትሮ ታያቸው። ዓይኖቿ ደም ለብሰዋል። ፊቷ ምጥጥ ብሎ አስከሬን መስላለች። ግንባሯና የላይኛው ከንፈሯ ላይ አነስተኛ እብጠት ይታያል። ቀሚሷ ከደረቷ ላይ ተቀዷል። ጀማሪ እብድ መስላ ታየቻቸው።

ሴትየዋ ደነገጡ።" ውይ! ምን ሆንሽ?"

መልስ አልሰጠቻቸውም። ዘው ብላ ገባች። "ሲሳይ የት ነው ያለችው?" ብላ ጥያቄ ብታነሳም፣ መልስ አልጠበቀችም። የሲሳይን መኝታ ቤት ታውቀዋለች። ከዋናው ቤት በስተጀርባ ከሚገኙት ተጓዳኝ ቤቶች ውስጥ፣ አንደኛውን በር አንኳኳች።

ሲሳይ በሩን ከፍታ ብቅ አለች። አጭር ፀጉሯን በሻሽ ሸፍናዋለች። ረጅም የሌሊት ልብስ ለብሳለች። ንግሥትን በዚህ ሰዓት እንዲህ ሆና ስታያት ደነገጠች።

ንግሥት ፍየል እንዳየ ነብር ዘላ አነቀቻት። ሲሳይ ደንግጣ ወደ ኋላዋ ለመሸሽ ብትሞክርም፣ አልቻለችም። ጮኸች። በሁኔታዋ ተደናግጠው ከንግሥት ኋላ ይከተሉ የነበሩት ሴትዩ ደርሰው የንግሥትን ወገብ ጥርቅም አርገው ያዙ። መላወስ አልቻለችም። አስቀመጧት። እንደተመኘችው የሲሳይን ሥጋ ዘልዝላ ባለመበቀሏ ጨሰች። እልኋን በስድብ መወጣት አማራጭ ሆኖ አገኘችው።

"አንቺ አቃጣሪ! አንቺ እምነተ ቢስ! እኔን ነው ለዚህ ርኩስ የምታቃጥሪኝ! አንቺ ሴጣን! እኔን ነው የምትሸጪኝ?" አለች። አሉ በሚባሉ አፀያፊ ስድቦች ሁሉ ተጠቅማ እንደጅራፍ ብትገርፋት በወደደች። ግን፣ ይህ ከአቅሟና ከልምዷ በላይ ሆኖ አገኘችው። ከዚህ በላይ መናገር አልቻለችም። ስቅስቅ ብላ አለቀሰች።

በሁኔታው ግራ የተጋቡት የሲሳይ እናት ንግሥትን ለማባበል ሞከሩ። ንግሥት ግን ልትሰማቸው አልቻለችም።

በጠዋት ያልጠበቀችው ነገር ቢገጥማትም፣ ንግሥት ላይ የደረሰው ነገር ምን እንደሆነ ሲሳይ ጠርጥራለች። ማታውኑ፣ እሷኑ ሸኝተው ሲመለሱ ነው ጥርጣሬዋ ልቧ ውስጥ የተቀበረው። ቅናት ቢጤ ደቆስ አድርጓት ነበር። ከዚህ በፊት ስለንግሥት ደህንነት አርአያ አዘውትሮ የሚጠይቃትንና ስለ ውበቷ የሚሰጣቸው አንዳንድ አስተያየቶችን አትወዳቸውም ነበር።

"ንገሪኝ፣ ምንድነው?" አሉ እሮጊቷ።

"ምንም አይደለም! እኔና እሷ እንተዋወቃለን!" አለችና ከተቀመጠችበት ተነሳች። "ይህንን ሥራሽን ግን፣ እግዜር ይክፈልሽ! እኔ ሌላ ምንም ማድረግ አልችልም። እኔ ለአንቺ ክፉ አልነበርኩም! እግዜር ይይልሽ!" ብላ ውልቅ አለች።

ሲሳይም ስቅስቅ ብላ ማልቀስ ጀመረች...

12

ሸዋዬ በሥጋት ስትሰቃይ ብታድርም፣ ሲነጋጋ ዶክተር ናትናኤል ከመነሳታቸው በፊት ንግሥት በመምጣቷ ደስ ብሏታል። ንግሥት ገላዋን ታጥባ እንደወጣች ሸዋዬ አተኩራ አየቻት።

"ለመሆኑ በደህናሽ ነው ንግሥትዬ?" ስትል በትህትና ላነሳችላት ጥያቄ መልስ ባለማግኘቷ፣ ንግሥትን ተከትላት ወደ መኝታ ክፍሏ ገባች።

ንግሥት ምንም ሳትናገር አልጋዋ ላይ ወጣችና ተጠቀለለች።

ሸዋዬ በንግሥት ላይ ያለተጠበቀ ሁኔታ በማየቷ ደነገጠች። ፊቷን አተኩራ አየችው—የንግሥትን። በመቁሰሏ ደነገጠች።

"ንግሥት? አንቺ ምን ሆንሽል?"

"ምንም አልሆንኩም። ተደኝ ልተኛበት።"

"ዛሬ ሥራ አትገቢም?"

"አልገባም።"

"ምን ሆንሽ ነው ፊትሽ ያባበጠው?" አለች ሸዋዬ፣ ከልቧ አዝና።

"ተደኝ ባክሽ ሸዋዬ። ልተኛበት።"

ጥቂት ዝም አለች። ግን አላስችል አላት። 'ንግሥት አንድ ትልቅ ችግር አጋጥሟታል' ብላ አሰበች። 'ከማን ጋር ተጣልታ ነው? ዱርዬዎች መተዋት ይሆን?' ስትል ጠየቀች። ወዲያው ደግሞ፣"የት አደርሽ ማታ?" ስትል ጠየቀች።

መልስ የለም።

"ንግሥትዬ፣ አንቺ፣ ምነው ብትነግሪኝ? ለምን ታስጨንቂኛለሽ? አንቺ?"

አሁንም ዝም አለች።

ሸዋዬ ጨነቃት። የምታደርገው ጠፋት። ወጣችና ትንሽ ቆይታ ተመለሰች። አንድ እጇን ንግሥት ግንባር ላይ ለጠፈችና ሙቀቷን ለካች። ደጅ እንዳደረ ብረት ቀዝቅዛለች። ለእርሷ በሚገባት መንገድ ምንም በሽታ አላገኘችባትም። "ንግሥትዬ፣ አንቺ!.... ምን ልስራልሽ? ሻይ ላምጣልሽ?"

"ምንም አልፈልግም።"

"እሺ ምን ሆነሻል?"

"ምንም አልሆንኩም። መተኛት ስለፈለኩ ብቻ ነው።"

"ለምን ትደብቂኛለሽ? ከእኔ የሚደበቅ ነገር አለሽ?" አለች ሸዋዬ እንደመከፋት ብላ።

ምንም መልስ አልሰጠቻትም።

ሸዋዬ ትታት ወደ ሥራዋ ሄደች።

13

ሲሳይ፣ ንግሥት ቤቷ መጥታ ከሄደችበት ጊዜ አንስቶ ልቧ እንደጧፍ ሲነድ፣ አንጀቷ እሳት ውስጥ እንደገባ ሥጋ ሲኮማተር፣ ጭንቅላቷ በራስ ምታት እንደ እንጨት ሲፈለጥ ነው የቆየችው— በቅናትና በንዴት። እርእያን ለማግኘትና እውነቱን ለማወቅ ቸኩላለች። ቢሮ ገብታ ደውላ የምታናግርበትን ደቂቃ ናፍቃው ነበር። ከገባች በኋላ ሁለት ጊዜ ደውላ አጥታዋለች። እርእያ ቢሮው እንዳልገባ ነው የተነገራት። ቤቱ ደውላ የሚያነሳ ባለመኖሩ መውጣቱን አረጋግጣለች። ሠራተኛዋ ባለመግባቷ ወዴት እንደሄደ ማወቅ አልቻለችም። አሁን ለሶስተኛ ጊዜ ስትደውል ስልኩ ተነሳ።

"ሀሎ!" አለ ስልኩን ያነሳው ሰው ድምጽ።

የምትፈልገው ቁጥር መሆኑን ጠየቀች።

"አዎ፣ ነው።"

"ሻምበል እርእያን ፈልጌ ነበር።"

"ነኝ። ማን ልበል?"

"እንደምን አደርክ? ሲሳይ ነኝ።" አለች፣ ርጋታ ባለው ድምጽ።

"እንደምን አደርሽ? አንቺ ነበርሽ ቀደም ሲል የደወልሽው?" አለ፣ ለስለስ ባለ ስሜት።

"አዎ፣ ሁለት ጊዜ ደውዬ አጣሁህ። ይሄ ሶስተኛዬ ነው።" አለች።

"ምነው በጠዋት እንዲህ ፈለግሽኝ?"

ከምን እንደምትጀምር ግራ ገባት። "ማታ ንግሥትን ቤቷ አደረስካት?" አለች፣ ሳይታወቃት ድምጿ ከፍ ብሎ።

"ይህንኑ ለማወቅ ነው የደወልሽው?"

"አዎ!"

"ታዲያ እኔን ደውለሽ ስታጪኝ፣ ለርሷ ለምን አትደውይም ነበር?"

"ለነገሩማ ተገናኝተናል። ቤቴ መጥታ ነበር።"

"መቼ?" አለ፣ የድንጋጤ ቃና ባለው ድምጽ።

"ዛሬ ጠዋት። ከአንተ ቤት በቀጥታ ወደ እኔ ነው የመጣችው።"

"ታዲያ እሷኑ አትጠይቂያትም ነበር። እኔ ጋ ምን አስደወለሽ?" አለ ቆጣ ብሎ።

"ምን አስቆጣህ?" አለች፣ ጠንከር ባለ አነጋገር።

"መች ተቆጣሁ? እሷኑ ካገኘሻት ለምን አትጠይቂያትም ነበር ማለት ቁጣ ነው?" አለ፣ ለስለስ ብሎ።

"እሷንማ ጠይቄ ጉዷን ነግራኛለች።"

"ምን ነገረችሽ?"

"አስገድደህ በማሳደር እንደደፈርካት አልቅሳ ነገረችኝ።" አለች። ልቧ ለምን እንደሚመታ አልገባትም።

ከስልኩ የወዲያኛው ጫፍ የሚመጣው ድምጽ ሞተ።

"ምነው ዝም አልክ?"

"ታዲያ አሁን ከኔ ምንድን ነው ለማወቅ የምትፈልጊው?" አለ፣ ትዕቢት በተሞላበት ድምጽ።

"ነገሩ እውነት ነው ወይ?" ስትል በቁጣ ጠየቀች።

"አዎ፣ እውነት ነው። ሌላስ ማወቅ የምትፈልጊው ነገር አለ?" ሲል፣ በማሾፍ ጠየቃት።

"ልክስክስ!" ብላ ስልኩን ጆሮው ላይ ዘጋችበት።

14

ከቀኑ ስምንት ሰዓት እስኪሆን ድረስ ንግሥት ከመኝታዋ ላይ አልተነሳችም። ሸዋዬ አልፎ አልፎ ብቅ እያለች ብታያትም አልቀሰቀሰቻትም። የሚበሉና የሚጠጡ ነገሮች ባለመውሰዷ ትጎዳለች ብላ ሰግታለች ። የሲሳይ መምጣት አስደስቷታል።

"ነይ ግቢ ። ተኝታለች።" አለች ሸዋዬ ቀደም ብላ ወደ ንግሥት መኝታ ቤት ወደ ሚወስደው መተላለፊያ እየገባች።

"ምነው አመማት እንዴ?" አለች ሲሳይ ።

"አይ ደህና ናት ። ትንሽ ተጫጭኗት ነው ።"

ሲሳይና ሸዋዬ ተከታትለው ንግሥት መኝታ ቤት ውስጥ ገቡ።

"እስቲ ለአንቺ እሺ ትልሽ እንደሆን ቀስቅሻት። ከኔጋ እህል በአፏ አልዞረም።" አለች የሲሳይን ቀይ ፊት እያየች።

ሲሳይ ፈራ ተባ እያለች ወደ ንግሥት ተጠጋች ። ንግሥት ተከናንባ ተኝታለች።

"ንግሥት! ንግሥትዬ! አንቺ!" በማለት በአንድ እጇ ትከሻዋን ደገፍ አደረገች ።

ንግሥት ብንን እንደማለት ብላ ነቃች ። እንደ ፍራቻ ዓይኖቿን ብልጭ ድርግም አድርጋ ሲሳይን ደጋግማ እየቻትና ተመልሳ ተኛች ። ጠዋት ሲሳይ ጋ ደርሳና ቤት ገብታ አልጋዋ ላይ ከወጣች በኋላ፣ ሲሳይን በአይነ ህሊናዋ እምጥታ ስትመረምራት ነው የዋለችው ። በርሷ ላይ ለደረሰው ግፍ ተጠያቂ ሆና ባታገኛትም፣ ሙሉ ለሙሉ ንፁህ ሆና አልታየቻትም ። ያን ያህል ሰዓት እንድታመሽ የገፋፋቻትና ለአርአያ እንስሳዊ ተግባር ሳታውቅም ቢሆን፣ ጥሩ አጋጣሚ የፈጠረችው ሲሳይ መሆኗን አምናለች ። ስለዚህም የጠዋቱንም ያህል ባይሆን ስትረግማት ነው የዋለችው ።

ሸዋዬ ሲሳይን እያየች በሹክሹክታ፣ "እስቲ እሺ ትልሽ እንደሁ፣ ተነሺና እህል ቅመሺ በያት ። እስከዚያው ድረስ ላቅርብ" ብላ ወጣች ።

ሲሳይ ጭብጥ ብላ አልጋው ጫፍ ላይ ተቀመጠች ፡ "ንግሥትዬ፣ እንዴት ባላደረኩትና ባላሰብኩት ነገር ትጠረጥሪኛለሽ? እኔ ራሴ ስትነግሪኝ በጣም ነው ያዘንኩት ። እንደዚህ ዓይነት እንስሳ መሆኑን ያወቅሁት፣ አንቺ ስትነግሪኝ ብቻ ነው። እጮኛዬ እያለ ሲያታልለኝ መኖሩን አሁን ነው ያወቅሁት ። ንግሥትዬ ሙች! እመኚኝ። "ንፁህ ጓደኛዋ መሆኗን ለማሳወቅና ንግሥትን ለማሳመን ከሚረዱ ቃላት ይልቅ፣ ዕንባዋ ቀደማት ። ይቅርታ በመጠየቅ ዓይነት ንግሥት ላይ ወደቀች ።

ንግሥት ምንም አልተናገረችም።

"ንግሥትዬ ሙች፣ ያሰብሽው ሁሉ ውሸት ነው ። አርአያ የምወደው ሰው መሆኑን ታውቂያለሽ ። ብዙ ጊዜ አውርቼልሻለሁ ፡ ይህንን እያወቅሽ እኔ ሁኔታውን እንዳመቻቸሁለት እንዴት ትጠረጥሪያለሽ? እባክሽ እመኚኝ ። ከአንቺ ይልቅ እኔ ነኝ ያዘንኩት፡ ሰው ነው ብዬ ስለቀረብኩት ነው እንደዚህ ሊያታልልሽ የቻለው ፡ ይህ ሁኔታ ከአንቺ ይልቅ እኔን አሳዝኖኛል። ሞራልሽንና ክብርሽን የሚነካ ግፍ በመፈፀሙ ብቻ አይደለም ያዘንኩት። እስከዛሬ በሚጣፍጡ ቃላት እያታለለ፣ ከምላጭ በሰላ ምላሱ ልቤን እየላጨ፣ የስሜቱ ማርኪያ ዕቃ አድርጎኝ በመቆየቱም ነው። ንግሥትዬ በአንዲህ

ያለ ሀዘን ውስጥ ሆኜ ባላሰብኩትና ባላደረኩት ነገር እንቺ ስትቀየሚኝ ደግሞ ምን ያህል እንደምጎዳ እወቂልኝ እንጂ።" ስትል ተማፀነች።

ንግሥት ከአልጋዋ ላይ ተነሳችና ሲሳይን ቀና አደረገቻት። ርህራኄ ተሰማት። ይዛባት የነበረው ቂም ውሀ ውስጥ እንደገባ ሳሙና መሟሟት ጀመረ። ጓደኛዋ ከአርአያ ጋር ያላትን የፍቅር ግንኙነት ብትጠረጥርም እርሷን ለርሱ ለማቃጠር እንደማትደፍር ታውቃለች። አንዳንድ ሴቶች ጓደኞቻቸውን ለወንዶች ወጥመድ እንደሚያመቻቹ ብታስታውስም፣ ሲሳይን ግን በዚህ አትገምታትም። ሲሳይ በተፈጥሮዋ በትቢቃ ናት። በልቧ ውስጥም ክፋት የሚባል ነገር የለም። የዋህ ናት። ያም ሆኖ ግን፣ ንግሥት ሲሳይን ረግማ ነበር ። አቃጣሪ ብላትም ነበር፣ ዛሬ ጠዋት።

"ንግሥትዬ፣ እመኚኝ።" አለች ሲሳይ።

አመነቻት። "በቃ ተይው ሲሳይ። ትቻለሁ። ግን እሱ እንስሳ ነው! ከሴት ልጅ የተፈጠረ አይመስልም። ምን ያደርጋል! ብቻኛ መሆኔ ነው እንጂ አስረግጠው ነበር! እግዚር የሥራውን ይስጠው! ጉልበቱን መከታ አድርጎ ደፈረኝ። ለእርሱም ጉልበተኛ ይዘዝለት! ግን ይቅርታ አድርጊልኝና የሚሆንሽ ሰው አይደለም! የምታደርጊውን ብታደርጊ ይሻላል።" አለች ንግሥት፣ አልጋው ላይ ተቀምጣ።

ሸዋዬ፣ በአንድ እጇ እንጀራ ያለበት ትሪ፣ በሌላ እጇ የሻይ ስኒዎች የተቀመጡበት ማቅረቢያ ይዛ ገባች። "ሻይ አፈላሁላችሁ። ንግሥትዬ እህል ሳትቀምስ ነው የዋለችው። ቆይ የእጅ ውሀ ላምጣላችሁ።" ብላ ያመጣቻቸውን ዕቃዎች አስቀምጣ ወጣች።

"ኧረ ቆይ! መታጠቢያ ቤት ሄደን እንታጠባለን።" አለች ሲሳይ።

ሸዋዬ የእጅ ውሀ ይዛ መጣች። ሁለቱንም አስታጥባ ወጣች። ሣሎፋዎች የጎረሱ ሁለት ባለክዳን ሳህኖች ይዛ ገባች። ጨለፈችላቸውና፣ "በሉ ብሉ። እኔ ትንሽ ሥራ አለብኝ። በኋላ፣ ዶክተር ሲመጡ፣ ከርሳቸው ጋር እበላለሁ። ወጡን እየጨለፋችሁ ብሉ። ያነሰ ነገር ካለ ንገሩኝ። ቆይ ሻዩን ይዤላችሁ ልምጣ።" ብላ ወጣች። ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ ተመልሳ ባለኒኬል የሻይ ጀበናና ስኳር የያዘ ዕቃ አስቀምጣላቸው እንደገና ወጣች።

የቀረበላቸውን ምግብ ለጥቂት ደቂቃዎች ያህል በዝምታ መብላት ጀመሩ።

"ንግሥትዬ፣ እቤቱ እንዴት ሊያስገባሽ ቻለ?" ስትል፣ እየፈራች ጠየቀቻት።

ንግሥት ሲሳይ ላነሳችላት ጥያቄ ወዲያው መልስ አልሰጠችም። ሻዩን ቶት አለችና አርአያ እንዴት አታልሎ እንዳስገባት ተረከችላት።

"የሚገርም ነው። በጣም የሚያሳዝን ሰው ነው።" አለች ሲሳይ፣ እንደማዘን ብላ። የቆሰለው ልቧ አመረቀዘ።

ስልክ ጮኸ፣ ከሳሎን።

ሸዋዬ አነሳችው። "ሀሎ!..."

"የዶክተር ናትናኤል መኖሪያ ቤት ነው?"አለ፣ አንድ የወንድ ድምጽ።

"አዎ።" አለች ሸዋዬ።

"እባክዎ ንግሥትን ፈልጌ ነበር።"

"ቆይ እስኪ..." የስልኩን መናገሪያ አስቀመጠችና ወደ ንግሥት መኝታ ቤት አመራች – ሸዋዬ።

"ንግሥትዬ፣ ስልክ ይፈልግሻል።"

"ማነው የፈለገኝ?"

"ስሙን አልጠየቅሁም።"

"ወንድ ነው?"

"አዎ።"

ከመኝታ ክፍሏወደ ሳሎን ወጣች። ስልኩን አነሳችው። "ሀሎ!..."

"ንግሥት ነሽ?"

ድምጹን ስትሰማ፣ ወዲያው አወቀችው። እንደሚደውል ርግጠኛ ነበረች። "አዎ።"

"ግርማ ነኝ።"

"አውቄሃለሁ። ደህና ነህ?"

"ደህና ነኝ። ምነው ምን ሆነሻል?"

"ምንም አልሆንኩም።"

"ቀጠሮ አልነበረንም ዛሬ? መቼም የሚረሳ አይመስለኝም።"

"አልረሳሁትም። ትንሽ ችግር ተፈጥሮ ነው።"

"የምን ችግር?" አለ ግርማ፣ ትንሽ ደንገጥ ብሎ።

"ራሴን አመም ስላደረገኝ ነው።"

"መቼ ጀመረሽ?"

"ዛሬ ጠዋት።"

"ሥራ አልገባሽማ?"

"አልገባሁም።"

"በጣም ነው እንዴ ያመመሽ?"

"አይ አሁን ተሽሎኛል። ደህና ነኝ።"

"አትዋሺኝ።"

"ሙት፣ ደህና ነኝ።"

"ደህና ከሆንሽ ዛሬ ማታ አብረን እናምሻ?"

"ዛሬ?"

"አዎ።"

"ዛሬ እንኳ ከቤት የምወጣ አይመስለኝም። አሞኛል ብዬ ተኝቼ ውዬ ማታ ስወጣ ሰውስ ምን ይለኛል?"

"ስለሰው ምን አስጨነቀሽ?"

"እንዴ፣ ለምን አልጨነቅም?"

ዝምታ ተፈጠረ።

መልስ ስታጣ፣ "ባይሆን ነገ ወደ ከሰዓት በኋላ አካባቢ መገናኘት እንችላለን።"

"ጥሩ። እንዳውም ቴአትር እንገባለን።"

"ደስ ይለኛል።"

ጥቂት ካወሩ በኋላ በማግስቱ የሚገናኙበትን ቦታና ጊዜ ወስነው ስልኩ ተዘጋ።

ተመልሳ መኝታ ቤቷ ገባች።

ሲሳይ መብላቱን አቁማ እየጠበቀቻት ነበር።

"አትበይም ነበር እንዴ? እኔን ምን አስጠበቀሽ?"

"እንዴ፣ ለምን?" አለችና ንግሥት እስክትቀመጥ ጠበቀቻት። "ማን ነው የደወለልሽ?"

"ግርማ ነው።" አለች። በዝምታ ትንሽ ከቆዩ በኋላ፣ "አስቀበርሽ እንዴ?" ስትል ንግሥት ጠየቀች።

"ኸረ አልሄድኩም። ጠዋት ካገኘሁሽ ጀምሮ ራሴ ብው ብሎ ነው የዋለው። ሰው ማየት ጭራሽ አስጠልቶኝ ነበር። ሥራ ገብቼ የሠራሁት ነገር የለም። ቶሎ ነው ወደ ቤት የተመለስኩት። ያንቺን ሁኔታ ልይ ብዬ ነው የመጣሁት። አንቺም ተኝተሽ እንደዋልሽ፣ ሸዋዬ ነገረችኝ።"

"አዎ፣ ከአንቺ እንደተለየሁ ቀጥታ ወደ እዚህ ነው የመጣሁት።"

"ሰዎች ምን ይሉን ይሆን?"

"የፈለጉትን ይበሉን ባክሽ።"

ዝምታ ሰፈነ።

ሲሳይ ሻይዋን ፉት ካለች በኋላ፣ "ነገ ከቻልን ሄደን ለሰልስት እናድራለን።"

"ምናልባት።"

15

ቀኑ እሁድ ነው። ግርማና ንግሥት ምሳ ከበሉ በኋላ፣ በቀጥታ ወደ ብሔራዊ ቴአትር ነበር ያመሩት። ከአራት ሰዓታት ቆይታ በኋላ፣ የመድረኩ መጋረጃ ሲዘጋ ከአዳራሹ ወጡ።

ፀሐይ ራሷን ከጋራ ሥር መደበቅ ጀምራለች። አየሩ ደስ የሚል ስሜት ይፈጥራል። በብሔራዊ ባንክ ፊት ለፊት፣ወደ አምስተኛ ፖሊስ ጣቢያ የሚወስደውን ጎዳና ይዘው በዝግታ ርምጃ መጓዝ ጀመሩ። ትንሽ እንደተራመዱ ወደ ግራ ታጠፉና በአንድ ትልቅ ግቢ ውስጥ ከሚገኝ መዝናኛ ውስጥ ገቡ።

"ቤት ቶሎ መግባት እፈልጋለሁ ግርምሽ።" አለች ንግሥት፣ የመጣላትን ቢራ በብርጭቆ ውስጥ እየቀዳች።

"ለምን? የምትቸኩይበት ጉዳይ አለሽ እንዴ?"

"አይ፣ የለኝም።" አለችና ወዲያው አንዳች ነገር ትዝ አላት። "ወይኔ! ምን ይሻለኛል?"

"ምነው ምን አስታወስሽ?"

ጥቂት ዝም ብላ ከቆየች በኋላ፣ "ከሲሳይ ጋር ዛሬ ለቅሶ ቤት ሄደን ሰልስት እናድራለን ብለን ነበር።" አለች በመቀጠል።

"ነገ ጠዋት ትደርሺለሽ ባክሽ። አሁን እርሱን እርሺውና ጠጪ።" አለ ግርማ ቢራ የሞላውን ብርጭቆ አንስቶ። ሁለቱን ከሚመለከት ነገር ውጭ ስለሌላ ጉዳይ ማውራት አልፈለገም።

በዝቅተኛ ድምጽ የተከፈተው ለስላሳ ሙዚቃ፣ ከጣሪያው ስር እንደገባ ቀፎ ከተሰቀለው ድምጽ አጉሊ መጣሪያ ውስጥ እየፈለቀ የምሽቱን አየር በመሰንጠቅና ጆሮን እየበረበረ በመግባት መንፈስን ያስፈነድቃል። ግርማና ንግሥት ጨዋታቸውን አሞቁት። ቢራውን ደጋገሙት። ጭለማው ምድርን ወርሮ ተቆጣጥሯታል።

"ግርማ፣ መሸ እኮ።"

"ባክሽ ገና ነው። እንዳውም ዛሬ ብናድርስ?"

"በፍጹም አይሆንም።"

"ምነው ምን ችግር አለ?"

"አባቴ አያስገባኝም። የት አደርኩ እላለሁ?"

"ለትሮ ቤት አድራለሁ አላልሽም ነበር?"

"ለሱም ቢሆን ዘዴ ፈጥራ እንጂ..." አለችና ንግግሯን ቆረጠች።

"ታዲያ ለዚያ የምትፈጥሪው ዘዴ ለዚህ አይሆንም?"

ዝም አለች።

"በይ እንጂ፣ ንግሥትዬ።"

"ምን ልበል?" አለች፣ ጠረጴዛው ላይ ዓይኖቿን ተክላ። "ለምን ሌላ ቀን አይሆንም?" አለች፣ ቀና ብላ እያየችው።

"ነገ ለመስክ ሥራ ወደ ክፍለ ሀገር እሄዳለሁ። ትንሽ ሳልቆይ አልቀርም።"

"ያንተ የመስክ ሥራ ደግሞ አያልቅም!" አለች፣ ኩርፍ ብላት።

"የሥራዬ ፀባይ ነዋ።"

"እሺ ስትመጣ እናደርገዋለን።" አለች፣ ፈገግ ብላ።

"ከአንቺ ጋር የምሆንበትን ጊዜ ምን ያህል እንደምናፍቀው አታውቂም? መቼ ነው እኔና አንቺ አብረን አንድ ሌሊት የምናሳልፈው? ለስሙ ፍቅረኛሞች ከሆንን፣ በርከት ያሉ ቀናት አልፈዋል። ግን፣ ፍቅረኛሞች የሚያደርጉትን እስካሁን አላደረግንም።"

"እሱ እኮ የኔ ጥፋት አይደለም። የሥራህ ፀባይ ያመጣው ጉዳይ ነው።"

"አይደለም። አዲስ አበባ ባለሁባቸው ቀናትም ሁሉ እኮ አልቻልንም። አይመችኝም። እዚህ ቦታ እሄዳለሁ፣ ስትይ መቼ እጅ ትገቢያለሽ?"

"እሺ አሁን ምንድን ነው የምትለኝ?"

"ዛሬ አብረን እንደር። ለቤት ደውለን እንነግራለን።"

"ምን ብለን?"

"ለቅሶ ቤት አድራለሁ ብለሽ።"

ዝም አለች። ሳታስበው፣ ሌሊቱን ከግርማ ጋር እንድታሳልፈው መፈለጓን ልቧ ነገራት። ቢራውን እንደዋዛ ፉት አለችና አየችው-ግርማን።

"ምን አሰብሽ?"

"እሺ።" አለች፣ ጎንበስ ብላ ሀፍረት በተሞላው ድምጽ።

ከዚህ በኋላ ብዙ አልተቀመጡም። ከመዝናኛ ቤቱ ወጡ። ቁልቁል ወደ ብሔራዊ ባንክ ወረዱ። ወደ ግራ ታጠፉና የቸርቸር ጎዳናን መንገድ ያዙ። ጥቂት እንደሄዱ ጎላ ሚካኤል ወደሚወስደው ጎዳና ታጠፉና አንድ ሆቴል ውስጥ ገቡ። መኝታ ቤት ተከራይቶ እስኪመጣ ድረስ፣ ንግሥት ስልክ ለሽዋዬ ደወለችላት።

"የት እናምሽ? ወደ ታች እንውረድ።" አለና ወደ መጡበት አካባቢ ተመለሱ።

ለብ ያለው የምሽቱ አየር ፊት ላይ ሲያርፍ በሀሣን እጅ የተዳበሱ ያህል ለስልሶ ይሰማል።

"ግርምሽ ፣ ለምን ለቅሶ ቤት ደረስ ብለን አንመጣም? ፊቴን አሳይቼ ብመጣ ደስ ይለኛል።"

"አሁን እሱ ምን አሳሰበሽ? ነገ ጠዋት አትደርሽም?"

"አይ አሁን ስደውል ሲሳይ ቤት መጥታ እንደነበርና ለቅሶ ቤት እንደምትጠብቀኝ መልዕክት አስቀምጣልኛለች።"

ግርማ ጥቂት አሰበ። "የት አካባቢ ነው?"

"ልደታ። አንድ አፍታ በታክሲ ደረስ ብለን እንምጣ።"

"እንቆይም ግን።"

"አሥራ አምስት ደቂቃ ብቻ።" አለች።

ታክሲ ያዙ። ልደታ ቤተክርስቲያን አካባቢ ወረዱ። ወደ ቢሮሞ ወፍጮ ገሠገሡ። ለቅሶ ቤት ሲደርሱ ሰው ግጥም ብሎ አገኙ። ድንኳኑ በሰዎች ተሞልቷል። ግርማ፣ ወንዶች ያሉበት አካባቢ ተቀመጠ። ንግሥት ሴቶች ወዳሉበት አካባቢ ሄደች። ሲሳይን አገኘቻት። ሰላምታ ከተለዋወጡ በኋላ ተቀመጠች።

"ምነው ጋቢ ሳትለብሽ መጣሽ?" አለች ሲሳይ።" ምን ለብሰሽ ልታድሪ ነው?"

"አላድርም።" አለች ንግሥት።

"ለምን?" አለች ሲሳይ፣ ድንግጥ ብላ።

"ግርማ ነገ ሊሄድ ነው። ለሥራ ክፍለ ሀገር ስለሚሄድ ዛሬ ከርሱ ጋር ለማሳለፍ ነው የፈለኩት።"

ፈገግ አለችና፣ "እውነትሽን ነው?" ስትል ጠየቀች፣ ሲሳይ።

"አዎ። ለሸዋዬ እዚህ አድራለሁ ብዬ ነው የነገርኳት።"

"ታዲያ ብቻሽን ነው የምትመለሽው?"

"ግርማ አብሮኝ መጥቷል እኮ።"

"የታለ?"

"ድንኳን ውስጥ ነው።"

"ቆይ ስትወጪ ሰላም እለዋለሁ።"

"ብዙ አንቆይም። ከአምስት ደቂቃ በኋላ እንሄዳለን።"

"ለምን? ትንሽ አትቆዩም?።"

"የለም። መሽቷል።"

"የት ነው የምታድሩት፣ ቤቱ ነው?"

"ምን ቤት አለው፣ ግርማ። ከወላጆቹ ጋር እኮ ነው የሚኖረው። ሆቴል ነው የምናድረው። መኝታ ይዘናል።"

"ሩቅ ነው ቦታው?"

"ሐረር ፔንሲዮን።"

"እ... ቅርብ ነው ታዲያ።"

"ታክሲ አይገኝም።"

ለጥቂት ደቂቃዎች ያህል ከቆዩ በኋላ፣ ግርማና ንግሥት ከለቅሶ ቤት ወጥተው ወደ ሆቴላቸው አመሩ።

16

ከምሽቱ ሶስት ሰዓት ሲሆን፣ ዶክተር ናትናኤል በግል ክሊኒካቸው ውስጥ የሚሰጡትን የህክምና አገልግሎት ጨርሰው ወደ እንግዳ መቀበያ ክፍላቸው ገቡ። ሸዋዬ ሶፋው ላይ ቁጭ ብላ የእጅ ሥራ ትሰራለች።

"ሸዋዬ እስኪ ቡና አፍይልኝ።" አሏት።

ደክሟቸዋል። ዛሬ ቀኑን ሙሉ ከቤት አልወጡም። አዲስ ለጀመሩት ምርምር የሚረዷቸውን መጻሕፍት፣ ሠነዶች፣ መጽሔቶችና ደብዳቤዎች ሲያገላብጡ ነው የዋሉት። ከዚህ በፊት በዚህ የበሽታ ዓይነት ላይ ምርምር ከጀመሩት የውጭ ሀገር ድርጅቶችና ግለሰቦች ጋር ሀሳብ ለመለዋወጥ የሚያስችሏቸውን ደብዳቤዎች ሲጽፉ ውለዋል። በዚህ ምርምር ላይ በገንዘብ፣ በቁሳቁስና በሀሳብ በሀገር ውስጥና በውጭ ሀገር ሊረዷቸው የሚችሉ ሰዎችን ዝርዝር እንደገና

አውጥተው ደብዳቤ አዘጋጅተውላቸዋል። ከዚያ በኋላም፣ ከቀኑ አሥራ አንድ ሰዓት ጀምሮ በግል ክሊኒካቸው ውስጥ የሚሰጠውን ዕርዳታ ለማግኘት የመጡትን ህሙማን ሲያስተናግዱ አምሽተዋል።

ዶክተር ናትናኤል የዕረፍት ጊዜ የሚባል ነገር አያውቁም። የልጃቸው እናት፣ ባለቤታቸው፣ ከአሥራ ዘጠኝ ዓመታት በፊት በሞት ከተለዩዋቸው በኋላ፣ የዕረፍት ጊዜያቸውን በንባብና በምርምር ነው የሚያሳልፉት። ከማኅበራዊ ጉዳዮች ከተገለሉ እጅግ ብዙ ዘመናት አልፈዋል። ከዘመዶቻቸው ጋር እምብዛም አይጠያየቁም። በእነዚህ ረጅም ዓመታት ለኢትዮጵያ ህክምና መሻሻልና መዳበር፣ በኢትዮጵያ ውስጥ ስላሉ የባህል መድሐኒት ጠቃሚነትና ጎጂነት በሚመለከት የማስተማሪያ መጻሕፍት አዘጋጅተዋል። በማስተማር፣ በህክምናና በምርምር ሥራዎቻቸው ላይ በሚያሳዩት ትጋት ከአዲስ አበባ ዩኒቨርስቲና ከጤና ጥበቃ ሚኒስቴር የማበረታቻና የምሥጋና ደብዳቤዎች ጎርፈውላቸዋል።

"ቡናው እስኪደርስ ድረስ ራት ላቅርብ?" አለች ሸዋዬ።

"አዎ፣ እንዳውም ርቦኛል።" አሉ ወደ መታጠቢያው ቤት እየተራመዱ። እግረ መንገዳቸውን ወደ ንግሥት መኝታ ቤት ጎራ አሉ። ጠዋት ቁርስ ላይ ከተገናኙ በኋላ አላይዋትም ነበር። የመኝታ ክፍሏን መብራት አበሩ።

ንግሥት የለችም።

ራሳቸውን እየነቀነቁ ወደ ሳሎን ሲመለሱ፣ ሸዋዬ እንጀራ የያዘ ትሪ ይዛ ከወጥ ቤት ስትወጣ አየቻቸው። ስቅቅ አለች–በድንጋጤ።

"ንግሥት ወዴት ሄደች፣ ሸዋዬ?" ሲሉ እንደዋዛ ጠየቁ።

ትሪውን የምግብ ጠረጴዛው ላይ አስቀመጠች ጥያቄያቸውን ያልሰማች መስላ። ይሁንና ማምለጥ እንደማትችል ከገፃቸው ተረዳች። "ነገ ሰልስት ስላሆነ፣ ለቅሶ ቤት አድራለሁ ብላ ነው የሄደችው።" አለች በፍርሀት።

ምንም አልተናገሩም። ወደ ማዕዱ ቀረቡ።

ሸዋዬ ወጥ ለማምጣት ወደ ወጥ ቤቱ ሄደች።

ሀሳብ ውስጥ ሰጠሙ። ለጥቂት ሴኮንዶች ርቀው ሄዱ። ወዲያው ደግሞ፣ ድንገት ምንጭቅ ብለው በመነሳት ወደ መኝታ ክፍላቸው ገቡና ነጩን የሥራ ገዋን አውልቀው ኮትና ካፖርት ለብሰው ወጡ።

ሸዋዬ ወጥ የያዙ ሳህናች ይዛ ብቅ አለች።

"መጣሁ።" አሉና ወደ በሩ ገሠገሡ።

ሸዋዬ በድንጋጤ አየቻቸው። "ዶክተር የት ይሄዳሉ? ራት ቀርቦ ወዴት ይሄዳሉ?"

"አልበላም።" አሉና ወጡ። መኪናቸውን አስነሱ። የግቢውን በር እንዲከፍትላቸው ለተገኝ መልዕክት ሰጡ።

ሸዋዬ በረንዳ ላይ ሆና ዶክተር መኪናቸውን እያሽከረከሩ ከግቢ ሲወጡ በዓይኖቿ ተከተለቻቸው። ሁኔታቸው ፈጽሞ ሊገባት አልቻለም። ወዴት እንደሚሄዱ አልገባሽ አላት። ከቅርብ ጊዜ ወዲህ የዶክተር ፀባይ እጅግ ተለውጦባታል። ከአንድ ቀን አንድ ቀን ይሻላቸዋል ብላ ብታስብም፣ እየባሰባቸው ነው የሄደው። የዶክተሩ ንጭንጭ፣ ብስጭትና ንትርክ እየከረረና እየጋመ ሄዷል። የእነዚህ ስሜቶች መነሻና መድረሻ ምን እንደሆነ ለማወቅ ጓጓች።

17

የዶክተር ናትናኤል መኪና ከፊት ለፊቱ የተጋረጠውን ጨለማ በመብራቶቹ እየሰነጠቀ መክነፍ ጀምሯል። የሣር ቤትን አደባባይ ዞረው፣ የአፍሪካ አንድነት ጽሕፈት ቤትን አልፈው፣ የሜክሲኮ አደባባይን ወደ ኋላ በመተው፣ ወደ ልደታ ቤተክርስቲያን የሚወስደውን መንገድ ጀምረዋል። ጥቂት እንደተጓዙ ወደ ቢሮሞ ወፍጮ የሚወስደውን መንገድ ያዙ። መኪናቸውን አቆሙና ድንኳን ወደ ተተከለበት ግቢ ገቡ።

በእጃቸው የያዙትን ሲጋራ ሳያጠፉ፣ መላጣቸውን እያንተገተጉ፣ ሜት ቅሞ እንደተነሳ ሰው ዓይኖቻቸው ፈጠው፣ ያዩዋቸው የሀዘን ቤት ዕድምተኞች፣ በትኩረት ተመለከቷቸው። አንዱ እንዲቀመጡ ከጎኑ ያለውን ወንበር አሳያቸው።

ተቀመጡ።

በድንኳን ውስጥና በቤቱ በረንዳ ላይ ቡድን ፈጥረው የተቀመጡትን ሰዎች በሙሉ አንድ በአንድ አዩዋቸው። ምንም የሚያውቁት ሰው አላገኙም። ትንሽ ተቀመጡ። ስለንግሥት የሚጠይቁት ሰው አጡ። በድንጋጤ ዓይኖቻቸውን ሲወረውሩ፣ ሲሳይ ከዋናው መኖሪያ ቤት ውስጥ ወደ በረንዳው ስትወጣ አዩዋት። እስኪያዩቻው ድረስ ጠበቋት። ከሴቶቹ ጋር ከተቀመጠች በኋላ፣ አየቻቸው።

ጠሯት በእጅ ምልክት።

መጣች። "እንደምን ዋሉ ዶክተር?"

የዶክተር በዚህ ሰዓት መገኘት አስደንግጧታል። የንግሥት አለመኖር ደግሞ ጭንቀቷን አንሮታል።

"እንደምን ዋልሽ?" ብለው ከመቀመጫቸው ተነሱ፤ ሀዘንተኛውን ሳይሰናበቱ፣ ከግቢው ይዘዋት ወጡ።

ሲሳይ በድንጋጤ ውስጥ ሆና ተከተለቻቸው። ንግሥትን ፈልገው እንደመጡ ማወቅ አልተሳናትም።

"ንግሥትን ጥሪያት እስኪ።" አሉ። "በጣም ፈልጊያት ነበር።" ሲሉ ቀጠሉ፣ ንግግራቸውን።

ሲሳይ የምትናገረው ጠፋት። ምን ብላ ትመልስላቸው? አፏ ተሳሰረ። በተፈጥሮዋ ድንጉጥ ናት።

"አሁን ወጣች።" አለች፣ ዓይኖቻቸውን ሳታይ።

"ወዴት?"

"ቡና መጠጣት ፈልጊያለሁ ብላ ወጣ አለች።"

"ብቻዋን?"

"አይ ሰው አለ።"

"ጥሩ። መኪና ውስጥ ሆኜ እጠብቃታለሁ።" አሉና የመኪናቸውን በር ከፍተው ገቡ።

ዝም አለች። ምን እንደምትላቸው ጠፋት። ተመልሳ ወደ ለቅሶ ቤቱ መግባቱን መረጠች። ግን፣ በሰላም መቀመጥ አልቻለችም። ንግሥት እንደማትመለስ ታውቃለች። ይሁንና፣ ይህንን ለዶክተሩ አልነገረችም። በትመለሳለች ተስፋ እየጠበቋት ነው። 'አትመለስም። አይጠብቋት።' ማለት ፈራች። 'ወዴት ሄደች?' የሚል ጥያቄ ማስከተላቸው አይቀርም። ወዴት ሄደች ትበል? ጠብቀው ሲሰለቻቸው ይሄዳሉ ብላ መቀመጡን መረጠች። ግን ደግሞ እንደማይሄዱ አወቀች። ዶክተሩ ልጃቸውን በጣም እንደሚፈልጉ ተናግረዋል። ከሁኔታቸው፣ የግድ እሷን ማግኘት እንዳለባቸው ተረድታለች። በመስልቸት የሚመለሱ አልመሰላትም። መዋሸቷ እንዲታወቅባት አልፈለገችም።

ተነሳችና ከግቢው ወጣች። የዶክተር መኪና ወደ ቆመችበት ቀረበች። ዶክተር ናትናኤል ሀሳብ ውስጥ ሆነው ሲጋራቸውን በረጅሙ ሲስቡ አየች።

አጠገባቸው ስትቆም አይዋትና፣ "እህ... መጣች?" አሉ።

"አይ አልመጣችም። እዚህ የምትመጣ አይመስለኝም።" አለች፣ ፈራ ተባ እያለች።

"እንዴት?... ወደ ቤት ትሄዳለች?"

"ቤትም የምትሄድ አይመስለኝም።"

ሲሳይ ለጥያቄያቸው የሰጠችው መልስ፣ በንቃት እንዲመለከቷት አደረጋቸው።

"ታዲያ ወዴት ነው የሄደችው?" አሉ፣ በጥርጣሬ ስሜት።

ሲሳይ መልስ አልሰጠችም።

"ጭራሽ ወደዚህ አልመጣችም?"

"መምጣትማ ከአንድ ሰዓት በፊት መጥታ ነበር።"

"ታዲያ ወዴት ሄደች? ከማን ጋር ነው የሄደችው?"

"እኔ እንጃ።" ስትል ዋሸች፣ ሲሳይ።

ዶክተር ይበልጥ ጠረጠሩ። ከቤታቸው ሲገሰግሱ የመጡት፣ ንግሥት ውጭ ካደረች እርሳቸው የማይፈልጉትን ነገር ታደርጋለች ብለው ሠግተው ነበር። አሁን ሁኔታው፣ የጠረጠሩት ነገር እውነት መሆኑን እየነገራቸው ነው።

"አትዋሽኝ። እውነቱን ንገሪኝ። እኔ የማላውቀው ምንም ምስጢር የላትም። አሁን የፈለኳት፣ አንድ አስቸኳይ ነገር ገጥሞኝ ነው። ምንአልባት፣ ያለችበትን አሳይተሽኝ ካነጋገረችኝ በኋላ፣ ልታድር ያሰበችበት ቦታ መሄድ ትችላለች። ከማን ጋር ነው የወጣችው?"

"ከግርማ ጋር።"

የሚያውቁት ሰው ስም ሲነሳ ልባቸውን አንዳች ነገር እንደመርፌ ጠቅ አደረገው። ከግርማ ጋር ያላትን ግንኙነት ንግሥት፣ ቆርጣለች ብለው አስበው ነበር። ግን አላደረገችውም። ልባቸው ተጨነቀ። ከእንግዲህ ወዲያ ምን ማድረግ እንዳለባቸው ማወቅ ተሳናቸው። ይሄን ያህል ጊዜ ግርማና ንግሥት ሳይለያዩ አብረው መቆየታቸውን ሲረዱ፣ ተስፋቸው ጨለመ።

ሲሳይ ፍዝዝ ብላ አየቻቸው።

"ወዴት እንደሄዱ የምታውቂው ነገር አለ?" ሲሉ ጠየቁ፣ ዶክተር።

ዝም አለች።

"ባክሽ ንገሪኝ። አትደብቂኝ። ተቸግሬ ነው። ንግሥትን አሁኑኑ ማግኘት አለብኝ።"

"ሐረር ፔንሲዮን ነው ለማደር ያሰቡት።"

"የት ነው ሐረር ፔንሲዮን? አሳይተሺኝ ትመለሺያለሽ? እኔ ራሴ መልሼ አመጣሻለሁ። ባክሽ አሳይኝ።" ሲሉ ተማፀኗት።

ሲሳይ ዶክተር ለአንድ ጥብቅና አስቸኳይ ጉዳይ ንግሥትን ለማግኘት እንደፈለጉ አመነች። ባይሆን ኖሮ፣ እንደዚህ ያለ ቦታ ተገኝ

ተው ልጃቸውን ለማሳቀቅ አይደፍሩም ነበር። ይሁንና፣ ከርሳቸው ጋር ሄዳ በንግሥት ላይ የሚታየውን የድንጋጤ ስሜት ማየት አልፈለገችም። ስለዚህ፣ ሆቴሉ የሚገኝበትን ቦታ በምልክት ነግራቸው መቅረት ፈለገች።

"አያሳስትም እኮ። አሁን የነገርኮትን አቅጣጫ ይዘው ከሄዱ የሆቴሉ ስም በትልቁ ስለተጻፈ በቀላሉ ያገኙታል።" አለች።

"ምልክቱን እንደገና ንገሪኝ እስኪ።"

"ነገረቻቸው።"

መኪናቸውን አስነስተው በረሩ።

18

በሆቴሉ ውስጥ የተከራዩትን ክፍል ከፍተው ከገቡ ቆይተዋል። ራት አስመጥተው በልተዋል። አሁን ቢራ በመጠጣት እያወሩ ነው። ትንሽ ለብ ያላቸው ይመስላሉ። የቢራው ሀይል ነፃ ሆነው እንዲጫወቱ አድርጓቸዋል። ዓለም የያዘችው እነሱን በማስተናገድ ላይ ያለችውን ክፍል ብቻ ሆኖ ተሰምቷቸዋል።

ግርማ ጫማዎቹንና የእግር ሹራቦቹን አወላለቀና አንዱን ትራስ በግርጌ በኩል አድርጎ በመደገፍ ጋደም አለ። ንግሥትም ጫማዎቿን በእጇ ሳይሆን፣ በእግሮቿ አወላለቀችና ሌላኛውን ትራስ ተደግፋ በራስጌ በኩል ጋደም አለች።

ለጥቂት ሴኮንዶች ያህል ሳይነጋገሩ ቆዩ። ሁለቱም የልቦቻቸውን ምቶች የሚያዳምጡ ይመስላሉ።

ንግሥት የግርማን የውስጥ እግር በጥፍሮቿ ቧጠጥ አደረገችው።

ከስጠሟበት ሀሳብ ውስጥ ፍንጥር ብሎ ወጣ። "ተይ እንጂ! አልወድም። ባክሽ ተይ!" እያለ እግሮቹን ሊሰበስብ ቢሞክርም፣ አልቻለም።

ንግሥት እየሳቀች፣ እግሮቹን እያፈራረቀች ስትቧጥጥ፣ እጇን ያዘው። እንደመጠምዘዝ ሲያደርገው ጮኸች። አልጨከነባትም። መጠምዘዙን ትቶ እጇን እንደዋዛ ያዘው። ተያዩ። ዓይኖቻቸው በራሳቸው ቋንቋ ተነጋገሩ። የፍቅር መልዕክት ተለዋወጡ። አንገቿን ቀና አደረገው። ከንፈሮቻቸው ተቀባለሉ። የዚህችን ምድር ነገረ ዓለም ረስተው ራሳቸው በፈጠሩት ብሩህና ጣፋጭ ድባብ ውስጥ ሆነው አልጋው ላይ ወደቁ።

ከጥቂት ሴኮንዶች በኋላ፣ በሰላም፣ በፍቅርና በደስታ የተሞላውን መኝታ ቤት ድንገተኛ የሆነ ድምጽ ረበሸው። የክፍሏ በር ኳኳታ ሁለቱን ጉብሎች መጥቀው ከነበሩበት ዓለም ውስጥ እንደ ዓሣ መንጥቆ አወጣቸው። ሁለቱም ከአልጋቸው ላይ ቀና አሉና ባሩድ እንደሸተታት ሚዳቋ ጆሮዎቻቸውን አቅንተው በሩን ተመለከቱና ርስ በርሳቸው ተያዩ።

"ማነው?" አለ ግርማ፣ የንዴት ቃና ባለው ድምጽ።

"እኔ ነኝ። አንድ ጊዜ ይክፈቱ እስኪ።" አለ፣ የሆቴሉ አሳላፊ።

ግርማ ከአልጋው ላይ ወረደና ጫማዎቹን ያለካልሲ በማድረግ በሩን ከፈተው።

"ምንድን ነው?" ሲል ጠየቀ።

"አንድ ጊዜ አንድ ሰው ሊያነጋግሮት ይፈልጋል።" አለ አሳላፊው።

"እኔን?"

"ግርማ ባዩ፣ እርስዎ አይደሉም?"

"ነኝ።"

ግርማ ክፉኛ ደነገጠ። በዚህ ሰዓት፣ በዚህ ደቂቃ፣ እርሱ እዚህ ክፍል ውስጥ መሆኑን አውቆ ሊፈልገው የመጣ ሰው ምንና ለምን እንደሚሆን ሊገባው አልቻለም።

"በጣም አስቸኳይ ለሆነ ጉዳይ ነው የምፈልጋቸው ብለዋል።" አለ አሳላፊው።

"የት ነው ያለው ሰውዬው?"

"ቡና ቤት ውስጥ ነው።"

"መጣሁ።" አለና ተመልሶ ወደ ክፍሉ ገባ።

"ምንድን ነው?" ስትል ጠየቀች፣ ንግሥት።

"አይ ምንም።" አለ።

የእግር ሹራቡንና ጃኬቱን ለባብሶ ሲዘጋጅ አየችው።

"የት ልትሄድ ነው?"

"መጣሁ። የመኝታ ቤት ፎርም ሞልቼ መጣሁ።" ሲል ዋሸትና ወጣ።

አሳላፊውና ግርማ ያደረጓቸውን ቃለ ምልልሶች ባለመስማቷ አልተጠራጠረችም።

ግርማ ከክፍሏ ወጥቶ ወደ ቡና ቤቱ ሲገባ፣ አሳላፊውን አገኘው። ፈላጊውን ሰው አሳየው።

ሰውዬውን ሲመለከት ዓይኖቹን ማመን አቃተው። ልቡ በድንጋጤ ትርትር አለ። መላ አካሉ ሙሽሽ አለ።

ሲጋራቸውን እያጨሱ ቡና ይዘው ቁጭ ብለዋል።

ለግማሽ ደቂቃ ያህል ቆሞ ተመለከታቸውና ፈራ ተባ እያለ ተጠጋቸው።

"እንደምን አመሹ፣ ዶክተር?" ሲል ለስለስ ባለና ፍርሀት ባዘለ አነጋገር ሰላምታ አቀረበ።

ዶክተሩ ምንም ቃል ሳይተነፍሱ ጨበጡት። ብርጭቆው ውስጥ የቀረችውን ቡና ጨለጡና ሂሣቡን ጠረጴዛው ላይ አስቀምጠው ተነሱ። "እንውጣ። ለጥብቅ ጉዳይ እፈልግሀለሁ።" ብለው እጁን ይዘው ወጡ።

ሁኔታቸው አስፈራው። የዶክተሩ ገጽታ የተለመደ ሆኖ አልታየውም። ግንባራቸውና መሀል አናታቸው ላይ ላብ ኩሬ ሰርቷል። ዓይኖቻቸው ከጉርጓዶቻቸው ቱር–ብለው ለመውጣት የተዘጋጁ ይመስል ተጎልጉለዋል። አለባበሳቸውም አላማረውም። ነገር ዓለሙን ንቆ የተገኘ እብድ አስመስሏቸዋል።

መኪናዋ ውስጥ ገቡና ተቀመጡ።

ዶክተሩ ሊናገሩ የፈለጉትን ነገር ከምን እንደሚጀምሩ የከበዳቸው ይመስላል። በሀሳብ ሰጥመው፣ ሲጋራቸውን መሳብ ብቻ ሆነ።

ግርማ ከቅድሙ ይልቅ አሁን በጣም ደንግጦአል። ከዚህ በፊት ከንግሥት ጋር ያለውን ግንኙነት እንዲቆርጥ አበክረው አስጠንቅቀውት ነበር። ይሁንና፣ እሱም ሆነ ንግሥት የሰውዬውን ቃል አክብረው አልተገኙም። በድብቅ እንቀጥለዋለን ያሉት ነገር አሁን ያለበት ደረጃ አድርሷቸዋል። በዚህ ሁኔታ ዶክተሩ መናደዳቸው ግልጽ ነው። ለዚህ ጥፋት ርምጃ ለመውሰድ እንደመጡ ገብቶታል። ግን ምን ዓይነት እንደሆነ ለመገመት አልቻለም።

ዶክተሩ ግርማን በእነዚያ ተዋጊ በሚመስሉ ዓይኖቻቸው ተመለከቱት። ለመናገር ከንፈሮቻቸውን አላወሱ...

19

በክፍሏ ውስጥ ተፈጥረው የነበሩት ሰላም፣ ደስታና ፍቅር በበሩ ኳኳታ ቢደናቀፉም፣ በንግሥት ስሜት ላይ እንዳሉ ናቸው። በጀርባዋ ጋለል ብላ ከሴኮንዶች በፊት ተፈጥሮ የነበረውን የደስታ

ጊዜና ከሁለት ቀናት በፊት ከአርአያ ጋር ያሳለፈችውን የተረገመ ሌሊት አወዳደረች። ሴት ልጅ ከወንድ ጋር የሚኖራት ግንኙነት በዚያን ቀን ማታ ባየችው እንስሳዊ ተግባር የሚገለጽ ከሆነ ፍቅር፣ ሰላምና ደስታ የሚባሉ ነገሮች የሉም። እነርሱ ከሌሉ ደግሞ ሕይወት አትጥምም።

'ያለ የጋራ ፍላጎት የሚሆን ነገር ሁሉ ፍሬ አልባ ነው። አንዱ ሲደሰት አንዱ የሚያዝን ከሆነ፣ የተሟላ ደስታ አይኖርም። በአንዱ ቁስል ሌላው የሚረካ ከሆነ፣ ሕይወት አስቀያሚ ትሆናለች። የሚጣፍጥ ነገር ታጣለች። የሚደረገው ነገር ሁሉ ዋጋ የለውም። ወሲባዊ ግንኙነት በሁለት ተቃራኒ ጾታዎች እኩል ፍላጎት ካልተካሄደ፣ የአንዱን ልብ አቁስሎ የሌላውን የሚያሽር ከሆነ፣ እርባና ቢስ ነው የሚሆነው። ይህ ግንኙነት የፍቅር ቁንጮ በመሆኑ በፍላጎት ከተደረገ የማይደርቅ ደስታና ሰላም ይገኛል ።' አለች ለራሷ። ወዲያው እንዲህ ያለ ትንተና ውስጥ ለምን እንደገባች ራሷን ጠየቀች። ትንሽ የተፈላሰፈች መሰላት። እንዲህ ሊያሳስባት የቻለው ምን እንደሆነ ሊረዳት አልቻለም። በአርአያ ላይ ያለው ጥላቻ መሆኑ ግን ቀስ ብሎ ገባት። ሁኔታውን ለመርሳት ዓይኖቿን ከደነች። ረሳችው። ከጥቂት ደቂቃዎች በፊት ከግርማ ጋር ያደረጓቸው የፍቅር ጨዋታዎች ድቅን አሉባት። ' በጣም የሚጣፍጡና የሚያስደስቱ።' አለች በልቧ። ከግርማ ጋር ረጅም ሰዓታት ሲያሳልፉ የዛሬው የመጀመሪያ ነው። የተመቻቸ አጋጣሚ አግኝተው አያውቁም ነበር። ባለበት የሥራ ፀባይ ብዙ ጊዜ አዲስ አበባ ውስጥ አይገኝም። በሚገኝባቸው ቀናት ደግሞ፣ ብዙ ጊዜ እርሷ አይመቻትም ነበር። ሁለቱም እንደዚህች ያለችውን ቀን ናፍቀው ነበር።

የእጅ ሰዓቷን አየች። " እንዴ ! ወዴት ሄደ?" ስትል ለራሷ ተናገረች። ከወጣ አሥራ አምስት ደቂቃዎች ተቆጥረዋል። ትንሽ እንደመጨነቅ ብላለች። ቾኩላለች። ደቂቃዎች በዘለሉ ቁጥር ደግሞ፣ ትኮላዋ እየናረ ሄደ። ከአልጋው ላይ ቀና አለች። እነስተኛ ጠረጴዛ ላይ የተቀመጠውን ጠርሙስ አየች። ጠርሙሱ ውስጥ የቀረውን ቢራ ጨለጠችና ጋደም አለች።

ግርማ ከክፍሏ ከወጣ ከሀያ ደቂቃዎች በኋላ ተመለሰ።

የንግሥት ልብ በደስታ መምታት ጀመረ። ፊቷን እንዳያይባት ብላ የአልጋ ልብሱን ተከናንባ ተኛች።

እንደገባ በሩን ዘጋና አልጋው ላይ ተቀመጠ። ፊቱ በሀዘን ተጥለቅልቋል። ጫማዎቹንና ካልሲዎቹን አወላለቀና አልጋው ላይ ወጣ።

ልብሶቹን ሳያወልቅ ጋደም አለ። መላ አካሉ እንደተቀቀለ ጎመን ሙሽሽ ብሏል።

የንግሥት ስሜት ተቅበጥብጧል። የግርማ አጠገቧ መገኘት የልብ ትርታዋን ጨምሮታል። እንደተከናነበች ድምጿን አጥፍታ የግርማን ርምጃ በናፍቆት ጠበቀች። ሆኖም፣ ከግርማ ምንም መልስ የለም። የአልጋ ልብሱን ገልጣ ቀና ብላ አየችውና ከንፈሮቹ ላይ ሳመችው። ዓይኖቹ ፈዘው ሩቅ የሚያዩ መስለዋል። ፊቱ ምጥጥ ብሎ አስከሬን መስሏል። ይህ ሁኔታ የንግሥትን ልብ ቆንጠጥ አደረገው።

" ምን ሆነሀል ?" ስትል ጠየቀችው ከፉኛ ደንግጣ።

ዝም አለ።

" ግርማ፣ የት ነበር የቆየኸው?"

" ተይኝ ባክሽ። ልተኛበት።"

ይበልጥ ቀና ብላ በትኩረት አየችው። " ምን ሆንክ?"

" ምንም አልሆንኩም።"

" ማን ነበር የጠራህ ?"

" እሳላፊው።"

" ከሰው ጋር ተጣላህ እንዴ ?"

" ባክሽ ተይኝ፣ ንግሥት። ልተኛበት። አንቺም ተኚ። ነገ የሥራ ቀን ነው።"

ደነገጠች። ግርማ አንድ የተከፋበት ነገር እንዳለ ገባት። ንዴቱን ለማስረሳት ብላ በአንድ እጇ አንገቱን እቅፍ አድርጋ በሌላ እጇ ጣቶች ደግሞ እንዴ ፀጉሩን ሌላ ጊዜ ደግሞ ደረቱን እየደባበሰች ብትሞክርም፣ ከጥቂት ደቂቃዎች በፊት በክፍሏ ውስጥ ሰፍኖ የነበረውን የፍቅር ድባብ መልሳ ማምጣት አልቻለችም። ሁኔታው ሳይሳካላት ሲቀር ጊዜ፣ የጠየቀውን እንደከለከሉት ህፃን ተሳቀቀች። የግርማ መነቻካነት አናደዳት። ብሽቅ እንዳለች ነጋላት...

20

መጠጥ ቤቱ ውስጥ ያለው ትርኢት ምሽቱን ወደ ሰዓት አላፊ ድንበር የሚያቀርቡት ደቂቃዎች በተጨመሩ ቁጥር እየደመቀ፣ ይበልጥ እየሳበ አትውጡ የሚያሰኝ ሆኖ አገኘው። የሙዚቃ መራጩ የጠጪዎችን ስሜት የሚመስጡ ዜማዎች ተራ በተራ ያስደምጣል። በምሽቱ መጀመሪያና መገባደጃ ላይ የሚሰሙ ሙዚቃዎች የራሳቸው

የሆን ተልዕኮ አላቸው። ምሽቱ እያረጀ በሄደ ቁጥር ወደ ሞቅታው ዓለም ዘው የሚሉትን የቡና ቤቱን ታዳሚዎች ከመቀመጫቸው ተነስተው እንዲደንሱ ፈንቅሎ ያስነሳቸዋል።

የቡና ቤቱ አስተናጋጆችም ጠጪዎችን ከማስተናገድ ሌላ፣ በምሽቱ ልዩ ልዩ ሰዓታት የሚያሳይዋቸውን ድርጊቶች ይለያሉ። ከሴት ጋር ለማደር ፈልጎ የሚመጣን ወንድ በቡና ቤት ውስጥ ባሳለፉት የሥራ ቆይታ ያውቁታል። በሚያዘው የመጠጥ ዓይነት፣ በሚወስደው የመጠጥ ብዛትና በዓይኖቹ እንቅስቃሴ ያውቁታል። ሊያድር ከጅኋል ብለው ያሰቡት ወንድ ጎን ጠጋ ጠጋ በማለት ሲያልፉ ሲያገድሙ መቀመጫቸውን በማውረግረግ ወይም የሚያልፉ መስለው አካልን በማነካካት ፍላጎቱን ለማሳደግ ይሞክራሉ።

ተሰማ፣ እስከዛሬዋ ምሽት ድረስ በአዲስ አበባ ውስጥ አሉ የሚባሉትን ቆነጃጅት ሴተኛ አዳሪዎች በብዙ ቡና ቤቶች ውስጥ ጎብኝ ቷል። በፒያሳ፣ በካዛንቺስ፣ በመርካቶ፣ በተክለሀይማኖት፣በ 'ካንቦዲያ' ፣በሳሪስ፣ በአራት ኪሎና በሰንጋተራ የሚገኙ ስም ያላቸው ቡና ቤቶች ውስጥ ከሚገኙ ቆንጆ ከሚላቸው ሴተኛ አዳሪዎች ጋር አድሯል። ግን፣ እዚህ ቡና ቤት ውስጥ እሱ ከተቀመጠበት አካባቢ ያሉትን ደንበኞች ከምታስተናግደው ልጅ እግር ሴት የበለጠ ማራኪ አይቶ አያውቅም።

ልጅቷ ስታልፍ - ስታገድም፣ ያም ያም ጎሸም ስለሚያደርጋት ነው መሰል ለእሷ ያለው ፍላጎት እጅግ ከፍ አለ። ጠቀሳት። አጠገቡ መጣች።

"ቁጭ በይ። "አላት። ከጎኑ ያለውን ባዶ ወንበር እያሳያት።

ተቀመጠች - ለወጉ እንደመሸኮርመም ብላ።

"እኔን ምሰያ። " አለ፣ የሚጠጣውን ውስኪ እያሳያት።

ፍንጭት ጥርሶቿን በቀይ ዳማ ፊቷ ላይ ብልጭ አደረገቻቸውና መጠጥ ይዛ ለመምጣት ተነስታ ወደ ባንኮኒው ሄደች።

በቤቱ ውስጥ ያሉ አብዛኞቹ ወንዶች ቀጠን ብሎ የሚወርደውን ወገቧንና ዳሌዋን በዓይኖቻቸው ተከተሉ።

ይህ ሁኔታ ተሰማን አስደሰተው። የብዙ ሰዎችን ትኩረት ከያዘች ሴት ጋር ማደር 'እኔ ከሞትኩ ሰርዶ አይብቀል ' አላማውን በቀላሉ እንደሚያሳካለት ያምናል።

ተሰማ የኤድስ ህዋስ በደሙ ውስጥ እንዳለ ለአባቱ ቅርብ በሆነ አንድ የህክምና አዋቂ ከተነገረው ጊዜ ጀምሮ በህይወት ላይ

ያለው ተስፋ በንኗል። ደስተኛ አይደለም። ይበሳጫል። ከሰዎች ጋር ይጣላል። ከቤተሰቡ ጋር ይጨቃጨቃል። ከአንድ ራሱ ጋር ይጋጫል።

ይህ ሁኔታ ራሱን እንዲደብቅ ይገፋፋዋል። 'ጥፋ-ጥፋ፣ ሽሽ-ሽሽ!' ይለዋል። ከሚያውቁት ሰዎች ቢደበቅም፣ ቀን- ቀን ከተወለደበት፣ የልጅነት ጨዋታውን ከተጫወተበትና ከአደገበት አካባቢ ቢርቅም፣ ከአንድ ራሱ ሊደበቅ አልቻለም። ይህ ሁኔታ ለመጠጥ ተገዢ አድርጎታል። መጠጥ ሲጠጣ ራሱን መጥላትና መሸሸ ይተውና ሰዎችን ይጠላል። ያሳድዳቸዋል። የምቀኝነትና የሰይጣናዊ ስሜት ያድርበትና እርሱ ከእግር እስከራሱ የተዘፈቀበት የዘመኑ ስቃይ ውስጥ ሌሎች ሰዎችን ለመክተት ይዘጋጃል።

የዚህ ዓለማው ማሳኪያ ዘዴ ብሎ የያዘው በየቡና ቤቶች ውስጥ ያሉ ሴተኛ አዳሪዎችን የበሽታው አከፋፋይ አድርጎ መውሰድ ነው። ለዚህ ተግባር ማሳኪያ ባለፉት ዘመናት ያፈራቸውን መኖሪያ ቤትና ዘመናዊ የቤት ዕቃዎች ሸጧል ። አባቱ በርሱ ስም የገዙትን የጭነት መኪና፣ እሳቸው ሳይሰሙ፣ ለመሸጥ በመስማማት ቀብድ በልቷል። ከመሥሪያ ቤቱ የቁጠባና የብድር ማኅበር የተፈቀደለትን ገንዘብ ወስዷል። በተጨማሪ፣ ባንክ የፈቀደለትን ብድር በእጁ አግብቷል።

በዚህ ሁሉ ብር፣ በሽታው እስካቆየው ድረስ፣ እየተዝናና ብዙ ተከታዮችን የማፍራቱን ተግባር ሥራዬ ብሎ ተያይዞታል።

ልጅቷ በመለኪያ የተቀዳውን ውስኪ ይዛ መጣችና ተቀመጠች።

"ኖር!" አለ፣ ከመቀመጫው ሳይነሳ።

"በእግዜር!" አለች፣ ልጅቷ። እንደሌሎቹ ሴተኛ አዳሪዎች በአንገቷ ላይና በግንባሯ ላይ ንቅሳት የለም።

"ሙዚቃ አመራረጣችሁ በጣም ጥሩ ነው።" አለ፣ ንግግር ለመጀመር ብሎ።

"አዎ ጥሩ ነው። ብዙ ሰዎች ይወዱታል።" አለች።

"እኔ ያለዛሬ ይሄን ቤት አይቼው አላውቅም። ከሩቅ አካባቢ ነው ዝናውን ሰምቼ የመጣሁት።" አለ መንደሪን የመሰሉ ጉንጮቹን አፈራርቆ እየተመለከተ። ነካ ቢያረጋቸው የሚፈርጡ ይመስላሉ።

"ብዙ ናቸው፣ ከሩቅ አካባቢ የሚመጡት።" አለች።

"በዚህ ጠባብ ቤት ይሄ ሁሉ ሴት ተቀጥሮ ነው?" አለ፣ በቡና ቤቷ ውስጥ የሚዋከቡትን ሴቶች አይቶ።

"ጥቂት ነን እዚህ ተቀጥረን የምንሠራው። ሌላው የ'ኮቴ' ክፍሎ የሚሄድ ሴት ነው።" አለችና ውስኪውን ተጎነጨች።

"ኮቴ ደግሞ ምን ማለት ነው ?"አለ መኮላተፍ እየቃጣው።

ፈገግ አለችና፣ "እነዚህ ሁሉ ሴቶች ለገበያቸው ብለው ነው እዚህ የመጡት። እዚህ ቤት ውስጥ ወንድ አግኝተው ካደሩ ሶስት ብር ለቡና ቤቱ ባለቤት ይከፍላሉ። ይሄ ነው የኮቴ ክፍያ የሚባለው።" አለች።

"እሀ!..." አለና ሴቶቹን በመገረም ያያቸው ጀመር። ከዚያም ዓይኖቹን መለሰና ያፈጠጡ ጡቶቿን በሹራቧ ውስጥ ዘልቆ አየ። ውበቷ ሁሉ ያለው እዚህ ላይ መሰለው። የወሲብ ፍላጎቱ ተቀሰቀሰበት።

"ተጫወት !"አለች፣ ልጅቷ።

"እሺ።" ብሎ ትንሽ ቆየት ካለ በኋላ ፣ "ሰው አለሽ እንዴ ዛሬ?" ሲል ጠየቃት።

"አዎ!" አለች፣ መለኪያውን ጠረጴዛው ላይ እያንሸራሸረች።

ተሰማ እንደመናደድ ብሎ ዝም አለ። ይሁንና፣ ከልጅቷ ጋር የማደር ፍላጎቱ ናረ። "ምን ያህል ሊከፍልሽ ነው የተስማማው?"

"ሠላሳ ብር። " ስትል፣ ዋሸች።

"ፈንግይው። እኔ አርባ እሰጥሻለሁ።" አለ፣ ተሰማ በሞቅታ።

"አይከብድም?"

"ምን ይከብዳል? መፈንጋገል ያለ ነው!"

"ጥሩ። የት ነው አልጋ የያዝከው?"

"ከዚህ ቤት ቀጥሎ ያለው ሆቴል ውስጥ።"

"ጥሩ።"

"ውስኪ ድገሚና እንሂድ።"

"ገና እኮ ነው ሰዓት። አሁን አራት ሰዓት ነው። በአምስት ሰዓት ነው ሥራ የምናቆመው።"

"እዚህ ያለው ቢቆምም፣ እዚያ እንቀጥለዋለን።" አለ ፈገግ ብሎ።

እሷም ፈገግ ብላ፣ "አይሆንም። በጊዜ የምወጣ ከሆነ የመውጪያ የሚባል ነገር አለ። ባለቡና ቤቱ አሥር ብር ያስከፍሉኛል።" አለች።

"ምንድን ነው ደግሞ እሱ?"

"ከሰዓቱ በፊት ከወንድ ጋር የምወጣ ከሆነ ለባለቡና ቤቱ የሚከፈል ነው።"

"ይኼም አለ?"

"አዎ!"

"እሺ ድገሚና እንሂድ። እከፍላለሁ። "አለ ተሰማ።

"ከከፈልክ ጥሩ ነው።" አለችና የእሱንም፣ የእሷንም መለኪያዎች ልታስቀዳ ይዛ ሄደች።

ተሰማ ሲጋራ ለኮሰና ከበስተኋላ በዓይኖቹ ተከተላት።

ሙዚቃው ልዩ ቃና አለው። ልብን ሰርስሮ የመግባት፣ አእምሮን የማዝናናት ሀይል አለው። ደብዘዝ ያለው ብርሀን የደስታ ድባብ በቡና ቤቱ ውስጥ አንግሷል።ግርግሩ እንደቀጠለ ነው።

ልጅቷ መለኪያዎቹን ይዛ መጣች።

አሁንም፣ "ኖር!" አለ።

"በግዜር!"

የሲጋራውን ፖኮ ወደ እሷ አስጠጋና፣ "ሲጋራ ተጋበዢ።" አለ።

"አሁን አላጨስም። በኋላ አጨሳለሁ።" አለች።

"አሁንም በኋላም ይቻላል። "አለ፣ መኮላተፍ እየቃጣው።

"እኔ ሲጋራ ማጨስ የምወደው ከእንትን... በኋላ ነው። ያው ይገባሀል።" አለች በፊቷም፣ በጥርሶቿም፣ በዓይኖቿም እየሳቀች።

"እሀ!... ጥሩ።" አለና መለኪያውን አነሳ።

"አንድ ነገር ሳልነግርህ... " አለችና ንግግሯን ቆረጠችው።

"ምን?" አለ ተሰማ። ቀይ ፊቱ በርበሬ መምሰል ጀምሯል።

"ከእኔ ጋር የሚያድሩ ወንዶች አንዳንድ በሽታዎች ከእኔም እንዳይወስዱ ከእነሱም እንዳልወስድ ኮንዶም ገዝተው እንዲመጡ እጠይቃለሁ።" አለች።

ተሰማ ድንገጥ ብሎ በእጁ የያዘውን መለኪያ ጠረጴዛው ላይ አስቀምጦ አያት። ፊቱ ይበልጥ ቀላና የበሰለ ቲማቲም መሰለ። ስለ እሱ የሰማችው ነገር ያለ መሰለው። በጥርጣሬ አያት። 'የትኛዋ የቡና ቤት ሴት ናት ስለ ራሷም ሆነ ስለሌላው ጤንነት የምታስብ? አንድ የሰማችው ነገር አለ። 'አለ በልቡ። በቡና ቤቱ ውስጥ ያሉትን ሰዎች በሙሉ ቃኘ። የሚያውቀው አንዳችም ሰው የለም።

ስለርሱ በሽታ የሚያውቁ ሰዎች፣ የመረመሩት ሀኪም፣ አባትና እናቱና ያሳደጉት ልጅ፣ አፈወርቅ ምንዳዬ፣ ብቻ ናቸው። ሀኪሙ ለማንም እንዳይናገሩ የተሰማ አባት በገንዘብ ደልለዋቸዋል። የቤተሰቡ አባላት ደግሞ የልጃቸውን ጉድ ለሰሚ አያደርሱም። ከቤተሰቡ ተጣልቶ የነበረውን፣ አፈወርቅ ምንዳዬን፣ የልጃቸውን የተሰማን ምስጢር በበቀል እንዳያወጣ፣ አባቱ በመርዝ አስገድለው ራሱን እንደሰቀለ ካስመሰሉ በኋላ፣ ከመሬት ውስጥ መግባቱን አረጋግጧል። ይሁንና ይህቺ ሴት ጠርጥራዋለች። ወይም አውቃለች።

በሀሳብ መዋጡን አየችና፣" ምነው ዝም አልክ ?ይህንን ያልኩት እኔ በሽታ አለብኝ ብዬ አይደለም። እኔ ሙሉ ጤነኛ ነኝ። ግን እኔም አንተም ከሀሳብ ነፃ እንድንሆን በኮንዶም እንጠቀም ብዬ ነው።" አለች በማባበል።

"ጥሩ። ደስ ይለኛል። በይ ጠጪና ተነሽ። ገዝቼ መጣሁ።"አለና ወጣ።

ከትንሽ ደቂቃዎች በኋላ ወደ ቡና ቤቱ ተመለሰና ልጅቷን ይዞ ወደ ክፍሉ አመራ። እንደገቡ በሩን ቆለፈና ልጅቷን አንቆ አልጋው ላይ ሊወረውራት ሲሞክር አፈትልካ ወጣች።

"መጀመሪያ ሂሳብ ስጠኝ። "አለች።

ከኪሱ ውስጥ ቦርሳ አወጣና ከብዙ የብር ኖቶች መሀል ሀምሣ ብር መዝዞ ሰጣት።

ብሩን ከተቀበለች በኋላ፣ "ኮንዶሙንስ ገዛህ ?" ስትል ጠየቀችው።

"በዚህ በጨለማ ከየት ይገኛል ብለሽ ነው?"

የተቀበለችውን ብር ወርውራለት ልትወጣ ስትል እጇን ይዞ አስቀራት።

"በእኔ በኩል አትጠራጠሪ ጤነኛ ነኝ።" አለ፣ በመቀጠል።

"አልፈልግም! አልችልም! " ብላ መንጭታ ልትወጣ ስትል፣

"ቆይ!" አለ። ቦርሳውን እንደገና ከኪሱ አውጥቶ፣" ፍጹም ጤነኛ ነኝ። በኮንዶም ሴክስ ማድረግ ስለማያረካኝ ነው። ከፍላጎትሽ ውጭ ከእኔ ጋር በማደርሽ ሌላ ተጨማሪ ሀምሳ ብር ልስጥሽ። "አለ። የሀምሣ ብር ኖት እንደገና መዝዞ ሰጣት።

በእጁ የያዘውን ብርና ፊቱን እያፈራረቀች ተመለከተች። ብሩ አጓጓት። በአንድ ሌሊት አዳር ይሄን ያህል ገንዘብ የሚከፍል ወንድ አጋጥሟት አያውቅም። እንደገና ፊቱን ተመለከተችው። ጤነኛ

ነው ብሎ የመሰከረላት ይመስል ተጽናናች። ከፊቷ የቀረበውን የማታ ሲሳይ ማለፍ አልፈለገችም።

'አዎ! ሁኔታው ጤነኛ ይመስላል። ከእንደዚህ ዓይነት ሰው የኤድስ በሽታ ሊገኝ አይችልም።' ስትል ራሷን አበረታችና ብሩን ተቀበለች።

ምሽቱ ከሕይወት ወደ ሞት የቀረበችበት ጊዜ ሆነ.....

21

ዛሬ ያለወትሮዋ ሁለት ሰዓት ሳይሞላ ነው ቢሮዋ የገባችው። የቢሮዋን መስኮቶች ከፋፍታ ወንበሯ ላይ አረፍ እንዳለች፣ አንድ ሰው ገባ።

"እንደምን አደርሽ ንግሥት?" አለና እጁን ለመጨበጥ ዘረጋላት።

ግራ በተጋባ ስሜት አተኩራ ተመለከተችው -ከቀይ ዳማ ፊት ጋር ተፋጠጠች። 'የት ነው የማውቀው?' በሚል ሁኔታ መላ አካሉን በዓይኖቿ ቃኘችው።

መካከለኛ ቁመት አለው። ዕድሜው ሠላሳ አምስት ቢሆን ነው። ፀጉሩ አጠር ባለ ሁኔታ ተከርክሟል። ዓይኖቹ ጎላ ጎላ ያሉ ናቸው። አወራረዱ ካማረ አፍንጫው ሥር ያለው ሪዙ ጥቅጥቅ ያለ ነው። ደልደል ያለ ሰውነት አለው። ቡላማ ሙሉ ሱፍ ለብሷል። ጠቆር ባለ ሸሚዙ ላይ፣ በግራጫ መደቡ ላይ ፈዘዝ ያለ ውሀ ሰማያዊ ሸንተረር ያለው ክራቫት አስሯል።

"ደህና እግዚአብሔር ይመስገን!" አለችና ከመቀመጫዋ ተነስታ ጨበጠችው።

"ዘነጋሽኝ መሰለኝ?"

በመዘንጋቷ አፈር ብላ፣ "አዎ! የት ነበር የምንተዋወቀው?" አለች።

"እዚሁ ነው። የመሥሪያ ቤታችሁ ባለጉዳይ ነኝ። ከአንድ ከሁለት ወራት በፊት ነው ለመጨረሻ ጊዜ የተያየነው። ሥራ አስኪያጁ የሚፈርሙበትን ለእኔ የሚሰጥ አስቸኳይ የሥራ ደብዳቤ የሚጽፍልኝ ታይፒስት ባለመኖሩ የምሣ ሰዓትሽን ሰውተሽ አዘጋጅተሽልኝ ነበር። በዚህ ውለታሽ አልረሳሁሽም።" አለ በፈገግታ።

ንግሥት አሁን ትዝ አላት። "እ!... አስታወስኩ! ደህና ነህ?"

"ደህና። ደህና ነሽ አንቺ?"

"ደህና ነኝ። ይቅርታ በመዘንጋቴ። እዚህ ብዙ ባለጉዳዮች ስለሚመጡ ሰዎችን ለይቶ ማስታወሱ አስቸጋሪ ነው።"

"እዎ፣ ያስቸግራል።"

"ተቀመጥ። ሻይ ቡና ይምጣልህ።"

"አይ፣ አልጠጣም። አመሰግናለሁ።" አለና ተቀመጠ። "ባለፈው ጊዜ ያደረግሽልኝ ውለታ በእውነት በጣም አስደስቶኛል። በማግስቱ ወደ ውጭ ሀገር በረራ ነበረብኝ። ያን ደብዳቤ በወቅቱ ባላገኘው ኖሮ ከጉዞዬ እሰናከል ነበር። ብዙ ነገርም እጣ ነበር። በእውነት፣ እንዲህ ነው ብዬ ላጣ የምችለውን መናገሩ አስፈላጊ ባይሆንም፣ በደፈናው ለእኔ ትልቅ የምለውን አድርገሽልኛል። የምሳ ጊዜሽን ሰውተሽ ደብዳቤውን ስለጻፍሽልኝ ቶሎ ደረሰለኝ። በጣም ነው የማመሰግንሽ።" አለ በእጁ የያዘውን የተጠቀለለ ነገር እያሳያት፣ "ይህችን ትንሽ ስጦታ አምጥቼልሻለሁ።" አለ።

ንግሥት ፈገግ ብላ ተቀበለችው። "ምንም እኮ አልነበረም። አያስፈልግም ነበር። በጣም አመሰግናለሁ። "አለች።

"አይ፣ በጣም ቀላል ነገር እኮ ነው። እንደ አንቺ ያሉ ቅን ሰዎችን ጓደኛ ማድረግ በጣም ደስ ይለኛል። ዳንኤል ፈጠነ እባላለሁ።"

"ንግሥት ናትናኤል እባላለሁ።" አለች።

"ፈቃድሽ ከሆነ ዛሬ ምሳ ብጋብዝሽስ ?"

ጥቂት አሰበችና "በሌላ ቀን ቢሆንስ?" አለች።

"ደስ ይለኛል። በፈለግሽው ቀን ታዛዥ ነኝ።" አለ ከመቀመጫው በመነሳት።" ነገስ? ቅዳሜ ነው። ከሰዓት በኋላ ሥራ የለሽም። ብዙ መጫወትም እንችላለን።" አለ በድጋሚ።

ዝም አለች።

"ምነው ፣ አይመችሽም?"

" አላወቅሁትም።"

" ጥሩ። የምትችይ ከሆነ በዚህ ስልክ ቁጥር ደውይልኝ። " አለና አድራሻውን የያዘ ካርድ ሰጣት።

" እሺ።" ብላ ተቀበለች።

" ከቻልሽ ዛሬ ማታ ብትደውይልኝ ጥሩ ነው። እጠብቃለሁ።"

" እሺ ፣ እሞክራለሁ። " አለች።

ተሰነባብተው ተለያዩ።

22

ስድስት ሰዓት ሆና ከመሥሪያ ቤቷ ቅጥር ግቢ ከወጣች በኋላ፣ በታክሲ ተሳፈረችና ጉዞዋን ወደ ቀጠሮው ቦታ አደረገች።

ዳንኤል ፈጠነ ትናንትና ጠዋት ቢሮዋ መጥቶ የፓሪስ ሽቶ ሰጥቷት ከሄደ በኋላ፣ ስለ እርሱ ማሰብ አላቋረጠችም። ያደረገችለት ውለታ ምን እንዳስገኘለት ባታውቅም፣ ዋጋው ውድ የሆነ ስጦታ ስላደረገላት ብዙ አሳስቧት ነበር። የታቀደላትን የምሳ ግብዣ በፈቃደኝነት መቀበል እንዳለባትና እንደሌለባት በማሰላሰል ፣ ስታወጣ ስታወርድ፣ ብዙ ሰዓታት አሳልፋ ነበር። የልጁ አዝማሚያና የምሳ ግብዣው ውጤት ምን እንደሚሆን መገመቱ ከባድ ሆኖባታል። ይሁንና፣ የሚሆነውን ለማየት ወሰናለች።

የግርማ ነገር አልቆረጠላትም። በአንድ ምሽት እንደተኮራረፉ ካደሩ በኋላ፣ ድምጹ ጠፍቶባታል። ለመስከ ሥራ እንደወጣ አድርጋ ነበር የገመተችው። ይሁንና፣ እዚህ አዲስ አበባ ውስጥ መሆኑን ከሰዎች ጠይቃ ልትረዳ ችላለች። እዚሁ ሆና ለምን እንዳልደወለላት ሊገባት አልቻለም። ለምን እንደሸሻትና እንደጠላት ባታውቅም፣ ከዚያች ቀን ምሽት ጀምሮ ከአእምሮዋ አውጥታው አታውቅም። ሲያብከነክናት ኖሯል። ምን እንዳየባትና ለምን እንደጠላት ሊገባት ባይችልም፣ ለእርሱ ታማኝ ሆና መቅረብ ትፈልጋለች። ስለዚህ፣ ዳንኤል ምንም ያስብ ምን ከእርሱ ጋር አብሮ መታየቱ መጥፎ ስም የሚያሰጥ መስሎ ነው የታያት።

ይህ ሁኔታ፣ በትናንትናው ዕለት፣ በአእምሮዋ ውስጥ ሁለት ተሟጋች ውሳኔዎችን ፈጥሮ ሲያጨቃጭቃቸው ከዋለ በኋላ፣ ማምሻውን ንግሥት በአንደኛው ውሳኔ ላይ ፀንታ ለዳንኤል ስልክ እንድትደውልለት አስገድዷት ነበር። በዚህ መሠረት ነው፣ የዛሬ ቅዳሜን ምሳ ከዳንኤል ጋር ለመብላት ያቀደችው።

ታክሲው ፍል ውሀ አጠገብ ሲደርስ አስቆመችና ወረደች። አካባቢውን ስትቃኝ፣ ወደ ፊንፊኔ የምግብ አዳራሽ የሚያስገባው በር አጠገብ ዳንኤል ፈጠነ ቆሞ አየችው። ሙሉ ቡናማ ሱፍ ልብስ ለብሷል። በነጭ ሸሚዝ ላይ ቡና ቀለም ባለው መደብ ላይ ነጣ ያለ ሠረዝ ሠረዝ ያለው ከራቫት አስሯል።

"እንደምን ዋልሽ?" ብሎ እጁን ዘረጋ።

"እንደምን ዋልክ?" ብላ ጨበጠችው።" ብዙ ጠበቅኸኝ እንዴ?"

"አይ፣ ብዙም አይደለም።" አለ ወደ ምግብ አዳራሹ እየመራት።

"ምሳ እዚህ እንድንበላ ነው የመረጥኩት። ምን አልባት ካልወደድሽው ሌላ ቦታ ይሆናል።" አለ።

"የምወደው ቦታ ነው። ጥሩ ምርጫ ነው።" አለች።

"ከወደድሽው ጥሩ ነው።"

ወደ ምግብ አዳራሹ ገቡ። ወንበሮች ይዘው እንደተቀመጡ አንድ አሳላፊ መዘርዝረ- ምግብ ይዞ መጣ።

ዳንኤል ተቀበለና፣ ከዝርዝሩ ውስጥ አንድ የምግብ ዓይነት መረጠ። "አንቺ ምን ትመርጪያለሽ ?" አለ መዘርዝረ- ምግቡን እያቀበላት።

"ክትፎ።" አለች፣ ካነበበች በኋላ።

ወደ አሳላፊው ቀና አለና፣" እሺ፣ አንድ ክትፎና አንድ ቀይ ወጥ፣ ከሚጠጣ ነገር ጋር ይዘህልን ና። "አለ ዳንኤል።

"የሚጠጣ ምን ?"ሲል ጠየቀ፣ አሳላፊው።

"ቢራ።"

አሳላፊው ሄደ።

"ይገርምሻል፣ ስትዘገይ ጊዜ፣ መቅረትሽ ነው ብዬ በጣም ነበር ቅር ያለኝ። "

"ታክሲ አጥቼ እኮ ነው። ከቢሮ ቀደም ብዬ ነበር የወጣሁት።" አለች፣ ቀና ብላ ሳታየው።

"እምቢ ስላልሽኝ ነው እንጂ እኔ 'ፒክ 'አደርግሽ ነበር - ከቢሮ።" አለ።

"እዎ ። ብለህ ነበር። ሰው ሲያይ ጥሩ አይሆንም ፣ ሌላ ትርጉም ይሰጠዋል ብዬ ስለፈራሁ ነው።"

"ለምን?" ሲል ጠየቃት።

ዝም አለች።

ዳንኤልም በጥያቄው አልገፋም። እርሱም ዝም አለ።

ቢራው ቀድሞ መጣ። አሳላፊው በብርጭቆ ግማሽ ግማሽ ላይ ቀድቶላቸው ሄደ። ከጥቂት ቆይታ በኋላ፣ የታዘዘውን ምግብ ይዞ ከች አለ። ዳንኤል የቀረበውን ምግብ በአንድ ትሪ ላይ አቀላቅሎ አቀረበው።

መብላት ጀመሩ።

"ብይ እንጂ ። ከቀረበ በኋላ፣ ብላ ብይ መባባሉ ጥሩ አይመስለኝም።"

"እየበላሁ ነው።"

"እኔ ስለራበኝ ቶሎ ቶሎ ነው የምበላው። አንቺም እንደእኔ ብትበይ ደስ ይለኛል።"

"ችግር አይኖርም። እኔም ስለራበኝ ሳልፎካከርህ አልቀርም።"አለች ፈገግ ብላ።

ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ ፣ ምሳ ተበልቶ ገበታው ተነሳ። ቢራ ደገሙ።

"ሽቶውን ወደድሽው?" ሲል፣ ፈገግ ብሎ ጠየቃት።

"በጣም እንጂ ። የፓሪስ ሽቶ መሆኑን ሳውቅ ደሞ፣ በጣም ነው ደስ ያለኝ። "

"ስለወደድሽው ደስ ብሎኛል። "

ዝምታ ሰፈነ።

"ፓሪስ ነበር እንዴ የሄድከው?" ስትል፣ ጠየቀች ንግሥት።

"አይደለም። ዱባይ ነበር የሄድኩት። ከዚያ ነው የገዛሁልሽ።"

"ግን ምን ዓይነት ውለታ ብሠራልህ ነው ይህን ያሰብክልኝ?"

"የዚያን ቀን ያ ደብዳቤ ባይደርስልኝ ኖሮ፣ የዱባይ ጉዞዬ ይሰረዝ ነበር። እቃዎቼን እንደሚገዛኝ- በነገራችን ላይ ነጋዴ ነኝ - ፋክስ ያደረገልኝ የዱባይ ነጋዴ፣ ቶሎ ይገዤለት እንድመጣ ነግሮኝ ነበር። ብዘገይ ኖሮ፣ የሀምሳ ሺህ ብር ትርፍ ያመልጠኝ ነበር።"

"እህ!" አለችና ቢራዋን ተጎነጨች። "ነጋዴ አትመስልም ግን።" አለች፣ በመቀጠል።

"እንዴት?"

"እነሱ ስለብራቸው ሲያስቡ ነው መሰል በአለባበሳቸው ግድ የለሽ ናቸው። አንተ ግን፣ ለአለባበስህ ማማር የምትጨነቅ ትመስላለህ። እምልህ ጥሩ ልማድ ነው።"

"አመሰግናለሁ።"

"ለምኑ?"

"ለሙገሳው።" አለ፣ ፈገግ ብሎ።

እርሷም ፈገግ ብላ ጎንበስ አለች።

"ነጋዴ ካልመሰልኩ ምን መስዬሽ ነበር?" ሲል ጠየቃት።

"የቢሮ ሰው። ደህና ወንበር ያለው የቢሮ ሰው ትመስለኝ ነበር።"

"የቱን መሆን ይሻላል?"

"እኔ እንጃ። "አለች፣ ፈገግ ብላ።

"ከዩኒቨርስቲ ተመርቄ እንደወጣሁ የመንግሥት ሥራ ይዤ ነበር። ከተወሰነ ጊዜ በኋላ የአስመጪና ላኪ ድርጅት ያለው አንድ አጎቴ፣ እርሱ ጋ ተቀጥሬ እንዳግዘው ጠየቀኝ። የተሻለ ደሞዝ ስለነበረ ዓይኔን ሳላሽ ጥያቄውን ተቀበልኩ። ከርሱ ጋር ስሰራ ቆየሁ። ከጥቂት ዓመታት በኋላ፣ አጎቴ ድርጅቱን ለአባቴ ሰጠው። አሁን እኔ ነኝ የማስተዳድረው። በመንግሥት ሥራ ላይ ጥቂት ስለቆየሁ ይሆናል ከነጋዴዎች የለየኝ።"

"ስለተማርክም ሊሆን ይችላል።" አለች።

'እኔ እንጃ 'በሚል ስሜት አንገቱንና ትከሻውን ወዘወዘ።

"በምን ሙያ ነው የተመረቅኸው ?"ስትል ጠየቀች።

"በኢኮኖሚክስ።" አለ ቢራውን ከተጎነጨ በኋላ።

"ኢኮኖሚክስ ማለት ስለቁጠባ ነው፣ አይደል? በዚህ ሙያ የሰለጠነ ሰው መቼም ጋብሮቭ ነው የሚመስለኝ።" አለች፣ ፈገግ ብላ። ሳታስበው ብዙ ከማታውቀው ሰው ጋር መቃለዷ አስገረማት።

"በጣም ተሳስተሻል ። ኢኮኖሚክስ ማለት ያለንን ሀብት ወይም ገንዘብ ከፍጆታችን ቀንሰን ማስቀመጥ ወይም መሰሰት አይደለም። ያለንን ውስን ሀብት ርካታችንን ከፍ ሊያደረግ በሚችል መንገድ እንዴት እንደምንጠቀምበት የሚያስረዳን ሳይንስ ነው። በአለማችን ላይ ሁሉ ነገር ውስን ነው። በመሆኑም የምንፈልጋቸውን ነገሮች ማሟላት አንችልም። ባሉን ሀብቶች ርካታችንን ከፍ ለማድረግ እንዴት እንደምንችል ነው የሚያስተምረን። ገባሽ ?"

"በደንብ አልገባኝም።"

"ለምሳሌ አንቺ በወር አምስት መቶ ብር ደሞዝ አለሽ እንበል። ይህቺ በጣም ውስን ሀብትሽ ናት። በአንፃሩ ደግሞ፣

በሕይወት ላይ ለማግኘት የምትፈልጊያቸው ብዙ ነገሮች አሉ። ጥሩ ጥሩ ምግብ፣ ልብሶች፣ ጌጣጌጦች የውበት ቅባቶችና ሌሎች ሌሎች ብዙ ነገሮች። እነዚህን ሁሉ በፈለግሽው ጥራትና መጠን በአምስት መቶ ብር ላታገኝ ትችያለሽ። ያለሽ ሀብት ውስን ባይሆን ኖሮ፣ የፈለግሻቸውን ነገሮች ሁሉ ማግኘት ትችይ ነበር። ነገር ግን፣ ያለሽ ሀብት ውስን በመሆኑ፣ በአቅምሽ ሊኖሩሽ የሚችሉትን ዕቃዎች መምረጥ ትጀምሪያለሽ። በአለሽ ውስን ገቢ ለየትኛው ትኩረት ሰጥተሽ ቁሳዊና መንፈሳዊ ፍላጎትሽን ማርካት እንዳለብሽ ማጥናት ይኖርብሻል። በአገር ደረጃም የወሰድነው እንደሆነ፣ አገሮች ሁሉ የተወሰነ ሀብት ነው ያላቸው። የተፈጥሮ ሀብት፣ የሰው ጉልበት፣ የቴክኖሎጂ እና የሌሎችም ሀብቶች እጥረት አለ። በአንፃሩ ደግሞ፣ የሕዝቦቻቸው ፍላጎቶች እጅግ ብዙ ናቸው። ኢኮኖሚክስ እነዚህ አገሮች ያሉዋቸውን ውስን ሀብቶች እንዴት ተጠቅመው የሕዝቦቻቸውን ፍላጎቶች ማርካት እንዳለባቸው ያስገነዝባል። እና ኢኮኖሚክስ ሆድን አስሮ ሀብትን ማስቀመጥ ማለት አይደለም፣ ወይዘሪት ንግሥት።"

ንግሥት ፈገግ አለች።

"በነገራችን ላይ ወይዘሪት ነሽ፣ አይደለም?"

"ወይዘሪት ነኝ። "አለች፣ አሁንም ፈገግ ብላ። "ስለጠኸኝ ማብራሪያ አመሰግናለሁ።" አለች፣ እንደመቀለድ እየሞከረች።

ትንሽ ዝምታ ሰፈነ።

ፊቱን ትንሽ ቅጭም አደረገና፣" ይሄ የጨጓራ በሽታዬ ሊነሳብኝ ነው መሰለኝ።"

"አለብህ ?"

"አዎ፣ በርበሬ የበዛበት ምግብ ስበላ ይነሳብኛል። "አለ፣ ሆዱን ዳበስ ዳበስ እያደረገ።

"ብዙ ጊዜ ሆኖሀል?"

"አዎ፣ እየተጠነቀቅሁ ነው እንጂ፣ ብዙ ጊዜ ያመኛል። "

"በሀኪም ታይተሀል?"

"በጣም ብዙ ጊዜ። ግን ምንም ውጤት አላገኘሁበትም።" አለ።

ንግሥት ጥቂት አሰበች።" እስኪ እንደገና በደንብ ተመርመር።"

"ምን ዋጋ አለው፣ ውጤት ከሌለው?"

"ለምን አባቴ አይመረምርህም? ዶክተር ነው። ብዙ ጊዜ እንደዚህ ዓይነት ችግር ያለባቸውን ሰዎች ሲረዳ አያለሁ።"

"አባትሽ ሀኪም ናቸው እንዴ?"

"አዎ። የግል ክሊኒክ ስላለው ብቅ ብለህ ቢያይህ ጥሩ ነው።" አለች ንግሥት።

"ማን ነው የሚባሉት፣ አባትሽ?"

"ዶክተር ናትናኤል ዘለቀ።"

"አላውቃቸውም። በቃ ታሳይኛለሽ፣ ክሊኒካቸውን።"

"እሺ። ችግር አይኖርም።"

"መቼ ይሁን?"

"በፈለከው ቀን።"

ጥቂት አሰበ።" የስልክ ቁጥርሽን ትሰጪኛለሽ ?"

"እሺ።"

ዳንኤል የማስታወሻ ደብተሩን አወጣና የነገረችውን የቢሮዋንና የመኖሪያ ቤቷን የስልክ ቁጥሮች ያዘ። ማስታወሻ ደብተሩን ኪሱ ከከተተ በኋላ አሳላፊውን ጠቀሰው።

"አቤት!" አለ፣ አሳላፊው።

"ቢራ ድገመን እስኪ። "አለ ዳንኤል።

"አይበቃም?" አለች ንግሥት።

"ጠጪ ባክሽ። ቤት እንቀይር እንዴ?"

"እንደፈለክ።" አለች ንግሥት።

"የታዘዘውን እንጠጣና እንወጣለን።" አለ።

አሳላፊው ይዞላቸው የመጣውን ቢራ ጠጡና ከፊንፊኔ የምግብ አዳራሽ ወጡ። ዳንኤል መኪናውን ያቆመበት ቦታ እየመራ ወሰዳት። እጅግ ዘመናዊ የሆነች ፔጆ መኪናውን ከፍቶ ገባና ሌላኛውን በር ለንግሥት ከፈተላት። ገባች። ሞተሩን አስነስቶ ጉዞአቸውን ቀጠሉ።

23

ቤት ከገባች አሥራ አምስት ደቂቃዎች አልፈዋል። አልጋዋ ላይ ጋደም ብላ ከዳንኤል ጋር ያደረገችው ውሎ ውጤት ምን

እንደሚሆን መተንበይ ጀመረች። 'አሁን እንዳው አንድ ገጽ ወረቀት በታይፕ ስለጻፍኩለት ነው ይህ ሁሉ መስተንግዶ? ያደረግሁለት ውለታ በትክክል ጠቀሞት ከሆነ የሸቶው ስጦታ ብቻ በቂ ነበር። የምሳ ግብዣው ትርፍ ነው። እሺ እሱም አስፈላጊ ነው ቢባል፣ በፊንፊኔ የምግብ አዳራሽ ውስጥ የተደረገው ይበቃ ነበር። ከዚያ በኋላ፣ በግዮን ሆቴል ውስጥ የተደረገው ግብዣ ትርፍ ነው። ሌላ መልዕክት የያዘ መሆን አለበት።' አለች በሀሳቧ። ይህንን ግምቷን የሚያጠናክርላት ነገር ካደረጉት ጭውውት ውስጥ አልፎ አልፎ አግኝታለች። ግን ርግጠኛ አልሆነችም። ከፊንፊኔ የምግብ አዳራሽ ከወጣ በኋላ፣ ያደረጓቸው ቃለ ምልልሶች። በአብዛኛው ስለንግሥት የሥራ፣ ስለዶክተር ናትናኤል የምርምር ሥራዎችና የአኗኗር ሁኔታዎች እንዲሁም የዳንኤልን የንግድ ሥራ የሚመለከቱ ነበሩ።

መጨረሻ ላይ፣ 'በወንድምነት መንፈስና ባደረኩለት ውለታ ነው የጋበዘኝ። ሌላ ምንም ትርጉም የለውም።' ስትል ደመደመች።

ስለ ዳንኤል፣ ከአንድ ራሷጋር ታደርግ የነበረውን ውይይት አቆመችና ስለግርማ ማሰብ መረች። አዲስ አበባ ውስጥ እያለ ለምን እንደማይደውልላት አሳስቧታል። ብዙ ጊዜ እንዲገናኙ ይፈልግ የነበረው ግርማ፣ ከዚያች ቀን ምሽት በኋላ ዓይንሽን ላፈር ያለበት ምክንያት አልገባትም። ለምን እንደራቃት፣ ለምን እንደሸሻት ማወቅ አልቻለችም። ባሳለፉት የአብሮ ቆይታ ውስጥ ፣ አልፎ አልፎ ቢኳረፉም፣ መልሶ ይደውልላታል። እርሷ ብታጠፋም ይቅርታ ይጠይቃታል። ወንድ ሲኮሩበት ነው የሚወደው የሚል ፈሊጥ አላት። ይህን እምነቷን ግርማ ላይ ብቻ ሳይሆን ከግርማ ቀደም ብሎ ይዛው በነበረው ፍቅረኛዋ ላይም ታንፀባርቅ ነበር። ይሁንና፣ የአሁኑ የተለየ ሁኔታ ፈጥሯል። ግርማ እስኪደውል ድረስ የነበራት ትዕግስት ተሟጠአል። ደውላ ለምን እንደጠፋ ለመጠየቅ ወሰነች። ከመኝታ ቤቷ ወጣችና ስልኩ ወደሚገኝበት የእንግዳ መቀበያው ክፍል ሄደች። ግን እኮ አሁን ቤት 'ላይኖር ይችላል።' ስትል አሰበችና፣ ለማንኛውም ልሞክር። ብላ በመደወሉ ፀናች። ቁጥሮች አዞረች።

ስልኩ ይጠራል።

ሀሎ አለና የምትፈልገው ቁጥር መሆኑን ለማረጋገጥ ጠየቀች።

"አዎ፣ ነው። ማንን ፈለጉ?"

ግርማን ፈልጌ ነበር።

"ይጠብቁ።" አለ፣ ስልኩን ያነሳችው ሴት ድምጽ።

ከጥቂት ሴኮንዶች በኋላ የግርማ ድምጽ ጆሮዋ ውስጥ ገባ።

"ግርማ ነህ?"

"አዎ። ማን ልበል?"

"አላወቅሽኝም?"

"አዎ። ማንነሽ? "

"ገምት እስኪ፣ ማን እንደሆንኩ።"

ጥቂት ዝም አለ። "አላወቅሁሽም።"

"ንግሥት ነኝ።" አለች።

ለጥቂት ሴኮንዶች ያህል ዝም አለና። "እ.. ንግሥት እንደምን ነሽ?"

"ደህና። አንተ ደህና ነህ?"

"ደህና ነኝ።" አለና ድምጹን አጠፋው።

ዝምታው ደስ አላላትም። "ምነው ጠፋህ? አዲስ አበባ ውስጥ አልነበርክም እንዴ?" አለች።

ሊዋሻት አልፈለገም። "እዚሁ ነበርኩ።" ብሎ ዝም አለ።

"ለመስክ ሥራ እወጣለሁ ብለህ አልነበር?"

"ጨርሼ ከመጣሁ ቆየሁ።"

"ታዲያ ለምን አልደወልክልኝም?"

"አልመች ብሎኝ ነው።"

"ስልክ ለመደወል ጊዜ አጥተህ ነው?"

እያቅማማ፣ "አዎ።" አላት።

"እሱስ ተው። ችላ ብለኸኝ ነው እንጂ።" አለች በመከፋት ድምጽ። "ግን ምንድን ነው ያጠፋሁት በምን አስቀየምኩህ?" አለች፣ እንቅ እንቅ በሚያደርግ የድምጽ ዜማ።

"ምንም አላደረግሽኝም። ተቀየምኩ አልኩሽ?"

"እሺ ታዲያ ለምን አትደውልልኝም?"

"ስላለተመቸኝ ነው አልኩሽ። "

"ምን ያህል እንደናፈቅኸኝ ታወቃለህ?"

መልስ አልሰጣትም።

"እሺ አሁን መቼ ነው የምንገናኘው?"

ዝም አለ። ከእንግዲህ ወዲያ አንገናኝም ብሎ ሊነግራት አልደፈረም። "ሲመቸኝ ብደውልልሽ አይሻልም?"

"እሺ።" አለች፣ ለማልቀስ በቃጣ ድምጽ። "ደህና እደር።" አለች በመቀጠል።

ከዚህ ሌላ የምትለው አልነበራትም።

ስልኩ ተዘጋ። የግርማ አነጋገር እንደመርፌ ልቧን ጠቅ አደረገው። 'ስላልተመቸኝ አልደወልኩልሽም።' ስላላት የተናቀች መሰላታል። እና እሷ ፈልጋ በመደወሏ ተናደደች። እንደናፈቃት የነገረችው ቅመም እንደሌለው ሚጥሚጣ አንገበገባት። ግልጽ ሆና መናገሯ አቃጠላት። በተለይ፣ 'ሲመቸኝ እደውልልሻለሁ።' ያለው አልቅሺ አልቅሺ ነው ያሰኛት። የ'ሲመቸኝ እደውላለሁ።' መልዕክት ከእንግዲህ ወዲያ አንገናኝም እንደሆነ አውቃለች።

እልህ አናቷ ላይ ወጣ....

24

እልጋዋ ላይ ጋደም ብላ የመኝታ ቤቷን የኮርኒስ ክፍልፋዮች በዓይኖቿ ትቃኛለች። ሥጋዊ አካሏ ቢያርፍም፣ አእምሮዋ አላረፈም። ግን፣ ስለምን እንደምታስብ አላወቀችውም።

በሩ ተንኳኳ።

ቀና ብላ በሩን እየቸና፣"ክፍት ነው ይግቡ፣ "አለች።

ጠየም ያለ አጭር ልጅ ገባ። "እንደምን ዋልሽ ሽታዬ?"

"እ! ገብሩ፣ እንደምን አመሽህ?" አለች፣ ከአልጋዋ ቀና ብላ የተበታተነ ረጅም ፀጉሯን ሰብስብ በማድረግ ወደ ኋላ እያደረገች።

"ደህና። ደህና አመሸሽ?" አለና ጎላ ጎላ ያሉ ዓይኖቿ ያሉበትን ቀይ ፊቷን በፈገግታ ተመለከተ።

በረጅሙ ተነፈሰችና፣ "ደህና ነኝ።" አለች። ለፈገግታው አፀፋውን አልመለሰችለትም። ስስ ከንፈሮቿን ፈልቅቆ ነጫጭ ጥርሶቿን የሚያሳይ፣ የሚያስደስትና የሚያስቅ፣ ሀይል ከእሷነቷ ከራቀ ሰንብቷል።

"ምነው፣ በጊዜ አልጋሽ ላይ ወጣሽ?"

"ታዲያ የት ልሂድ?"

"ትልቁ ቤት ሄደሽ ከቤተሰቦችሽ ጋር አትጫወቺም?"

"እንደ እኔ ዓይነቱ ከሰዎች ጋር መቀላቀሉ ምንም አያደርግለትም።" አለች ብሶት በደቋቆሰው ድምጽ። የተከፋ ስሜቷን ገብሩ እንዳያውቅባት ለመሸፈን ሞከረች።

ጥቂት ሴኮንዶች ተወልደው ሞቱ—ሳይነጋገሩ።

"ለመሆኑ በረታችሁ? ቢታችሁ መምጣቱን ተውኩት መቼም። አንድ ሁለት ወር ሳይሆነኝ አይቀርም።" አለች፣ የገብሩን አባት ሞት ሀዘን አስታውሳ።

"ደህና ነን። በርትተናል። እንዴ የሆነን ነገር መቼም ማንም አይመልሰውም። ከሞት ማን ይቀራል?" አለ ገብሩ።

የመጨረሻው አረፍተ ነገር ጠቅ አደረጋት። 'ከሞት ማን ይቀራል' ሰው ሟች መሆኑን ርግጠኛ ቢሆንም፣ መቼ እንደሚሞት ግን አያውቅም። እርሷ ግን ትክክለኛ ቀኑን ባታውቅም፣ በግምት ከእንግዲህ ወዲያ ምን ያህል ወራት፣ ወይም ዓመታት፣ እንደምትኖር መገመት ትችላለች። ሁኔታው እንደ አዲስ አስደነገጣት። ተስፋ የመቁረጥ ስሜቷ አገረሸ።

"እኔ ምልሽ..." አለና ንግግሩን ቆረጠ። ሊጠይቃት ያሰበውን ጉዳይ ለማንሳት ከምን መጀመር እንዳለበት አሰላሰለ።

አባቱ ሞቱ ከተባለበት ደቂቃ ጀምሮ የሚሰጋው ትተውት የሄዱትን ንብረት ከእርሱ ጋር ያደገው የአክስቱ ልጅ፣ ደምመላሽ፣ ይወርሳል ብሎ ነው። ገብሩ፣ አባቱ ከእርሱ ይልቅ የእህታቸውን ልጅ ደምመላሽን፣ እንደሚወዱና እንደሚያቀርቡ ያውቃል። ጥሩ ሥነ ምግባር ያለውና እርቆ አስተዋይ ነው ብለው ይመኩበት ነበር። ከዚህ የተነሳ እስካሁን ያደራጁትን ሀብት ከእርሱ አሳልፈው ለደምመላሽ ይሰጣሉ ብሎ ሰግቶ ነበር። ሳይናዘዙ ድንገት መሞታቸው ፍርሀቱን ቢቀንሰውም፣ ቤተዘመዱ ከሚያሰማው ሹክሹክታ ደምመላሽ የሚመረጥ መሆኑን ጠርጥሯል። ገብሩ በደምመላሽ ሞግዚትነት ለመኖር አይሻም። በተወላጅነቱ ውርሱን እርሱ ብቻ ማግኘት እንዳለበት ያምናል። ይህንን ዕውን ለማድረግ ደምመላሽን ከዚህች ዓለም ለማጥፋት ወስኗል።

ሽታዬ በጉጉት አየችው።

ሲፈራ ሲቸር ጀመረ። "አንድ ወሬ ሰምቼ ነበር። እኔ እንኳ ልጠይቅሽ የፈለኩት ነገሩ እውነት ከሆነ..." አለና ንግግሩን ቆረጠ።

"ምንድን ነው የሰማኸው?" አለች በታከተ ስሜት–እሱን ሳታየው።

"የሚወራው እውነት ከሆነ ሊረዳሽ የሚችል ሰው ያለ ይመስለኛል።"

ሽታዬ አልጋዋ ላይ ተመልሳ ጋደም አለች።

"የኤድስ ቫይረስ ተሸካሚ ሆነሻል ይባላል?" ሲል ከጠየቀ በኋላ፣ ፊቷን ትኩር ብሎ ማየት ጀመረ።

መልስ አልሰጠችውም።

"እውነት ነው፣ ሽታዬ?" ሲል ጠየቀ።

"ሰው ብዙ ያወራል። የእኛ ሰው ፈጥሮ ማውራት ይወዳል።" አለች፣ ጣራ ጣራውን እያየች።

የነገሩ ውሸት መሆን ገብሩን አስደነገጠው። ውሸት በመሆኑ የሚፈልገውን ሊያጣና ያቀደው ላይሳካ ነው። ይህ ያበሳጨዋል። ግን፣ ሽታዬን አላመናትም። ሁኔታውን ለማስተባበል ሆን ብላ የዘጋችው ነው የመሰለው።

"የመጣሁት ሊያድንሽ የሚችል ሰው በማግኘቴ ልነግርሽ ነው። መድሀኒቱን ያገኘ ሰው አለ። ይልቅ፣..."

ንግግሩን ሳይጨርስ ከአልጋዋ ላይ ፍንጥር ብላ ተነሳችና ትላልቅ ዓይኖቿን ጎልጉላ ገብሩን አየችው። "እውነትህን ነው?" አለች።

ገብሩ ደስ አለው። "ሙች! አንድ ሀኪም አለ። በምስጢር ነው የሚያክመው።"

ከአልጋው ላይ ወርዳ ቆመች። "የት ነው ያለው ሰውዬው? አሁን ታሳየኛለህ? የት ነው የሚያክመው?" አለች፣ በችኮላ እነጋገር።

"ቆይ ረጋ በይ። በችኮላ የሚሆን ነገር የለም። ሰውየው በምስጢር ስለሆነ የሚያክመው ተደብቀሽ ነው የምትሄጂው። መጀመሪያ ደግሞ ደምሽን ማየት አለበት። የተለያዩ የደም ዓይነት ላላቸው ሰዎች የተለያዩ መድሀኒቶች አሉት። ስለዚህ አሁን አመጣጤ ደምሽን በብልቃጥ ወስጄ ለሰውየው ለማሳየት ነው። ከዚያ በኋላ፣ አብረን እንሄድና ትታከሚያለሽ።" አለ።

"እውነትህን ነው?"

"ሽታዬ ሙች ስልሽ! አሁን ብቻ በዚህ ብልቃጥ ትንሽ ደም ትሰጪኛለሽ።" አለና ከኪሱ አነስ ያለች ብልቃጥ አወጣ።

"እንዴት አድርገህ ነው የምትወስደው?"

"ከንድሽን እምጨው። ከዚህ በፊት ሀኪም ሆኜ መስራቴን ረሳሽው እንዴ?" አለና ከሌላኛው ኪሱ የህክምና መሣሪያዎች አወጣ። የሚፈልገውን ያህል ደም ወሰደና አልኮል በተነከረ ጥጥ ክንዷን አሻሸው። "ነገ ውጤቱን እነግርሻለሁ። አሁን ደህና እደሪ።" ብሎ ከክፍሏ ወጣ።

ሽታዬ በሀሳብ ውስጥ ሆና አልጋዋ ላይ ጋደም አለች። ገብሩ መጥቶ ያበሰራት ዜና እንደገና የመኖር ፍላጎቷን አለመለመው። ለሕይወት የነበራት ጥላቻ መፋት ጀመረ። ቶሎ የመዳን ጉጉት

አደረባት። ከጓደኛ፣ ከቤተሰብ፣ በአጠቃላይ ከሰዎች ተገልሎ መኖር ሊቀር ነው። የመንፈስ ጭንቀት ሊሸሽ ነው። ከፍቅረኛዋ ጋር ሆድና ጀርባ ያደረጋት በሽታ ተወግዶ እንደገና ፍቅራቸውን ሲቀጥሉ ታያት። ነገሩ ሁሉ የሚያጓጓና የማይሆን ጥሩ ህልም መሰላት። "ውይ እግዚአብሔርዬ እውነት ባደረከው!" አለችና በጎኗ ተኛች። ስለ ገብሩ ማሰብ ጀመረች። እንዲህ ያለ ቅን አስተሳሰብ ያለው ሰው አይመስላትም ነበር። አንድ ሠፈር ውስጥ ቢያድጉም፣ ከሩቅ መተዋወቅ በስተቀር የሚያቀራርብ ጭውውት አድርገው አያውቁም። ሰላምታ መለዋወጥ እንኳ የጀመሩት በቅርቡ ነው። ይሁንና፣ ገብሩ ብዙ መቀራረብ እንዳላቸው ሁሉ ችግሯን ተረድቶ ሊያድናት መጥቷል። አስገረማት። ገብሩ የወሰደውን ደም ለሀኪሙ አሳይቶ መልስ ይዞ እስኪመጣ ድረስ ቸኮለች። 'መቼ ነው ውጤቱን የማውቀው?' አለች ለራሷ። ውጤቱን ነገ በስንት ሰዓት እንደሚነግራት ልትጠይቀው ወስና ከአልጋዋ ላይ ተነሳች። ጋቢ ደረበችና ከክፍሏ ወጣች።

ገብሩ እቤት እንደገባ በፋሻ የተጠቀለለውን የደምመላሽን የእግር ቁስል ፈቶ በሙቅ ውሃ ማጠብ ጀምሯል። "አይዞህ ይሻልሃል። አሁን እንዳውም እየዳነልህ ነው። መድማቱንም እየተወ ነው።" እያለ በጀርባው ተንጋሎ በመተኛት እግሩን ከአልጋው ላይ አውርዶ ለሰጠው የአክስቱ ልጅ የማባበያ ቃላት አጎረፈ።

ከአልጋው ሥር ያስቀመጠውን የሽታዬን ደም የያዘ ብልቃጥ ከፈተና በደምመላሽ ቁስል ላይ አፈሰሰው። ልክ ግማሹን ጨምሮ እንዳበቃ ሽታዬ በሩን ከፍታ ስትገባ አንድ ሆነ።

ገብሩ በድንጋጤ ደርቆ ቀረ። ብልቃጡን ሊደብቀው ሞከረ። ግን ዘግይቶ ነበር።

እሷም ዘግይታ ነበር። "ምን እያደረክ ነው?" ስትል ገብሩን ጠየቀችው፣ ለደምመላሽ ተገቢውን ሰላምታ ካቀረበችለት በኋላ።

"ቁስሉን እያጠብኩለት ነው። ፋሻውን ለመቀየር ስለፈለኩ በሙቅ ውሀ እያጠብኩለት ነው።" አለ እንደመርበትበት እየቃጣው። "እንዴት መጣሽ ?"

"ቆይ።" ብላ ይዛው ወጣች።

"ምነው ለምን ፈለግሽኝ ?" አለ ደንግጦ።

"መቼ ነው ውጤቱን የምትነግረኝ? በጣም ቸኩያለሁ። ሀኪሙ ቤት ለምን አብረን አንሄድም?"

"እ....ይ...አይ። ጥሩ አይሆንም። መጀመሪያ ደምሽን ይየው ግ... ግዴለም። ነገ ውጤቱን ይነግረኛል። እነግርሻለሁ።" አለ።

"በስንት ሰዓት?"

"ውጤቱን እንዳወቅሁ።"

"እደራ በናትህ። እውነቱን ንገረኝ። ልክ እንደሰማህ ንገረኝ። ወይ ካለህበት ቦታ ሆነህ ስልክ ደውልልኝ።"

እነጋገሩ ለወጥ ስላለባት፣ እንድ አፍታ ቀና ብላ አየችው። ግንባሩ ላይ ላብ ቸፍ ብሏል። እንደደነገጠ አወቀች። ምክንያቱ ምን እንደሆነ ሳትረዳ ወደ ቤቷ ሄደች።

25

ዶክተር ናትናኤል፣ ከባህል ሀኪሙ ከአቶ ምስጋናው ጋር ባደረጉት የስልክ ንግግር የሰውዬው መኖሪያ የት እንደሚገኝ ተረድተዋል። ሽሮ ሜዳ በሚገኘው የአቶ ምስጋናው የህክምናና የመኖሪያ ቤት አካባቢ ሲደርሱ መኪናቸውን አቆሙ።

ዶክተር ናትናኤል በጥየቃ ያገኙትን የምስጋናውን ትልቅ ግቢ አስከፍተው ገቡ።

"ጌታዬ፣ ህክምና ከሆነ አሁን አይሰጥም።" አለ፣ አንድ ረጅም ዘበኛ።

"አይደለም። ለሌላ ጉዳይ ነው የመጣሁት። የት ናቸው አቶ ምስጋናው?" አሉ፣ ዶክተር ናትናኤል።

"ትልቁ ቤት ውስጥ ናቸው።" ብሎ በእጁ አሳያቸው።

ዘበኛው ያሳያቸው ቤት ለመድረስ ብዙ መራመድ ያስፈልጋል። ግቢው በጣም ሰፊ ነው። የባህር ዛፎች፣ ጥዶች፣ አበቦችና ልዩ ልዩ ዕፅዋት ሞልተውታል። የአብዛኞቹን ዕፅዋት አይነት ዶክተር አያውቁም። የባህል ሀኪሙ ለመድሀኒትነት የሚጠቀሙባቸውን ዕፅዋት በግቢያቸው ውስጥ እንደሚተክሉ በወሬ ሰምተው ነበር። 'የትኛው ዕፅ ይሆን ሰውዬውን የፈወሰው?' ሲሉ ራሳቸውን ጠየቁ።

በዋናው ቤት መስኮት ውስጥ ሲመለከታቸው የነበረ አንድ ቀላ ያለ ወጣት የእንግዳ መቀበያውን በር ከፈተላቸውና አስገባቸው።

ክፍሉ በጣም ሰፊ ነው። ቶሎ ዓይንን የሚስቡት የአደይ አበባ የፈሰሰባቸው የሚመስሉት ቢጫ ሶፋዎች ናቸው። ከእነሱ ሌላ ደግሞ ከውጭ ሀገር የመጡ ምንጣፎችን ለብሰው ወለል ላይ የተዘረጉ ፍራሾችና ግርግዳዎችን ታክከው የቆሙት ትራሶች ናቸው። የምግብ

ጠረጴዛና ወንበሮች፣ ትናንሽ በርጩማዎችና አንድ ኮንትሮ ቡፌ ሌሎች ዓይን የሚገቡ ዕቃዎች ናቸው።

"እዚህ ይቀመጡ።" አለ፣ ወጣቱ ልጅ።

"የሉም እንዴ አቶ ምስጋናው?"

"አሉ። ይመጣሉ። ዶክተር ናትናኤል የሚባሉ እርስዎ ኖት?"

"አዎ።"

"ይመጣሉ ብለው ነግረውኛል። እስካሁን ሲጠብቅዎት ነበር።"

"አሁን የሉም እንዴ?" ሲሉ ጠየቁ ዶክተር።

"አሉ። ሰላት ላይ ናቸው።"

"እሀ..." ምስጋናው ሙስሊም መሆናቸውን አላወቁም ነበር።

"ምን ይፈላሉት ቡና ወይስ ሻሂ?" አለ ልጁ።

"የለም። ምንም አልፈልግም። አመሰግናለሁ።" አሉና ከኮት ኪሳቸው ውስጥ እንደማስታወሻ መጻፊያ የሚገለገሉበትን የተጠረዘ ወረቀት አወጡ። የንባብ መነጽራቸውን አደረጉና ማንበብ ቀጠሉ። ለአቶ ምስጋናው ሊያነሷቸው ያሰቧቸውን ጥያቄዎች ቅደም ተከተል እንደገና አጤኑ። በእነዚህ ጥያቄዎች በተቻለ መጠን ብዙ ነገሮችን ማወቅ እንዳለባቸው ተረድተዋል። በሚቻላቸው ሁኔታ የባህል ሀኪሙን ተባባሪያቸው እንዲሆኑ ማድረግ ይፈልጋሉ።

ከጥቂት ደቂቃዎች ቆይታ በኋላ፣ ወደ መኝታ ክፍል የሚወስደው በር ተከፈተና አንድ ዕድሚያቸው ስድሳ አምስት የሚሆኑ ረጅም ሰውዬ ገቡ። ፒጃማ ለብሰዋል።

"እንደምን ዋሉ?"

ዶክተር ብድግ ብለው፣"ኖር ጌታዬ። እንደምን ዋሉ?"

"ኸረ ይቀመጡ። ለአላህ ብለው ይቀመጡ።"

ተጨባበጡና ተቀመጡ ሁለቱም።

"ቤቱን አልተሳሳቱም በቀጥታ አገኙት" አሉ ምስጋናው በጉንጮቻቸው ላይ የተኛውን ሽበቶ ጺማቸውን እንደማሻሸት እያሉ።

"አላስቸገረኝም። አንድ ልጅ አሳየኝና በቀጥታ መጣሁ።" አሉ ዶክተር።

"እይ ደህና። አያስቸግርም።" አሉና ዶክተርን ማየት ትተው ወደ ሌላ አቅጣጫ ሀሳብ የያዘው ሰው መስለው ማየት ጀመሩ።

ዶክተር አተኩረው አዩዋቸው።

በቀይ ዳማ ፊታቸው ላይ የሚታዩት ደፍረስ ያሉ ዓይኖቻቸው ትዝዝ ብለዋል።

ቀላ ያለው ልጅ የጓዳውን በር ከፍቶ ሲገባ ምስጋናው አዩትና፣ "ቡና አስፈላልና ፣ ሁሴን።"አሉ።

"እሺ። ይፈላሉት ብዬ ጠይቄአቸው ነበር። አልፈልግም ስላሉኝ ነው።" አለ ሁሴን ዶክተርን ከበስተጀርባ እያያቸው።

"ለምን? ቡና አይጠጡም እንዴ?" ሲሉ ጠየቁ ምስጋናው።

"መጠጣት እንኳ እጠጣለሁ። ግን ትንሽ እቸኩላለሁ።" አሉ ናትናኤል። በቡና እንደማይጨክኑ ልባቸው ያውቀዋል።

"ቶሎ ይደርሳል። አስፈላልን። "አሉ ምስጋናው፣ ሁሴንን ካዩት በኋላ።

ሁሴን ትእዛዙን ተቀብሎ ወጣ።

ሁለቱ የህክምና ሰዎች ጥቂት ሴኮንዶች በዝምታ አሳለፉ። ዶክተር ናትናኤል ጉዳይዎትን ይንገሩኝ እስኪባሉ የጠበቁ ይመስል ዝም አሉ።

"ከሁለት ወራት በፊት እንዳገኝዎ ፈልገው ደውለው እንዳጡኝ ተነግሮኛል። በዚያን ጊዜ አዲስ አበባ ውስጥ አልነበርኩም ነበር። አባቴ ታሞ ወደ ክፍለ ሀገር ሄጄ ባለፈው ሳምንት መጨረሻ ላይ ነው የተመለስኩት።"

ዶክተር እንደመደንገጥ አሉና፣ "አዝናለሁ። አልሰማሁም። አሁን ተሻላቸው?" ሲሉ ጠየቁ።

"አዎ፣ አሁን ደህና ነው። በጣም ደህና ነው። አንዳንድ መድሀኒት ከሰጠሁት በኋላ፣ አሁን በጣም ደህና ነው።" አሉ ምስጋናው።

ናትናኤል ስለሰውዬው በሽታ ምንነትና ስላዘዙላቸው የባህል መድሀኒት ዓይነት ምስጋናውን ሊጠይቁ አሰቡና ተውት–የመጡበትን ጉዳይ ወደ ኋላ ላለማለት ብለው።

ዝምታ ሰፈነ።

"ለምን ኖሯል የፈለጉኝ?" አሉ፣ ምስጋናው ዶክተርን እያዩ።

"የመጣሁት ... ብዙ ሰዎችን ከተለያዩ በሽታዎች፣ በተለይም ዘመናዊ ህክምና ሊያድናቸው ካልቻላቸው፣ ማዳንዎ ስለተነገረኝ በጣም ደስ ብሎኝና በዕውቀቶ ኮርቼ ልተዋወቅዎ ፈልጌ ነው።"

"በጣም ደስ ይለኛል። መተዋወቁ ጥሩ ነው። "አሉ፣ ምስጋናው ፈገግ እያሉ።

"ዶክተር ናትናኤል ዘለቀ እባላለሁ። ሀኪምም መምህርም ነኝ።" ብለው ዝም አሉ።" ሌላም የመጣሁበት ጉዳይ አለኝ። እርሶም ሀኪም ኖዎት። እኔም ሀኪም ነኝ። የሁለታችንም ዓላማ የሰው ልጅን

በአንዳንድ በሽታዎች ተሰቃይቶ መኖር ከሚችልበት ዕድሜ ወዲህ እንዳይሞት ማድረግ ነው። ለሀገርና ለወገን ጠቃሚ የሆነ ጤነኛ ዜጋ ማፍራት ነው። ለሰው ልጅ ሰብአዊ ግልጋሎት መስጠት ነው። የምንጠቀምበት ዘዴ ቢለያይም ዓላማችን ይኸው ነው። በእውነቱ የህክምና ባለሞያ መሆን በጣም ያኮራል። የሰውን ልጅ ከሥቃይና ከሞት አፍ አውጥቶ በደስታና በጤና እንዲኖር ከማድረግ የበለጠ የሚያስደስት ነገር ያለ አይመስለኝም።

"ዘመናዊ የህክምና ዘዴዎች ሊፈውሷቸው ያልቻሏቸውን ህሙማን የባህል ህክምና ሲያድናቸው እናያለን። የባህል ህክምና ሊፈውሷቸው ያልቻሏቸውን ህሙማን ደግሞ ዘመናዊ ህክምና ሲያድናቸው እናያለን። የባህል መድሀኒቶች ፍንጭ እየሆኑ ዘመናዊ መድሀኒቶች እንዲፈለሰፉና እንዲዳብሩ ሲረዱ፣ ዘመናዊ የህክምና ሳይንስ ደግሞ የባህል መድሀኒቶች ጠቃሚ መሆናቸውን በማወቅና ሕብረተሰቡን በተሻለ ሁኔታ የሚጠቀሙበትን ዘዴ በማጥናት እንዲያገለግሉ ሀሳብ ይሰጣል። እና፣ ይህንን ስናይ እኛና እናንተ አንድ ዓላማ እንዳለንና እኛ ያለ እናንተ ትብብር እናንተም ያለ እኛ ድጋፍ የሰውን ልጅ መርዳት እንደማንችል እንገነዘባለን።" አሉና የቡናውን መምጣት አይተው ንግግራቸውን አቆሙ።

ሁሴን ቡናውን ከፊት ለፊታቸው ካለው የቡና ጠረጴዛ ላይ ካስቀመጠላቸው በኋላ ወደ መጣበት ክፍል ገባ።

ናትናኤል የሚፈልጉትን ያህል ስኳር ጨመሩና ማማሰል ጀመሩ።

"ዶክተር፣ እርስዎ እንዳሉት የእኛና የእናንተ ዓላማ አንድ ነው።" ብለው ዝም አሉ።

ቡናውን ፉት ካሉ በኋላ፣" አዎ። በዚያው መጠን፣ ያለ እናንተ ቀና ትብብር የእኛ ሥራ ብቻ ዋጋ እንደሌለው ግልጽ ነው።" አሉ። በስተኋላ የተናገሩት አረፍተ ነገር ሰውዬውን ለማግባባትና የሚፈልጉትን ነገር ለማወቅ ሆን ብለው ያደረጉት ነበር።" በዓለማችን፣ በተለያዩ ጊዜያት፣ ብዙ ሕዝብ ለጨረሱ በሽታዎች መድሀኒት የተፈለሰፈው ከባህል ህክምና በተገኙ ፍንጮች ነው።" አሉና፣ ቡናቸውን ፉት አሉ።

አሁን በቀጥታ ወደ ጉዳዩ ለመግባት ወሰኑ። ከዚህ ወዲያ የሚያደርጉት ገለፃ እሰልቺ ሊሆን ይችላል ብለው ሰግተዋል።

"ባለፈው ጊዜ አንድ እርስዎን የሚያውቅ ሰው፣ አዲስ ስለጀመርኩት ምርምር ስነግረው፣ ስለእርስዎ አጫወተኝ። ለብዙ በሽታዎች መፈወሻ መድሀኒት እንዳሉት ከዚያ በፊት ሰምቻለሁ። ነገር

ግን፣ የሰውን ልጅ በመቅጠፍ ላይ ላለው የኤድስ በሽታ መድሀኒት እንዳሉትና እንዳውም በዚህ በሽታ የተለከፈን ሰው እንዳዳኑ የሰማሁት በጣም አስደስቶኛል። ነገሩ ትክክል መሆኑንና አለመሆኑን እንዳረጋግጥ ገፋፋኝ። የሰማሁት ነገር እውነት ከሆነ በአሁኑ ወቅት የሰው ልጅ የሚፈልገውን ነገር በማግኘቶ ኩራቱ ለርሶ ብቻ ሳይሆን፣ ለሀገርና ለመላው የኢትዮጵያ ሕዝብ ነው። ኢትዮጵያ ከምትባል ሀገር ውስጥ በሰው ሕይወት ላይ አንዣቦ ያለውን የሞት ጥላ በጣጥሶ የሚጥል መድሀኒት መገኘቱ በብዙ ሚሊዮን ዓመታት አንድ ጊዜ በድንገት እንደሚገኝ ደስታ የሚቆጠር ነው። በእውነቱ ሊኮሩ ይገባዎታል፣ ነገሩ እውነት ከሆነ።"

"በእርግጥ፣ አንድ ህመምተኛ አንድ ጊዜ መጥቶ ካከምኩት ከጥቂት ቀናት በኋላ፣ ተመልሶ መጥቶ ከበሽታው እንደተፈወሰ ነግሮኛል።" አሉ።

ዶክተር ናትናኤል በከፍተኛ ተመስጦ ማድመጥ ጀመሩ። ሆኖም፣ የባህል ሀኪሙ ንግግር አጭር ሆና ቀረ። ዶክተሩ ተጨማሪ ማብራሪያ መፈለጋቸውን ምስጋናው ያጤኑ አልመሰሉም።

"የሰውዬው በሽታ፣ ኤድስ መሆኑን እንዴት ሊያውቁ ቻሉ?" አሉ ዶክተር።

"እውነቱን ልንገርዎ፣ እኔ በሽታውን አላወቅሁትም። ከዳነ በኋላ መጥቶ ሲነግረኝ ነው ያወቅሁት። ከዚያ በፊት ምንም ያወቅሁት ነገር አልነበረም።" አሉ።

"በሽታውን ሳያውቁ እንዴት መድሀኒት ሊሰጡት ቻሉ?"

"በሽታው እንዴት እንደሚያደርገው ነገረኝ።"

"ምን ብሎ ነግሮት?"

ጥቂት ዝም ብለው ከቆዩ በኋላ መናገር ጀመሩ። "አንዳንድ ምልክቶች ነገረኝ። ለምሳሌ፣ ክብደቱ እንደቀነሰ፣ ተቅማጥ፣ ትኩሳትና ሳል እንዳለበት ነገረኝ።" ብለው ድንገት ዝም አሉ።

ንግግራቸውን ሲጨርሱ አይታወቅም።

ዶክተር ናትናኤል ምስጋናው ይህንን መልስ ከሰጡአቸው በኋላ መቀጠል ያለበትን ጥያቄ ከማንሳታቸው በፊት ሌሎችን ነገሮች ማወቅ ፈለጉና፣" ህሙማን የእርስዎን ዕርዳታ ፈልገው ሲመጡ፣ ምርመራ የሚያደርጉበት ዘዴ አለ?" አሉ።

"አዎ። እናንተ እንደምታደርጉት ደምና ሽንት የምመረምርበትና ራጅ የማነሳበት መሣሪያዎች ባይኖሩኝም፣ የራሴ የሆኑ ከልምድ ያገኘኋቸው ህሙማንን የመመርመሪያ ዘዴዎች አሉኝ።

በመጀመሪያ ህሙማን የሚነግሩኝን ምልክቶች እሰማለሁ። ከዚህ በኋላ የሰውነታቸውን አንዳንድ አካላት በማየትና በእጄ በመዳበስ በሽታዎች እለያለሁ።"

"ይሄ የኤድስ በሽተኛ ከነገሮት ምልክቶች ሌላ በአካሉ ላይ ያይዋቸው ምልክቶች ነበሩ?"

"አዎ።"

"እንደምን ያሉ?" አሉ፣ ዶክተር ናትናኤል ለማወቅ ጓጉተው።

ምስጋናው እንደማሰብ አሉና፣ "ሁሴን፣ ሁሴን፣..." ሲሉ ተጣሩ።

ያ ቀይ ወጣት ልጅ ፈጥኖ ገባና፣ "አቤት!" አለ።

"እስኪ የታካሚዎችን የህክምና ሁኔታ የሚገልጸውን መዝገብ አምጣልኝ።" አሉ።

ልጁ ተመልሶ ሄደ።

ዝምታ ተፈጠረ።

ዶክተር ለምስጋናው የተቀዳውን ቡና አዩና፣ "ለምን አይጠጡትም? ቀዘቀዘበት እኮ።" አሉ።

"ይቀዝቅዝ። አውቄ ነው። እንደውሀ ሲቀዘቅዝ ነው የምጠጣው።"

"ለምን?"

"ያመኛል። ጨጓራዬን ያመኛል።"

ዶክተር ትንሽ እንደመደንገጥ አሉ። "ታዲያ ለምን ወደ እኛ ሆስፒታል ብቅ አይሉም?"

"ምን ለማድረግ?"

"የሚረዱበትን መንገድ እንፈጥራለን።"

"ለዚህ በሽታ መድሀኒት አጥተው ወደ እኔ የሚመጡት ህሙማን ምንም ዋጋ እንደሌለው እየነገሩኝ ወደ እናንተ ልምጣ?"

ዶክተር ሊሰጡ የነበረውን መልስ የሁሴን መግባት ገታው።

ሁሴን አንድ ትልቅ መዝገብ ለምስጋናው ሰጣቸው።

"የዚያን ሰውዬ ስም ታስታውሰዋለህ?" አሉና መገላለጥ ጀመሩ።

"የየትኛውን?" አለ ሁሴን።

"ያ እንኳ፣ ከኤድስ በሽታ ስለፈወሱኝ አመሰግናለሁ ብሎ የመጣው ወጣት?"

"እ... አዎ። ግሩም ተረፈ ነው የሚባለው።" አለና ቆመ።

"እሺ። በቃ ሂድ።" አሉ መቆሙን አይተው። የመዝገቡን ገጾች ከገለጡ በኋላ፣ "ግሩም ተረፈ።" ብለው በመጀመር ማንበብ ጀመሩ።

"የበሽታው ምልክቶች፣ አንደኛ በአጭር ጊዜ ውስጥ ከሰባ ኪሎ ግራም ወደ ስድሳ ሶስት ኪሎ ግራም ዝቅ ብሎ ነበር። ተቅማጥ፣ ትኩሳትና ሳል ያጠቃው እንደነበር ነግሮኛል።" አሉ ናትናኤልን ቀና ብለው ካዩዋቸው በኋላ።" የአፉ መቁሰል፣ የምላሱ መኮማተርና የጉሮሮው መቁሰል፣ እኔ ያየኋቸው ሌሎች ምልክቶች ናቸው።" አሉ በመቀጠል።

"ምን ዓይነት መድሀኒት ነው የሰጡት?" ሲሉ ጠየቁ። ለዚህ ጥያቄያቸው የሚፈልጉትን መልስ እንደማያገኙ ቀድሞውኑ ያውቁታል። አብዛኞቹ የባህል ሀኪሞች ጥበባቸውን ለሌሎች ሰዎች ለማሳወቅ አይፈልጉም። እባብ ከበላች በኋላ፣ ለመርዙ ማርከሻ እንደምትፈልገዋ ፍየል፣ መድሀኒታቸውን ማንም እንዲያውቅባቸው አይፈልጉም። ነፍሳቸው ልትወጣ ስትል ጥበቡን ለልጃቸው ያወርሳሉ ወይም ይዘውት ይሞታሉ እንጂ፣ አያሳውቁም። ዶክተር ናትናኤል ይህንን ጥያቄያቸውን ያነሱት እንዳው ምናልባት ብለው ነው።

ጥቂት ዝም ብለው ካሰቡ በኋላ፣ "የመድሀኒቱን ስም እንኳ አልነገርዎትም።" አሉ።

ዶክተር ናትናኤል ፈገግ አሉ። "ምነው... መድሀኒቱን እኔ እንዳገኘሁ አድርጌ የማሳውቅ መሰሎት እንዴ?" ሲሉ ጠየቁ።

ምስጋናው መልስ አልሰጡም።

"ሰሙ ጌታዬ፣ እኔ ምፈልገው መድሀኒቱ ትክክለኛ መሆኑን ከተረዳሁ በኋላ በዚህ በሽታ እየተሰቃየና ነገ በእኔ ይደርስ ይሆን እያለ ለሚሰጋው ሕዝብ ባለውለታ የሆኑ ኢትዮጵያዊ መሆኖን ማሳወቅ ነው። ይህንን ለማድረግ ማየት፣ ማጥናትና በቂ መረጃ መያዝ አለብኝ። ለማደርግሎት የምስክር ቃል፣ ጆሮ እንዳገኝ ማረጋገጥ አለብኝ።"

"ቢሆንም፣ እኔ የተጠቀምኩበትን መድሀኒት አልናገርም።" አሉና የቀዘቀዘ ቡናቸውን መጠጣት ጀመሩ።" ባይሆን፣ ካላመኑኝ ከበሽታው የተፈወሰውን ሰው ማነጋገር ይችላሉ።"

ዶክተር ናትናኤል ግሩም ተረፈ የተባለውን ሰው ማነጋገር እንዳለባቸው የወሰኑት ቀደም ብሎ ነበር።" የት አገኘዋለሁ?"

"እዚህ እንዲመጣ ላደርግ እችላለሁ። እለበለዚያ ደግሞ፣ አድራሻውን ልንገሮትና ፈልገው ያነጋግሩት።"

"ጥሩ። ይንገሩኝ።" አሉና ማስታወሻ ይይዙበት በነበረው ወረቀት ላይ አነጣጠሩ።

ምስጋናው ነገሯቸው።

"አመሰግናለሁ። ግን አቶ ምስጋናው፣ ነገሩ ጥሩ የሚሆነው የተጠቀሙበትን የመድሀኒት ዓይነት ለእኔ ሳይሆን ለጤና ጥበቃ ሚኒስቴርና ጉዳዩ ለሚመለከታቸው ሰዎች በማሳወቅ ምርምር ቢደረግበት እርሶም የባለቤትነት መብት አግኝተው ህዝቡን መርዳት ይችላሉ። ከዓለም ሕዝብ ምስጋናና ክብር ይቸሮታል። ከፍተኛ ጥቅምም ያገኛሉ።" አሉና ለመሄድ ተዘጋጁ።

ሀሳብ ውስጥ ሆነው ምስጋናውም ብድግ አሉ።

"አይመስሉትም? በዘመናዊ መንገድ ተሠርቶ ብንጠቀምበት የሚያስደስቶት ይመስለኛል። እስቲ አስቡበትና ይደውሉልኝ።" አሉና የስልክ ቁጥራቸውን የያዘ ማስታወሻ ሰጧቸው።

"እስኪ እንግዲህ አስብበታለሁ። የሚሆን ከሆነ እነግሮታለሁ።"

"አቶ ምስጋናው፣ ይሄ አስቸጋሪ የሚሆንቦት አይመስለኝም። ሳይውሉ ሳያድሩ በብዙ መቶ ሺህ የሚቆጠረውን ሀመምተኛ ሊያድኑት ይገባል። የብዙ መቶ ሺህ ሀሙማን ነፍሶች በእጅዎ ነው ያለው። በብዙ መቶ ሺህ የሚቆጠር ብር፣ እጅግ ከፍተኛ የሆነ ሽልማትና ከፍተኛ የሆነ ክብር ማግኚያ ቁልፍ ያለው በእጅዎ ነው። ሳያወላውሉ ትብብሮን በማሳየት ወደ እኛ ብቅ ሲሉ ነው የሰው ልጅንና አምላኮን ማስደሰት የሚችሉት። እና ማሰቢያ ጊዜ የሚያስፈልገው አይመስለኝም።" ብለው፣ ዝም አሉ ዶክተር።

ሁለቱም ወደ በረንዳው ከወጡ በኋላ ቆሙ።

"በኤድስ በሽታ የተለከፉ ሌሎች ሰዎች መጥተው ነበር?"

"ከግሩም ተረፈ በስተቀር ሌላ ሰው አልመጣም። እኔም ሥራ ላይ ስላልነበርኩ፣ ቅድም እንደነገርኩዎ ከፍለሀገር ሂጄ ነበር፣ ሌላ በሽተኛ ይምጣ አይምጣ አላወቅሁም።"

"ጥሩ። በሉ ደህና ይዋሉ። "አሉ ዶክተር ናትናኤል ብዙ ሊኮንዶች ሊያስቡ ከቆዩ በኋላ።

26

መኪናቸውን አስነሱና ቁልቁል ወደ ሽሮ ሜዳ የሚወስደውን መንገድ በፍጥነት መንዝ ጀመሩ። ሀሳብ ውስጥ ነው ያሉት። ወዴት እንደሚሄዱ ግን ያውቁታል። ግሩም ተረፈ የተባለውን ሰው ለማነጋገር ተጣድፈዋል። ወደ ስድስት ኪሎ የሚወስደውን ዋና ጎዳና ተያያዙት። የስድስት ኪሎ አደባባይን ከዞሩ በኋላ፣ ወደ ምኒሊክ ሆስፒታል የሚወስደውን ጎዳና ጀመሩ። ጥቂት እንደተጓዙ ወደ ቀበና ታጠፉ። ምስጋናው የሰጧቸውን አድራሻ አነበቡ። በአድራሻው የተጠቀሰው ከፍተኛ አሁን የደረሱበት አካባቢ ቢሆንም ቀበሌውን ለይተው አያውቁም። መኪናቸውን አቆሙና ወረዱ። በአካባቢው ያሉትን ሰዎች ጠየቁ። የግሩም መኖሪያ ቤት የሚገኝበትን ቀበሌ ጽሕፈት ቤት አገኙና ገቡ።

አንድ የቆርቆሮ ግቢ አጠገብ ሲደርሱ፣ "ይሄ ነው ቤቱ።" አለ የግሩምን ቤት ሊያሳያቸው ከጽሕፈት ቤቱ አብሯቸው የመጣው ልጅ።

"አመሰግናለሁ።" አሉና ልጁ መሄዱን ካዩ በኋላ፣ ማንኳኳት ጀመሩ።

አንዲት ጠቆር ያለች ትንሽ ልጅ በሩን ከፍታ ብቅ አለች።

"የግሩም ቤት ይሄ ነው?" ሲሉ ጠየቁ ናትናኤል።

"አዎ።" አለች።

"አለ?"

"አዎ። ይግቡ።"

ዶክተር ገቡ። ብዙ ሰዎች ተጎራብተው የሚኖሩበት ግቢ ነው።

"ኑ በዚህ በኩል።" አለች ልጅቷ፣ ፊት ፊት እየቀደመች።

ተከተሏት። አንድ አነስ ያለ ቤት በር አጠገብ ሲደርሱ ቆሙና፣ "ጥሪው። እኔ አልገባም።" አሉ።

"ኸረ ግቡ።" አለች ልጅቷ።

"ግዴለም። አልገባም። ብቻ ጥሪልኝ።"

ልጅቷ ገባች።

ከጥቂት ሴኮንዶች በኋላ የቤቱ በር ተከፍቶ ጠየም ያለ፣ ቀጭን፣ መካከለኛ ቁመት ያለው አንድ ሰው ወጣ። ዶክተርን ግራ በመጋባት ስሜት እየተመለከታቸው ተጠጋ።

"ጤና ይስጥልኝ! ዶክተር ናትናኤል ዘለቀ እባላለሁ።" አሉና እጃቸውን ለመጨበጥ ዘረጉለት።

"ጤና ይስጥልኝ! ግሩም ተረፈ።" አለና ጨበጣቸው።

ዶክተር የሚለውን ቃል ሲሰማ እንደመደንገጥ አድርጎታል። አልወደደውም።

"ስለ አንድ ጉዳይ ላነጋግርህ ፈልጌ ነው የመጣሁት።" አሉ ዶክተር።

አሁንም ግራ በመጋባትና በድንጋጤ ስሜት እያያቸው፣"ስለምን?" ሲል ጠየቀ።

ትንሽ አቅማሙና፣ "ቤት ገብተን መነጋገር እንችላለን ወይም መኪናዬን ከአጥር ውጭ አቁሚያለሁ። እዚያ ውስጥ እንነጋገር?" አሉ።

ጥቂት እንደማሰብ አለ። "መጣሁ። መኪና ውስጥ ጠብቁኝ።" ብሎ ወደ ቤት ገባ።

ዶክተር ከግቢው ወጡና መኪናቸው ውስጥ ገቡ።

ከትንሽ ጊዜ በኋላ መጣና መኪናው ውስጥ ገባ፣ ግሩም።

ፍትናኤል ከጥቂት ሴኮንዶች ዝምታ በኋላ ማውራት ጀመሩ። "ግሩም፣ አቶ ምስጋናውን ታውቃቸዋለህ?"

"ማን ናቸው አቶ ምስጋናው?" ሲል፣ ጥያቄያቸውን በጥያቄ መለሰ።

"ከሽሮ ሜዳ በላይ ከሚገኝ አንድ ቤት ውስጥ የሚኖሩ የባህል ሀኪም።" አሉ ዶክተር፣ ዓይናቸውን ከፊቱ ላይ ሳያነሱ።

ቶሎ አልመለሰላቸውም። ዶክተሩ ከርሱ የሚፈልጉት ምን እንደሆነ ሊገምት አልቻለም። ከሞት አፋፍ ላይ የመለሱትን የባህል ሀኪም እንደማያውቅ ሆኖ፣ መናገርም አለመናገርም ፈለገ።

"ለምንድን ነው ይህንን የሚጠይቁኝ?"

"ለመጥፎ ነገር አይደለም። አንዳንድ ሁኔታዎችን ለማወቅ ፈልጌ ነው። የሚያስፈራ አይደለም።"

ግሩም ፈራ። ምስጋናውን እንደሚያውቅ ከተናገረ፣ እንዴት ተዋወቅህ? በሽታህ ምን ዓይነት ነበር? የሚሉ ጥያቄዎች እንደሚከተሉ ገምቷል። ለእነዚህ ጥያቄዎች ደግሞ ትክክለኛ መልሶች ከሰጠ ሲደብቀው የነበረውን፣ ከእርሱ፣ ከምስጋናውና ጥቂር አንበሳ ሆስፒታል ውስጥ ከሚገኙ ጥቂት ሀኪሞች በስተቀር የሚያውቁትን ምስጢር ይፋ ማድረጉ ነው። ይህ ሁኔታ፣ በብዙ ሰዎች ዘንድ ከተሰማ መጠቋቆሚያና መነጋገሪያ ይሆናል። ይህ እንዲሆን ግሩም አይፈልግም።

"ይሄን ያህል እኮ የሚያሳስብ አይደለም።" አሉ ዶክተር።

"አላውቃቸውም።" ሲል ተነፈሰ።

ዶክተር ደነገጡ። እንደዚህ ዓይነቱን መልስ አልጠበቁም ነበር። ግሩም ምስጋናውን ሳያውቃቸው ቀርቶ ሳይሆን፣ ደብቋቸው መሆኑን መረዳት አላቃታቸውም። ምስጋናው ስላደረጉለት የህክምና እርዳታ እና ስለሰጡት የመድሀኒት ዓይነት ሰፋ ያለ ማብራሪያ ይሰጠኛል ብለው ገምተው ነበር። ይሁንና፣ ያሰቡት አልሆነም። ግሩም ሁኔታውን በምስጢር ለመያዝ ፈልጓል። እንዴት አድርገው በማግባባት ሊያውጣጡት እንደሚችሉ ግልጽ አልሆነላቸውም።

ትንሽ ዝምታ ተፈጠረ።

"አሁን በዓለንበት ወቅት ውስጥ፣ እያሌ ወገኖቻችን እንደቅጠል ለሚረግፉበት በሽታ፣ እኚህ የባህል ሀኪም መድሀኒት አላቸው የሚል ወሬ ሰምቻለሁ። ይህ ነገር እውነት ከሆነ፣ እነዚህን ህሙማን ከመፈወስ ሌላ ለዚህች ድሀ አገራችን መድሀኒቱ ተሰርቶ ሲሸጥ ጥሩ ገቢ ይሆናል። በእኒህ ሰው ስም የሚጠራው መድሀኒት፣ አገራችንን በሳይንስ መስክ አንድ ትልቅ ሥፍራ ሊያደርሳት ይችላል። እና እኚህ ሰው በትክክል መድሀኒቱን ማግኘት አለማግኘታቸውን ማረጋገጥ አስፈላጊ ሆኖ አግኝቼዋለሁ። አዳንኩአቸው ያሉትን ህሙማን ማነጋገርና የምስክርነታቸውን ቃል መስማት ጥሩ ሆኖ አይቼዋለሁ። እና አንተ..." ካሉ በኋላ የሚቀጥሉትን ቃላት ለማውጣት ተቸገሩ።

ግሩም ምን ሊናገሩ እንደፈለጉ ገባው። "እኔ ይሄ የሚሉትን ሰው አላውቅም። ለምን ስለ እሱ ሊነግሩኝ እንደፈለጉ አልገባኝም።" አለ፣ ትንሽ እንደመቆጣት ብሎ።

"ምንም የሚያስፈራም የሚያሳፍርም ነገር የለም። ማንኛውም ነገር በምስጢር ይያዛል። ትናንት አንተ ትሰቃይ በነበረበት በሽታ ዛሬም ተይዞ ተስፋ የቆረጠውን ወገን ከማዳን ሌላ የሚያስደስት ነገር የለም። ሁላችንም፣ የበኩላችንን እርዳታ ብናደርግ ትልቅ ነገር ነው። የሰውን ልጅ ጤናና ደስታ ለማየት ስንል የምንባለውን በመስዋዕትነት ብንቀበል የሚጎዳ አይሆንም። ህሊናችን ሊደሰት ይችላል። ያ ሳይሆን ቢቀር ግን አካላዊ ደስታ ቢኖረንም ህሊናችን አታርፍም። አትደሰትም። ለሰው ልጅ ደግሞ ትልቁ ነገር የህሊና ደስታ ነው። እኔ እውነቱን ልንገርህ... ከዓለም ህሙማን መሀል የመጀመሪያው ተፈዋሽ መሆን ራሱ ትልቅ ዕድል ነው። ተአምርም ነው። ይህ በአጋጣሚ ሳይሆን በእግዚአብሄር ርዳታ ሊሆን ይችላል የተገኘው። በርሱ የተገኘ የፈውስ ተአምር በርሱ ሊነጠቅ ይችላል።

ሁልጊዜ፣ ለሰዎች ደግ ስንሆን ነው እግዜር ደግ የሚሆንልን።" አሉና ንግግራቸውን አቆሙ። ሳያስቡት ይህን የተናገሩት ለምን እንደሆነ ለራሳቸው ግራ ሳይገባቸው አልቀረም።

ይሁንና፣ በግሩም ስሜት ላይ ትንሽ ስጋት ሳይፈጥር አላለፈም። ለእርሱ ብቻ የተሰጠን የፈውስ ተአምር እንዳያጣ ሰጋ። ቢሆንም፣ በመጀመሪያው ሀሳብ ጠና። "ምን አድርግ እንደሚሉኝ እኮ አልገባኝም?" ሲል ጠየቀ።

"የምስጋናው ታካሚ እንደነበርክ ተረድቻለሁ። የያዘህን የኤድስ በሽታ አቶ ምስጋናው እንዳጠፉልህ አውቄያለሁ። ይህንን ሀኪሙ ራሳቸው ነግረውኛል። ለምን ትደብቀኛለህ?"

"ምስጋናው ምን ያውቃል? የኔ በሽታ ኤድስ አልነበረም። እሱ ዝም ብሎ ነው የሰው ስም የሚያጠፋው።" አለ በንዴት ተውጦ፣ ግሩም።

ዶክተር የግሩም ቁጣዊ አነጋገር ቢያስደነግጣቸውም፣ አንድ እውነታ አግኝተዋል። ግሩም ምስጋናውን ያውቃቸዋል። የህክምና አገልግሎትም አድርገውለታል።

"ይህ ሁኔታ እኮ የሚያናድድ አይደለም። በዚህ በሽታ ታምሚያለሁ ማለት እኮ የሚያሳፍር ሊሆን አይገባውም። ችግሩ የመጣው ባንድ ባለመወሰን፣ ከብዙ ሰዎች ጋር ግብረ ሥጋ ግንኙነት በማድረግ ወይም በመባለግ ብቻ አይደለም። ሌሎች ብዙ ምክንያቶች አሉ፣ ሳናስበው በሽተኛ የሚያደርጉን። ምናልባትም፣ በንጹህ መርፌዎችና ምላጮች ባለመጠቀም፣ ወይም በደም መስጠቱ ተግባር ላይ ታላቅ ጥንቃቄ ባለመደረጉ ይሆናል። ስለዚህ፣ አንተ እንደምታስበው የኤድስ በሽተኛ መሆን ባለጌ አያሰኝም። ሁልጊዜ አመንዝራ አያስብልም።"

ግሩም ረጋ ባለ ሁኔታ አንገቱን ወደ መሬት አጥፎ መስማት ቀጠለ።

ዶክተር አንድ ሀሳብ መጣላቸው። ግሩምን ለማሳመን መዋሸት እንዳለባቸው ተረዱ። "ምንም የሚያስፈራ ነገር አይኖርም። እነዚህ ህሙማን የሚድኑበትን መንገድ ለመፍጠር የበኩልህን አስተዋጽኦ አድርግ። ሁሉም ነገር በምስጢር ይያዛል። እኔ ራሴ..." አሉና ንግግራቸውን ገቱ። "እዎ፣ አልደብቅህም። አላፍርህም። የቫይረሱ ተሸካሚ ነኝ። እኔንና ሌሎች መሰል በሽተኞችን ለማዳን የበኩሌን እያበረከትኩ ነው። የህክምና አዋቂ ሆኜ የዚህ በሽታ ተጠቂ መሆኔ ቢታወቅ፣ ከአንተ ይልቅ የእኔ ሁኔታ ብዙ ሰዎችን ያስገርማል።

በሥራ ጓደኞቼ፣ በቤተሰቦቼና እኔን በሚያውቁ ዘንድ ትልቅ ትሬታ ሊያመጣ ይችላል። ይሁንና፣ ህሙማንን ለመፈወስ የእኔ መታወቅ የሚያስፈልግ ከሆነ፣ በዜና ማሰራጫዎች ቢገለጽ ግድ የለኝም። እና ይህ ሊያስፈራህ አይገባም፣ የኔ ወንድም። ደግሞ ሁሉም ነገር በከፍተኛ ምስጢር ይያዛል። አንተ እኮ ድነሀል። ሰዎች ያገሉኛል የሚል ስጋት ካለህ፣ ይህ አይሆንም። አንተ ጤነኛ ነህ።"

ግሩም ዝም ብሎ ሊቆይ አልቻለም። በተለይ የዶክተር ናትናኤል የህዋሱ ተሸካሚ መሆንን ካወቀ በኋላ ስሜ ይጠፋል የሚለው ስሜቱ ለቆት ሄዷል።" እሺ ምንድን ነው ለማወቅ የሚፈልጉት?" አለ።

"በመጀመሪያ፣ ምስጋናው ዘንድ ለመታከም ሄደህ ነበር?" ሲሉ ጥያቄያቸውን ጀመሩ።

"አዎ።"

"የያዘህ በሽታ ኤድስ መሆኑን ሀኪሙ እንዴት ሊያውቁ ቻሉ?"

"እሳቸው ቤት ከመሄዴ በፊት፣ ጥቁር አንበሳ ሆስፒታል ውስጥ ተመርምሬ ኤድስ እንደያዘኝ ተነገረኝ።"

"እሀ... እዚያ ተመርምረሀል?"

"አዎ።"

የምርመራ ታሪኩን ከዚያው እንደሚያገኙ ተረዱ። ግሩም በትክክል በበሽታው ተይዞ እንደነበር የሚያረጋግጥ ሠነድ ከሆስፒታሉ ማግኘት እንደሚችሉ አወቁ። "ምስጋናው በሽታውን እንዴት ሊለዩ ቻሉ?"

"እርሳቸውም አላወቁም ነበር። ሌላ በሽታ እንደሆነ አድርጌ ነው ልታከም የቻልኩት። መድሀኒት ሰጥተውኝ ከተሻለኝ በኋላ ነው፣ ስለበሽታዬ ምንነት ነግሬያቸው እንዳዳኑኝ የገለጽኩላቸው።"

"ምኔን አመመኝ ብለህ ነው መጀመሪያ የነገርካቸው?"

"ሰውነቴኝ እንደሚደክመኝ፣ ተቅማጥና ትኩሳት እንዳለብኝ ነገርኳቸው። እንዲሁም ክብደቴ መቀነሱን ሁሉ ገለጽኩላቸው። ከዚያ በኋላ፣ መድሀኒት አጠጡኝ።"

"ምን ዓይነት መድሀኒት ነው? የመድሀኒቱን ዓይነት ታውቀዋለህ?"

"አላውቀውም። የሚመር አረንጓዴ ነገር ነው በጥብጠው የሰጡኝ።"

"በምን ያህል ጊዜ ተሻለህ::?"

"ቶሎ ነው የዳንኩት::"

"መዳንህን በምን ምልክት አወቅህ ?"

"የታመምኩ ጊዜ ያየኋቸው ምልክቶች ጠፉ::"

"ከዳንክ በኋላ በዘመናዊ ህክምና እንደገና አልተመረመርክም?"

"አልተመረመርኩም::"

"ጥሩ::" አሉ ዶክተሩ::

አሁን ትልቅ ነገር አውቀዋል:: ግሩም የኤድስ በሽተኛ እንደነበርና የምስጋናው መድሀኒት እንዳዳነው ተገንዝበዋል:: የግሩምን የህክምና ታሪክ ከጥቁር አንበሳ ሆስፒታል ውስጥ ፈልገው በማንበብ ግሩም የበሽታው ሰለባ እንደነበር ማረጋገጥ እንዳለባቸውም ተረድተዋል:: ከዚህ ሌላ አንድ ትልቅ ጥያቄ ለግሩም ለማንሳት ወሰኑ::

"በሽታው በምን እንደያዘህ ታውቅ ነበር?"

"እንዴት?"

"ማለቴ በግብረ ሥጋ ግንኙነት ነው ወይስ በሌሎች መተላለፊያ መንገዶች፣ ለምሳሌ ሰዎች በተወጉበት መርፌ በመጠቀም..."

"በግብረ ሥጋ ግንኙነት ነው::" ሲል አቋረጣቸው::

"ያስያዘችህን ልጅ በትክክል ታውቃታለህ?"

"በደንብ::" አለና ሀሳብ ውስጥ ገባ::

አንድ ምሽት ከወንዶች ጓደኞቹ ጋር ዳህላክ ፓራዳይዝ በሚባለው ዳንስ ቤት ውስጥ ሲጫወት የተዋወቃት ቀይ ቆንጆ ልጅ ትዝ አለችው:: የለበሰችው ሱሪ አካሏ ላይ ልክክ ብሎ፣ ውብ ቅርጿን በሳሳየው የተጠጋች ልጅ፣ በዓይኑ ህሊናው ብቅ አለችበት:: ውብ ተክለ ቁመናዋ ብቻ ሳይሆን፣ በዚያች ምሽት አድርገዋቸው የነበሩት ቃለ ምልልሶች እንደገና ተሰሙት::

"ጥሩ የሰውነት አቋም አለሽ?"

"በጣም አመሰግናለሁ::"

"እንደንሳ?"

"ደስ ይለኛል::"

መደነስ ጀመሩ:: አንድ ጊዜ ብቻ ሳይሆን፣ ደጋገሞ እያስነሳ በፈጣኑም በለስላሳውም ሙዚቃ ተጫወቱ:: ብዙ ቃላት ተለዋወጡ:: ተግባቡ:: ከንጋቱ አሥራ አንድ ሰዓት ላይ የዳንሱ ድግስ ሲያበቃ ወደ

ቤቱ ይዞአት ሄደ:: በማግስቱም ከአልጋ ውስጥ ሳይወጡ ዋሉ... በዚያን ቀን ብቻ አይደለም:: ነገሩ በተለያዩ ቀናት ቀጥሎ አንድ ሁለት ዓመታት አለፉ:: በዚያ መሀል፣ የግሩም ጤና ማጣት ብቅ ብቅ አለ:: በሀኪም ምርመራ የበሽታው ምንነት ታወቀ::

"እኔ ምልህ... በሽታው በትክክል ከዚህች ልጅ እንደያዘህ እንዴት አወቅህ ?" አሉ ዶክተር ናትናኤል::

"እርሷን ካፈቀርኩ ጀምሮ፣ ከርሷ ሌላ ሴት አላውቅም::"

"እሷ የቫይረሱ ተሸካሚ መሆኗንስ ታውቃለች?"

"አዎ:: ኸረ እንዳውም በምትኖርበት አካባቢ ሁሉ ስለእሷ ህመም ነው አሉ የሚወራው::"

"የት ነው አካባቢዋ?"

ነገራቸው::

"ለዚህ ነው እኔ በበሽታው ተይዤ እንደነበር እንዲታወቅ ያልፈለኩት:: እኔና እሷ አብረን እንደነበርን ብዙ ሰዎች ያውቃሉ:: ብዙ ሰዎችም የእሷን የቫይረሱ ተሸካሚ መሆን ሰምተው፣ የእኔን ሁኔታ የጠየቁኝ አሉ:: ግን፣ የእኔ አማራጭ ደግሞ ውሸት መሆኑን መናገር ነው::"

"ጥሩ:: ሌላ አንድ ጥያቄ ላቅርብልህ:: ይቺ ልጅ ማን ናት ያልከኝ?"

"ስሟን አልነገርኩትም::"

"ለመንገር ፈቃደኛ አይደለህም?"

ዝም አለ::

ዶክተር ጠበቁና ምንም የማይናገር መሆኑን ሲረዱ፣ "ምስጋናው ጋ ሄዳ እንድትታከም ነግረሀት ነበር?" ሲሉ ጠየቁ::

"አልነገርኳትም::"

"ለምን?"

"ተጣልተናል:: የትም እየተልከሰከሰች እየመጣች እኔን በበሽታ ስለለከፈችኝ ደብድቤያት፣ አሁን አንነጋገርም::"

"እህ..." ብለው ዝም አሉ:: ጥቂት ካሰቡ በኋላ፣" ግሩም፣ መቼም እስካሁን ግልጽ ሆነን ተወያይተናል:: የአቶ ምስጋናው መድሀኒት አንተን እንደፈወሰህ ሁሉ ሌሎችንም ህሙማን እንዲፈውስ ሳትፈልግ አትቀርም:: ይሁንና፣ የዚህ በሽታ ተጠቂ እንደነበርክና በባህል መድሀኒት እንደዳንክ ምስክር ሆነህ መናገር አትፈልግም?"

"አዎ::"

"አንድ ሌላ አማራጭ ልንገርህ። የአንተ ማንነት ሳይታወቅ የምስጋናው መድሀኒት ትክክለኛ መድህን መሆኑን ማረጋገጫ ሌላ ዘዴ አለ፡ የአንተ ፍቅረኛ የነበረችውና የሻይረሱ ተሸካሚ የሆነችውን ልጅ ምስጋናው ጋ ሄዳ እንድትታከም እናድርጋት። መድሀኒቱ ማዳኑን እናረጋግጥ። ከዚያ በኋላ የኗን ምስክርነት እወስዳለሁ። ያንተ ስም አይጠራም ማለት ነው። ገባህ?"

"አዎ።"

"አድራሻዋን ንገረኝ።"

ነገራቸው በድጋሚ።

"ስሟ ማን ነው?"

"ሽታዬ ጋሻቸው።"

27

እሁድ ከሰዓት በኋላ ነው። ንግሥትና ሲሳይ የእንግዳ መቀበያ ክፍል ውስጥ ተቀምጠው ሲጫወቱ፣ ከአንድ ሰዓት በላይ ሆኗቸዋል። በዚህ ቆይታቸው ውስጥ፣ እስካሁን ያልተነሳ ርዕስ ሲሳይ ድንገት አነሳች።

"እኔ ምልሽ ንግሥትዬ፣ የዳንኤልና የአንቺ ግንኙነት በምን መልክ ነው?"

ንግሥት ፈገግ ብላ ዝም አለች። ወዲያው ደግሞ ሲሳይ ላነሳችው ጥያቄ መልስ መስጠት እንዳለባት ስላወቀች ፣ "እንዲሁ ነው።" አለች።

"እንዴት እንዲሁ? አይመስለኝም።" አለች፣ ሲሳይ ሳቅ ብላ።

"እንዴት አይመስልሽም?"

"መቀራረቡ በዛ ብዬ ነዋ። በየቀኑ መደወል፣ አብሮ ሻይ ቡና ማለት ትርጉሙ ምንድን ነው? መጀመሪያ ቀን ያደረገልሽ ስጦታና የምሳ ግብዣሽ ይሁን፣ ውለታ ስለሰራሽለት ነው ተባለ። ከዚያ ወዲያ የተደረጉትስ ግብዣዎች? ቤትሽንም አውቆታል፣ አይደል?"

"አዎ። ለመታከም ሲመጣ ነው ያየው። የጨጓራ በሽታ ስለነበረበት፣ አባዬ እንዲያክመው ፈልጎ ነው ቤት የመጣው።"

"አሂሂ... እሱ ሰበብ ነው።" አለች ሲሳይ፣ በጥርጣሬ ስሜት።

"ሙች! ታሞ ነው። ለምን እዋሻለሁ?"

"ፋዘር ምን አሉ ግን ከርሱ ጋር ስታስተዋውቂያቸው?"

"እኔ ቤት አልነበርኩም ነበር። የቤታችንን አድራሻ በስልክ ጠየቀና መጥቶ ታከመ።"

ፈገግ አለች። "ጥሩ ነው። ግን ነገር አለ።"

"ለእኔም አልገባኝም።"

"ምኑ?"

"አዝማሚያው።"

"እሱስ ተይ! እንዳውም ጀምራችኋል!" ብላ፣ ፍርጥ አደረገችው።

"በፍጹም ። ስለፍቅር ጉዳይ አንስተን የተጫወትንበት ጊዜ የለም።"

"በቃላት ባትጫወቱ በዓይኖቻችሁ ሳትነጋገሩ አልቀረም። ያን ቀን ሁለታችንንም የጋበዝን ጊዜ፣ ነገር መኖሩን ከዓይኑ-ውሀችሁ ተረድቼያለሁ።"

"ሲሳይ ሙች! ምንም ነገር የለም። ለምን እደብቅሻለሁ። እስካሁን የጀመርነው ነገር የለም።"

"ግን ሁኔታችሁ የጀመራችሁ ነው የሚያስመስላችሁ። እንዳሰበ ግን ይግባሽ። አንቺም አስበሽዋል። አይደለም?"

"አልዋሽም። አዎ።"

"ጥሩ ሰው ሳይሆን አይቀርም።"

"በጣም ጥሩ ሰው ነው። ትህትናው፣ ጨዋታው በጣም ደስ የሚል ሰው አድርጎታል።"

"በዚህ ላይ ቆንጆ ነው።" አለች ሲሳይ።

ንግሥት ምንም አስተያየት አልሰጠችም። ፈገግ ብላ ዝም አለች።

ጥቂት ሲኮንዶች በዝምታ ካለፉ በኋላ "ንግሥትዬ፣ የአንቺና የግርማ ነገር እንዲህ ድንገት መቋረጡ እስካሁን ሊገባኝ አልቻለም። ምክንያቱ ምንድነው?"

ስለ ግርማ እንዲነሳባት አትፈልግም። "ባክሽ ተይው!"

"የተጣላችሁበትን ነገር ለምን አትነግሪኝም?"

"ምን ያደርግልሻል?"

"ምን አለበት ባውቀው?"

"ደግሞ አልተጣላንም።"

"እንደድሮ አይደላችሁም።"

"እንደድሮ አለመሆን ታዲያ መጣላት ነው?"

"መራራቅ ከአለመግባባት የሚመጣ መሰለኝ::"

በታከተ ስሜት በረጅሙ ተነፈሰችና ዝም አለች።

"ከመቼ ጀምሮ ነው ግን እንዲህ የሆናችሁት?" ስትል ጠየቀች ሲሳይ። ሁኔታውን ለማወቅ የምትጓጓበት ምክንያት አለ።

"ቆይታል::" አለች፣ ትካዜ በተጫነው ስሜት።

ከዚህ በኋላ ምን እንደምትጠይቅ አላወቀችም።

"የአፈወርቅ ሰልስት ጊዜ ከግርማ ጋር አብረን እንዳመሸን ታስታውሺያለሽ?"

"አዎ፣ አስታውሳለሁ::"

"ከዚያን ቀን ጀምሮ ነው::" አለች።

ሲሳይ ማሰብ ጀመረች። የዚያን ቀን ምሽት የንግሥት አባት ለቅሶ ቤት መጥተው፥ የንግሥትን መገኛ ቦታ መጠየቃቸው ትውስ አላት። ለምን ጉዳይ እንደፈለጓት ንግሥትን ጠይቃት አታውቅም። ከግርማ ጋር ለማደር መኝታ ቤት የያዘችበት ሆቴል ድረስ አባቷ መጥተው ሲያነጋግሯት ምን ዓይነት ስሜት እንደተሰማት አልነገረቻትም። ልትጠይቃት ታስብና ትዘነጋዋለች። ጉዳዩን ማንሻ አጋጣሚ ያገኘች መሰሎ ታያት።

"ንግሥት ፣ የዚያን ቀን አደራችሁ?"

"አዎ::"

"አባትሽ አገኙሽ የዚያን ቀን ማታ?"

ግራ በመጋባት ካየቻት በኋላ፣ "የት?" አለች ንግሥት።

ሲሳይ ዝም አለች። በዚያን ቀን ማታ ናትናኤል ንግሥትን እንዳላነጋገሩ አወቀች። አንድ ሥጋት ነበራት። ንግሥት ያለችበትን ቦታ ለአባቷ በመናገሯ ትቀየመኛለች ብላ ፈርታ ነበር።

ለጥቂት ሴኮንዶች ያህል ዝምታ ተፈጠረ።

"ያንን እንሰሳ አየሁት እኮ::" አለች ሲሳይ እንደዘበት ዓይኖቿን ወለሉ ላይ ተክላ።

"የቱን?" አለች ንግሥት፣ ከሀሳቧ ወጥታ።

"ያንን ልክስክስ ነዋ!"

"የቱን?" አለች አሁንም ንግሥት፣ ሳይገባት ቀርቶ።

"አርአያን::"

ስሙ ሲጠራ እንዳች ነገር ወረራት።

"ከአንዲት ሴት ጋር አየሁት::"

"የራሱ ጉዳይ ባክሽ!" ብላ ዝም አለች። "ከእርሱ ጋር የምትውል ሴት ከአራጅ ጋር እንደሚውል በሬ ነው መታየት ያለባት::"

"ባለ ትዳር ናት እኮ። እንዳውም የልጆች እናት::"

"እውነትሽን ነው?"

"ሙች!"

"በባሏ ላይ ለምድ ነው ይህንን ርኩስ የተጠጋችው?"

"ምን አውቃለሁ። በምላሱ ተብትቧት ይሆናላ። ይሄኔ ስንቱን ቀባጥሮላታል::"

"አንቺ እንዴት አወቅሻት?"

"እሷን የምታቃት አንድ የመሥሪያ ቤቴ ልጅ አለች። እሷ ናት ስለእርሷ የነገረችኝ::"

ከዚያ በኋላ ስለ አርአያ ያነሱትን ወሬ ገቱና ለጥቂት ደቂቃዎች ያህል በየግል ሀሳቦቻቸው ውስጥ ሰጠሙ።

"እኔ ምልሽ ሲሳይ፣ ለዳንኤል ስልክ ብደውልለትስ?" ስትል በድንገት ጠየቀች፣ ንግሥት።

ሲሳይ ትኩር ብላ አየቻትና ዝም አለች። ወዲያው ደግሞ፣ "ልታነጋግሪው ፈለግሽ?" ስትል ጠየቀቻት።

"አዎ። ድምፁ ጠፋብኝ እኮ::"

"መቼ ነበር የተገናኛችሁት?"

"ዛሬ እሁድ ነው፣ አይደል?"

"አዎ::"

"ከሶስት ቀናት በፊት፣ ሐሙስ::"

"ሐሙስ ቅርብ ጊዜ አይደለም?"

"ቆየ እንጂ::"

"እሱ እስኪደውል ብትጠብቂ አይሻልም?... ወንድ ልጅ ሴት ከደወለችለት እኮ ኩራቱም መከራ ነው::" አለች ሲሳይ።

"ምን ያኮራል ደግሞ!" አለች በማናናቅ። "የፈለገውን ይበል! እኔ ግን ግልጽ ሆኜ ነው የምቀርበው::"

የስልኩን ማናገሪያ አነሳችና ቁጥሮች ማዞር ጀመረች።

"ቆይ፣ አሁን ደውለሽ ምን ልትይው ነው?"

"ምን የምለው ይመስልሻል?"

"ናፈቅከኝ::"

"የማፍር መሰለሽ? ... ናፈቅኸኝ ብቻ ሳይሆን፣ ወደድኩህ ነው የምለው።" አለችና ቁጥሮቹን ማዞር ጀመረች።

ስልኩ ጥቂት ከጮኸ በኋላ ፣ዳንኤል አነሳው።

28

ህክምና ለማግኘት ተራቸውን በመጠባበቅ ላይ ካሉ ሀሙማን መሀከል አንዷ ሆናለች። ከአለችበት ሥቃይና ጭንቀት ያወጡሻል ተብላ የፈውስ እጃቸውን ለማግኘት ከመጣች አንድ ሰዓት አልፏታል። ከሰው በታች የሆንች ያስመሰላትን ህዋስ ከደሟ ውስጥ የማጥራት ችሎታ ያላቸውን አቶ ምሥጋናውን ለማየት ጓጉታለች። ሰውዬውን የምታይበት ደቂቃ እንደከርስቶስ መምጫ ቀን ናፍቋታል።

ትናንትና ፣ ዶክተር ናትናኤል ከምትኖርበት ቤት ድረስ መጥተው ከበሽታዋ ሊፈውሷት የሚችሉ ሰው እንዳሉ ሲነግሯት ልታምን አልቻለችም ነበር። ከዚህ ቀደም፣ ገብሩ እንደሰጣት ዓይነት ባዶ ተስፋ አድርጋ ነበር ያየችው። ግን፣ ዶክተር ናትናኤል የነገሯት በቀላሉ የምታልፈው ሆና አላገኘችውም። መጀመሪያ ላይ ሁሉን ነገር ገልፃ ለመናገር ፍላጎት አልነበራትም። የሀኖሱ ተሸካሚ መሆኗን እንኳ መናገር አልፈለገችም ነበር። የሰውዬው አነጋገር እንዴት ሊያሳምናት እንደቻለ ማስታወስ ሞከረች። ትናንት ዶክተሩን ካየችበት ደቂቃ ጀምሮ የነበረውን ሁኔታ ለጥቂት ሴኮንዶች በዓይነ ህሊናዋ ማየት፣ በአዝነልቦናዋ ማድመጥ ያዘች።

ታናሽ እህቷ ነበረች፣ ከክፍሏ ድረስ መጥታ የጠራቻት። "እታባ፣ አንድ ሰውዬ ይፈልጉሻል።"

"የምን ሰውዬ?"

"እኔ እንጃ። ግቢያችን በር ላይ ቆመዋል። መኪና ይዘው ነው የመጡት።"

"አንቺ አታውቂያቸውም? " ስትል ሽታዬ ፣ ታናሽ እህቷን ጠየቀች።

"አይቻቸውም አላውቅም።"

ከአልጋዋ ላይ ቀና አለችና፣ "ማ ይሆኑ?" ስትል ራሷን ጠየቀች። ነጠላ ሜማ አጠለቀች።

በስስ የሌሊት ልብሷ ላይ ጋቢ ደረበችና ወጣች።

ምሽቱ ለዓይን ያዝ ማድረግ ጀምሯል። ጨለማ ጊዜውን ከቀን በመረከብ ላይ ነው።

ከግቢ ወጣች።

"ጤና ይስጥልኝ። ወይዘሪት ሽታዬ?"

"አዎ።" ብላ የዘረጉላትን እጅ ጨበጠች።

"ዶክተር ናትናኤል እባላለሁ።"

ምን እንደምትመልስ እርግጠኛ ስላልነበረች ዝም አለች።

"ለአሥር ደቂቃዎች ያህል ላነጋግርሽ ፈልጌ ነበር።"

"ስለ ምን?" አለች ግንባሯን ቋጥራ።

"ስለአንቺ።"

"ስለእኔ ምን?" አለች አሁንም፣ ፈርጠም ብላ።

"እዚህ ቆመን ከምናወራ ለምን መኪናዬ ውስጥ ገብተን አንነጋገርም" አሉ፣ በአንድ እጃቸው መኪናቸውን እያሳዩ።

አመነታችና ገባች።

"ግሩም ተረፈን ታውቂዋለሽ?"

ክው ብላ ቀረች። ድንጋጤ በመላ ሰውነቷ ውስጥ ተሠራጭቶ መተንፈስ አላስችል አላት። የምትናገረው ቃል አጣች። እርሱ ዓይንሽን ለአፈር ቢላትም፣ ትወደዋለች። ቢሸሻትም ስለእርሱ ታስባለች። ክፉውን መስማት አትፈልግም።

ናትናኤል ዝም ብለው አዩዋት። እርሳቸውም አልተናገሩም፡ ጠበቋት።

"ምን ሆነ?" አለች፣ ለዘብ ባለ ድምፅ።

"ምንም አልሆነም። ደህና ነው። "አሉና አዩዋት።

"ታዲያ ለምን ጠየቁኝ?"

"የጠየቅኩሽ ጥሩ ነገር ልነግርሽ ነው። መጀመሪያ ግን እሱን እንደምታውቂው ማረጋገጥ ስለፈለኩ ነው። እሱን እንደምታውቂው ሁኔታሽ ነግሮኛል። ግን ለአንቺ እጅግ ጠቃሚ የሆነውን ነገር ከመንገሬ በፊት፣ ከእርሱ ጋር ምን ዓይነት ግንኙነት እንዳላችሁ ብትነግሪኝ ደስ ይለኛል።"

"ምንም ግንኙነት የለኝም።" አለች እንደመቆጣት ብላ።

ትንሽ ደንገጥ አሉ ዶክተር። "ምን ዓይነት ግንኙነት እንደነበራችሁ ብዬ ጥያቄዬን ባስተካክልስ?"

አልመለሰችላቸውም።

ዝምታ ሰፈነ።

ዶክተር በቀጥታ ወደ ጉዳዩ መግባቱ ጥሩ መስሎ ታያቸው። ጥያቄዎችን ከማንሳት ይልቅ፣ ለማሳወቅ የሚፈልጉትን ነገር ሁሉ

ተናግረው መሄዱን መረጡ። "ግሩም ተረፈ፣ የኤድስ ቫይረስ ተሸካሚ ሆኖ ተገኝቶ ነበር። ወደ ኤድስ በሽተኛነት የሚያሸጋግሩ ምልክቶች እየታዩበት እንደነበረ የጤንነት ማኅደሩ አሳውቆኛል። ይሁንና ግሩም አሁን ፍጹም ጤነኛ ሆኖ ተገኝቷል። ጤንነቱ ሊመለስ የቻለው አቶ ምስጋናው የሚባሉ በሸሮ ሜዳ አካባቢ የሚኖሩ የባህል ሀኪም ባደረጉለት የህክምና ርዳታ መሆኑን አረጋግጫለሁ። እና፣ የእኚህ ሰው ህክምና ግሩምን በመፈወስ ብቻ መወሰን እንደሌለበት አምኛለሁ። መድሀኒታቸው በዘመናዊ ዘዴ ምርምር ተደርጎበት ለመላው የዓለም ህሙማን መፈወሻ እንዲሆን፣ ከአቶ ምስጋናው ጋር ተመካክረንበታል። ከዚያ በፊት ግን፣ አሁን በአለበት ዘዴ እንድትታከሚና ጤነኛ እንድትሆኚ ፈልጌ ነው ወደ እርሳቸው ጋ እንድትሄጂ ልነግርሽ የመጣሁት።"

ሽታዬ ልታምን አልቻለችም። የምትናገረው ጠፍቷት ፍዝዝ ብላ አየቻቸው።

"ምነው?"

"አይ ምንም። እውነት ስላልመሰለኝ ነው።"

"እውነቴን ነው። በግሩም ተረፈ ላይ ያደረግነው ጥናት ከዚህ ቀደም የበሽታው ሰለባ እንደነበረ፣ አሁን ደግሞ ጤነኛ እንደሆነ አሳውቆናል።" ሲሉ ዋሹ።

"የት ነው ሀኪሙ የሚገኙት?"

"ሽሮ ሜዳ። ትንሽ ከፍ ይላል ብቻ። ግን እዚያ አካባቢ ሆነሽ፣ የአቶ ምስጋናው ቤት የት እንደሆነ ከጠየቅሽ ሰዎች ይነግሩሻል። እኔም ቢሆን፣ አካባቢው ድረስ ላደርስሽ እችላለሁ–ቤታቸው ውስጥ ባልገባም።"

"በጣም ደስ ይለኛል። በጣም ነው የማመሰግነዎ። አሁን ለምን አይወስዱኝም?" አለች ሽታዬ ፣ ቸኩላ።

"አይ አሁን መሽቷል። ቤቴ በጊዜ መግባት አለብኝ። እኔንም የሚጠብቁኝ ህሙማን አሉ። ቶሎ መሄድ አለብኝ።,"ጥቂት አሰቡ፣ ዶክተር። "አሁን እንሂድና ቤቴን ላሳይሽ። ለነገ ቀጠሮ እንያዝና እንገናኝ።" አሉ ዶክተር። ሽታዬን ቤታቸው ወስደው ለምርመራ እንዲሆን ደሟን ለመውሰድ ፈልገዋል።

አብሮ የመሄዱን ጉዳይ ለመቃወም አሰበች። ጥርጣሬ ገባት። ይሁንና፣ ከዶክተር ሁኔታ ምንም የሚያስፈራ ነገር አልታይ አላት።

'ምን እንዳያደርጉኝ ነው? ለየትኛው ረጅም ዕድሜዬ ነው የምሰጋው?'

"እንሂድ አሉ?" ዶክተሩ።

"አዎ።"

ጥቂት ደቂቃዎች ከተጓዙ በኋላ ፣ ግቢውን አስከፍተው ገቡ። ብዙ ህሙማን በመኖሪያ ቤታቸው ግቢ ውስጥ ካሉ አግዳሚ ወንበሮች ላይ ተቀምጠው ሲጠብቋአቸው ነበር።
ከመኪናቸው ወረዱና ሽታዬን እየመሩ፣ ወደ ክሊኒካቸው ገቡ። ኮታቸውን አወለቁና በካፖርት ማንጠልጠያው ላይ ሰቀሉ። ነጩን የሥራ ካፖርት ደረቡ። ሽታዬ ዶክተሩ የሚያደርጉትን ከማየት ሌላ ያደረገችው አልነበረም።

"ሽታዬ ፣ አንድ ነገር አስቤያለሁ። አቶ ምስጋናው ሀኪም ቤት ከመሄድሽ በፊት፣ ደምሽን በትንሹ ለመውሰድ ፈልጌያለሁ። ጤንነትሽን ለመከታተል ነው። የባህል ሀኪሙ ህክምና ካደረጉልሽ በኋላ ደግሞ እንደገና ወደ እኔ ትመጪና ምርመራ አደርግልሻለሁ። ጤንነትሽን መመለሱን እነግርሻለሁ ከተወሰነ ቀናት በኋላ። ገባሽ? "
የላስቲክ ጓንት ካደረጉ በኋላ ፣ መርፌአቸውን አሹለው ቀረቧት። በአንድ እጃቸው አንድ ክንዷን ደገፍ አደረጉና፣ እጅጌሽን ወደ ላይ ሳብ አድርጊው።" አሏት።

እንደታዘዘችው አደረገች። ከሥሯ ላይ ደሟን በመርፌ ስበው የሚፈልጉትን ያህል ከወሰዱ በኋላ አልኮል በጠጣ ጥጥ አሸት አሸት አደረጉ። "እጅሽን ትንሽ እጠፊውና ቆይ።" አሉ። የወሰዱትን ደም አንድ ትንሽ ብልቃጥ ውስጥ እየጨመሩ፣ "ነገ አሥር ሰዓት ላይ ትመጪና አብረን እንሄዳለን። አሁን ንግሥት፣ የኔ ልጅ፣ ቤትሽ አድርሳሽ ትመለሳለችᎆ" አሉ።

"እሺ እመጣለሁ።"

"ቤቱ አይጠፋሽም፣ አይደል?" አሉ እያዩዋት። "አይ፣ አያሳስትም። ድል ገበያ ብዬ ከሚክሲኮ አደባባይ መሳፈር እችላለሁ።"

"ጥሩ።" አሉና ከክሊኒካቸው ወጡ። ከጥቂት ቆይታ በኋላ ፣ ከንግሥት ጋር ተመልሰው ገቡ።"

"ንግሥቴ፣ ተዋወቂያት። "

"ንግሥት ናትናኤል።" አለችና እጇን ዘረጋችላት። ረጅም ፣ ቢጫ፣ የሌሊት ልብስ ለብሳለች።

"ቤቷ አድርሽያትና ነይ።" በማለት፣ የመኪናቸውን ቁልፍ ከተሰቀለው ኮታቸው ውስጥ አውጥተው ሰጧት።

"እሺ።" አለች ንግሥት።

ሽታዬ ከተቀመጠችበት ተነሳችና ወደ በሩ ተጠጋች። ግን ከመውጣቷ በፊት ዶክተርን ልትጠይቃቸው የምትፈልገው ነገር እንዳለ አወቀች። "ዶክተር ደሚ በየጊዜው ሲወሰድ ጉዳት ላይ አይጥለኝም?" ስትል ጠየቀች።

"ይሂ እኮ በጣም ትንሽ ነው። አሁን ከወሰድኩት በላይ አልወሰድም። አይዞሽ አታስቢ። አንቺን የሚጎዳ ምንም ነገር አይደረግም።" አሉ በማጽናናት።

"አሁን ብቻ አይደለም። ከዚህ በፊትም ደሚ ተወስዷል።" አለች ሽታዬ።

"ማን ወሰደ? ለምን?" አሉ ዶክተር ጥቂት ኮስተር ብለው።

"ለማስመርመር ብሎ።"

"ምን ያህል፣ ብዙ ነው?"

"አይ አሁን ከወሰዱት እንኳ አይበልጥም።"

"አይ፣ ብዙ አይደለም። አትስጊ። ደም ለጋሾች ከዚህ በላይ ነው እኮ የሚሰጡት።" ሲሉ አጽናኗት። ወዲያው በመቀጠል፣" የት ሀኪም ቤት ነው ደምሽን የወሰዱት?" አሉ።

"ሀኪም ቤት አይደለም። አንድ ጎረቤቴ ነው መድሀኒት ያላቸው ሰው ስላገኘሁ አንቺ ከመሄድሽ በፊት ደምሽን ልውሰድና ይመርምሩት ብሎ ነው የወሰደው። እርሶም እንዲሁ ሲወስዱ ለእዚህ ለተባለው ሀኪም የሚሰጡ መስሎኝ ነበር።" አለች።

ዶክተር፣ ሽታዬ በተናገረችው ነገር ስሚታቸው ነቃ አለ። "ምንድን ነው ያልሽው? መድሀኒት አላቸው የተባሉ ሰው አገኘሁ ያለ ሰው አለ ነው ያልሽው?"

"አዎ።"

"ማን ነው እሱ? የት?" ሲሉ ጥያቄዎቻቸውን አከታተሉ።

ገብሩ ከዚህ በፊት ያጫወታትን ነገረቻቸው።

በጥሞና ካዳመጧት በኋላ ፣ "ከዚህ ሰው ጋር ብታስተዋውቂኝ እወዳለሁ።" አሉ።

"እሺ። እነግረዋለሁ።"

"ደምሽን ዝም ብለሽ መስጠት የለብሽም። ከጥንቃቄ ጉድለት የተነሳ ሌላ ጤነኛ ሰው ሊበክል ይችላል። ስለዚህ ትልቅ ጥንቃቄ አድርጊ።" አሉ ዶክተር።

በልዩ ልዩ መጽሔቶች፣ በውጭው ዓለም አንዳንድ የኤድስ ቫይረስ በሽታ ተጠቂዎች ሌላውን ለመበከል ስለአደረጓቸው ሙከራዎችና ጥፋት ተጽፈው አንብበዋል። ይህንን ነገሯት።

ንግሥት ከክሊኒኩ ወጥታ፣ የመኪናውን ሞተር አስነስታ፣ ሽታዬን መጠበቅ ከጀመረች ጥቂት ደቂቃዎች ተቆጥረዋል። ትዕግስቷ አልቆ ከመኪናው ወጥታ ልትጣራ በሩን ስትከፍት ሽታዬ መጣች። መኪናዋም ከግቢው ወጣች።

ከዚያ በኋላ ያለውን ማስታወስ አስፈላጊ ሆኖ አላገኘችውም፣ ሽታዬ። አካባቢዋን መቃኘት ጀመረች። የምስጋናው ታካሚዎች ቁጥር እየጨመረ ሄዷል። ምን ያህል ዝነኛ መሆናቸውን ይናገራል።

"ሽታዬ ጋሻቸው!" ሲል ተጣራ፣ የሀኪም ቤቱ አስተናባሪ።

"አቤት!" አለችና ቶሎ ቶሎ እየተራመደች ህክምና ወደሚወሰድበት ክፍል ገባች። ሸበቶ ሰውዬ አየች። ነጭ ካፖርት ቢጤ ለብሰዋል። ክፍሉ መጠነኛ ስፋት አለው። የሱቅ መደርደሪያ የመሰሉ እንጨቶች፣ ግርግዳ ታከከው ቆመዋል። በርከት ያሉ ጣሳዎች ተደርድረዋል።

አቶ ምስጋናው ወደ ሽታዬ ጠጋ አሉና፣ "ምንሽን ነው የሚያምሽ?" ሲሉ ጠየቁ።

"በአሁኑ ሰዓት ምንም ዓይነት ህመም አይሰማኝም። ግን ሆስፒታል ሄጄ ተመርምሬ ነበር። የኤድስ ህዋስ በደምሽ ውስጥ አለ ብለው ነገሩኝ። ይህንኑ ህዋስ የሚያጠፋ መድሀኒት እንዳሎት በማወቅ ነው ወደ እዚህ የመጣሁት።" አለች።

ስሚታቸው ትንሽ ቆንጠጥ አለና፣ "ማን ነው ወደ እኔ የላከሽ?" ሲሉ ጠየቁ።

ዶክተር ናትናኤል ያሏት ትዝ አላት። እርሳቸው እንደላኳት መናገር እንደሌለባት አስጠንቅቀዋታል። "ግሩም ነው የላከኝ። ከዚህ በፊት እርሶ ጋ መጥቶ እንደዳነ ነግሮኝ ነው የመጣሁት።" አለች።

"እሀ! ከግሩም ጋር ትተዋወቃላችሁ?"

"አዎ። ፍቅረኛዬ ነው።" አለች። ነበር ማለቱን ለምን እንደጠላቸው አልታወቃትም።

"እሀ! .... ጥሩ ። ትድኛለሽ። አይዞሽ! አላህ የሰጠኝ መድሀኒት አለ።" አሉና ወደ ተደረደሩት ቆርቆሮዎች ፊታቸውን አዞሩ።

ከአንደኛው ቆርቆሮ ውስጥ፣ ከማይካ በተሠራ ማንኪያ ዱቄት ነገር ሰፈሩና ስኒ ውስጥ ጨመሩ። ከሌላ ቆርቆሮ ውስጥ ደግሞ እንደ ጨው ነጣ ያለ ዱቄት ወስደው አከሉበት። በውሀ በጠበጡና ሰጧት። "ጨልጭው።"

ጠጣችው። ፊቷን አጨፈገገችው።

"አልኮል ነገር እንዳትጠጪ። በርበሬና ጨው የበዛበት ነገር እንዳትበይ።"

"እሺ። እስከመቼ ይሻለኛል?" ስትል ጠየቀች፣ እጅግ ጓጉታ።

"በዚህ ሳምንት ውስጥ ትድኛለሽ። አይዞሽ አታስቢ። ግሩምን ያሻለ መድሀኒት አንቺንም በጥቂት ቀናት ውስጥ ይፈውስሻል።"

"እሺ። ምን ያህል ልክፈል?" ስትል ጠየቀች።

"አምስት ብር ብቻ።"

'አምስት ብር ብቻ!' የሚል የመደነቅ ስሜት በግንባሯ ላይ ተነበበ። ለዚህ ታላቅ መድሀኒታቸው፣ የሰውን ልጅ ከሞት መንጋጋ ውስጥ መንጭቆ ለሚያወጣ መድሀኒታቸው፣ አንዲት አምስት ብር!

"ምነው? በዛ?" አሉ፣ አለመናገሯን ሲያዩ።

"አይ አልበዛም።" ከቦርሳዋ አወጣችና ሰጠቻቸው። "አመሰግናለሁ።" ብላ ወጣች። ወደ ሽሮ ሜዳ የሚያወርደውን ቀጭን መንገድ በፍጥነት ተራመደችው። የዶክተር ናትናኤል መኪና አጠገብ ስትደርስ፣ እርሳቸውን አጣቻቸው። ወዲያው ከአንድ ሱቅ በር ላይ ሆነው ሲጋራ ሲለኩሱ አየች።

ፈጠን እያሉ በመራመድ ወደ እርሷ ቀረቡና፣ "አገኘሻቸው?"

"አዎ።"

"መድሀኒት ሰጡሽ? "

"አዎ።"

የመኪናቸውን በር ከፍተው ገቡ። ለርሷ ሌላውን በር ከፈቱላት። ገባች። የመኪናዋን ሞተር አስነሱና ጉዞ ጀመሩ። "ምን ዓይነት መድሀኒት ሰጡሽ?"

"የሚጠጣ።"

"ምርመራ አደረጉልሽ?"

"ምንም ምርመራ አላደረጉም። ምኔን እንደሚያመኝ ጠየቁኝ። አሁን ምንም ህመም እንደሌለብኝ ገለጽኩላቸው። የኤድስ ህዋስ እንዳለብኝ ነገርኳቸው። ከዚያ በኋላ ለግሩም የሰጠሁት

መድሀኒት ነው ብለው፣ ሁለት ዓይነት መድሀኒቶች በጥብጠው ሰጡኝ።"

"ሌላስ ምን አሉሽ ?"

"መጠጥ እንዳልጠጣ፣ ጨውና በርበሬ የበዛበት ምግብ እንዳልበላ አስጠነቀቁኝ።"

"ማን አሳየሽ ብለው አልጠየቁሽም?"

"ጠይቀውኛል። ግሩም እንዳሳየኝ ነገርኳቸው።"

"ጥሩ። እስከመቼ ድረስ እንደምትድኚ አልነገሩሽም?"

"በዚህ ሳምንት ውስጥ እንደምድን ነው የነገሩኝ።"

"ጥሩ። አሁን እቤት እንሂድና ትንሽ ቆይታ ካደረግሽ በኋላ፣ ምርመራ አደርግልሻለሁ። ደም፣ ሽንት ፣ ሠገራና አክታ ትሰጪኛና ጥናት አደርጋለሁ። እሺ?"

"እሺ።"

"ለምን መሰለሽ ... የእኚህ ሰውዬ መድሀኒት እውነት የሚፈውስ ከሆነ፣ በግቢያቸው ብቻ መወሰን የለበትም። መላው የዓለምን ህዝብ መጥቀም አለበት። ሰውዬውንና አገራችንን ታዋቂ ማድረግ ፈልጌያለሁ። ያንን ለማድረግ፣ ፀሙያዬ የምስክርነት ቃል መስጠት አለብኝ። የምስክርነት ቃል ከመስጠቴ በፊት ግን፣ መረጃዎች መሰብሰብ አለብኝ።" አሉ።

መኪናቸውን ከንፍ ያላት አስመሰሏት። ጥናታቸውን ለመጀመር ቸኩለዋል።

29

ተጣጥባ፣ በጣም የምትወዳቸውን ልብሶች ለባብሳ፣ ተፈጥሮ የሰጠቻትን ውበት በሰው ሠራሽ ማጋጌጫዎች አጉልታው፣ ከቤት የምትወጣበትን ደቂቃ በናፍቆት እየጠበቀች ነው።

ሳሎን ግርግዳ ላይ ቋንጠልጥሎ ከሚታየው ሰዓት ላይ ዓይኖቿን ወረወረች። በቀጠሮው ሰዓትና ቦታ ለመድረስ ከቤት መውጣት ያለባት ጊዜ በሠላሳ ደቂቃዎች የሚሠፈር ነው። በጣም ረዝሞ ታያት። በእጇ ላይ ያለው ሰዓት አሳጥሮ ይነግራት ይመስል አየችው። ያው ነው። ደቂቃዎቹ እስኪያልፉ ድረስ በሶፋው ላይ ተቀመጠች። ግን አልሆነላትም። ሰዓቱን እንደገና ተመለከተችው። የደቂቃ ቆጣሪው እንደ ኤሊ ይንፏቀቃል።

'ለምን መንገድ አልጀምርም? ደግሞ እርሱ ከመድረሱ በፊት እኔ ደርሼ ስጠብቀው ይኩራራ ይሆናል። ለወንድ ልጅ ይቺ ይቺ ጥሩ አይደለችም። ግን እኮ፣ ዳንኤል እንደሌሎች ወንዶች ዓይነት አይደለም። እንደ እነሱ ተመጻዳቂ አይደለም።' ብላ በሀሳቧ ከተናገረች በኋላ፣ ለመሄድ ተነሳችና መልሳ ተወችው። 'ትንሽ ኮራ ማለት—አለብኝ።' አለች አሁንም በልቧ፣ የቀድሞውን ሀሳብ ተቃርና።

ወዲያው ደግሞ፣ እነዚህን ደቂቃዎች በትዕግስት ለማሳለፍ ለምን እንዳልቻለች ገረማት። እነዚህን ደቂቃዎች ብቻ ሳይሆን፣ በአንድ ቀጠሮ ከዳንኤል ጋር ከተገናኘች በኋላ በሌላ ቀጠሮ እስከታገኘው ድረስ ያለው ጊዜ የምዕተ ዓመት ያህል እየረዘመባት መምጣቱ አሁን ትዝ አላት። 'ወይኔ እምላኬ! ፍቅር ሊይዘኝ ነው እንዴ?'

ከዳንኤል ጋር ፍቅር እንደጀማመራት ይህ ትኩሳዋ ሳያሳውቃት አላለፈም። ይሁንና፣ በአጭር ጊዜ ውስጥ ይህ ሁኔታ መከሰቱ በጣም ነው ያስገረማት።

"እንዴት በአጭር ጊዜ ውስጥ?" አለች ለራሷ እንደመናገር ብላ።

ለአራት ዓመታት ያህል ከመጀመሪያ ፍቅረኛዋ፣ ከመላኩ፣ ጋር አብረው ሳሉ ያልተሰማትን ስሜት አሁን ማዳመጧ አስደነቃት።

'መላኩን አልወደውም ነበር ማለት ነው? የመጀመሪያ ፍቅር ጠንካራ ነው የሚባለው ውሸት ነውን? ወይስ ከዚህ በፊት ፍቅር ይዞኝ አያውቅም ነበር ማለት ነው? እንዴት ሳይዘኝ ቻለ? አራት ዓመታት ሙሉ ከርሱ ጋር ለምን ቆየሁ? መላኩ ያልሰጠኝ፣ ግን ዳንኤል ያሟላልኝ ወይም እንዳፈቅረው ያደረገኝ ነገር ምንድነው? መላኩ በአራት ዓመታት ጊዜ ውስጥ ደብቆኝ ፣ ዳንኤል ሁለት ወራት ባልሞላ ጊዜ ውስጥ ያሳየኝ ነገር አለ? ወይስ ዳንኤል ሀብታም፣ ቆንጆና የተማረ ስለሆነ ይሆን? አይሆንም። መላኩም እኮ የሚበቃው ያህል ብር አለው። ሀብታም ከሚባሉ ነጋዴዎች አንዱ ነው። ኮሌጅ ባለመግባቱ ይሆን? አይደለም። ለእኔ የሚያንስ አልነበረም። ታዲያ በምን ይሆን ዳንኤልን ያፈቀርኩት? ግን እኮ መላኩ የማልወዳቸው ባህሪያት ነበሩት። ስለራሱና ስለቤተሰቦቹ ሀብት በመመጻደቅ ያወራል። እራሱን ከፍ ከፍ አድርጎ ያያል። በገንዘብ ሀይል ልቤን ለማሸነፍ ይሞክራል። ሳያስፈልግ ከፍተኛ ዋጋ የሚያወጡ ስጦታዎች ይሰጠኛል። ሲጋብዘኝ እንኳ ትላልቅ ሆቴሎች ውስጥ ነበር። ለገንዘቡ ስል

እንድወደው ስላደረገ ይሆን አላውቅም ደስ አይሉኝም ነበር እንዲህ ያሉ ድርጊቶቹ። ዳንኤልስ? እህ! እሱ ቁጥብ ነው። ቢናገርም አይቸኩልም። ስለራሱ ብዙም አውርቶልኝ አያውቅም። ምክሩ በጣም ደስ ይለኛል። ቀልዶቹን በሚያስፈልግ ጊዜና በሚያስፈልጉ ቦታዎች ስለሚያቀርባቸው ለዛ አላቸው። አነጋገሩ ይማርካል። ሁልጊዜ ሲያወራ ቢውል ቢያድር አይሰለቸኝም። ለዚህ ይሆን?' እያለች በሀሳቧ ከራሷ ጋር ተነጋገረች።

ከሁለት ቀናት በፊት ከዳንኤል ጋር በራስ ሆቴል ውስጥ ያሳለፉት ምሽት ከፊቷ ድቅን አለ። በዚያች ውብ በምትባል ምሽት ካደረጓቸው ቃለ ምልልሶች መሀከል፣ ጥቂቱ በጆሮዎቿ ውስጥ እንደገና መጥለቅ ጀመሩ።

"ንግሥት ፣ ያኔ ታይፕ በማድረግ ከተባበርሽኝ ቀን በፊት ታውቂኝ ነበር?"

"አላውቅህም።"

"ብዙ ጊዜ መሥሪያ ቤታችሁ እመጣ ነበር። ሁልጊዜ ወደ ውጭ አገር ከመሄዴ በፊት፣ ወደ እናንተ መሥሪያ ቤት ብቅ እላለሁ። ሥራ አስኪያጁ ቢሮ ስገባ አይሽ ነበር።"

"እኔ ግን አይቼህ አላውቅም። ብዙ ባለጉዳዮች ስለሚመላለሱ፣ ሰዎችን ለይቶ ማስታወሱ ይቸግራል። "

"እሱስ ልክ ነሽ። " ብሎ ዝም አለ። "ለመጀመሪያ ጊዜ የመጣሁ ቀን ነው ያየሁሽ። " ሲል ቀጠለና ሠርቶ አያት።

"ከመቼ ጀምሮ ነው ወደ እኛ ቢሮ መምጣት የጀመርከው?"

"ጊዜው እንኳ ቆይቷል። ግን በመሀሉ አልፎ አልፎ ውጭ አገር እየቆየሁ ስለነበር የምመጣው አጋጣሚውን አላገኘሁም ነበር።"

"ለምን?"

ለጥቂት ሴኮንዶች ያህል ዝም አለ። "እንደምወድሽ ታውቂያለሽ ?"

መልስ ሳትሰጥ ጥቂቱ ቆየችና ፣ "አዎ።" አለች ቀና ሳትል።

"ይህንኑ ለመግለጽ ነበር አጋጣሚ ያላገኘሁት።"

ነገሩን በልባቸው ከተነጋገሩ ቆይተዋል።

"ግን በምን ልትወደኝ ቻልክ?"

ትንሽ ፈገግ ብሎ፣ "መጀመሪያ በውበትሽ፣ ቀጥሎ ደግሞ በትህትናሽና ባደረግሽልኝ ውለታ።"

ከዚህ በኋላ ያደረጓቸውን ቃለ ምልልሶች ትታ፣ ከቤቷ በር ድረስ ሲሸኛት ከመለያየታቸው በፊት መኪና ውስጥ ሳሉ፣ በከንፈሮቿ ላይ ያረፉት ከንፈሮቹ ያሳደሩባትን ስሜት አስታወሰች። በቃላት ልትገልፀው የማትችለው የደስታ ጊዜ!

ሰዓቷን አየች። አሥራ አምስት ደቂቃዎች ቀርተዋል– ዳንኤልን ልታየው። እየተጣደፈች ወጣች። ታክሲ ያዘች። ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ ሜክሲኮ አደባባይ ደረሰችና ወረደች። ለባለታክሲው ሂሳቡን ከፈለችና ሜክሲኮ ባር አጠገብ ቆሞ ከሚጠብቃት ከዳንኤል መኪና ውስጥ ገባች።

ጉንጮቻቸውን ለሰላምታ ካገሜጩ በኋላ፣ ከንፈሮቿን በከንፈሮቹ ጨረፍ አደረጋቸው– ዳንኤል።

"ቆየሁ እንዴ?" አለች፣ ከላይ የደረበችውን ጃኬት እያወለቀች።

"አምስት ደቂቃ ብቻ ዘግይተሻል።" አለ፣ በዓይኖቿ እየገረመማት።

ጠይም ፊቷ ከመቼውም ጊዜ ይበልጥ ማራኪ ሆኗል። ነጭ ጥርሷ ብቻ ሳይሆን፣ ዓይኖቿ ላይ ያለው ኩል ፊቷ ላይ ይታይ የነበረውን ውበት ጉልበት ሰጥቶታል። ረጅም ፀጉሯን ከፋፍላ በግራና በቀኝ በኩል አምጥታ ደረቷ ላይ አስተኝታዋለች። ጡቶቿን ወጠር አድርጎ ከያዘው ነጭ ሹራቧ ጋር ሲታይ ጥቁረቱ ጎልቶ ይታያል።

እሷም ሳታውቀው አየችው። ዛሬም እንደሌላው ጊዜ ሽክ ብሏል። ጥቁር ሰማያዊ ሱፍ፣ ከውሀ ሰማያዊ ሸሚዝ ጋር ለብሷል። በጥቁር ሰማያዊ ሸሚዝ ላይ ቡላማ ስትሪፕ ያለው ክራቫት አስሯል። የልብሱ ቀለም የቀይ ዳማ ፊቱን አጉልቶታል። ጥቅጥቅ ያለ ሪዙ ዛሬም ይማርካል።

የእሱም የእሷም ዓይኖች ከማድነቅ ጎዳና ሲመለሱ መሀል ላይ ተጋጩ።

ለጥቂት ሴኮንዶች ያህል ዝምታ ሰፈነ።

"ዛሬ ወዴት እንሂድ?" ሲል ጠየቃት።

"እኔ እንጃ። እኔ ምን አውቃለሁ?" አለች።

"እዚሁ ራስ ምግብ ቤት እንግባ?"

"እይ ወደ ሌላ ቦታ እንሂድ።"

"እሺ ።" አለና የመኪናዋን ሞተር አስነሳ።" ቦሌ ካራማራ.... እንሂድ?"

"እዚያ ይሻላል።" አለች።

"ይሻላል። ከዚህ ሌላ ያሰብሽው ጥሩ ቦታ አለ?"

"የለም። የትም ይሁን፣ ሁለታችን ብቻ የምንሆንበትን ቦታ እመርጣለሁ።" አለች።

ሳታስበው የተናገረችው ትንሽ አስደነገጣት። ይሁንና ፣ በልቧ ያሰበችውን ዳንኤል የገባው አይመስልም።

"ጥሩ። ሐራምቤ ሆቴል እንሂድ።" አለና የመኪናዋን ማርሽ አስገባ። ጎማዎቿ መሽከርከር ጀመሩ።

ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ ሆቴሉ ደርሰው ገቡ። ለእነሱ አመቺ መስሎ ያገኙትን ቦታ መርጠው ተቀመጡ።

አሳላፊው መጣ።

"ምን ይምጣልሽ?" ሲል ዳንኤል ጠየቃት።

"ለስላሳ።"

"ቢራ ጠጪ።"

"ውሀ ጠምቶኛል። ለስላሳ ልጠጣ።"

"ቢራም ለውሀ ጥም ይሆናል። ሁለት ቢራ አምጣልን።"

አሳላፊው ሄደ።

"እኔ እኮ አልኮል ነገር ባልጠጣ ይሻለኛል። ሁልጊዜ ሳልወድ ነው የምጠጣው።" አለች።

"ምን ያደርግሻል? ከቢራ ሌላ አትጠጪ። እሱንም ሳይበዛ። ሁለት ሶስት ምንም አያደርግሽም።"

"ቢራ መጥፎ ነው። ቦርጭ ያመጣል ስለሚባል እሱን እጠላለሁ።"

"ታዲያ ቦርጭ ብታወጪ ምን አለበት?"

"ኧረ ባክህ! ታየኝ ስድበለበል!"

"እኔ የምወደው ድብልብል ያለች ሴት ነው።"

"ታዲያ እኔ ጋ ምን አመጣህ ?"

"ይህንኑ ካይቼ ነዋ።"

"ምኑን?"

"አይደለሁም እንዳይትይኝ።"

"ምን? ድብልብል?"

"አዎ።"

ሳቀች።

"ሴቶች ስትባሉ መቼም ለውበታችሁ ትጨነቃላችሁ።"

"ወንድስ ቢሆን? እሱ በጣም የሚጨነቁ።"

"በጣም ጥቂት ናቸው::"

"በጣም ብዙ ናችሁ:: አንተ አትጨነቅም?"

አሳላፊው መጣ:: ቢራ የያዙትን ጠርሙሶች ከፍቶ ብርጭቆዎች ውስጥ በግማሽ ቀዳና ሄደ::

"እኔ ምልህ፣ ቢራ ስትጠጣ የሚያምህ ተወህ?"

"አዎ:: አሁን በጣም ደህና ነኝ:: እድሜ ለአባትሽ! እርሳቸው ናቸው ያዳኑኝ:: ይገርምሻል፣ ብዙ ሀኪሞች አይተውኝ ማስታገሻ ከመስጠት ሌላ ያደረጉልኝ ነገር አልነበረም:: እሳቸው ያዘዙልኝን መድሀኒት ከወሰድኩ በኋላ ደህና ነኝ:: በርበሬ እንኳ መድፈር ጀምሬአለሁ::"

"ተመሳሳይ ችግር ያለባቸውን ብዙ ሰዎች አድነዋል:: እንዲያውም በኢትዮጵያ የዚህ በሽታ መንስኤ፣ መከላከያውና ህክምናው በሚል የሠራው አንድ ጥናት አለ:: ምናልባት ለዚህ ይሆናል ህክምናው የሚሳካለት::"

"ምርምር ያደርጋሉ ማለት ነው?"

"አዎ::"

"ጊዜው እንዴት ይበቃቸዋል? በጥቁር አንበሳ ሆስፒታል ያክማሉ፣ በህክምና ኮሌጅ ያስተምራሉ፣ እቤታቸው በሚገኘው የግል ክሊኒካቸው ውስጥ ደግሞ ህክምና ይሰጣሉ:: እንደሚገባኝ ከሆነ የምርምርና የጥናት ሥራ ሰፋ ያለ ጊዜ ይፈልጋል::" አለ ዳንኤል::

"እውነትህን ነው:: አባቴ ግን የተለየ ሰው ነው:: ያለውን ጊዜ ሁሉ የሚሰዋው ለእነዚህ ጉዳዮች ብቻ ነው:: ከዚህ ውጭ የሚያደርጋቸው ወይም የሚያከናውናቸው ምንም ተግባራት የሉም:: ከሰዎች ጋር ማለት፣ ከእኔ፣ ከሞግዚቴ፣ ሸዋዬና ከዘበኛው፣ ከተገኘ ሌላ ግንኙነት አያደርግም:: ከእኛ ጋርም ቢሆን የሚጫወተው ወይም የሚነጋገረው ቁርስ፣ ምሳና ራት በሚበላባቸው ጊዜያት ብቻ ነው:: ቅዳሜና እሁድ እንዲሁም በየዓመቱ የሚመጡ የህዝብ በዓላት ለርሱ የሚያርፍባቸው፣ የሚዝናናባቸው ቀናት ሳይሆኑ የምርምር ሥራዎቹን የሚያከናውንባቸው ጊዜያት ናቸው:: በእንዲህ ዓይነት ሁኔታ ሲኖር በጣም ብዙ ዓመታት አሳልፏል:: ህፃን ሳለሁ የሚወዳት እናቴ በሞት ከተለየችው በኋላ ፣ ህይወቱን ሙሉ የሰጠው ለህክምና ጥበብ መበልፀግና ማበብ ነው::" አለችና ቢራዋን ተጎነጨች::

"ምን ያህል ጊዜ ይሆናል እናትሽ ከሞቱ?" አለ ዳንኤል በተመስጦ ሲያዳምጣት ከቆየ በኋላ ::

"አሥራ ዘጠኝ ዓመታት አልፈዋል::"

"በጣም ረጅም ጊዜ ነው::"

"አዎ::"

"በዚህ ጊዜ ውስጥ ካደረጓቸው ምርምሮች ለፍሬ የበቁ የሉም?"

"ብዙ ጥናቶችና ምርምሮች አካሂዷል:: ግማሾቹ ደግሞ ከመንግሥት የሚሰጠው የገንዘብ ዕርዳታ አነስተኛ በመሆኑ፣ በጅምር የቀሩ ናቸው:: ያም ሆኖ ግን ፣ የኔ አባት ጎበዝ ነው:: ይፍጨረጨራል:: የሚያገኛትን ገንዘብ፣ ከደረጃው በታች እየኖረ፣ ለዚሁ ሥራ ነው የሚያውለው:: ይሄን ያህል የሠራውም ቤተሰቦቹ ትተውለት ያለፉት ገንዘብ ስለነበረው ነው::"

"በጣም ጠንካራ ሰው ናቸው::" ሲል ተናገረ::

"በጣም፣ በጣም ጎበዝ ነው:: አሁን ደግሞ የኤድስ በሽታ መድሀኒት ለማግኘት ምርምር ጀምሯል:: ግን በነገርኩህ ምክንያት የሚሆንለት አይመስለኝም::"

"ብዙ ገንዘብ ያስፈልጋል ማለት ነው፣ ለሥራቸው? ሳስበው ከክሊኒካቸው የሚያገኙት ገቢ ራሱ ብዙ ይመስለኛል::"

"በቂ አይደለም:: በየጊዜው አባቴ ሲነግረኝ እንደምረዳው ፦ የህክምና ምርምር ለማድረግ ቀላል አይደለም:: በሀገር ውስጥ ብቻ የሚያልቅ አይደለም:: ሀገር ውስጥና ውጭ ሀገር ካሉ የሙያ ጓደኞቹ ጋር መነጋገርና ሀሳብ መለዋወጥ ያስፈልጋል:: አንዳንድ ጊዜ ምርምርን ለማድረግ የሚመረጡ ቦታዎች ይኖራሉ:: በቦታው ተገኝቶ ሥራውን ለማከናወን ፣ የሀገር ውስጥና የውጭ ሀገር ገንዘብ ያስፈልጋል::"

"አዎ፣ እሱስ ልክ ነሽ:: "

"እና በዚህ ምክንያት ነው መሰለኝ፣ መበሳጨት ጀምሯል:: በተለይ ከቅርብ ጊዜ ወዲህ፣ ፍጹም ይበሳጫል:: ከእራሱ ጋርም የሚጋጭ ይመስለኛል:: ከእኔ ጋርም መጨቃጨቅ ከጀመረ ሰንበት ብሏል:: እውነቱን ነው:: ህይወቱን ሙሉ የሰዋለት ሥራ ፍሬ አልባ ሲሆን ያበሳጫል:: በዚህ ላይ ሀሳቡን የምትካፈልለት ሚስት የለውም፦" አለች፣ ትንሽ እንደመከፋት ብላ:: ትንሽ ቆየችና ለምን ይህንን ሁሉ እንደተናገረች ማሰብ ጀመረች:: መናገር እንዳልነበረባትና እንደነበረባት ለማወቅ ራሷን ጠየቀች:: ይሁንና መልስ እስከታገኝ ድረስ ዳንኤል አልጠበቃትም:: አናገራት::

"እኔ እምልሽ ንግሥትዬ፣..." አለና ንግግሩን አቋረጠ::

'ንግሥትዬ' ብሎ ለመጀመሪያ ጊዜ በፍቅር አቆላምጦ ስለጠራት፣ አንድ የሆነ ስሜት ተሰማት - በደስታ። ጆሮዎቿን አቅንታ ሰጠችው።

"አባትሽን እኔ ልረዳቸው የምችል ይመስለኛል።"

"እንዴት?"

"ዶክተር ናትናኤል በትክክል በገንዘብ እጦት ብቻ ሥራዎቻቸውን ለፍሬ ያላበቁ ከሆነ፣ እኔ እረዳቸዋለሁ። የምርምራቸው ውጤት በሥራ ላይ ሲውል ይመልሱልኛል።" አለ ዳንኤል። "የውጭ ሀገር ገንዘብ ማግኘት ለእኔ ከባድ ስላልሆነ፣ በዚህም ልረዳቸው እችላለሁ። በተለይ ለኤድስ በሽታ ማጥፊያ ምርምር ከጀመሩ በፈለጉት መንገድ ልረዳቸው እችላለሁ።"

"እንዲህ ቀላል ገንዘብ የሚፈልግ ይመስልሀል?"

"የፈለገው ያህል ይሁን፣ ምርምሩ የሚሳካላቸው ከሆነ እረዳቸዋለሁ።"

"በጣም ጥሩ ነው። ግን ብዙ ገንዘብ ማውጣቱ ለአንተ የሚቸግር ይመስለኛል። አንዳንድ ጊዜ እኮ ብዙ የተለፋበት ምርምር ፍሬ አልባ ይሆናል።"

"አውቃለሁ። ግን ውጤቱ በደንብ ሳይታያቸው ብዙ ገንዘብ የሚፈጅ ሥራ ውስጥ ራሳቸውን የሚያስገቡ አይመስለኝም። የሆና ሆኖ፣ ከእርሳቸው ጋር የምንነጋገርበትን መንገድ ትፈጥሪልኛለሽ።"

"በጣም ደስ ይለኛል።" አለች።

ንግሥት በትክክል ደስ ብሏታል። የአባቷን ድካም ለውጤት አብቅቶ ደስታ የሚሰጣቸው ሰው በማግኘቷ ልቧ ፈንድቋል። አባቷ ለእርሷ ፊታቸውን ያጠቆሩበትን መንስዔ ከአንድ እራሳቸው ጋር የሚያጋጭን ምክንያት መንግሎ የሚጥል ሰው በማግኘቷ እጅግ በጣም ደስ ብሏታል።

"ንግሥት፣ አንድ ያልነገርኩሽ ነገር አለ። የኔ ገንዘብ ይባክናል ብለሽ አስበሽ ወይም ሰግተሽ ከሆነ አትጨነቂ። ውጭ ሀገር፣ አሜሪካ ውስጥ፣ አንድ የአባቴ እህት አለች። ባሏ አሜሪካዊ ነው። አንድ ትልቅ ካምፓኒ አለው። እሷም የራሷ የሆነ ትልቅ ሱቅ አላት። መጀመሪያ ለእኅቴ መንቀሳቀሻ ገንዘብ ሰጥታው የአስመጪና ላኪ ድርጅት አቋቋመ። አሁን እኔ የማስተዳድረው ድርጅት የርሱ ነበር። በኋላ ነው ለአባቴ የሰጠው። መንፈሳዊ ሆኖ ፊቱን ወደ ቤተክርስቲያን ከማዞሩ በፊት እርሱ ነበር ንግዱን የሚያካሂደው። ከጊዜ በኋላ ነው ሥራውን ለእኔ የተወልኝ። እና፣ ለምርምሩ የሚፈልጉትን ያህል

ገንዘብ ከእኔ ባያገኙም፣ ከአክስቴ ማግኘት ይችላሉ። እሷ ሀብታም ናት። በዚህ ላይ ሰው መርዳት ትወዳለች። ለሀገራቸው ትልቅ ነገር ሠርተው ለመሞት ከሚፈልጉት ሰዎች አንዷ ናት።" አለና ቢራውን ጨለጠው።

"እስቲ እሺ። ሁኔታውን እንነግረውና የምትገናኙበትን ሁኔታ አመቻቻለሁ።" አለች።

"ጥሩ።" ብሎ ዝም አለ። ከትንሽ ዝምታ በኋላ ፣ "ቢራውን ጠጪ እንጂ።" አለ። አሳላፊውን ጠራና ሌላ ቢራ እንዲመጣ አዘዘ።

ለጥቂት ሴኮንዶች ያህል ዝምታ ሰፈነ።

"ምን ታስባለህ?" አለች በሀሳብ ጭልጥ ማለቱን አይታ።

"ፍቅር ልታሲዥኝ ነው መሰለኝ።"

ሳትናገር ጥቂት ቆየችና፣ "ታዲያ ምን አለበት?"

"ምንም የለበትም። ጥሩ ነው። ግን ከሁለታችንም በኩል ሲሆን ነዋ ጥሩ የሚሆነው። ላቭ ኢዝ ስዊት አንሊ ሁዌን ሼርድ ይላሉ ፈረንጆች።"

ዝም አለች።

"አይመስልሽም?"

"ይመስለኛል።"

"እና?"

"እና ምን?"

"እኔ እወድሻለሁ።"

ዝም አለች አሁንም።

ጥቂት ሴኮንዶች አለፉ።

"ታፍሪኛለሽ መሰለኝ። አንድ ያልነገርኩሽ ነገር አለ።"

"ምን?" አለች ፈገግ ብላ።

"ግልጽ ሴት በጣም እወዳለሁ። ስሜቷን የማትደብቅ ሴት በጣም ነው የምወደው። ምን አልባት፣ ይህንን አትወጂው ይሆናል። በአጠቃላይ ሴቶች በግልጽ ወደድኩሽ የሚሏቸውን ወንዶች የሚወዱ አይመስለኝም።"

"ሁሉም ላይሆኑ ይችላሉ። እኔ ለምሳሌ ወደድኩሽ የሚለኝ ወንድ እወዳለሁ።" አለች ፈገግ ብላ።

"አዎ። አንቺ እንዲህ መባልን እንደምትወጂ ሁሉ እኔም የሚለኝ ሰው እወዳለሁ። በርግጥ ከልብ መሆን አለበት።"

አሳላፊው ቢራውን ይዞ መጣና አስቀምጦ ሄደ።

"ከእኔ ጋር ከመተዋወቅህ በፊት፣ ከሴቶች ጋር ስለነበረህ ግንኙነት ንገረኝ እስኪ?" አለች በድንገት።

ያልጠበቀውን ጥያቄ በማንሳቷ ግር አለው። መልስ ሳይሰጣት የቀረበለትን የጠርሙስ ቢራ ብርጭቆ ውስጥ ቀዳና፣" ጥያቄሽ ግልጽ አይደለም። ከሴቶች ጋር ብዙ ዓይነት ግንኙነቶች ነበሩኝ። የትኛውን ነው ማወቅ የምትፈልጊው?" ሲል ጠየቃት።

"ከዚህ በፊት ስለነበረህ ፍቅረኛ ንገረኝ።"

"ከዚህ በፊት ፍቅረኛ አልነበረኝም።"

"አትዋሽ።"

"አልዋሽሁም። ፍቅረኛ የምለው በሀሳብ ተግባብተን ፍቅር ያስያዘችኝን ሴት ነው። እስካሁን ፍቅር ያስያዘችኝ ሴት የለችም። እርግጥ ከእኔ ጋር ለተወሰነ ጊዜ ሆያ ሆዬ የሚሉ አልጠፉም። እንደነዚህ ዓይነት ሴቶች እንደ አረም የትም ይገኛሉ። ችግሩ ግን የፍቅር ፍሬ ያላትን ሴት ማግኘት ስለሆነ እስከዛሬ አላጋጠመኝም። ስለዚህ ፍቅር አልነበረኝም ማለቱን እመርጣለሁ።"

"እነዚህ የምትላቸው ሴቶች ፍቅር እንዴት ሊሰጡህ አልቻሉም?"

"ፍቅርን ፈልገው አይደለም የሚቀርቡት። ለጊዜው ብቻ አብሮ ለመሆን፣ ለመዝናናት ለመጨፈር ብቻ ነው። ያለ ፍቅር መዝናናት፣ መጨፈር ትርጉም እንደሌለው አያውቁም። ወንድን የሚቀርቡት ለፍትወተ ሥጋ ርካታና ለገንዘብ ነው። ፍቅር ከሌለው ወሲባዊ ግንኙነት ሜካኒካል ነው። በጣም ተራ ነገር ይሆናል። በፍቅር ካልታገዘ ትርጉም የለውም።"

"እሱስ ወንዶችም የሚቀርቡት ለሴክስ ብቻ ነው።"

"አዎ። ሴቶች ብቻ አይደሉም። ምናልባት ሁለቱም ጾታዎች ማፍቀርን ፈርተው ሳይሆን መተማመን ጠፍቶ ነው። አንዱ በፍቅር ተጠምዶ ሲጃጃል ሌላው አሿፊ ይሆናል። ይህ እንዳይሆን ተብሎ ይሁን በሌላ፣ ወንዱም ልብ አይሰጥም፣ ሴቷም ልብ አትሰጥም። እንዳውም ፍቅር እንዳይዛቸው እያሉ በድራቢ ሌላ ሰው ይይዛሉ። በተለይ ሴቶች፣ ቋሚና ተለዋጭ ወይም ደግሞ ግንድና ቅርንጫፍ የምትሏቸው ፍቅረኞች አሉዋችሁ። አንዱ ፊቱን ሲያዞር ሌላውን ለመጠጋት። ግን ለምን አንዱን አናጠብቅም? እዚያም እዚያም ስንል በህይወታችን ውስጥ ፍቅር ሊሰጠን የሚችለውን ደስታ እናጣለን። ፍቅር በህይወታችን ላይ አንድ ትልቅ ነገር ነው። እና ንግሥት፣

የቀረብኳቸው ሴቶች በሙሉ ፍቅር ሳይሆን ገላቸውን ነው የሰጡኝ።" አለና ቢራውን ተጎነጨ። "ብዙ አወራሁ መሰለኝ። እንዳላሰለችሽ።"

"ዳንኤል፣ ችግር አለ። አንድ ሴት ሙሉ ለሙሉ ልቧን የሰጠችው ወንድ ሲሸሻት፣ ለተወሰኑ ቀናትም ቢሆን የሚደርስባትን የመንፈስ ችግር አቅለህ ነው ያየኸው። ወደኛል ብላ ግልጽ ሆና ስትቀርብለት የሚሸሻት ሆኖ ታገኘዋለች። ያፈቀሩት ሲከዳ ማየት በጣም ከባድ አደጋ ነው።"

"ጥሩ አስተሳሰብ አይመስለኝም። እኔ በበኩሌ ትወደኛለች ብዬ ገምቼ ሙሉ ልቤን ሰጥቼያት ፍቅር ከያዘኝ በኋላ ዞር ብትል፣ የሥነ ልቦናና የሞራል ችግር ሊገጥመኝ ይችላል አልፈራም። ለፍቅር ስል የሚመጣውን እቀበላለሁ። ትዝታ ተፈርቶ ሳይተኛ አይታደርም።" አለና እንደገና ቢራውን ተጎነጨ። "ያሰለቸሁሽ መሰለኝ።" አለ በመቀጠል።

"አልሰለቸኸኝም። በጣም የሚጥም ጨዋታ ነው።" አለች፣ እርሷም የተሞላ ብርጭቆዋን ከፍ አድርጋ።

ለጥቂት ሴኮንዶች ያህል ዝምታ ሰፈነ።

"በእኔ በኩል ግን፣ አንድ ሴት ወንዱን ሳትፈልግ አልጋ ላይ የምትወጣ አይመስለኝም። ሳታፈቅረው ወይም ሳትፈቅደው ከእርሱ ጋር ጊዜዋን የምታጠፋ ሴት አትኖርም።"

"ተሳስተሻል። ወንድን ተከትላ መኝታ ቤት የገባች ሴት ሁሉ ፍቅር ስላላት አይደለም። በሥጋ አንድ ሊሆኑ ቢሞክሩም፣ በመንፈስ አንድ አይሆኑም። ልቦቻቸውና አእምሮዎቻቸው እንደ ሥጋዊ አካሉቻቸው ካልተዋሀዱ ፍቅር የለም።" ንግግሩን ገታ በማድረግ ትንሽ እንደማሰብ አለና፣ "አንድ ጊዜ አንድ ሽማግሌ በመሰል ጨዋታ መሀል ያሉኝን ልንገርሽ። በዛሬ ጊዜ አመንዝራነት ተስፋፍቷል። ባልና ሚስት በግብረ ሥጋ ግንኙነት ላይ በአካል ሁለት ቢሆኑም፣ በመንፈስ አራት ናቸው። እሱም እሷም በልባቸው ሌሎችን እያስታወሱ ነው...' ብለዋል። እውነታቸውን ነው። በዚያች ደቂቃ፣ በዚያች ክፍል ውስጥ የአካላዊ ውህደት ቢኖራቸውም፣ የመንፈስና የሀሳብ አንድነት የላቸውም። ስለዚህም ነው ወሲብ በእነዚህ ሰዎች ዘንድ ሜካኒካል የሚሆነው። የምልሽ ግልጽ ነው?"

"አዎ ።" ብላ ዝም አለች። ተከራክራ ማሳመን አልቻለችም።

"ምን ያህል ሴቶችን አይተሀል?"

"ከአራት የማያንሱ።"

"ታዲያ ከእነዚህ ውስጥ አንተ የምትፈልገውን አላገኘህም?"

"አላገኘሁም። ማፍቀር አስቸጋሪ መሆኑን አስረድተውኛል። " አለና ቢራውን ተጎነጨ።

"ላምን አልቻልኩም።"

"እንዴት ልታምኚ አልቻልሽም?"

"ማለቴ፣ ሴቶች የምንፈልጋቸውን ነገሮች ሁሉ ያሟላህ ይመስለኛል።" አለች። ከተናገረች በኋላ ግን፣ አባባሏ እንዳያስገምታት ሳትሰጋ አልቀረችም።

"ከእነዚህ ውስጥ ሁለቱ ይለያሉ። ሌሎቹ ቋሚ ወይም ተለዋጭ ብለው ቢይዙኝም፣ ሌሎቹ ሁለቱ ደግሞ ስለጋብቻ ሳያነሱልኝ አላለፉም። በተገናኘንባቸው የመጀመሪያ ቀናት ከእኔ ጋር በጋብቻ ለመኖር ማሰባቸውን በቀጥታ ሳይሆን፣ በተዘዋዋሪ መንገድ ጠቆሙኝ። ይህ ደግሞ እንድጠላቸው አደረገኝ።"

"ለምን?"

"ስለጋብቻ ለመወሰን ከፍቅረኛሽ ጋር ብዙ አብረሽ መቆየት አለብሽ። አንድ የምትሆኑባቸው ነገሮች መኖር አለባቸው። ትዳር አንዱን ጾታ ለመጥቀም የሚደረግ ጉድኝት መሆን የለበትም። ትልቅ ቁምነገር መቅደም አለበት። ፍቅር። መግባባት፣ መተሳሰብና መዋሀድ። ሁለቱም ጾታዎች እንደ አንድ ሰው መሆን አለባቸው። ትዳር በሁለቱ ጾታዎች መዋሀድ የሚመጣ ጥያቄ መሆን አለበት። በሁለቱም ሰዎች እኩል መነሳት የሚገባው ርዕስ መሆን ነው ያለበት። ገና በተያዩ ደቂቃ ስለትዳር ማሰቡ ጥሩ አይሆንም። ደግሞ ትዳር ቀደም ብሎ ስለታቀደ አይመሰረትም፣ ቀደም ተብሎ ስላልታሰበም ሳይመሠረት አይቀርም። ትዳር ሁለቱ ጾታዎች በሚያደርጉት የፍቅር ግንኙነት ቆይታ ውስጥ ጊዜ የሚያነሳው ጥያቄ ነው። አይመስልሽም ንግሥትዬ?"

"ልክ ነህ። "

"አሁን እያወቅሽኝ የመጣሽ ይመስለኛል።"

"እንዴት?"

"ማንኛውም ሰው የሚያደርጋቸውና የሚናገራቸው ነገሮች ስለእርሱ ብዙ ይናገራሉ። ታዲያ በእነዚህ ስለእኔ ማወቅ ይቻላል።"

"በመጠኑ ሊታወቅ ይቻላል። ሙሉ በሙሉ ማወቅ አስቸጋሪ ነው። አዳማጭ ወይም ተመልካች ይኖራል ብለው ባላሰቡበት ጊዜ በሚያደርጓቸው ድርጊቶች ሰዎችን እናውቃቸው ይሆናል። በተረፈ አዳማጭና ተመልካች ፈልገው በሚያደርጓቸውና በሚናገሯቸው ነገሮች ማወቅ አስቸጋሪ ነው። ብዙ ጊዜ አዳማጭና ተመልካች ሲኖራቸው፣ ትክክለኛ ማንነታቸውን ይደብቃሉ። የሚያደርጉትም ሆነ

የሚናገሩት አሳሳች ጭምብል ለብሰው ነው። እዚህ ላይ አንተን አላወቅሁህም ማለቴ አይደለም። ከሚገባው በላይ አውቄሀለሁ። እንዲህ የተናገርኩት ግን አጠቃላይ የሆነውን ሁኔታ ለማንሳት ብዬ ነው።"

"ያልሽው ትክክል ነው። ግን እነዚህ ሰዎች ሁልጊዜ ጭምብል ለብሰው አይቆዩም። አንዳንድ ጊዜ አውልቀው ሲገኙ የሚያደርጓቸውና የሚናገሯቸው ብዙ ይገልጹአቸዋል። ዋናው ያንን ጊዜ መጠበቅ ነው።"

ፈገግ አለች። "ያ ጊዜ መቼ ነው? አንድ ልጅ 'ማን ቢካምስ ናቹራል ሁዌን ሂ ድሪንክስ፣ ሰው ሲጠጣ ተፈጥሮአዊ ባህሪውን ይይዛል፣' ይል ነበር። እና ሲጠጣ እንዳትለኝ?"

"አንዱ መንገድ እሱ ሊሆን ይችላል። ትክክል ነው። ሆድ ያባውን ብቅል ያወጣዋል ይባል የለ በእኛ አገርስ?"

"እኔ እንጃ፣ ሰውን ማወቅ አስቸጋሪ ነው። ፍጹም የሆነ ሰው ማግኘት አስቸጋሪ ነው።" አለች እንደመተከዝ ብላ።

"እሱማ ፍጹም የሆነ ሰው በዚህች ዓለም ላይ ማግኘት አትችይም። ሰው በተፈጥሮው ፍጹም አይደለም። ለፍጹምነት የቀረበ ሰው ይኖራል እንጂ፣ ፍጹም የሆነ ሰው የለም።" አለ ዳንኤል።

ሀሳቡን ተቀበለችው።

ለጥቂት ሴኮንዶች ያህል ዝምታ ሰፈነ።

ዳንኤል አተኩሮ ካያት በኋላ፣ "ተጫወቺ እንጂ።" አለ።

"እሺ ። እስካሁን ካጋጠሙህ ሴቶች ጋር ስታስተያየኝ ስለእኔ ምን ትላለህ? እውነቱን ንገረኝ?።"

"አንቺ የፍቅር ምንጭ ነሽ። "

"ያየሀቸው ሴቶች ያላቸው ፍላጎት ዓይነት እንደሌለኝ በምን አወቅህ?"

"ልቢ ውስጥ ባለው ፍቅርሽ። "አለና እጁን ትከሻዋ ላይ ጣል አደረገው።" ትወጂኛለሽ? "

"በጣም።" አለችና አንገቷን ሰበር አደረገች።

30

ገና ቤት ከመግባቱ አባቱና እናቱ እሱን ሊያነጋግሩ የፈለጉበትን ምክንያት አላጣውም። ቀደም ሲል ሲያደርገውም፣ አንድ ቀን ነገሩ እንደሚወጣ ያውቃል። ምንም ዓይነት ድንጋጤ አይታይበትም። በዚህች ዓለም የሚፈራውም፣ የሚጓጓለትም ምንም

ነገር የለም። እናቱ ላይ ወጥቶ የሚጨፍርበትም አልኮል፣ በህይወት ዘመኑ እንደ እግዚአብሄር ይፈራቸው የነበሩትን አባቱን በንቀት ሰሚት፣ 'ለምንድን ነው እኔን የሚፈልገኝ ይሂ ሽማግሌ?' እንዲል አደፋፍሮታል።

ከተንዳኙ ክፍሉ ወጣና በዋናው መኖሪያ ቤት ውስጥ ወደሚገኘው ዕንግዳ መቀበያ ክፍል የሚያስገባውን በር ከፍቶ ገባ። በሰፊው ሳሎን ውስጥ፣ በግርግዳው ትርጽ ከተሠራው ሶፋ ላይ እናትና አባቱ ተቀምጠዋል። እናቱ ጠይም ናቸው። ዕድሜያቸው አርባ ስምንት ይሆናል። ውሀ ሰማያዊ ቀለም ያለው የሌሊት ልብስ ለብሰዋል። ከጎናቸው የተቀመጡት ባለቤታቸውም የሌሊት ልብስ ለብሰዋል። ዕድሜያቸው ሀምሳ አራት ይደርሳል። ብስል ቀይ ናቸው። ፊታቸው የፈላ ውሀ ውስጥ እንደገባ ቲማቲም መሸብሸብ ጀምሯል። ዓይኖቻቸው የተቆጡ መሆናቸውን ይናገራሉ።

"እንደምን ዋላችሁ?" አለ ተሰማ በጥንቃቄ፣ መስከሩ እንዳይታወቅበት።

"እንደምን ዋልክ?" አሉ እናትየው።

አባትየው ምንም አልተናገሩም።

ተሰማ ቀስ እያለ ቀረበና ከሶፋው ላይ ከእናትና ከአባቱ ፊት ለፊት ተቀመጠ።

ጥቂት ሴኮንዶች በዝምታ አለፉ።

"ለመሆኑ ዛሬ እንዴት ቤት ገባህ? "አሉ ፣ እንደዋዛ አባትየው።

"ሁልጊዜ እገባለሁ እኮ።" አለ፣ ተሰማ ለስለስ ባለ ድምጽ።

"መግባትማ ትገባለህ። አታድርበትም እንጂ። ለወጉ ፊትህን አሳይተህ ክፍልህ ትገባለህ። እኛ ስንተኛልህ አጥር ዘለህ እየወጣህ፣ የትም ስትዘፍን፣ ስትጨፍር ታድራለህ!"

"ውሸት ነው፣ አባባ።"

"ዝም በል! ዝም በል! ቀጣፊ! ሌባ! አንተን መች አጣሁህ!" አሉ በቁጣ። ንዴት ቀይ ፊታቸውን በርበሬ አስመሰለው። ሲበሳጩ የግንባራቸው ሥር ያብጣል። "አንተ ምን ታደርግ? በአንተ ላይ ጥፋት የለ፣ ያበላሸችህ እናትህ! እኔ ስቆጣጠርህ ፣ እርሷ አጨማለቀችህ! ብትቆጣጠርህ ኖሮ፣ 'የትዋልክ? የት አመሸህ? የት አደርክ?' ብትልህ ኖሮ መድሀኒት በሌለው በሽታ ተለክፈህ፣ እኛንም በሀሳብ አትገድለንም ነበር! የትም ስትልከሰከስ ያፈስከውን በሽታ

ደብቀህ፣ አፍንህ መያዝ ሲገባህ፣ በየመሸታ ቤቱ እያደርክ ሕዝቡን ትበክላለህ! ይህ ተገቢ ነው? ይህ ጥሩ ሥራ ነው? እኔ ከሞትኩ በርዶ አይብቀል ሥራህ ጥሩ ነው? አምላክ ይወደዋል ይህንን ሥራ?"

"እኔ አምላክ የምትለውን አላውቅም! አምላክ የለኝም!"

"እንዴት ባክህ ?"

"አምላክ ቢኖር ኖሮ፣ ከሰዎች ሁሉ መርጦ፣ በእንዲህ ያለ በሽታ እኔን እያሰቃየኝም ነበር! አምላክ የምትሉት አለ ካላችሁ ደግሞ፣ እሱ ጨክኖ፣ ፍጥረታትን በዚህ በሽታ እንዲሰቃዩ ሚድረጉ ሳያስወቅሰው፣ የኔ ለምን ያስወቅሳል?" አለ በድፍረት።

"እንዴት ባክህ?" ሲሉ ጥያቄያቸውን ደገሙ፣ የተናገረውን ባለማመን።

መልስ አልሰጠም። ዝም አለ፣ ተሰማ።

"ተናገር እንጂ!"

"አባባ ተወኝ ባክህ። አሁን ከእኔ ጋር መነጋገር አይጠቅምም። እኔ የሞትኩ ሰው ነኝ። መሞቴን ያረጋገጥኩ ሙት ነኝ። ሬሳ መውቀስ ምን ያደርግልሀል? ተወኝ።" አለ ተሰማ፣ እጅግ ሀዘን በተቀላቀለበት ስሜት።

እናትየውን የልጃቸው ሀዘን ደቆሳቸው። ዓይኖቻቸው ዕንባ አቀረሩ። ልባቸው ደማ።

አባትየው ትንሽ መለስ ለማለት ሞከሩ። ግን አልቻሉም። "ስማ፣ የቤተሰባችን ስም እንዳይጠፋ፣ የሰው መጠቋቆሚያ እንዳንሆን ነው ጥረቴ። የአንተና የቤተሰቡ ምስጢር፣ ገበናችን፣ እንዳይወጣ ነው ድካሜ። ለዚህም ነው ከህፃንነቱ አግኝቼው ያሳደግሁትን አፈወርቅን በሕይወት እንዳይኖር ያደረግነው። ባልወልደውም ልጄ ነበር። ግን ለአንተ ያለኝን ፍቅር ለመግለጽ ስል አደረግሁት። ካደረግሁትም በኋላ በፀፀት ካራ የምተፈተፈው ለአንተ ባለኝ ፍቅርና ለአንተ ስም ስል ነው!" አሉ በቁጣ።

ተሰማ ግንፍል አለበት። "ለሞተ ሰው ስም ምን ያደርግለታል? እኔ ምንም የምፈራው ነገር የለኝም! ለእኔ አታስብ!"

"እንዴት ነው ይሄ ደደብ የሚለው?" አሉ አባትየው፣ ባለቤታቸውን እንደመጠየቅ ብለው።

የተሰማ ንዴት እየናረ ሄደ። "ደግሞ ለእኔ ሳይሆን፣ ለራስህ ክብር፣ ዝናና ስም ስትል ነው ሁሉን ነገር ያደረከው! እኔ እንዴ መሞቴ የታወቀ ነው።"

"ምን አልክ አንተ እበት? ምን አልክ አንተ እከካም?" አሉ አባትየው ከመቀመጫቸው ተነስተው።

"ታዲያ ለእኔ አዝነህ ነው አባባ? ለእኔ አስበህ ያደረከው ምንም ነገር የለም!" አለ ተሰማ በንዴት። የጠጣው አልኮል በንዴት ያንተከትከው ጀመር።

"እንዲህ ሆነ ነገሩ? አንተ እንዲህ ትለኛ? አንተ ደደብ! ጥሩ ነው! በጣም ጥሩ ነው! እንዲህ ልክ ልኬን ንገረኛ!" አሉ እየተቅበጠበጡ።

የተሰማ አባት እንደዛሬ ተናደው አያውቁም። ይሁንና እንደሌላው ጊዜ ቱግ ብለው ርምጃ ለመውሰድ አልቻሉም። በውስጣቸው አንድ ስጋት ስሜታቸውን አንቆ ይዞታል። ልጃቸውን በከዘራ ፈረካክሰው እንጀታቸውን ማራስ አቅቷቸው አይደለም። ልጃቸው ማመጹን ካወቁ ውለው አድረዋል። ተስፋ መቁረጡንና ለቋሚ ግድ የሌለው መሆኑን ከተረዱ ሰንብተዋል። ከአንዳንድ አነጋገሩ እንደተገነዘቡት የአፈወርቅ መገደል አስቆጭቶታል። እርሱን መምታት ወይም ማጥቃት ተሸፍኖ የቆየውን የአፈወርቅን ሞት ምስጢር ማውጣት መስሎ ታይቷቸዋል።

ለጥቂት ሴከንዶች ያህል በቤቱ ውስጥ ዝምታ ነገሠ።

"እሺ ጥሩ። ይሁን። እሱን እግዜር ያውቀዋል!" ብለው ጥቂት ዝም አሉ፣ የተሰማ አባት። "መኪናዋ ያስገኘችውን ገንዘብ ለምንድን ነው በወቅቱ ገቢ ያላደረከው?" ሲሉ ረጋ ብለው ጠየቁት።

ተሰማ ዝም አለ።

ለወትሮው የጭነት መኪናቸው የሠራችውን ገንዘብ ከሾፌሩ እየተቀበለ፣ በአባትየው ስም በተከፈተው የባንክ ሂሳብ እንዲገባ ያደርግ ነበር። የጭነት መኪናዋ በተሰማ ስም የተገዛች ቢሆንም፣ ገቢዋ በአባትየው ስም ነው ባንክ የሚገባው። ከቅርብ ጊዜ ወዲህ ግን፣ ተሰማ ባንክ ማስገባት መተውን ደርሰውበታል።

"አትናገርም እንዴ?" ሲሉ፣ አሁንም ረጋ ብለው ጠየቁት።

"መኪናዋን ሸጩያታለሁ።" አለ በድፍረት።

ባልና ሚስቱ በድንጋጤ እንደሀውልት ደርቀው ቀሩ። ተሰማ የተናገረው እውነት መሆኑንና አለመሆኑን ለማወቅ ዓይናቻቸውን አሳረፉበት።

"ምንድ ነው ያልከው ተሰማ?" አሉ እናትየው። ለመጀመሪያ ጊዜ መናገራቸው ነበር።

"መኪናዋን ሸጩያታለሁ።"

"ማን አባክ ፈቅዶልህ፣ በማን ትዕዛዝ?" አሉ አባትየው።

"በእኔ ትዕዛዝ!" አለ በድፍረት።

"ምን አባክ አግብቶህ?" አሉ አባትየው ፣ አጠገቡ ደርሰው እያፈጠጡበት።

"መኪናው የእኔ ነው። ስለራሴ መኪና ጉዳይ ሌላ ሰው ማማከር አያስፈልገኝም።" አለ አሁንም በንቀት መንፈስ።

"መኪና ከየት አባክ አምጥተህ ነው የገዛኸው? ይሄ ብጣሽም ደሞዝህ ነው የጭነት መኪና የገዛው? እከካም!"

"በስሜ እስካለ ድረስ የኔ መኪና ነው!" አለ በፍጹም ድፍረት።

"ካድከኝና አረፍከው! በማጅራቴ አረድከኝ! ጥሩ ነው! ምን ታደርግ? አሁን እኔ እና አንተ በቅተናል! የቤቴን መተዳደሪያ ሸጠህ ልጆቼን ለችጋር ሰጠሀቸው! ግድ የለም፣ እግዜር ያውቅላቸዋል። እኔ ምንም ማድረግ አልችልም።" አሉ ቁጣቸው በቀነሰና ተስፋ በቆረጠ ድምፀት። "ጥሩ ሥራ ነው።" አሉና ሶፋው ላይ ተቀመጡ።

በቤቱ ውስጥ ድንጋጤ ያመጣው ያልታሰበ ዝምታ ለጥቂት ደቂቃዎች ያህል ሠፈነ።

እናትየው የባለቤታቸው ንዴት በስሜታቸው ላይ ቢጋባም፣ በልጃቸው ላይ የደረሰው ሀዘን በእሳቸውም አድሮ አይሏል። ልጃቸው በደሙ ውስጥ ኤድስ ቫይረስ አለበት ተብሎ ሲነገራቸው አባትና እናት ያዘኑት እኩል ቢሆንም፣ የእናትየው ቀን በጨመረ ቁጥርና ልጃቸውን ባዩት ቁጥር፣ ሀዘናቸው እያደገ ከሰውነት ጎዳና አውጥቷቸዋል። ተሰማ የመጀመሪያ ልጃቸው በመሆኑና በልጅነቱ በገጠመው ህመም ባዩት መከራ እጅግ ይወዱታል። እጅግ ያፈቅሩታል። እሱ ባጠፋው ጥፋት ቤተሰቡ ሊገጥመው የሚችለውን መከራ ለመቀበል ዝግጁ ሆነዋል። በደሙ ውስጥ የሚላወሰው ጠላቱ ከሚያደርስበት የሥጋት ሥቃይ ሌላ ከአባቱ ጋር በሚፈጠረው ጭቅጭቅ የበለጠ እንዲያዝንና እንዲያስብ አልፈለጉም። አሁን ያለው

ጭቅጭቅ እንዲቀር መላ ፈጥረዋል። ርዕሱን በቀጥታ ወደ ሌላ ለማሻገርና በቤቱ ውስጥ ሰላም እንዲፈጠር ተሰማን አንድ ጥያቄ መጠየቅ ፈለጉ።

"ተሰማ፣..." ሲሉ ተጣሩ ፍጹም በሆነ የእናትነት ፍቅር።

ቀና ብሎ አያቸው።

"በምሳ ሰዓት ገደማ ያነጋገሩህ ሰዎች ምንድን ናቸው?" ሲሉ ጠየቁ።

"መርማሪዎች ናቸው።" ሲል ዋሸ፣ አባቱን በማስደንገጥ ለመበቀል ብሎ።

መርማሪዎች የሚለው ቃል ባልና ሚስቱን ክፉኛ አስደነገጠ።

"የምን መርማሪ?" ሲሉ በአንድ ጊዜ፣ ሁለቱም ሳይታወቃቸው ጠየቁ።

"የወንጀል መርማሪ።" አለ ተሰማ።

"ምን ጠየቁህ?" አሉ እናትየው።

"አፈወርቅን ማን እንደገደለው ለማወቅ ነው የመጡት።"

"አፈወርቅን ሰው እንደገደለው በምን አወቁ?" አሉ አባትየው።

"ምን አውቃለሁ?"

ባልና ሚስቱ ጭንቅላቶቻቸውን በእጆቻቸው ይዘው አቀረቀሩ።

"እና ምን መለስክ?" አሉ አባትየው ፍጹም ረጋ ብለው።

"የኤድስ ሰለባ መሆኔን ሰዎች እንደነገሯቸው ገልጸውልኝ፣ እውነት መሆኑን ከእኔ ለማረጋገጥ እንደመጡ አስረዱኝ። እውነት መሆኑን ነገርኳቸው።"

አባትየው አፍጠው አዩት።

"አፈወርቅን ሰው ነው የገደለው ይባላል። እውነት ነው ወይ ብለው ጠየቁኝ። አዎ አልኳቸው። የአንተ አባት ስም ማን ነው ሲሉ ጠየቁኝ። ገበየሁ ሁልቃ። ስል መለስኩኝ። አባትህ አፈወርቅን በመርዝ ከገደሉ በኋላ፣ ራሱን የሰቀለ አስመስለው አስከሬኑን እንጠለጠሉት ይባላል። እውነት ነው ሲሉ ጠየቁኝ። "ብሎ ዝም አለ።

"ምን መለስክ ታዲያ?" ሲሉ ባልና ሚስቱ ጠየቁ።

መልስ አልሰጠም። ዝም አለ።

ገበየሁ አንድ ነገር ብረር ብረር ብሎ ሹክ እንዳላቸው ሁሉ ፈንጠር ብለው ተነሱና ወደ መኝታ ክፍላቸው አመሩ። አልቆዩም፣

ወዲያው ተመልሰው መጡ። ሁለት እጆቻቸውን ወደኋላ ያጣመሩ መስለው ወደ ልጃቸው ቀረቡ።

"እና ምንድን ነው የመለስክላቸው?" አሉ ያልተናደዱ በሚያስመስል ድምጽ።

"እውነት ነው ብዬ ነገርኳቸው።" አለ አሁንም፣ በፍጹም ድፍረትና ትዕቢት።

"እኔና እናትህ ለአንተ ስንል፣ በሰው ዘንድ መጠቋቆሚያ እንዳትሆንና እንዳትሳቀቅ በማዘን ለፈፀምነው ውለታ ገደልከን! በቁማችን ቀበርከን! ለዚህ ውለታ ምላሹ ሞት መሆን አለበት! አንተን ገድሎ እጅን ለፖሊስ መስጠት ያፀድቃል!" አሉና ፍጹም አውሬ በሆነ ስሜት ውስጥ ሆነው፣ ከጀርባቸው በደበቁት እጃቸው ይዘውት የነበረውን ሽጉጥ፣ በተሰማ ግንባር ላይ አነጣጠሩት።

የተሰማ እናት በድንጋጤ ዘለለው የባላቸውን እጅ ጥርቅም አድርገው ለመያዝ ሞከሩ። ግን ዘግይተዋል። ገበየሁ በተሰማ ላይ የለቀቋቸው ሁለት ጥይቶች ግንባሩን የተነደለ ጣሳ አስመስሉት፣ በተሰማ አካል ላይ ተደፍተው የእናትነት ፍቅራቸውን በመሪር ለቅሶ ገለጹ።

ገበየሁ ወደ ስልኩ ሮጡ። ሁለት ጥሪዎች አደረጉ። አንዱን ለቴሌኮሙኒኬሽን መሥሪያ ቤት፣ ሁለተኛውን ቴሌ በሰጣቸው ቁጥር ለፖሊስ ጣቢያ።

ከተሰማ ግንባር የሚፈልቀው ደም የቤቱን ወለል የደም ጅረት አስመሰለው። ተሰማ ግን ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ አንቀላፍቷል።

31

ዶክተር ናትናኤል፣ በግል ክሊኒካቸው ውስጥ ሆነው፣ ከፊት ለፊታቸው ካለው የጽሕፈት ጠረጴዛ ላይ ያሉትን ወረቀቶች በድጋሚ በከፍተኛ ተመስጦ አነበቡና ቀና አሉ። የንባብ መነጽራቸውን አወለቁና የግል ክሊኒካቸው ረዳታቸው የሆነውን ካሣሁንን ተመለከቱ፣

ካሣሁን ነጭ ካፖርቱን አልቀየረም። ሥራ ስንጨርስ ላነጋግርህ እፈልጋለሁ ስላሉት ነው የዛሬውን የእሁድ ጧት ሀሙማን ከሸኙ በኋላ፣ ከጎናቸው ተቀምጦ የተፈለገበትን ጉዳይ ለመስማት በመጠባበቅ ላይ ያለው። ዶክተር ናትናኤል ሊያነጋግሩት የፈለጉበት ምክንያት ከወትሮው ለየት ያለ መሆኑን ሳይረዳው አልቀረም፣

ምክንያቱም፣ ከሚያደርጉት ምርምር ጋር የተገናኘ ቢሆን ኖሮ፣ እንደወትሮው 'ዛሬ እስኪ ስለዚህ ጉዳይ በእከሌ የተጻፈውን ይህንንና ያንን መጽሐፍ አንብበህ አንዳንድ ሀሳብ ይዘህ ና:: ዛሬ እስኪ ቤተ ሙከራ ሂድና እነዚህን ነገሮች ፈትሽና ውጤቱን ንገረኝ::' በማለት ይነግሩት ነበር::

ካሣሁን አንድ ነገር ይፈራል:: ከእንግዲህ ረዳት እንደማያስፈልጋቸው ወይም ሌላ እንደቀየሩ የሚገልጽ ቃላት ከዶክተሩ አፍ እንዲወጡ አይሻም:: በህክምና ትምህርት ያገኘውን እውቀት ከእርሳቸው ጋር አብሮ በመስራት በልምድ ማዳበር ይፈልጋል:: በምርምሩም ሆነ በህክምና ሥራ ከእርሳቸው ብዙ ተምሯል:: ወደፊትም ብዙ ለመማር ይፈልጋል:: በተለይ በምርምር ዓለም ገፍቶበት አንድ እውቅ ኢትዮጵያዊ ሳይንቲስት መሆን ይመኛል::

"ካሱ::" አሉ ጠይም ፊቱን እየተመለከቱ::

ዶክተር ናትናኤል ካሱ እያሉ በማቆላመጥ የሚጠሩት ከጥቂት ዓመታት በፊት በጥቁር አንበሳ የህክምና ኮሌጅ ተማሪያቸው ከነበረ ጊዜ አንስቶ ነው:: በችሎታውና በጥረቱ እጅግ ያደንቁት ነበር:: እስከዛሬ ካስተማሩዋቸው ተማሪዎች የእርሱን ያህል ድንቅ ጭንቅላት ያለው ተማሪ አላጋጠማቸውም:: ካሣሁን ከተመረቀ በኋላ ለጥቂት ዓመታት ክፍለ ሀገር ሰርቷል:: ወደ አዲስ አበባ ቅያሪ አግኝቶ ሲመጣ መጀመሪያ ያነጋገራቸው ዶክተር ናትናኤልን ነበር:: እሱም ለእርሳቸው በሥራቸውና በትጋታቸው የተነሳ ጥልቅ አክብሮትና ፍቅር አለው:: በትርፍ ጊዜው በሚያደርጉት ምርምር ረዳታቸው እንዲሆን ጠይቆአቸው በፈቀዱለት መሠረት ነው የእርሳቸው ተባባሪ ሊሆን የቻለው:: በምርምር ሥራቸው ብቻ ሳይሆን፣ በግል ክሊኒካቸው ውስጥ በሚያደርጉት ህክምና ላይም አልፎ አልፎ ረዳታቸው በመሆን ላለፉት ሶስት ዓመታት አብሮ ሠርቷል::

"አቤት!" አለ ካሣሁን አገጩ ላይ በስሱ የወጣ ጺሙን እያፍተለተለ::

"ያ ነገር አልሆነም እኮ::" አሉ::

"የቱ?"

"የዚያች ልጅ ህክምና:: ሽታዬ ጋሻቸው የምትባል፣ የኤድስ ቫይረስ ሰለባ ናት ብዬ የነገርኩህ::" አሉ፣ ዶክተር ናትናኤል አዝነው::

ዶክተር ናትናኤል ያዘኑት የምስጋናው መድሀኒት ሽታዬን ባለማዳኑ ብቻ አይደለም:: በተገኘው ትንሽ ተስፋ የንግሥት ዕድሜ ሳይራዘም በመቅረቱም ነው:: አንድ ሰሞን ያነጫነጫቸው፣

ያበሳጫቸው፣ ከእራሳቸውና ከልጃቸው ጋር ያጋጫቸው የነበረው አባዜ የባህል ሀኪሙ በግሩም ላይ ባገኙት ድል ተሰውሮ ነበር:: አሁን ግን እንደገና ብቅ ብሎ ዶክተርን መበጥበጥ ጀምሯል::

"እ የባህል ሀኪሙ የረዷት?"

"አዎ::"

"ታዲያ እንዴት አልሆነም? ወንዱን ልጅ ማነው ስሙ?..."

"ግሩም::"

"አዎ ግሩምን ካዳነ፣ ይቺ ለምን አልዳነችም?"

"በጣም ገርሞኛል::" አሉ ዶክተር::

ለጥቂት ሴኮንዶች በሀሳብ ውስጥ ሆነው ቆዩ::

"ዶክተር፣ ይቅርታ አድርጉልኝና የግሩምን ከዚህ በፊት የኤድስ ቫይረስ ሰለባ መሆን እጠራጠራለሁ::" አለ ካሣሁን::

"በእሱ እንኳ አትጠራጠር:: በጥቁር አንበሳ ሆስፒታል ውስጥ ተመርምሮ በትክክል የቫይረሱ ሰለባ መሆኑ በሶስት ዶክተሮች ተረጋግጧል:: ዶክተሮቹን አነጋግሬ የቃል ምስክርነታቸውንም ሰጥተውኛል::" ብለው ዝም አሉ:: "ግን አንድ የተረዳሁት ነገር አለ:: ግሩም ቫይረሱ የተላለፈበት ከሽታዬ ሳይሆን፣ ከእሷ በፊት ካያቸው ሴቶች ከአንዷ ነው:: እሱ ነው እሷ ላይ ያስተላለፈው :: ምክንያቱም፣ ከሽታዬ ጋር ከተገናኙ ሁለት ዓመታት ብቻ ነው የተቆጠሩት:: በሁለት ዓመታት ውስጥ ግሩምን በሽተኛ ሊያደርገው የሚችል አይመስለኝም::"

"እህ፣ እንደዚያ ነው:: ታዲያ እርሷ እንዴት ሳትድን ቀረች? ምን አልባት የባህል ሀኪሙ የሰጡት መድሀኒት ለግሩም ከሰጡት የተለየ ይሆናል::"

"አይመስለኝም:: ምክንያቱም፣ ሽታዬ በቀጥታ የበሽታዋን ዓይነት ነግራቸዋለች::"

"ህክምና ከወሰደች በኋላ፣ ምርመራ አድርገውላት ነበር:: አይደል?"

"አዎ:: ህክምና ከወሰደች በኋላ ወዲያው፣ እንዲሁም ህክምናውን ከወሰደች ከአሥራ ሁለት ቀናት በኋላ ማለትም ከትናንት ወዲያ ደሟን ወስጄው ነበር::"

"የእሱ ውጤት እንዴት ነው?"

"የአሁኑ ምርመራ በደሟ ውስጥ ህዋሱ እንዳለ ይናገራል፣ አለመዳኗን እንረዳለን:: ግን ህክምና ከወሰደች በኋላ ባደረኩት ምርመራ እቶ ምስጋናው የሰጧት መድሀኒት ፀረ ቫይረስ ባህሪ ያለው

ይመስላል። እንደ ኤች አይ ቪ ያሉትን የሪእ ቫይረስ ዘሮችን የሚያጠቃ ግን አልመሰለኝም። ምንአልባት ከሌሎች ሰባት የቫይረስ ዓይነቶች ለአንዱ ውጤታማ ሊሆን ይችላል።" አሉ ዶክተር።

"ግሩም ታዲያ እንዴት ሊድን ቻለ?"

"በጣም የገረመኝ እሱ አይደል!"

"ዶክተር፣ የግሩምን በበሽታው መለከፍ እጠራጠራለሁ።"

"አትጠራጠር። ምክንያቱም፣ አንደኛ ሽታዬ ጥሩ ምስክር ናት። እሷ የበሽታው ተጠቂ ናት። ከእርሱ ጋር ወሲባዊ ግንኙነቶችን ማድረጋን ነግራኛለች። ሁለተኛ ራሱ ግሩም የቃል ምስክሩን ሰጥቶኛል። ሶስተኛ በሆስፒታል የተደረገለት ምርመራ ውጤት። እነዚህ ሁሉ አረጋግጠውልኛል።"

"አሁን በትክክል ጤነኛ መሆኑስ ተረጋግጧል?"

"ቫይረሱ በደሙ ውስጥ እንዳለና እንደሌለ የተረጋገጠ አይመስለኝም። እንዳየሁትና ግሩም እንደነገረኝ የኤድስ በሽተኛ የሚያሰኙት ምልክቶች ጠፍተዋል። ለምሳሌ ክብደቱ ጨምሯል። አካሉ የዳበረ ነው።" ብለው ዝም አሉ። ወዲያው በመቀጠል፣ "ይሁንና፣ እንደገና ምርመራ ማድረግ ይኖርብናል።" አሉ።

ትንሽ ዝምታ ነገሠ።

"በትክክል እነዚህ ውጤቶች ታይተው ከሆነ ቀላል ግኝት አይደለም። መድሀኒቱ በስፋት መጠናት አለበት። ግን፣ የባህል ሀኪሙ የተጠቀሙበትን መድሀኒት ምንነት አውቀዋል?"

"በትክክል እንዲህ ነው ብዬ አላየሁም። ግን ሶስት ዕፅዋትን በመላምት ወስጄ ሙከራ ለማድረግ አስቤያለሁ።"

"የዕፅዋቱ ዓይነት ምን ምን ናቸው?" ሲል ጠየቀ፣ ካሣሁን።

ዶክተር ናትናኤል ለተነሳላቸው ጥያቄ መልስ ከመስጠታቸው በፊት፣ የክሊኒኳ በር ተከፈተና ሸዋዬ በትሪ የቡና ስኒዎችና የቡና ማቅረቢያ ጀበና ይዛ ገባች።

"ቡና አድርሻለሁ።" አለች እያቀራረበችላቸው። ቡናውን ቀድታ ከመውጣቷ በፊት፣ "ዶክተር፣ ሽታዬ የምትባል ልጅ ቀጠሮ አለኝ ትላለች። ትግባ?"

"መጣች?" አሉ፣ ዶክተር።

"አዎ። ኸረ ብዙ ቆየች። እስከትጨርሱ ድረስ ጠብቂ ብያት ነው።" አለች ሸዋዬ።

"እስገቢያት።" አሉና ሸዋዬ መውጣቷን ካዩ በኋላ፣ "ካሱ በኋላ እንቀጥላለን። እስከዚያው ወደ ሌላ ክፍል ሄደህ ብትቆይ።"

ካሣሁን በስኒ የተቀዳለትን ቡና ከነማስቀመጫው ይዞ ወደ ቤተ ሙከራው ሄደ።

ሽታዬ ገባች። ዛሬም እንደወትሮው ሱሪ ለብሳለች። ረጅም ፀጉሯን በሻሽ አፍና አስራዋለች። ቀይ ፊቷ ጉስቁል ያለች አስመስሏታል። የእቶ ምስጋናውን ህክምና ከወሰደች በኋላ፣ እንደገና በዚህች ዓለም ለመኖር በጣም ጓጉታለች። ስለዚህም፣ ዶክተር ናትናኤል የህክምናውን ውጤት እንዲነግሯት በየጊዜው እየደወለች ጨቅጭቃቸዋለች። በህይወት መኖር አለመኖሯን ቶሎ ማወቅ ፈልጋለች።

"እንደምን አደሩ፣ ዶክተር?" አለች።

"ደህና እግዚአብሄር ይመስገን። አንቺ ደህና ነሽ?" አሉ ለስለስ ባለ አነጋገር።

"ደህና ነኝ።"

"ተቀመጪያ።" አሉ።

ሽታዬ ተቀመጠች።

ዶክተሩ ከአጠገባቸው ያለውን ደውል ተጫኑት።

ሸዋዬ ገባች። "አቤት!"

"ለሽታዬ ስኒ አምጪላትና ቡና ትጠጣ። ወይስ ሻይ ይፈላልሽ?" አሉና ሸዋዬንም ሽታዬንም ተራ በተራ አዩ።

"ግዴለም፣ ቡናውን እጠጣለሁ።" አለች ሽታዬ።

ሸዋዬ ስኒ ይዛ መጣችና ቡናውን ቀድታ ለሽታዬ አቀረበችላት።

ሁለቱም ሰዎች ለጥቂት ሴኮንዶች ያህል በየግል የሀሳብ ጎዳና በዝምታ ተጓዙ። ሽታዬ የዶክተርን የምርመራ ውጤት ምን እንደሚሆን ከሁኔታቸው ለማወቅ በመሞከር ፊታቸውን አተኩራ አየች። ዶክተር ናትናኤል ደግሞ እንዲህ ዓይነቱን አሰቃቂና ተስፋ የሚያስቆርጥ ዜና ላለመንገር እንዴት እንደሚያመልጡ እያሰላሰሉ ነው። ወደ ህክምና ሙያ ሲገቡ ከፈፀሟቸው ቃለ መሀላዎች አንዱ ትዝ አላቸው።

ቡናቸውን ጠጥተው ከጨረሱ በኋላ ፣ በመፋጠጥ ጥቂት ሴኮንዶች አለፉ።

"ሽታዬ፣ ዛሬ ጠዋት አንድ ወዳጄ አሜሪካ ውስጥ ከሚገኝ አንድ የኤድስ በሽታ ምርምር ማዕከል ስልክ ደወለልኝ። አሜሪካዊ ፕሮፌሰር ነው። እስከዛሬ ድረስ የዓለምን ህዝብ ሲያሰቃይ ለነበረው

በሽታ አዲስና አስተማማኝ የሆነ መድሀኒት ማግኘታቸውን ነገረኝ። በዚህ አጋጣሚ እንኳን ደስ ያለሽ! መድሀኒቱ በቅርቡ በገበያ ላይ እንደሚውል ነግሮኛል። ይህ ጉዳይ ማለት፣ መድሀኒቱ ተሠርቶ ለገበያ ሲቀርብ፣ በዜና ማሠራጪያዎች ይነገራል። ርግጠኛ ነኝ፣ በዓመት ውስጥ፣ እጅግ ቢዘገይ ፣ በሁለት ዓመታት ውስጥ የመድሀኒቱ ተጠቃሚ ሆነሽ እንደምትፈወሺ ። የዚህ በሽታ ጥሩ ባህሪ ጊዜ መስጠቱ ነው። እና ጥሩ ዜና ያሰማሁሽ መሰለኝ።" አሉ ዶክተር።

"የወሰድኩት መድሀኒት አላዳነኝም ማለት ነው?"

ዶክተር የጠበቁት ጥያቄ ቢሆንም፣ ምን እንደሚመልሱ ጨነቃቸው። "አዎ፣ የእቶ ምስጋናው መድሀኒት ውጤት አሳይቷል። ሙሉ ለሙሉ ባያድንሽም፣ የህዋሱን ዕድገት ፍጥነት ሀምሳ በመቶ ቀንሶታል። ይህ ማለት እንግዲህ በአራት በዓምስት ዓመታት ጊዜ ውስጥ ሰውን ያጠፋ የነበረው ሀይሉ ተዳክሟል። ሊገድል የሚችለው ከዛሬ አሥር ዓመታት በኋላ ነው። ይህ ጥሩ ዜና መሆን አለበት።"

ሽታዬ ዶክተር ናትናኤል በመጀመሪያ የነገሯት ዜና ጥርጣሬ ውስጥ ቢከታትም፣ የአሁኑ ግን ትንሽ ተስፋ ሰጣት። 'ከእንግዲህ ወዲያ አሥር ዓመታት መኖር መቻሉ ራሱ ትልቅ ነገር ነው። ከዚያ በኋላ የሚመጣውን እግዜር ያውቃል!' አለች ለራሷ። "በጣም አመሰግናለሁ ዶክተር። በጣም ነው የማመሰግንዎ አለች" ሽታዬ ፣ ከወንበሯ ተነሰታ።

"ምንም አይደለም። አይዞሽ! ራስሽን አበርቺ! እንዳልኩሽ አንድ ቀን ትድኚያለሽ። እስከዚያ በትዕግስት መኖር ነው። ደግሞ ስትተኚም ሆነ ስትነሽ ፀልይ። እግዜር ይረዳሻል። ሁልጊዜ ለሰው አስቢ፣ እዘኚ። ሰዎች መከራ ውስጥ እንዳይገቡ የተቻለሽን አድርጊ። እግዜር የልብሽን አይቶ ይረዳሻል። ጥሩ አሳቢ ሁኚ። የደረሰብንን መቀበል እውነቴን ነው ጥሩ ነው። እግዜር ሊክሰን ሲፈልግ ነው የሚጣላን። ፊትሽን ከጥሩ ልቦና ጋር ወደ እግዚአብሄር አድርጊ።" አሉ ዶክተር፣ እምነት የሚሰጠውን የሥነ-ልቦና ጥቅም በማስታወስ።

"እሺ ።" አለች፣ ለመውጣት በመዘጋጀት።

"አትጥፊ። ጠይቂኝ። ደውይልኝ። ሲመችሽም ብቅ በይ።"

ሽታዬ ተሰናብታ ወጣች። በአንድ ጊዜ የተለያዩ ስሜቶች በውስጧ ተፈራረቁ። የመኖር ጉጉት፣ ተስፋ የመቁረጥ፣ የመቆጣት፣ የመናደድ። ዶክተር የነገሯት ሁሉ እርሷን ለማጽናናት እንጂ እውነት አለመሆኑን አመነች። ተስፋ እንዳትቆርጥ ብለው የዋሿት መሆኑን ገና ከግቢያቸው ስትወጣ ነው የገባት። ዕንባ አነቃት። አፍ አውጥታ 'ኡ! ... ኡ!...' ብትል ደስታውን አትችለውም ነበር። ፀጉሯን እንጨብራ ፣ ጨርቋን ጥላ ፣ ጫማዎቿን ወርውራ እግሮቿ ያደረሷት ቦታ ድረስ 'ኡ!.... ኡ!.... ኡ!....' እያለች ለመጮህ አሰበች። ግን አልደፈረችም። ዕንባዋ እንደ እሳተ ገሞራ ፈንድቶ ከዓይኖቿ ወጣ። መግታት አልቻለችም። አለቀሰች። አነባች–እርር ብላ።

32

ሰፈሯ እንደደረሰች በቀጥታ ወደ ቤቷ ገብታ መተኛት ብትፈልግም፣ በህይወት ለመኖር ያላትን የመጨረሻ ተስፋ ለማወቅ ወሰነች። የግሩምን መፈወስና እርሷም ልትድንበት የምትችልበት የባህል ህክምና እንዳለ ዶክተር ናትናኤል ከነገሯት ወዲህ ገብሩ የሰጣትን የተስፋ ጭላንጭል ወደ ኋላ ብላ ነበር። ዶክተር ናትናኤል የግሩምን መፈወስ ማስረጃ አድርገው የነገሯት ዜና ገብሩን እንድትረሳው አድርጓት ነበር። ዛሬ ግን አስታወሰችው። መዳን እንደምትችል ከዚህ በፊት የነገራትን ማረጋገጥ ትፈልጋለች።

ግቢውን አለፈችና የዋናውን ቤት በር ማንኳኳት ጀመረች።

በሩ ተከፈተ። አጠር ብሎ ወፈር ያለ፣ የቀይ ዳማ ፊትና ጎፈር ያለ ፀጉር ያለው ሰው ብቅ አለ። "እንደምን አረፈድሽ ሽታዬ?" አለ።

ሽታዬ ሰላምታ መስጠቷን ዘንግታና ደምመላሽን እንደ መገፍተር ብላ ልትገባ ስትል ነው፣ ሰላምታ ማቅረብ እንደ ነበረባት ያስታወሰችው። ከነበረችበት የሀሳብ ባህር ውስጥ ወጣችና፣ "እንደምን አረፈድክ? ገብሩ የለም?" አለች፣ ቤቱን በዓይኖቿ እየበረበረች።

"ገብሩ መጣ አለ።"

"ወዴት ሄደ?"

"እዚህ አካባቢ ነው። ቶሎ ይመለሳል። አረፍ በይ እስከዚያ። " አለ፣ በክፍሉ ውስጥ የሚገኘውን ወንበር እያሳያት።

ተቀመጠች። ደምመላሽም በክፍሉ ውስጥ ወደሚገኘው አልጋ እያነከሰ ጠጋ ብሉ ጋደም አለ።

"እንዴት ነው ተሻለህ?"

"ምን ይሻለኛል? የእግሬ ቁስል አልድን አለ። እያመረቀዘና እየደማ አስቸገረኝ። "የሌሊት ሱሬውን ከፍ አደረገና ደም በጠገበ ፋሻ የተጠቀለለውን ቅልጥሙን አሳያት።" ይኸውልሽ፣ በደም ርሷል። ዛሬ

ጠዋት ነበር ፋሻው የተቀየረልኝ። አየሽው እንዴት እንደራሰ?" ብሎ ቁስሉን እያየ ጠየቃት። ግን መልስ ሳትሰጠው በመቅረቷ ቀና ብሎ አያት።

ሽታዬ ዓይኖቿን በደምመላሽ እግር ላይ አነጣጥራ አንድ ትልቅ ተአምር የተገለፀላት ይመስል አፈጠጠች። ለጥቂት ሴኮንዶች ያህል እሷነቷን ከአለችበት ጊዜ ወደኋላ መልሳ፣ የተገለፀላትን አሳዛኝ ትርኢት በድጋሚ ማየት ጀመረች። ዓይኖቿን በማስታወስ ዓይነት አጠበበችና ሩቅ የምትመለከት መሰለች። ገብሩ ግንባር ላይ ኩሬ ሰርቶ አንድ ቀን የታያት ላብና ድንጋጤ አዘል ንግግሩ ከፊቷ ድቅን አለ። ዶክተር ናትናኤል አንድ ቀን ደሟን ሲወስዱ የነገሯት ነገርም በጆሮዋ አቃጨለ። ገብሩ መድሀኒት የሚሰጣት ሀኪም እንዳለ ነግሯት ደሟን የወሰደው ለምን ተግባር እንደሆነ ገባት። የዚያን ቀን ተከትላ ቤቱ ስትገባ፣ ያየችው ትርኢት ምንም ትርጉም አልሰጣትም ነበር። ጭራሽም ልብ አላለችውም ነበር። አሁን ደግሞ ሌላ ነገር ትዝ አላት። አሁን ከተከሰተላት ነገር ጋር ተያይዞ ታያት። ቤተዘመድ፣ የአቶ ይልማን ሀብት እንዲያስተዳድር ደምመላሽን ስለመረጠ ገብሩ አኩርፏል። ከደምመላሽ ጋር ይጨቃጨቃል። 'ማስታመም ሲገባው፣ እየሰከረ እየመጣ ካልገደልኩህ' ይለዋል። እያሉ ሰዎች የሚያወሩት ነገር ትክክል መሆን እንዳለበት ተረዳች። ገብሩ ደሟን ቀድቶ የወሰደው ደምመላሽን ሊገድል መሆኑ ተገለፀላት።

ሁኔታዋ ግራ አጋብቶት እንደጉድ የሚመለከታትን ደምመላሽን አየችው። እርሷን ሲያኝካት የከረመው ሥቃይ በርሱ ላይ በመጋባቱ ከፉኛ አዘነች። የእርሷ ሥቃይ አንሶ የእርሱ መጨመር ልቧን አደማው። በርሱ ላይ ለደረሰው መከራ ምክንያት የሆነችው ርሷ በመሆኗ ራሷን ከመቼውም በላይ ጠላች። እሷነቷን እንዴት አድርጋ እንደምትቀጣው ሊገባት አልቻለም። አሁንም እንደቅድሙ ጩኺ የሚል ስሜት ተሜናት። 'ኡ...! ኡ...!' በይ የሚል ነገር ሹክ አላት። ጩርቅሽን ጥለሽ ብረሪ ብረሪ አሰኛት። ይሁንና ይህን ሁሉ ማድረግ አልቻለችም። ወተት እንደ ቋጠሩ የአራስ ላም ጡቶች ያበጡት ዓይኖቿ ዕንባዋን ዘረገፉት። ግንባሯን ጉልበቷ ላይ ደፍታ ስቅስቅ ብላ አለቀሰች።

ደምመላሽ ሁኔታው አስደንግጦት ተጨንቆ ተመለከታት። ወዲያው በር ተከፈተና ገብሩ ገባ።

ገብሩ ሽታዬን ሲያያት በድንጋጤ ልቡ ቡጭቅ ብሎ ሆዱ ውስጥ የወደቀ ያህል ተሰማው። "ምን ሆነች?" ሲል በመጨነቅ፣ ደምመላሽን ጠየቀው።

ሽታዬ ድምጹን ስትሰማ ቀና አለች። ዓይኖቿ ቀልተው ደም የምታነባ አስመስለዋታል። ገብሩን ስታየው አፈጠጠች። የግንባሯ ሥሮች ተግተረተሩ፣ ከንፈሮቿ ተንቀጠቀጡ፣ ጥርሶቿ ተፋጩ፣ የእጆቿን ጥፍሮች እሹላ ዘላ አንገቱን አነቀችው። "አንተ አረመኔ! አንተ ጨካኝ! አንተ ሰይጣን! አንተ ነፍስ ገዳይ!"

ገብሩ ለማስለቀቅ ሞከረ። ታገላት። ግን የተናደደች የሴት አንበሳ ሆናለች። በጥፍሮቿ ፊቱን ነዳደለችው። ቿርት የበላው ዱባ አስመሰለችው። ይሁንና፣ በመከላከል ብቻ ሊታገሳት አልቻለም። አሱንም ንዴት አመሰው። ከክንዷ ላይ ወልቆ እስኪበር ድረስ አንድ እጇን ጠመዘዘና በሌላ እጁ በጥፊ እያገላበጠ ደጋግሞ መታት። አፏና አፍንጫዋ በደም ተለውሰው ወደቀች።

ደምመላሽ እያነከሰ በመሀከላቸው ገብቶ መገላገል አልቻለም። "ምን ነካህ? ሴት ልጅ እንዴት እንዲህ ትመታለህ?" ሲል ሳይታወቀው ጮኸ።

"አንተ ደግሞ ምንድን ነህ? ምን አገባህ?" ሲል በንዴት ጮኸ፣ ገብሩ በተራው።

"ለምን አያገባኝም? ሴት ልጅ እንዲህ ትመታለህ?"

"ታዲያ በጥፋሯ ዘንጥላ እስክትጥለኝ ድረስ ልጠብቃ?"

"መከላከል ስትችል መማታቱን ምን አመጣው? የተበሳጨችበትን ነገር ጠይቆ ማጽናናት ሲገባህ ትመታታለህ? ጥሩ ሥራ አይደለም የሠራኸው። እሷ ጥፋተኛ ልትሆን ትችላለች። እልህዋ እስኪበርድ መታገስና ችግሩን በውይይት መፍታት ሲገባህ እንዲህ እስከትሆን ድረስ መማታትህ ጥሩ አይደለም።" አለ ደምመላሽ ፣ እንደመገሰጽ ብሎ።

ሽታዬ ከወደቀችበት ወለል ላይ ተነሳችና እየተንገዳገደች ከክፍሉ ወጣች።

"ሽታዬ! ቆይ እንጂ! አንቺ?" አለ ደምመላሽ። እያነከሰ ሊደርስባት አልቻለም። ርቃለች። "ለመሆኑ ምን አገናኛችሁ?" ሲል ገብሩን ጠየቀው።

"አንተ ምንም የሚያገባህ ነገር የለም! እርፈህ ተጋደም። ከአንተ ጋር ንግግር ካቆምኩ ቆይቻለሁ! እርፈህ ተጋደምና ብላ!"

ደምመላሽ ምንም አልተናገረም። ገብሩ የተናገረው ነገር የጋለ ብረት ምጣድ ላይ እንደተቀመጠ የሥጋ ቁራጭ አንጀቱን አኮማተረው።

"አባቴን የገደልከው ለዚሁ አይደል!" ሲል ጩምሮ ተናገረ ገብሩ።

"እንደዚያ አሰብክ? እንደዚያ አሰብክ ገብሩ? እንደዚያ አሰብክ?" አለ ደምመላሽ እንባ እየተናነቀው። ጥሩ ነው። ባይወልደኝም፣ አባቴ ነው። አባትህን አውቀህ ገደልክ ነው የምትለኝ? ገብሩ ከልጅነት ጀምሮ እንደወላጅ አባት፣ ከማንኛችሁም አስበልጠ ያሳደገኝን አባቴን ገደልከው አልከኝ?" አለ፣ ብሶት ባንኮታኮተው ድምጽ።

"አዎ አውቀህ ነው የገደልከው! ተሳካልህ! ቢተዘመድ በሙሉ ንብረቱን እንድታስተዳድርና እንድትበላ ስልጣን ሰጠህ! ያሰብከው ይሄ ነበር ተሳካልህ!" ሲል ጮኸ ገብሩ።

ደምመላሽ ምንም ሳይናገር አልጋው ላይ ተቀመጠና እንገቱን አቀረቀረ። "እሺ ጥሩ። ገብሩ እኔን ባታውቀኝ ነው። እኔ በላቤ፣ በጉልበቴ ደክሜ መኖር የምፈልግ ሰው ነኝ። በሰው ላብ፣ ሰው በላቤ፣ በጉልበቴ ደክሞ ባፈራው ሀብት ውርስ መኖር እንደማልፈልግ፣ ባለማወቅህ ነው፣ የልቤን ባለመረዳትህ ነው። ከቀናት በኋላ ታየኛለህ። ትንሽ ታገስ። ይህ ቁስል እስኪድንልኝ ድረስ ታገሰኝ። እኔ ከዚች ቤት ሰባራ ሣንቲም አልፈልግም። ሁሉም ለአንተ ይሆናል። እስከዚያ፣ በፈጠረህ አምላክ አባቴን ገደልክ አትበለኝ። ከምንም አብልጬ የምወደውን አባቴን ገደልከው አትበለኝ።"

ድንገት በሩ ተከፈተ። ሽታዬ ተንደርድራ ገባች። ከኋላዋ ዩኒፎርም የለበሱ ሁለት ፖሊሶች ተከትለዋት ገቡ። "ይኸው። እኔን በመደብደቡ ብቻ ሳይሆን፣ በነፍስ ገዳይነትም የሚጠየቅ ሰው ነው።"

ፖሊሶቹ ገብሩን ይዘውት ወጡ።

33

ከቀኑ አሥር ተኩል ሲል የእጅ ሰዓቱ ነገረው። የሲሳይ መምጫ ጊዜ ደርሷል። እስካሁን ግን ብቅ አላለችም። ግርማ በቀጠሮው ቦታ ቀደም ብሎ በመገኘት ሲጠብቅ አሥራ አምስት ደቂቃዎች አልፈዋል።

ከንግሥት ጋር የነበረውን የፍቅር ግንኙነት ካቋረጠ በኋላ፣ ሲሳይን በግንባር አግኝቶ የተነጋገሩበት ጊዜ አልነበረም። ዛሬ ጠዋት ቢሮዋ ደውሎላት ሊያገኛት መፈለጉን በገለፀላት መሠረት ነው በዚህ ካፌቴሪያ ውስጥ በአሁኗ ሰዓት ለመገናኘት የተቀጣጠሩት።

ግርማ፣ ዶክተር ናትናኤል በአንድ ምሽት ከንግሥት ጋር አብረው ሳሉ መጥተው የነገሩት ነገር በጊዜው ቢያስደነግጠውም፣ ከቀናት በኋላ ችላ ብሎት ነበር። ከልጃቸው ጋር የጀመረውን ፍቅር በመጥላት፣ ዶክተር ሆን ብለው ያቀረቡት ምክንያት መስሎ ነበር የታየው። ይሁንና፣ ከንግሥት ጋር የነበረውን ግንኙነት ቆርጧል። ዶክተሩ የነገሩትን ወደ ኋላ ብሎ የንግሥትን ፍቅር መቀጠልም አልደፈረም፣ ሀኪሙ ያሉት እውነት ሊሆን ይችላል በማለት።

ሲሳይ ካፌቴሪያው ውስጥ ገባችና ግርማ ወደ ተቀመጠበት ቦታ ተጠጋች። ጠቆር ያለ ሱሪና ቀይ ሹራብ ለብሳለች። አጭር ከርዳዳ ፀጉሯ የጥድ ክርክም መስሏል። ከግርማ ጋር ጉንጭ ለጉንጭ ተሳሳሙና ተቀመጠች።

"እንደምን ነህ ግርማ?"

"ደህና። አንቺ ደህና ነሽ ?"

"ደህና ነኝ። አንተስ?"

"ደህና ነኝ።"

"ጠፋህ። "

"አዎ። ምን ጊዜ አለኝ ብለሽ ነው። ብዙ ጊዜ አዲስ አበባ አልቀመጥም።" አለና አሳላፊውን ጠራው።

"ምን ልታዘዝ?" አለ አሳላፊው።

"ለስላሳ።" አለች ሲሳይ። አሳላፊው ከሄደ በኋላ፣ "ቢሆንም፣ ስትመጣ እንኳ አላስታወስከንም።" ስትል ተናገረች።

"አዎ ፣ እዚህ ስመጣም ጊዜ የለኝም። ከፍለሀገር ቆይቼ ስመጣ ብዙ ጉዳዮች ተፈጥረው ይጠብቁኛል። እነሱን ለመፈጸም ስል ዘመድ፣ ጓደኛ እረሳለሁ።"

አሳላፊው ለስላሳውን ይዞ መጣና ከፍቶ ሄደ።

"በተረፈ ግን ደህና ነህ ?"

"ደህና ነኝ።"

ዝምታ ተፈጠረ። ሁለቱም የግል ሀሳባቸውን ማስተናገድ ጀመሩ። ሲሳይ ግርማ ስልክ ደውሎ እንዲገናኙ ቀጠሮ ካስያዛት ጊዜ ጀምሮ፣ ለምን ጉዳይ እንደተፈለገች ራሷን ስትጠይቅ ነው የዋለችው። ስለንግሥት ይሆናል ብላ ግን ገምታለች። 'ስለ ንግሥት ምን? አስታርቂኝ ብሎ ሊጠይቅ ወይስ ምን?' የሚሉት ጥያቄዎች በአእምሮዋ ውስጥ ሲመላለሱ ነው የዋሉት። ግርማም በበኩሉ 'በንግሥት ላይ ተከስተ ስለተባለው ነገር ፣ በፊቱኑ ታውቅ ይሆን? ካላወቀችስ እንዴት

"አባቴን የገደልከው ለዚሁ አይደል!" ሲል ጨምሮ ተናገረ ገብሩ።

"እንደዚያ አሰብክ? እንደዚያ አሰብክ ገብሩ? እንደዚያ አሰብክ?" አለ ደምመላሽ እንባ እየተናነቀው። ጥሩ ነው። ባይወልደኝም፣ አባቴ ነው። አባትህን አውቀህ ገደልክ ነው የምትለኝ? ገብሩ ከልጅነት ጀምሮ እንደወላጅ አባት፣ ከማንኛችሁም አስበልጦ ያሳደገኝን አባቴን ገደልከው አልከኝ?" አለ፣ ብሶት ባንኮታኮተው ድምጽ።

"አዎ አውቀህ ነው የገደልከው! ተሳካልህ! ቤተዘመድ በሙሉ ንብረቱን እንድታስተዳድርና እንድትበላ ስልጣን ሰጠህ! ያሰብከው ይሄ ነበር ተሳካልህ!" ሲል ጮኸ ገብሩ።

ደምመላሽ ምንም ሳይናገር አልጋው ላይ ተቀመጠና አንገቱን አቀረቀረ። "እሺ ጥሩ። ገብሩ እኔን ባታውቀኝ ነው። እኔ በላቤ፣ በጉልበቴ ደክሜ መኖር የምፈልግ ሰው ነኝ። በሰው ላብ፣ ሰው ደክሞ ባፈራው ሀብት ውርስ መኖር እንደማልፈልግ፣ ባለማወቅህ ነው፣ የልቤን ባለመረዳትህ ነው። ከቀናት በኋላ ታየኛለህ። ትንሽ ታገስ። ይህ ቁስል እስኪድንልኝ ድረስ ታገሰኝ። እኔ ከዚች ቤት ሰባራ ሣንቲም አልፈልግም። ሁሉም ለአንተ ይሆናል። እስከዚያ፣ በፈጠረህ አምላክ አባቴን ገደልክ አትበለኝ። ከምንም አብልጬ የምወደውን አባቴን ገደልከው አትበለኝ።"

ድንገት በሩ ተከፈተ። ሽታዬ ተንደርድራ ገባች። ከኋላዋ ዩኒፎርም የለበሱ ሁለት ፖሊሶች ተከትለዋት ገቡ። "ይኸው። እኔን በመደብደቡ ብቻ ሳይሆን፣ በነፍስ ገዳይነትም የሚጠየቅ ሰው ነው።"

ፖሊሶቹ ገብሩን ይዘውት ወጡ።

33

ከቀኑ አሥር ተኩል ሲል የእጅ ሰዓቱ ነገረው። የሲሳይ መምጫ ጊዜ ደርሷል። እስካሁን ግን ብቅ አላለችም። ግርማ በቀጠሮው ቦታ ቀደም ብሎ በመገኘት ሲጠብቅ አሥራ አምስት ደቂቃዎች አልፈዋል።

ከንግሥት ጋር የነበረውን የፍቅር ግንኙነት ካቋረጠ በኋላ፣ ሲሳይን በግንባር አግኝቶ የተነጋገሩበት ጊዜ አልነበረም። ዛሬ ጠዋት ቢሮዋ ደውሎላት ሊያገኛት መፈለጉን በገለፀላት መሠረት ነው በዚህ ካፌቴሪያ ውስጥ በአሁኗ ሰዓት ለመገናኘት የተቀጣጠሩት።

ግርማ፣ ዶክተር ናትናኤል በአንድ ምሽት ከንግሥት ጋር አብረው ሳሉ መጥተው የነገሩት ነገር በጊዜው ቢያስደነግጠውም፣ ከቀናት በኋላ ችላ ብሎት ነበር። ከልጃቸው ጋር የጀመረውን ፍቅር በመጥላት፣ ዶክተር ሆን ብለው ያቀረቡት ምክንያት መስሎ ነበር የታየው። ይሁንና፣ ከንግሥት ጋር የነበረውን ግንኙነት ቆርጧል። ዶክተሩ የነገሩትን ወደ ኋላ ብሎ የንግሥትን ፍቅር መቀጠልም አልደፈረም፣ ሀኪሙ ያሉት እውነት ሊሆን ይችላል በማለት።

ሲሳይ ካፌቴሪያው ውስጥ ገባችና ግርማ ወደ ተቀመጠበት ቦታ ተጠጋች። ጠቆር ያለ ሱሪና ቀይ ሹራብ ለብሳለች። አጭር ከርዳዳ ፀጉሯ የጥይ ክርክም መስሏል። ከግርማ ጋር ጉንጭ ለጉንጭ ተሳሳሙና ተቀመጠች።

"እንደምን ነህ ግርማ?"

"ደህና። አንቺ ደህና ነሽ ?"

"ደህና ነኝ። አንተስ?"

"ደህና ነኝ።"

"ጠፋህ። "

"አዎ። ምን ጊዜ አለኝ ብለሽ ነው። ብዙ ጊዜ አዲስ አበባ አልቀመጥም።" አለና አሳላፊውን ጠራው።

"ምን ልታዘዝ?" አለ አሳላፊው።

"ለስላሳ።" አለች ሲሳይ። አሳላፊው ከሄደ በኋላ፣ "ቢሆንም፣ ስትመጣ እንኳ አላስታወስከንም።" ስትል ተናገረች።

"አዎ ፣ እዚህ ስመጣም ጊዜ የለኝም። ከፍለሀገር ቆይቼ ስመጣ ብዙ ጉዳዮች ተፈጥረው ይጠብቁኛል። እነሱን ለመፈጸም ስል ዘመድ፣ ጓደኛ እረሳለሁ።"

አሳላፊው ለስላሳውን ይዞ መጣና ከፍቶ ሄደ።

"በተረፈ ግን ደህና ነህ ?"

"ደህና ነኝ።"

ዝምታ ተፈጠረ። ሁለቱም የየግል ሀሳባቸውን ማስተናገድ ጀመሩ። ሲሳይ ግርማ ስልክ ደውሎ እንዲገናኙ ቀጠሮ ካስያዛት ጊዜ ጀምሮ፣ ለምን ጉዳይ እንደተፈለገች ራሷን ስትጠይቅ ነው የዋለችው። ስለንግሥት ይሆናል ብላ ግን ገምታለች። 'ስለ ንግሥት ምን? አስታርቂኝ ብሎ ሊጠይቅ ወይስ ምን?' የሚሉት ጥያቄዎች በአእምሮዋ ውስጥ ሲመላለሱ ነው የዋሉት። ግርማም በበኩሉ 'በንግሥት ላይ ተከሰተ ስለተባለው ነገር ፣ በፊቱኑ ታውቅ ይሆን? ካላወቀችስ እንዴት

ብዬ ነው የምነግራት? ከነገርኳት በኋላስ ምን ማድረግ እንዳለባት ምንድን ነው የምመክራት? ግን ዶክተሩ የነገሩኝ ነገር ሁሉ ውሸት ቢሆንስ? ከእርሷ ጋር ያለኝን ግንኙነት እንድተው የፈጠሩት መላ ቢሆንስ? ግን እንዲህ ብለው ይዋሻሉ? ለምን አይዋሹም? ከዚህ ቀደምስ ንግሥት ፀንሳለች ብለው አልዋሹኝም?' እያለ ራሱን ሲጠይቅ ነው የዋለው።

የሲሳይ የራስ ለራስ ጥያቄዎች የተነሱት ዛሬ ቢሆኑም፣ የግርማ ግን ሰንበትበት ብለዋል። አልፎ አልፎ ቢዘነጋቸውም፣ ስለንግሥት ባስታወሰ ወይም ስለበሽታው ሲነሳ በሰማ ቁጥር ጥያቄዎቹ እንደገና ነፍስ ይዘራሉ።

"አንተ ምንም አትጠጣም እንዴ?" ስትል፣ ሲሳይ ከሀሳብ ቀሰቀሰችው።

"ቡና ጠጣሁ። ቀደም ብዬ ነበር የመጣሁት።" አለ።

ለጥቂት ሴኮንዶች ያህል ዝም አለች። "ዛሬ ለምንድ..." ብላ ሳትጨርስ ግርማ ተናገረ።

"ንግሥት ደህና ናት?" ሲል ጠየቀ።

"ደህና ነች። አትገናኙም እንዴ?" አለች፣ ሳቅ ብላ።

"ሳትሰሚ ቀርተሽ ነው?" አለ፣ እሱም ፈገግ ብሎ።

"ምኑን?"

"መራራቃችንን።"

ልትዋሸው አልፈለገችም። "ሰምቻለሁ።" አለች፣ ፈገግ ብላ።

"ታዲያ ምን አስጠየቀሽ?"

"ለማረጋገጥ።" አለች። ዝምታ ተፈጠረ። "ግን በምን ተጣላችሁ?" ስትል ጠየቀች።

"አልተጣላንም። ግን አንድ ችግር ተፈጥሮ ነው የተራራቅነው።"

"የምን ችግር?"

ጥያቄዋን በቀጥታ ሊመልስላት አልፈለገም። እስካሁን ካደረጉት ቃለ ምልልሶች፣ ሲሳይ ንግሥት የህዋስ ተሸካሚ መሆኗን እንዳላወቀች ተረዳ።

"እስኪ መጀመሪያ፣ ስለንግሥት ንገሪኝ። ስለጤንነቷ፣ ስላጋጠሟት ችግሮችና ስለእሷ የሰማሻቸውንና ያወቅሺውን በሙሉ ንገሪኝ።" አለ ግርማ።

"እንዴት?" አለች፣ ትንሽ ኮስተር ብላ።

"ምንም ያጋጠማት ችግር የለም?"

"እኔ እስከማውቀው ድረስ ምንም ችግር አልገጠማትም። ቢገጥማት ታጫውተኝ ነበር።" አለች፣ ግራ በመጋባት ስሜት።

"በጤንነቷ በኩልስ ያጋጠማት ችግር የለም?"

"አመመኝ ያለችበትን ጊዜ ሰምቼ አላውቅም።" አለች።

ከንግሥት ጋር ለመጨረሻ ጊዜ አብሮ በነበረበት ምሽት ዶክተር ናትናኤል የነገሩት ነገር ውሸት መሆኑን አመነ። ከእርሷ እንዲርቅ የፈጠሩት ዘዴ መሆኑን ተገነዘበ። ባለችው አነስተኛ ገቢ ንቀውት ከርሷ ጋር ያለውን ግንኙነት እንዲቆርጥ ያደረጉ መሰሉ ታየው።

"ለምን ጠየቅሽኝ?"

"አባቷ ግን ጥሩ ሰው አይደሉም። በጣም ታዝቢያቸዋለሁ። እኔና እሷን ለማለያየት በየጊዜው የፈጠሯቸውን ምክንያቶች ብትሰሚ በጣም ትጠያቸዋለሽ። እኔ ልንገርሽ ሲሳይ፣ ንግሥትን በጣም እወዳታለሁ። ጠልቼያት ወይም ንቄያት የተለየኋት ነው የመሰላት። ግን አይደለም። አባቷ ናቸው እንድሸሻት ያደረጉኝ።" አለ፣ ንዴትና ሀይል ባለው ቃና።

"እርግጥ አባቷ ከፍተኛ ቁጥጥር ያደርጉባታል። አንተን ጠልተው ሳይሆን፣ እሷ ስለፍቅር እንድታስብ አይፈልጉም። ከቤት እንድትወጣ አይፈቅዱም። አሁን አሁንማ ጭራሽ ሥራሽን ተይና ተቀመጭ እያሉ ጭቅጭቅ ጀምረዋል።" አለች ሲሳይ።

"ለምን? ልጃቸውን ሊያገቡ ፈለጉ እንዴ?"

"ያሰኛል።" አለች፣ ፈገግ ብላ። "ግን ንግሥት አስቀይማህ ችላ ያልካት መስሎኝ ነበር።"

"ለምን? ንግሥት ሰውን አታስቀይምም። ንግሥትዬ በጣም ጥሩ ልጅ ናት። አብረን በማደጋችን በደንብ አውቃታለሁ። ቂም አታውቅም። ባስቀይማት፣ በቀጥታ ትነግረኛለች። እሷ ምንም አላለችም። አባቷ ግን ሰው አይደሉም።" ብሎ ጥቂት ዝም አለ። "አንድ ቀን ቀጠሩኝና ንግሥት ፀንሳለች ብለው ዋሹኝ።"

"አዎ ሰምቼአለሁ። ንግሥት ነግራኝ ነበር።" አለች፣ ሲሳይ ቀበል አድርጋ።

"ሰምተሻል?"

"አዎ።"

"እየውልሽ እንግዲህ እኔና ንግሥት ተኛተን አናውቅም። ይህንን መጀመሪያ ጠይቀውኝ ካወቁ በኋላ ፣ መፀነሷንና ማስወረዷን ነገሩኝ። ይህ ማለት እንግዲህ፣ እኔ ንግሥትን ከሌላ ሰው ጋር ትወጪያለሽ ብዬ እንድጠላት ነው።"

"ሰምቼዋለሁ።"

"ይህ ሲገርመኝ፣ አንድ ቀን ማታ፣ ትዝ ይልሻል አንድ ለቅሶ ቤት የተገናኘን ቀን?"

"እ፣ አዎ።"

"የዚያን ቀን ማታ ከንግሥት ጋር ሌሊቱን አብረን ልናሳልፍ ወስነን ነበር። የነበርንበት ሆቴል ድረስ መጥተው ያሉኝን ብነግርሽ በጣም ታዝኛለሽ።"

"ምን አሉህ?" ብላ ጥያቄዋን እንዳነሳች፣ አንዲት ጠየም ያለች ልጅ መጥታ ሰላም አለቻት። ልጅቷ ከሄደች በኋላ፣ "አታውቃትም እንዴ ግርማ?" ስትል ጠየቀችው።

"አላውቃትም ።"

"እሷ ግን ታውቅሀለች። ከንግሥት ጋር ብዙ ጊዜ አይታሀለች። እነ ንግሥት መሥሪያ ቤት ነው የምትሠራው።"

"ልብ አላልኳትም።" አለ።

"እሺ ምን አሉህ?"

"እሳት ጎርሰው እሳት ለብሰው መጡና 'ይህቺ ልጅ ትቅርብህ ብልህ እምቢ ማለትህ ነው? የራስህ ጉዳይ። እኔ ለአንተ ብዬ ነው። ልጅቷ የኤድስ ቫይረስ አለባት። ብትጠነቀቅ ይሻላል።' አሉና አስፈራሩኝ።"

"እንዲህ አሉህ ?" አለች በመገረም።

"አዎ።"

"ሙት!"

"ሙች!"

ዶክተር ናትናኤል የልጃቸውንና የግርማን ጉድኝት ለምን እንደጠሉትና እንደዚህ ዓይነት መጥፎ ታሪክ እየፈጠሩ ግርማን ለማባረር እንደተነሱ ሊገባት አልቻለም። በልጃቸው የፍቅር ጉዳይ ላይ፣ እንደቀድሞዎቹ አባቶች፣ እጃቸውን የሚያስገቡ ሰው ናቸው ብላ ፈጽሞ አትገምትም ነበር። ሁለቱን ሰዎች ለመለያየት ከዚህ በፊት ካቀረቡት ፈጠራ ይልቅ፣ የአሁኑ እንድትጠላቸው አደረጋት።

"በጣም ቅሌታም ሰው ናቸው ማለት ነው። በልጃቸው ላይ እንዴት እንዲህ ያለ ነገር ያሟርታሉ?"

"በጣም የሚገርም ነው።" ብሎ ጥቂት ዝም አለ። "ግን አንቺ ምንም የሰማሽው ነገር የለም?"

"በፍጹም! በጣም ባለጌ ናቸው! አንተ ግን እንዴት አመንካቸው?"

"ላለማመን አልደፈርኩም። የህይወት ጉዳይ ስለሆነ ፈራሁ።"

"ነገሩስ የሚያስፈራ ነው። ግን ከንግሥት ጋር መነጋገር ነበረባችሁ።"

"እንደዚያ እንዳላደርግ ደግሞ፣ እንዳልነግራት ለመኑኝ። በዚህ በሽታ መለከፏን ካወቀች፣ ራሷን ታጠፋብኛለችና አትንገር ሲሉ ለመኑኝ። ይህ ሁኔታቸው ደግሞ፣ በጣም አሳመነኝ።"

"ዘዴያቸው ቀላል አይደለም።"

"በጣም መጥፎ ሰው ናቸው።" አለ። "እኔ ግን፣ እደውልና እነግራታለሁ።" ሲል ቀጠለ።

"ምን ብለህ?"

"ይቅርታ እጠይቃለሁ። ይቅርታውን ከተቀበለች እንቀጥላለን። "

ሲሳይ ሀሳብ አልሰጠችም። ዝም ማለቱን መረጠች።

"ጥሩ አይመስልሽም?"

"ይቅርታ መጠየቁ ጥሩ ነው።"

"ፍቅራችንን መቀጠሉስ?"

መልስ ሳትሰጥ ዝም አለች። ምን መናገር እንዳለባት አላወቀችም። ግን አንድ ሀሳብ መጥቶ ወዲያው ገላገላት። "እሱን እኔ ምን አውቃለሁ ባለቤቷ ናት የምታውቀው።" አለች።

፮
34

አቶ ምስጋናው የእጅ ሰዓታቸውን አዩ። ዶክተር ናትናኤል በአሁኗ ደቂቃ በመኖሪያ ቤታቸው ውስጥ ሊገኙ እንደሚችሉ ገመቱ። ስልክ ደውለው ሊያነጋግሯቸው ፈልገዋል። ግሩምን ያዳነው የባህል መድሀኒታቸው ሽታዬ ላይ ባለመሥራቱ ስጋት አሳድሮባቸዋል። መድሀኒቱን በማግኘታቸው ሊያገኙ የነበረው ታላቅ ዝና፣ ክብርና ብዙ ብር በሽታዬ ላይ በተደረገው ሙከራ በመክሸፉ አዝነዋል።

ይሁንና ተስፋ አልቆረጡም። ለግሩምና ለሽታዬ የሰጡአቸውን መድሀኒቶች ለዶክተር ናትናኤል በማሳየት መርምረው ቁርጡን እንዲነግሯቸው ተገደው ነበር። በዚህ መሠረት፣ ዶክተር ናትናኤል ውጤቱን ዛሬ ሊነግሯቸው እንደሚችሉ ቀጠሮ ይዘውላቸዋል። ግን ዶክተሩ አቶ ምስጋናው ቤት ብቅ አላሉም። ስልክም አልደወሉም።

የስልኩን መናገሪያ አነሱና ወደ ዶክተር ናትናኤል ቤት የሚወስዷቸውን ቁጥሮች አዞሩ።

የመናሪያ ቤታቸው ስልክ እንደሚፈልጋቸው ሸዋዬ ስትነግራቸው ዶክተር ናትናኤል የሥራ ካፖርታቸውን ለብሰው በግል ክሊኒካቸው ውስጥ የሚያካሂዱትን ህክምና ለመጀመር በመጣደፍ ላይ ነበሩ።

"ማን ነኝ አለ?" ሲሉ፣ ሸዋዬን ጠየቁ።

"አቶ ምስጋናው የሚባሉ ሰው ናቸው።" አለች፣ ሸዋዬ።

ዶክተር ከምስጋናው ጋር ቀጠሮ እንደነበራቸው ዘንግተውታል። የባህል ሀኪሙ ስም ሲነሳ፣ በማስታወስ ዓይነት ትንሽ እንደመደንገጥ አሉ። ስልኩ ወደተቀመጠበት ቦታ ተጠጉ። የጥናታቸውን ውጤት ምን ብለው እንደሚናገሩ አላወቁም።

ዶክተር ናትናኤል፣ ከምስጋናው የኤድስ ቫይረስ በሽተኞችን ያድናሉ የተባሉትን መድሀኒቶች እንዲመረምሩ ከመቀበላቸው በፊት፣ በሽታዬ ደም ውስጥ ባገኙት መረጃ መሠረት፣ በራሳቸው መላምት ከመረጧቸው ሶስት እፅዋት፣ አንደኛው የፀረ ቫይረስ ባህርይ አሳይቷቸዋል። ይህ፣ ምስጋናው የተጠቀሙበት ነው ብለው የገመቱት ዕፅ፣ የኤድስ ቫይረስ ፀር የመሆን ፍንጭ ያሳየ ቢሆንም፣ ምስጋናው እንዲመረመርላቸው ከሰጡዋቸው ዕፅዋት ፍጹም የተለየ ነው። የምስጋናው መድሀኒቶች ውጤታማ አለመሆናቸውን አረጋግጠዋል። ይህንን ዜና፣ በታላቅ ጉጉትና ተስፋ ይጠብቁ ለነበረው የባህል ሀኪሙ መንገሩ እንደማርዳት መስሎ ነው የታያቸው።

"ሀሉ!" አሉ፣ ስልኩን አነሱና።

"ጤና ይስጥልኝ፣ ዶክተር።" አሉ ምስጋናው፣ ልባቸው ተንጠልጥሎ።

"ጤና ይስጥልኝ አቶ ምስጋናው! ደህና ዋሉ?"

"ደህና ነኝ። እርስዎስ?"

"ደህና ነኝ። እልፎ እልፎ ያመኛል። በተረፈ ደህና ነኝ።"

ምስጋናው ቸኩለዋል። "ዛሬ እቤት እመጣለሁ ብለውኝ ነበር።" አሉ፣ በቀጥታ ወደ ጉዳዩ እንዲገቡላቸው በመፈለግ።

"አዎ። አልቻልኩም። ትንሽ ሥራ በዝቶብኝ ነበር።" ብለው ዝም አሉ።

ለጥቂት ሴኮንዶች ያህል ፣ ዝምታ የስልኩን መሥመር ያዘው።

"የሰጡኝን መድሀኒቶች ጥናት አድርጌባቸው ነበር። እኔ ብቻ ሳልሆን፣ አንድ ኮሚቴ አዋቅረን በርከት ብለን ነበር የመረመርናቸው።"

"እና ውጤቱ ምን ሆነ?" ሲሉ በችኮላ ጠየቁ፣ ምስጋናው።

"አልሆነም።" አሉ ዶክተር፣ በዝቅተኛ ድምጽ።

"እንዴት?" አሉ፣ የባህል ሀኪሙ በድንጋጤ።

"ፀረ ቫይረስ ባህርይ አላገኘንባቸውም።" አሉ። ከወዲያኛው የስልክ ጫፍ ድምጽ ሲያጡ ጊዜ፣ "ግሩምንም በድጋሚ መርምረነዋል። በአካል ጤና መስሎ ቢታይም፣ ህዋሱ በደሙ ውስጥ ተገኝቷል። የሆና ሆና፣ በግሩም ላይ ታይተው የነበሩ የበሽታ ምልክቶች ጠፍተዋል። ይህንን ያደረገው የርሶ መድሀኒት በመሆኑ በርከት ያሉ ባለሙያዎች የያዘ ቡድን እንዲያጠናው ትኩረት ተሰጥቶታል። ይሂ ጥሩ ዜና መሰለኝ።" አሉ።

"እንደዚያ ከሆነ የበሽታው መድሀኒት አልተገኘም ማለት ነው?" ሲሉ ጠየቁ ምስጋናው ቅር ብሏቸው።

"አዎ። ይሁንና፣ የህዋሱ ተሸካሚዎችን ባይረዳም፣ የኤድስ በሽተኞችን ዕድሜ ሊቀጥልላቸው ይችላል። ለዚህ ነው የተመራማሪዎችን ትኩረት የሳበው። የርሶ የባለቤትነት መብት እንደተጠበቀ ሆና ጥናቱ ይቀጥላል። "

አቶ ምስጋውን የሚያስደስት ዜና ቢሆንም፣ አልረኩም። እርሳቸው ሙሉ ለሙሉ ህዋሱን የሚያጠፋ ነው ብለው የተቀበሉት ነገር በዘመናዊ የህክምና ባለሞያዎች ባለመጽደቁ ቅር ተሰኝተዋል። ስለዚህም፣ ግሩምን ካዳኑ በኋላ አብሮአቸው ከርመው የነበሩት ተስፋና ኩራት እንደጤዛ ረገፉ። በህይወታቸው ዘመን አንድ ጊዜ ያገኙት እንዲህ ያለ ትልቅ ደስታ በዶክተር ናትናኤል ያልተጠበቀ መርዶ እንደ አቧራ በነነ። የባህል ሀኪሙ ተስፋ በመቁረጥ ስሜት ውስጥ ሆነውና ብስጭታቸውን ዋጥ አድርገው ዶክተርን በመሰናበት ስልኩን ዘጉት።

35

ቅዳሜ ከሰዓት በኋላ ነው። ሲሳይ ወደ ንግሥት ቤት ለመሄድ በያዘችው ታክሲ ውስጥ ሆና በሀሳብ ተከዛለች።

በአንድ ካፌቴሪያ ውስጥ፣ እንዴ ተገናኝተው ግርማ የነገራትን ነገር፣ በጊዜው አቅልላ ነበር ያየችው። ዶክተር ልጃቸውን ከግርማ ለመለየት ያቀረቡት ምክንያት መስሎ ነበር የታያት። ይሁንና ሲውል ሲያድር፣ ነገሩ እየከነከናት መጥቷል። በተለይ፣ ንግሥት የአባቷን ፀባይ መለዋወጥ አስመልክታ የነገረቻት፣ ከፊት ለፊቷ ድቅን እያለባት፣ ግርማ የነገራትን ነገር እንድታምን አስገድዷታል። 'ንግሥት የበሽታው ተጠቂ በመሆኗ ነው እንጂ፣ ባይሆን ኖሮ፣ አባቷ በየት ወጣሽ በየት ገባሽ እያሉ አይጨቀጭቋትም ነበር። ልጃቸው ሌሎች ሰዎችን እንዳትበክልባቸው ተጨንቀው ይሆናል፣ የምትውልበትና የምታመሽበት ቦታ ሁሉ የሚከታተሏት።' አለች ለራሷ። ከዚህ በፊት በአፈወርቅ ለቅሶ ላይ መጥተው ንግሥት የት እንደሄደች የጠየቁት ጊዜ ትዝ አላት። ጥርጣሬዋን አጠናከረላት። 'አሁን እንዴት ብዬ ነግሬያት ነው ዳንኤልን የማድነው? ወይ እዳዬ!' እያለች ከራሷ ጋር ስትሟገት፣ መውረጃዋ ቦታ መድረሱን እንኳ አላወቀችም ነበር። ባለታክሲው ነው፣ በሩን ከፍቶ እንድትወርድ ያስታወሳት።

የንግሥት መኖሪያ ቤትን ግቢ አስከፍታ ገባች። ባኞ ቤት ውስጥ መሆኗ ስለተነገራት፣ መኝታ ቤቷ ውስጥ ሆና ለመጠበቅ ወደዚያው አመራች። አልጋው ላይ ጋደም አለች። ከግርጌ ተተኩሰው ለመለበስ የተዘጋጁ ልብሶች አየች። ንግሥት የምትወዳቸውና ለየት ባሉ ጊዜያት የምትለብሳቸው ናቸው። ዛሬ ከዳንኤል ጋር ቀጠሮ እንዳላት መጠርጠር አላቃታትም። ምን አልባትም፣ ምሽቱንና ሌሊቱን አብረው ለማሳለፍ አቅደው ሊሆን ይችላል፣ የሚል ግምት አደረባት። ሲሳይ በጣም ተጨነቀች። 'እባክሽ ዳንኤልን አድኚው! እባክሽ የተቻለሽን አድርጊ!' እያለ በመጮህ የሚማፀናት ስሜት ተሟናት። እንዴት አድርጋ? ከዚህ ቀደም ዳንኤልና ንግሥት ወሲባዊ ግንኙነት አድረገው እንደሆነና እንዳልሆነ የምታውቀው ነገር የለም።

በእንዲህ ያለ ጭንቀት ውስጥ ሆና አሥር ደቂቃዎች አሳለፈች– ሲሳይ።

ወዲያው የመኝታ ቤቷን በር ከፍታ ገባች፣ ንግሥት። ረጅም ፀጉሯ ተበታትኗል። ፒጃማ ለብሳለች። ፎጣ ጀርባዋ ላይ ጣል አድርጋለች።

"ሲሱ እንደምን ዋልሽ?" ጉንጯን ሰጠቻት።

ሲሳይ ከአልጋው ላይ ተነሳችና ጉንጮቿን አጋጨችላት።

"ቆየሽ እንዴ ከመጣሽ?"

"ትንሽ።" የሚል አጭር መልስ ሰጠቻትና አተኩራ አየቻት ንግሥትን። ምንም የአካል ለውጥ አላየችባትም። ክሳት የሚባል ነገር ዞር ብሎ አላያትም። ወደ ጥቁረት የሚያዘነብለው ጠይም ፊቷ ፈካ ብሎአል። ጉንጮቿ ወዛ ብለዋል። 'የኤድስ ህዋስ ተሸካሚ ምን ይመስላል?' ስትል ራሷን ጠየቀች። እንዲህ ነው ብሎ የነገራት ስሜት አልነበራትም።

"ምነው አተኩረሽ አየሽኝ?" አለች ንግሥት፣ ሱሪዋን በፒጃማዋ ውስጥ እየለበሰች።

"አተኩሬ አየሁሽ?"

"የቆዳዬ ቀለም እስኪገፈፍ ድረስ ነዋ!" አለች፣ የወገቧን ቁልፍ እያጠበቀች። "ናፈቅሁሽ እንዴ?"

"ይመስላል? "

"አዎ።" አለች ንግሥት። ሲሳይ ምንም ሳትናገር ስትቆይ ጊዜ ሀሳብ ገባት። ሲሳይን በተጫዋችነቷ ነው የምታውቃት። 'ማውራት አይታክትሽ' ትላታለች አንዳንዴ። ዛሬ ግን ምንም ቃል የለም። 'ለምን? ይሄኔ ስንቱን ታወራ ነበር?' አለች በሀሳቧ። ወዲያው አንድ ነገር ትዝ አላት። ሲሳይን ከግርማ ጋር ትናንትና አየኋት ብላ ፣ አንድ የመሥሪያ ቤት ጓደኛዋ የነገረቻት ትውስ አላት። ለምን እንደተገናኙ ሲሳይ ደውላም ሆነ በግንባር ተገኝታ አልነገረቻትም። ይህ ሁኔታ አስገርሟታል። መጠነኛ ጥርጣሬ ሳያሳድርባትም አልቀረም። እርሷ ራሷ አንስታ ስለሁኔታው መጠየቁን አልወደደችውም።

"ንግሥትዬ?" አለች ሲሳይ።

"ወዬ?" አለች ንግሥት።

"ዳንኤል ደህና ነው?"

"ዳኒ ነፍስ! ደህና ነው።"

ምን እንደምትል ግራ ገባት ሲሳይ።

"ሲሱ ምን እንደሚሰማኝ ታውቂያለሽ?" አለች ንግሥት።

ቃላት ከአፏ ሳይወጡ፣ በግንባሯና በዓይኖቿ 'ምን?' ብላ ጠየቀቻት ሲሳይ።

"ዳኒ በፍቅሩ አቃጥሎ ሊገለኝ ነው። ቢል ብያለሁ። ቀን ቢሮ ቁጭ ብዬ ፣ ከቢሮ መልስ ቤት ሆኜና እንዲሁም ሌሊት፣ ስለዳኒ ሆኗል የማስበው። ዓይኖቼን ስጨፍንም ሆነ ስከፍት የማየው የእሱን ምስል ብቻ ነው። ሁልጊዜ ከርሱ ጋር ብውል ፣ ባመሽ ፣ ባድር፣ በጣም ነው ደስ የሚለኝ። ሲሱ ሙች! ከባድ ፍቅር ነው የያዘኝ። አንዳንዴማ ምን ይለኛል እያልኩ እየፈራሁ ነው እንጂ በየደቂቃው ደውይለት ደውይለት ይለኛል።"

ሲሳይ ዝም ብላ አየቻት። የንግሥት ይሄን ያህል ግልጽ ሆና መገኘት አስገረማት። በሌላ በኩል ደግሞ፣ እንዲህ ዓይነት ይሉኝታ አሳጥቶ የሚያናግር ፍቅር ያስያዛትን ልጅ ይቅርብሽ ብሎ መናገሩ በህይወት ላይ አስቸጋሪ ተብሎ ከሚታይ ነገር ልቆ ታያት። ቢሆንም፣ የዳንኤልን ህይወት ለማዳን ስትል ወደ ኋላ ማለት እንደሌለባት አመነች።

"ሲስዬ ፣ ዛሬ ምነው እንዲህ አፍጠሽ የምታይኝ?" አለች፣ ፈገግ ብላ።

"ዛሬ ቀጠሮ አላችሁ እንዴ?"

"አዎ! ታዲያ እንዲህ የምለባብሰው የት ለመሄድ መሰለሽ?"

ሲሳይ የእጅ ሰዓቷን አየች። "ከእንግዲህ ወዲያ? አልመሸም?"

"ይምሻ።" አለች ትከሻዋን እየሰበቀች። "ከመሸም ማደር ነው።" አለች በመቀጠል።

"ማደር?" ስትል ጠየቀች፣ ድንጋጤ ተሰምቷት።

"አዎ። ምነው?"

"አይ ምንም።" ብላ ዝም አለች። "ከዚህ በፊት አላደራችሁም?"

አንገቷን በመነቅነቅ አለማደራቸውን ተናገረች።።

"ወጥታችሁ አታውቁም?"

"በፍጹም!"

የሲሳይ ልብ ረጋ አለ። ደስታ ተሰማት። ይሁንና የፈራችው ነገር፣ ዛሬ ከመከሰቱ በፊት ማድረግ ያለባት ከብዶ ታይቷታል። "የት ነው ቀጠሯችሁ? በስንት ሰዓት?" ብላ በማከታተል ጠየቀች፣ ቀደም ብላ በቀጠሮው ቦታ በመገኘት ዳንኤልን ልታስጠነቅቀው አሰባ።

"ከዚህ ነው ፒክ የሚያደርገኝ።" ብላ የእጅ ሰዓቷን አየች። አሥር ከአርባ አምስት ይላል። "አሥራ አንድ ሰዓት ላይ ይመጣል።" አለች በመቀጠል።

ሲሳይ ጭንቅ ጭንቅ አላት። ፍርሀት ፍርሀት አላት። የምታደርገው ጠፋት። ለጥቂት ሲኮንዶች ያህል ድምጿን አጥፍታ ንግሥትን አተኩራ አየችና ፣ "ንግሥትዬ ፣ ዳንኤል ይቅርብሽ። ከእርሱ ጋር ያለሽ ግንኙነት ይቅር!" ስትል፣ ሳይታወቃት ጮኸች።

ንግሥት፣ ሲሳይ የተናገረቻቸው ቃላትና በፊቷ ላይ ያየችው የስሜት መለዋወጥ አስደነገጣት። ምንም ሳትናገር ጎኛዋን ትኩር ብላ አየቻት።

"ንግሥትዬ፣ ዳንኤል የሚሆንሽ ሰው አይደለም።"

"ለምን?" አለች ግንባሯን ቅጭም አድርጋ።

"አይሆንሽም።"

"እኮ ለምን?"

"እንዲሁ።"

"እንዴት እንዲሁ?"

"ብቻ ተይው።"

"ምንድን ነው የምታወሪው?" አለች፣ ንድድ ብሏት። "ለምንድነው የማይሆነኝ?" ስትል፣ አስከትላ ጠየቀቻት።

ሲሳይ የምትመልሰው ጠፋት። ምን ትበል? እሱ ደህና ነው። ግን አንቺ አትሆኚውም። የሰው ልጅ ጠላት የሆነው ህዋስ በደምሽ ውስጥ አለ!

ይህን ሁሉ ለማለት አልደፈረችም። ብቻ በደፈናው፣ "ጥሩ ሰው አይደለም።" አለች።

"ምን እየሸበት?"

"ብቻ ሁኔታው ደስ አላለኝም።" አለች ሲሳይ፣ የምትለው ጠፍቷት።

ንግሥት ብው አለች። ሲሳይ ቀድሞ የምታውቃት ጓደኛዋ ሆና አልታየቻትም። ዳንኤልን የመሰለ፣ ሴት የምትፈልገውን ሁሉ የሚያሟላ ወንድ በማግኘቷ፣ የቀናች መስሎ ነው የታያት። ከግርግ ጋር ያደረገችው የምስጢር ግንኙነት እንድትጠረጥራት አድርጓት ነበር። ፊቱን ወደ እርሷ እንዲያዞር ያደረገችው ወዳው ነው ብላ አስባ ነበር። የአሁኑ ሁኔታ ደግሞ፣ ሲሳይ በርሷ ላይ እንደምትቀና ያረጋገጠላት መሰላት። ሁኔታው አበሳጫት። "ምንድነው አንቺ ከኔ የምትፈልጊው?" ስትል ጮኸችባት።

"ምን እፈልጋለሁ ንግሥትዬ?" ስትል ረጋ ባለ ሁኔታ ፣ ጥያቄዋን በጥያቄ መለሰችላት።

"እንጃልሽ! አላቅልሽም! ምንድን ነው እንዲህ የሚያስመቀኝ ሽ?" አለች ንግሥት። የዳንኤል በመጥፎ መነሳት አቃጥሏታል። የግንባሯ ሥሮች ተግተረተሩ። ዓይኖቿ ፈጠጡ። የምታስፈራ አውሬ መስላ ታየቻት።

"ምንድ ነው የተመቀኘሁሽ?"

"እንጃልሽ በቃ! ምንም ነገር እንዳትናገሪኝ!"

ሲሳይም ብልጭ አለባት። "ዳንኤልን ፈልጋዋለች ብለሽ ነው፣ እንዲህ የሚያመናቅርሽ?"

ንግሥት ዝም አለች። "ቆይ፣ ዳንኤልን የት አውቀሽው ነው፣ 'እሱ አይሆንሽም፣ መጥፎ ሰው፣ ቅብርጥሴ።' እያልሽ የምትቀባጥሪው!" ስትል በማሾፍና በመቆጣት ተናገረች።

"አይ እንግዲህ አትሳደቢ! የእንቺን ዳንኤል ከፈለግሽ በአንቀልባ አዝለሽው ልትዞሪ ትችያለሽ!"

"ሥነ ሥርዓት ቢኖርሽ ጥሩ ነው! ድንበር ያለፍሽ መሰለኝ!"

"ባልፍስ ምን ልትሆኚ ነው?" ስትል ቆማ አፈጠጠችባት፣ ንግሥት ላይ።

"ልትስድቢኝ ነው እንዴ ቤቴ ድረስ የመጣሽው?"

"ኸረ እኔ አላበድኩም! ልሄድልሽ ነው!" ብላ ውልቅ አለች፣ ሲሳይ። ከንግሥት መኝታ ቤት ከወጣች በኋላ፣ ስሚቷን ምን እንደለዋወጠውና የመጣችበትን ዓላማ ሳታሳካ ለምን እንደወጣች አልታወቃትም። እንደዚህ ዓይነቱን ነገር የጠበቀችው ቢሆንም፣ የዳንኤልን ህይወት ለማትረፍ ሁሉን ችላ ንግሥትን ማሳመን መቻል ነበረባት። ተመልሳ ንግሥትን ለማሳመን መሞከር የማይቻል ነገር ሆና ታያት። ከእንግዲህ ወዲያ የምታቀርባቸው ምክንያቶች በንግሥት ዘንድ ተቀባይነት እንደማይኖራቸው አውቃለች። ንግሥት ወዳ አይደለም። ዳንኤልን ከፈጣሪዋ እኩል ታመልከዋለች። ታምነዋለች። ልቧን ሰጥታዋለች። ንግሥትን ዋሽቶ ከዳንኤል እንድትርቅ የሚደረግ ሙከራ፣ ዕድሜውን ሙሉ በጾም በፀሎት ያሳለፈን ባህታዊ አምላኩን እንዲክዳ ከማድረግ የከበደ ነገር ሆና ነው የታያት። ስለዚህ እውነቱን አፍርጣ ነግራት ለመገላገል አሰበች። ወሰነች። ንግሥት ወደአለችበት ክፍል ስታመራ ድንገተኛ ድምጽ ከግቢ ውጭ ተሰማ።

የመኪና ጥሩንባ!

የዳንኤል መኪና መሰላት። ጥቂት ከራሷ ጋር ሙግት ካደረገች በኋላ ከቤቱ ወጣች፣ ሁኔታውን ለንግሥት ከመንገር ይልቅ ለዳንኤል መናገሩ እንደሚሻል መርጣ።

ተገኘ የግቢውን በር ከፈተ። መኪናዋ የዳንኤል ሳትሆን የዶክተር ናትናኤል ሆነች።

ሲሳይ፣ ዳንኤል አለመሆኑን ስታውቅ የቀድሞው ጭንቀቷ ተመለሰ። ይሁንና፣ አሁንም ለንግሥት ከመንገር ይልቅ ዳንኤልን እንዲያተርፉ ለዶክተር መናገሩን መረጠች። መኪናቸውን ካቆሙበት ጋራዥ ውስጥ እንዳሉ ተጠግታ ሰላምታ ካቀረበችላቸው በኋላ፣ "ዶክተር! ንግሥት የኤድስ ቫይረስ ሰለባ ሆናለች ይባላል። እውነት ነው?" ስትል ጠየቀቻቸው።

ዶክተር ናትናኤል ደንግጠው ቀሩ። ይህንን ምስጢር ከርሳቸውና ከግርማ ሌላ የሚያውቅ እንደሌለ ያምናሉ። ይሁንና፣ ሌላ ሶስተኛ ሰው አውቆ መገኘቱን ሰሙ። እንዴት? ማን ነገራት? ማን ነው እንዲያ ያለው?" ሲሉ፣ ጥያቄዋን በጥያቄ መለሱላት።

ከፊታቸው ላይ ያነበበችው ድንጋጤ ነገሩ ለርሳቸውም እንግዳ የሆነ አስመስሎ ነገራት። "ግርማ ነው የነገረኝ።"

" የቱ ግርማ?" አሉ፣ ፊታቸውን ቅጭም አድርገው።

"ግርማ ድሮ ሰፈራችሁ፣ ጎረቤታችሁ፣ የነበረው።"

"ትዝታም ነው ባክሽ! እኔ ስቀልድ ነው።" አሉ የሚናገሩት ጠፍቷቸው። የልጃቸው ምስጢር እንዲወጣ አይፈልጉም። ንግሥት ነገሩን ሰምታ በስቃይና በስጋት እንድትታኘክ አይፈልጉም። ስለዚህ መካድ እንዳለባቸው አምነዋል።

"የእሱ ቤተሰቦችና እኔ በጣም ወዳጆች ነን። ለብዙ ዓመታት አብረን በመኖራችን እንደ ሥጋ ዘመድ ነው የምንተያየው። ግርማ የንግሥቴ ወንድም መስሎ ነው የሚታየኝ። ስለዚህ ሁለቱ በፍቅር እንዲፈላለጉ አልሻም። እሱ እንዲተዋት የፈጠርኩት ምክንያት ነው፤ ውሸት ነው።"

"እውነቶን ነው ዶክተር?"

"ምን ማለትሽ ነው እውነቴን ነው።" ሲሉ ተናገሩ።

ሲሳይ በእፎይታ ተነፈሰች። "ተመስገን!" አለች ለራሷ። ተሰናብታቸው ከግቢው ወጣች።

ዶክተር በዓይኖቻቸው ተከተሏት።

36

ከሲሳይ ጋር የተፈጠረው አለመግባባት በስሜቷ ላይ ትልቅ ለውጥ አምጥቷል። ተበሳጭታለች። ከጥቂት ደቂቃዎች በፊት ጀምራው የነበረውን የራስን ማስዋብ ተግባር ርግፍ አድርጋ ትታ አልጋዋ ላይ ጋደም አለች። ዓይኖቿን ኮርኒሱ ላይ ሰክታ ሲሳይን በዓይነ ህሊናዋ ትመረምራት ጀመር። 'ምንድን ነው እንዲህ የሚያደርጋት? እስኪ ቀይ ምን አገባት በእኔና በዳንኤል መሀል? ከዚህ በፊት የሌለባት ፀባይ ዛሬ ከየት መጣ? ለምንድን ነው ዳንኤልን እንድተው የፈለገችው? ምን ብታስብ ነው? ቀንታ ይሆን? መሆን አለበት! አቤት የሰው ነገር! የማምናትና የምወዳት ጓደኛዬ እንዲህ ትሁን?' እያለች ከራሷ ጋር ሙግት ጀመረች። ላነሳቻቸው ጥያቄዎች አጥጋቢና ትክክለኛ መልሶች የሰጣት ምንም ወገን አልተገኘም። ቀስ በቀስ፣ ንዴት በውስጧ እየገባ፣ የጥላቻ ነፍስ እየዘራ ሄደ።

ስሜቷ እንዲህ ተለውጦ በዳንኤል ፊት መታየት አልፈለገችም። ዛሬ ከርሱ ጋር መገናኘትና አብራ ማምሸት ወይም ማደር ጥሩ መስሎ አልታያትም። 'ስለዚህ ምን ምክንያት ፈጥሬ ልቅር? አዎ ትንሽ ስላመመኝ ከቤት መውጣት አልችልም። ተኝቼ ማሳለፍ ፈልጌያለሁ እለዋለሁ።' እያለች የራስ ከራስ ሙግት ስታደርግ፣ ድንገት የመኪና ጥሩንባ ተሰማ።

ንግሥት የአሁኑ ድምጽ፣ ከዳንኤል መኪና ጥሩንባ የተለየ መሆኑን አውቃለች። ቀደም ሲል ተሰምቶ የነበረው የአባቷ መኪና መሆኑን በማወቋ እንዳሁኑ አልተረበሸችም።

ጥሩንባው ተደገመ።

ተነስታ ወጣች። የዳንኤል 506 ፔጆ መኪና ቆማለች። ዛሬ እንደሌላ ጊዜ ሙሉ ሱፍ አልለበሰም። ነጭ ጃኬትና ጠቆር ያለ ሸሚዝ መልበሱን አየች። በሩን ከፍታ ገባችና ቁጭ አለች። እንደሌላው ጊዜ ጉንጭ ለጉንጭ ሳይሆን የከንፈር ሰላምታ አደረጉ።

"ዘገየሁ እንዴ ንግሥትዬ?" አለ፣ ፈገግ ብሎ እያያት።

"በፍጹም።" አለች፣ እፀፋዊ ፈገግታ እያሳየችው።

"እንሂዳ።"

ጥቂት ዝም አለች። ከጥቂት ደቂቃዎች በፊት አልጋዋ ላይ ጋደም ብላ በወሰነችው ውሳኔ ላይ መጽናት እንደማትችል አወቀች።

ስትናፍቀው የነበረውን ደቂቃ ባልሆነ ምክንያት ልታሳልፈው አልፈለገችም።

"ምነው ዝም አልሽ?"

"እንደዚህ ሆኜ ልሂድ?"

"ምን ጎደለሽ?"

"ፀጉሬ አልተበጠረም እኮ። ከባኞ እንደወጣሁ ነው የመጣሁሽው። ሊፕስቲክ አልተቀባሁም።" አለች።

ከእግር እስከራሷ እንደተቀመጠች እያትና፣"ምንም የጎደለሽ ነገር የለም። የከንፈር ቀለሙም ቢሆን፣ ለዛሬ የሚያስፈልግ አይደለም።" አለ፣ ፈገግ ብሎ እያያት።

"ለምን?" ብላ ከጠየቀች በኋላ ፣ ምክንያቱ ገባት።

"ብትቀቢም ከንፈሮችሽ ላይ ብዙ ጊዜ አይቆይም ብዬ ነው" አለ አሁንም፣ ፈገግ ብሎ።

ሳታስበው ከት ብላ ሳቀች። ትንሽ ቆይታ 'ምንድነው የሚያስቀኝ?' ብላ ሳትጠይቅ አልቀረችም።

"ቶሎ በያ፣ ጊዜ አትግደይ።"

"እሺ መጣሁ። አንድ ወይም ሁለት ደቂቃዎች ጠብቀኝ" አለችና ከመኪናው ውስጥ ወጥታ ወደ ግቢው ገባች።

ዳንኤል የዛሬውን ምሽትና ሌሊት ከንግሥት ጋር ለማሳለፍ ወስና ነው የመጣው። ለተወሰኑ ሰዓታት ያህል በተለያዩ የመዝናኛ ቦታዎች ውስጥ ካሳለፉ በኋላ፣ መኖሪያ ቤቱ ወስዶ ራት ሊጋብዛት አስቧል።

ንግሥት ወዲያው ተመልሳ መጣች። በእጇ ቦርሳ ይዛለች።

የመኪናውን ሞተር ለማስነሳት ቁልፉን እያዞረ፣"ዛሬ መመለስ የለም። እዚህች ቦታ የምንመጣው ነገ ጠዋት ነው። እሺ?" አለ።

ፈገግ ብላ ፣"ማን ነው ያለው?"አለች።

"እኛ ነና፣ ሁለታችንም።"

"እኔ አላልኩም።" አለች ፈገግ ብላ ፣ በቀልድ ዓይነት።

መኪናዋ መሮጥ ጀመረች። እረፍት ያደረገችው ግዮን ሆቴል ስትደርስ ነበር። ጎን ገቡ። ለቆይታቸው ተስማሚ የመሰላቸውን ቦታ መርጠው ያዙ። ቢራ መጣላቸው። እየጠጡ ማውራት ጀመሩ።

"እንዴት ነው ቦታውን ወደድሽው?" ሲል ጨዋታ ጀመረ ዳንኤል።

ግራ ቀኙን አማተረችና፣ "አዎ። ግን ይገርምሀል፣ እዚህ ሆቴል ብዙ ጊዜ እየመጣሁ እዋኛለሁ። እዚህኛው መዝናኛ ውስጥ ግን ገብቼ አላውቅም።"

"ለምን?"

"እኔ እንጃ።"

"ዋና ትችያለሽ?"

"ትንሽ ትንሽ።"

"በጣም ጥሩ ነው።"

"አንተስ ትዋኛለህ?"

"ብዙ አልችልም። ርግጠኛ ነኝ ትበልጪኛለሽ።"

"የት አየኸኝ?" አለች ፈገግ ብላ።

"ይመስለኛል። ወደፊት አይሽ የለ?"

"እኔስ ወደፊት አይህ የለ?"

"ግን እዚህ አይደለም የምንተያየው። ሶደሬ ነው የማይሽ።"

"ደስ ይለኛል።"

"መቼ እንሂድ?"

"የት?"

"ሶደሬ።"

"ደስ ባለህ ቀን። ቅዳሜና እሁድ ከሆነ ሁልጊዜ እችላለሁ።"

"መልካም።"ዝምታ ሰፈነ።"ጠጪ።"

"እሺ።" አለችና ብርጭቆዋን አነሳች።

ዝምታ ሰፈነ።

"ዛሬ እቤት መመለስ እንደሌለብሽ እኔ ብቻ ነኝ ያልኩት?"

"እንዴት?"

"ትድም ስለማደሩ ጉዳይ ሳነሳ ቅር ያለሽ መስሎኝ ነው።"

"ብሎኛል።" አለች ፈገግ ብላ።

"ለምን?" ሲል ጠየቀ። መልስ ሳትሰጠው ስትቀር፣"መቼም አንዳንድ ሁኔታሽ እንደሚነግረኝ ግልጽ ትመስይኛለሽ። ከአብዛኛው የአገራችን ሴቶች የምትለይ ይመስለኛል።" አለ።

"አብዛኛው የአገራችን ሴቶች ምን ይመስላሉ?" ስትል ጠየቀችው።

"በወንድና ሴት ግንኙነት ላይ ግልጽ አይደሉም። ስሜታቸውን ያፍናሉ። መኝታ ቤት እንግባ ተብለው ከሚጠየቁና እሺ

የሚል መልስ ከሚሰጡ ይልቅ ተጎትተው መግባትን ይወዳሉ። እምልሽ፣ ከቃል ይልቅ ድርጊት ይወዳሉ። ይህ ሁኔታ ደግሞ፣ ወሲባዊ ግንኙነትን መቼ እንደሚፈልጉና እንደማይፈልጉ ማወቅ አያስችልም። በሌላ በኩል ደግሞ፣ በቃላት ስምምነት ሳይኖር በድርጊት የሚደረገው ሁኔታ ስህተት ሊያመጣ ይችላል። ያልተፈለገ ርግዝናና ሥጋት ያለው የግብረሥጋ ግንኙነት ጥሩ አይደለም። በውጭው ዓለም የወሲባዊ ግንኙነትን ከተፈጥሮ እንደተሰጣቸው ታላቅ ፀጋ ቆጥረው ይጠቀሙበታል። የጋራ ርካታን ከፍ ለማድረግ ግልጽ የሆነ ውይይት ያደርጋሉ። የወሲብ ግንኙነት ርካታን እንዴት የመጨረሻው ደረጃ ላይ ማድረስ እንደሚቻል የሚመክሩ ሳይንሳዊ መጻሕፍትን በጋራ ያነባሉ። እና ይጠቀሙበታል። እኛ አገር ግን፣ በወንድና በሴት መካከል ግልጽ የሆነ የፍቅር ውይይት አይደረግም። በተለይም በእናንተ በሴቶች ላይ ግልጽነት አይታይም። እንዲውም፣ አንዳንድ ሴቶች ወንዱን ለማስደሰት እንጂ፣ እነሱ ከተፈጥሮ የተሰጣቸው ስሜት የሌላቸው መስለው ይታያሉ።"

"ውሸት ነው። ሁሉም ሴቶች እንዲህ ዓይነት አይደሉም።"

"አውቃለሁ። ሁሉም ሴቶች እንዲህ ዓይነት አይደሉም። አብዛኞቹ ግን እንደዚህ ዓይነት ባሀርይ ያላቸው ናቸው። አንቺ ግን አትመስይኝም።" አለ ፈገግ ብሎ እያያት።

"እኔም ያው ነኝ።"

"አይደረግም።"

"ሙት! ቆይ፣ የምትለው ሁሉ ለሴት ልጅ እኮ አስቸጋሪ ነው።" አለች በማከታተል።

"አስቸጋሪ አይደለም። መስተካከል አለበት። " አለና ቢራ እንዲደገምላቸው አሳላፊውን አዘዘ።"ንግሥትዬ፣ ዛሬ አንድ ነገር ልነግርሽ ፈልጊያለሁ። ምን አልባት ስለዚህ ጉዳይ አሁን ማንሳቱ የቸኮልኩ ያስመስለኝ ይሆናል። ግን፣ ቀደም ብዬ ማሳወቅ እንዳለብኝ፣ በእኔነቴ ውስጥ ያደረው ነገር አስገደደኝ።"

"ምንድን ነው እሱ?" ስትል ጠየቀችና ብርጭቆዋ ውስጥ ቀርቶ የነበረውን ቢራ ጨለጠች።

አሳላፊው ቢራ ይዞ መጣና ከፍቶ ሄደ።

ዳንኤል በግማሽ የተቀዳውን የቢራ ብርጭቆ ሞላና ቀና ብሎ አያት። "በጣም እንደምወድሽ ደግሜ ደጋግሜ ነግሬሻለሁ። ለአንቺ ያለኝ ፍቅር ከቀን ወደቀን እየጨመረ መጥቷል። ባልሳሳት ስለ አንቺ ብዙ ነገሮች የማውቅ ይመስለኛል። እስካሁን ካየኋቸው

ሁኔታዎች፣ ከአንቺ ጋር የማንግባባበት ምንም ነገር አላየሁም። ይሄ ደግሞ ለአንድ የትዳር ጓደኛ ከሚያስፈልጉ ነገሮች ትልቁ መሰለኝ።" ብሎ ቢራውን ፉት አለ።

ንግሥት ድንግጥ አለች። ከሁለቱም ወገን ጠንከር ያለ ፍቅር መኖሩን ብታውቅም፣ ጥቂት ጊዜያት አብረን እንቆያለን ብላ እንጂ፣ እንጋባለን የሚል ሀሳብ መጥቶባት አያውቅም። ያልጠበቀችውን ርዕስ ጉዳይ ዳንኤል ስላመጣው ስሜቷን ትንሽ ቆንጠጥ አደረገው። ይሁንና፣ ትዳር የሚለውን ቃል ዳንኤል ያነሳው፣ በትክክል ስለትዳር ለማውራት መሆኑን ተጠራጥራ፣ ተጨማሪ ማብራሪያ ከዳንኤል በመፈለግ፣ ማድመጡን ቀጠለች።

"እና ንግሥትዬ፣ ከአንቺ ጋር ያለኝ ግንኙነት በትዳር ቢታሰር ምኞቴ ነው። ይሄ የእኔ ስሜት ነው።"

ንግሥት አሁንም ልታምን አልቻለችም። ላልጠበቀችውና ላላሰበችው ጉዳይ ምን ዓይነት አስተያየት መስጠት እንደምትችል አላወቀችም። አስተያየት ቢኖራትም እንኳ፣ ማሰቢያ ቀናት ያስፈልጓታል። ትዳር ማለት አብዛኛውን የህይወት ዘመን፣ ከአንድ ጓደኛ፣ ከአንድ ፍቅረኛ ጋር አብሮ መኖር ነው። ትዳር ማለት የተለያየ ጾታ ያሏቸው ሰዎች አንድ ሀሳብ፣ አንድ እምነት ኖሮአቸው፣ በአካልና በመንፈስ አንድ ሆነው የሚኖሩበት ረጅም የህይወት ቆይታ ነው። አንድ ሰው በዚህች ዓለም ሲኖር የሚመኘው ነገር በደስታ ኖሮ ማለፍ ነው። በደስታ ለመኖር አብዛኛው የህይወት ዘመን ቆይታ፣ትዳር፣ የተቃና መሆን አለበት። በህይወት ዘመን ደስተኛ ሆኖ ለማለፍ ተገቢ የሆነ የትዳር ጓደኛ መምረጥ ያሻል። ትዳር ይህ ብቻ አይደለም። ትዳር የህይወት ምንጭ ነው። ትዳር የህይወት መተኪያ ነው። አምሳያን መፍጠሪያ ነው። ብቁ ዜጋን ማፍሪያ ነው። ትዳር ሁሉም ነገር ይመስላል። እና ምርጫን ዓይኖችንና ጆሮዎችን እንዲሁም ሌሎች የስሜት ህዋሳትን አቅንቶ ማጣጣም ያስፈልጋል።

"መልሱን አሁን እንድትሰጪኝ አልሻም። ጊዜ ይኖርሻል።" አለና ቢራውን ተጎነጨ።

"እሺ።"አለች፣ ፈገግ ብላ።

ያልታሰበ ዝምታ ተፈጠረ።

ንግሥት አንዳንድ ጥያቄዎችን ልታነሳ ፈለገች። 'ትዳር ለመያዝ የሚያስፈልጉ ነገሮች እንደ መኖሪያ ቤትና የቤት ዕቃዎች መጀመሪያ ማሟላት አይኖርብንም' የሚል መጠይቅ ለማቅረብ አሰባ ተወችው። ዳንኤል እነዚህን ነገሮች ማሟላት አለማሟላቱን ከእስከዛሬው ቆይታቸው የተረዳችው ነገር አልነበረም።

"ቢራውን ጠጪ። "አለ ዳንኤል የእጅ ሰዓቱን እያየ።" ሌላ ቦታ እንሂድ መሰለኝ።"

"የት?"

"ከቤት ውጭ አገልግሎት የሚሰጥበት ባር እንፈልግና መኪናችን ውስጥ ሆነን እንጫወት። አይሻልም?"

"ጥሩ።"

ሂሳብ ከፍለው ወጡ።

መኪናዋን ወደ ቦሌ መንገድ አዞረና ጉዞ ቀጠሉ። "ለቤት ቅርብ የሚሆነውም እዚህ አካባቢ በሚገኙ መዝናኛ ቤቶች መስተናገድ ነው።"

"ቤትህ ወደ እዚህ ነው እንዴ?"

"አዎ። አልነገርኩሽም ለካ። ኤርፖርት አካባቢ ነው።"

ቀበርቾ ሬስቶራንት በር ላይ መኪናዋን አቆሙ። ጊዜው መሽቷል። ለአንድ ሰዓት ሩብ ጉዳይ ሆኗል።

በመኪናዋ ጥሩንባ የተጠራው አሳላፊ እየሮጠ መጣ። "ምን ልታዘዝ?" አለ፣ እጆቹን ወደ ኋላ አጣምሮ ጎንበስ በማለት፣ ዳንኤልን እያየው።

"ውስኪ ደብል አድርገህ አምጣልን።" አለ ዳንኤል።

"እንዴ ዳኒ በቢራ ላይ ውስኪ ስጠጣ እሰክራለሁ። ለእኔ ቢራ ይሻለኛል። " አለች ንግሥት።

ትኩር ብሎ እያትብፈገግታ። አሁን ከተናገረቻቸው ቃላት መሀል አንዱ ልዩ ስሜት ፈጥሮበታል። ዳኒ!

"ምነው እየኸኝ?" አለች ፈገግ ብላ።

"ለምንድን ነው ግን እስከዛሬ እንዲህ ብለሽ ያልጠራሽኝ ?"

"እኔ እንጃ!" እንደማፈር እየቃጣት።

ዳንኤል ግን ምክንያቱን ያውቀዋል። ሰዎች በፍቅርም ሆነ በጓደኝነት እጅግ ሲቀራረቡና ሲዋደዱ፣ እስበውት ሳይሆን፣ መቀራረቡና መፋቀሩ በቁልምጫ እንዲጠራሩ ያደርጋቸዋል። ይህን መሰል ሀይል እንዳለ ያውቃል።

"እፍሬ ይሆናል።" አለች፣ በዓይኖቿም በጥርሶቿም እየሳቀች።

"ይልመድብሽ።"

አሳላፊው በሁለት መለኪያዎች የተቀዳ ውስኪ የአንቦውሃ ጠርሙስና በረዶ ያለበት ብርጭቆ የያዘ ትሪ ይዞ መጣ።

"እኔ ግን ቢራ ብጠጣ ይሻለኛል።" አለች፣ ዳንኤልን በመለመን ዓይነት እያየችው።

"ምን እሆናለሁ ብለሽ ነው?"

"እሰክራለሁ።"

"ምንም አትሆኚም።"

አሳላፊው በውስኪው መለኪያዎች ውስጥ እንደየፍላጎታቸው አምቦውሃና በረዶ ጨምሮላቸው ሄደ።

"ቺርስ!" አለች፣ የጨበጠችውን መለኪያ ከፍ አድርጋ።

"ውስኪ አፍተር ቢራ ኢዝ ጉድ በት ቢር አፍተር ውስኪ ኢዝ ባድ ይባላል።"አለ ዳንኤል።

"እኔ እሰክራለሁ ብዬ ነው ስጋቴ።"

"አንዳንዴ ብትሰክሪ ምናለ ታዲያ ?"

"ኸረ ባክህ ተው!"

"ሀይለኛ ሳይሆን መጠነኛ ስካር፣ ሞቅታ፣ ደስታ ሳይሰጥ ይቀራል?"

"የማይሆን ነገር አታውራልኝ።"

"ሙች! ንግሥትዬ ሙች! አንዳንድ ጊዜ የተወሰነ መለኪያ ወይም ጠርሙስ መጠጥ ከወሰድኩ በኋላ በማገኘው ሞቅታ የማገኘው ደስታ አለ።"

"ምን ዓይነት ደስታ?"

"የምጠላው ወይም የሚያስጨንቀኝ ነገር ካለ ረሳዋለሁ። የማየው፣ የምሰማው፣ የማደርገው እና ሰው የሚያደርገው ሁሉ ደስ ይለኛል። አንዳንዱ ይሄ አሁን የሚያስጨንቅ ነገር ሆኖ ነው የምጨነቀው? ያ የሚያናድድ ነገር ሆኖ ነው የምናደደው? ደካማ ነኝ ለካ! እያልኩ ራሴን እወቅሳለሁ። በመኖር እደሰታለሁ። ብቻ የህይወት ጥሩ ጎኗ ብቻ ነው የሚታየኝ። ታዲያ እንደዚያ ዓይነት ስሜት ሊሰጠኝ የሚችልን የመጠጥ መጠን፣ በአንድ መለኪያ ወይም ጠርሙስ ከአሳደግሁት ወይም ካሳነስኩት ይበላሻል።"

በመገረም እየችውና ሳቀች።

"ምን አሳቀሽ?"

"እስከዛሬ ስለመጠጥ መጥፎነት ሲወራ ነው ስሰማ የነበረው።"

"ዬል፣ መጠጥ በአጠቃላይ ጎጂ ነው። በመጠኑ ከተወሰደ ግን ጥቅም እንዳለው የሚናገሩ የምርምር ሰዎች አሉ። በተለይ የበላናቸውን ምግቦች ለሚፈጩ የውስጥ አካሎቻችን እገዛ ያደርጋሉ።"

"ይህንን አምናለሁ። ሌላው ጥቅም ምን እንደሆነ ግን አልገባኝም።"

"ፍልስፍና ቢጤ ስለሆነ ቶሎ አይገባም። እያደር ግን ይገባሻል።" አለ፣ ፈገግ ብሎ እያያት።

ምንም አስተያየት አልሰጠችም። አቀርቅራ ዝም አለች። ወዲያው ሳታስበው ቀኝ እጁን ትከሻዋ ላይ ጣል አደረገው። ቀና ብላ አየችው። ከንፈሮቹ ከንፈሮቿ ላይ ሲያርፉ ተሰማት።

አንድ... ሁለት... ሶስት ደቂቃዎች ተቆጠሩ - በዚህ ሁኔታ...ከተላቀቁ በኋላ ሁለቱም ግራና ቀኙን አዩ - ሰው አየን አላየን በሚል ስሜት። ትኩረት የሰጣቸው ፍጥረት አልነበረም። ለጥቂት ሴኮንዶች ያህል ሳይነጋገሩ አሳለፉ። ሁለቱም የየግል የልብ-ትርታቸውን ማድመጥ የያዙ ይመስላል።

"ጠጪና ወደ ቤት እንሂድ።" አለ፣ ችኮላ ባለው ቃና።

ከሁኔታቸው የተረዳችው ነገር አለ። እሷም ላይ ችኮላ ይታያል። ለመጨረሻ ጊዜ ከወንድ ጋር መኝታ ቤት ቆይታ ያደረገችው ከመላኩ ጋር ነው። 'ወይኔ ዓመት ሊያልፈኝ ነው?' አለች በልቧ። ገዳም የገባች ሳይመስላት አልቀረም። ከጥቂት ጊዜያት በፊት ከሻምበል አርአያ ጋር ያለውዴታዋ ያሳለፈችው ምሽት አልታወሳትም።

ከተወሰኑ ደቂቃዎች ቆይታ በኋላ፣ ዳንኤል የመኪናውን ሞተር አስነሳ። ወደ ቦሌ አውሮፕላን ማረፊያ የሚወስደው ዋና ጎዳና ውስጥ ገባ። የመንገዱ፣ በአካባቢው ያሉ የቤቶችና የመኪኖች መብራት ከጨለማ ጋር እየታገሉ ነው።

ላለመነጋገር የወሰኑ ይመስላሉ። ዳንኤል ፊት ለፊት የሚታየው መንገድ ላይ አተኩሮአል። ንግሥት በሩን በጀርባዋ ተደግፋ ከፊት ለፊቷ ዳንኤልን ከግራና ከቀኝ ደግሞ የሚከተሏቸውንና የቀደሟቸውን መኪናዎች እያየች በዝምታ ተውጣለች። ሁለቱንም ትካዜ ውስጥ የከተታቸው በዝቅተኛ ድምጽ የተከፈተው የዶንዊልያምስ ለስላሳ ሙዚቃ ሳይሆን አይቀርም።

"ንግሥትዬ!"

"ወዬ!"

"ምንድነው የምታስቢው?"

"አንተስ ምንድነው የምታስበው?"

"መጀመሪያ ንገሪኝ።"

"መጀመሪያ አንተ ንገረኝ።"

"መጀመሪያ የጠየቅሁሽ እኔ ነኝ። አንቺኛ ንገሪኝ። ስለምንድን ነው የምታስቢው?"

"ስለአንተ!"

"አታስደስቺኝ!"

"ሙት!"

"እኔም ስለአንቺ ነበር የማስበው።"

"ይገባኛል።"

"ለምን ጠየቅሽኝ ታዲያ?"

"ለማረጋገጥ ብዬ።" ብላ ከበስተኋላ የሚከተላቸውን መኪና ድንገት ስታይ፣ ከው ብላ ቀረች። ወገቧ በመቀስ ለሁለት ክፍል ብሎ ጭንቅላቷንና እግሮቿን የያዙት አካሎቿ ግራና ቀኝ የወደቁ ነው የመሰላት። ዓይኖቿን ልታምን አልቻለችም። አፍጣ አየች። ርግጠኛ ናት። ያየችው ትክክል ነው። ቀደም ሲል እንደዋዛ ተመልክታ ነበር ግን አልጠረጠረችም።

"ዳንኤል እቤቴ መሄድ እፈልጋለሁ። እቤት ውሰደኝ።"

ዳንኤል ጆሮዎቹን ባለማመን ትኩር ብሎ አያት - በድንጋጤ።

"ዳኒ፣ በጣም ይቅርታ። ወደ ቤት መሄድ እፈልጋለሁ።"

"ለምን? ምን ሆንሽ?" አለ አሁንም፣ ግራ በተጋባ ስሜት።

"መሄድ እፈልጋለሁ። ቤቴ መግባትና ብቻዬን መሆን እፈልጋለሁ።"

"ተይ እንጂ ንግሥትዬ። አባዬና እማዬን ከሰው ጋር አስተዋውቃችኋለሁ ብዬ ነግሬያቸው እየጠበቁኝ ነው እኮ።"

"እዝናለሁ ዳኒ። ነገሩ ከአቅሜ በላይ ነው። እባክህ ቤቴ አድርሰኝ።"

የመኪናውን ፍጥነት ቀነሰና ዳር ይዞ ቆመ። "አመመሽ እንዴ ንግሥትዬ?"

"አዎ። አሞኛል።" ስትል ዋሸች።

"ምንሽን ነው ያመመሽ ?"

"አላውቀውም።"አለች፣ ቀድሞአቸው ያለፈውን መኪና በጎን እያየች።

"ታዲያ ቤት ለምን ትሄጃለሽ? ሀኪም ቤት ልውሰድሽ ?"

"በፍፁም፣ ቤቴ አድርሰኝ።"

ምንም ሳይናገር ረዘም ላሉ ሴኮንዶች አተኩሮ አያት። ገጽታዋ የነገረው ነገር አልነበረም። መኪናውን አዞረና ወደ መጡበት አቅጣጫ ተመለሱ። አልፎአቸው ሄዶ የነበረው መኪና ዞሮ መጥቶ እየተከተላቸው መሆኑን አወቀች። የባሰ አበገናት። አንጫረራት። ያለ የሌለ ርግማኗን አወረደች– በልቧ።

"ንግሥትዬ፣ የሆንሽውን ነገር ለምን አትነግሪኝም? እውነት አሞሽ ነው?"

"አዎ፣ አሞኝ ነው።"

"ታዲያ ለምን ሆስፒታል አልወስድሽም?"

"ቤቴ እታከማለሁ። "አለች።

ከዚህ በኋላ የተነጋገሩት ነገር አልነበረም፣ ቤቷ መግቢያ በር ላይ እስኪደርሱ ድረስ። በከፍተኛ ፍጥነት ሲያሽከረክራት የነበረችውን መኪና አቆመና ንግሥትን አያት።

በሩን ከፍታ ልትወጣ ስትል እጇን ያዘና ፣" ንግሥትዬ፣ እወድሻለሁ።" አለ፣ በሚያሳዝንና አንጀት በሚበላ ድምፀት።

እንባ ባቀረሩት አይኖቿ አየችው። መናገር አልቻለችም። ሳታስበው ከንፈሮቿ ከንፈሮቹን አገኟቸው። ብዙ ዓመታት ተለያይተው እንደተገናኙ እውነተኛ ፍቅረኛሞች በረሀብና በስቀቀን፣ ከንፈሮቻቸው ተቆላለፉ። ድንገት ከአቅፉ አውጥቶ እያያት፣"ንግሥትዬ የሆንሽውን አትነግሪኝም?"

"ሌላ ቀን። "ብላ፣ ዘላ ከመኪናው ወጣች።

ዳንኤል መኪናውን አዙሮ ወደ ቤቱ ጉዞ ጀመረ።

37

ዶክተር ናትናኤል በሩ እንደተከፈተላቸው በፍጥነት እየነዱ ወደ ጋራዣቸው አመሩ። የመኪናው በር ተገንጥሎ እስኪሰበር ድረስ አላትመው ወደ ቤት ገቡ። ውድ ጊዜያቸውን፣ ከመጠጥ ቤት ወደ መጠጥ ቤት እየተዘዋወሩ፣ ልጃቸውን ሲከታተሉ በማምሸታቸውና ልጃቸው ምክራቸውን ተቀብላ እርፋ አልቀመጥ በማለቷ ተበሳጭተዋል። ከዚህ ሌላ፣ እሳቸውን ብለው የመጡ ህሙማን እስካሁን ሲጉላሉ በመቆየታቸው ቤንዚን የተጨመረበት እሳት ሆነዋል። በህይወታቸው እንደዛሬ የተበሳጩበት ቀን ትዝ አይላቸውም። ይህ

ሁኔታቸው ደም ብዛታቸውን አስነስቶ ወደ ሞት ሳያደርሳቸው አይቀርም።

በቀጥታ ወደ ንግሥት መኝታ ቤት አመሩ። ከፍተው ገቡ።

ንግሥት በፊት ለፊቷ ጋደም ብላ ነበር። ኮቴ ስትሰማ ቀና አለች። ዓይኖቿ የእንባ ፍሬ ያረግፋሉ።

" የት ነው ያመሸሽው ? " ሲሉ፣ ጮኸው ጠየቋት።

ምንም መልስ አልሰጠቻቸውም። የእሷ ንዴት ከእሳቸው በልጦ እንደእሳተ ጎመራ ሊፈነዳ ትንሽ ነው የቀረው።

" ሰሚ እንጂ ! የት አባሽ ነው ያመሸሽው ? " አሉ አሁንም፣ ካለፈው በበለጠ የጩኸት አነጋገር።

"ያመሸሁበትን እያወቅኸው ለምን ትጠይቀኛለህ ? " አለች፣ ርሷም ቆጣ ብላ።

"ከማን ጋር ነው የነበርሽው ? "

"ከፍቅረኛዬ !"አለች በድፍረት፣ ቆጣ ብላ። እልህ አኝኪታል።

ዘለው የሸሚዟን ኮሌታዎች እንደማነቅ አድርገው፣ "አንቺ ልጅ!ተይ! አርፈሽ ተቀመጭ ብዬሽ አልነበር ?... ሰሚ እንጂ! " አሉ፣ ጉሮሮአቸውን በዘጋው የንዴት ቃና። አንገቷን ለቀቁት።

"አባዬ ለምንድን ነው እንዲህ የምትለኝ? እኔ ህፃን ልጅ ነኝ? ራሴን አውቃለሁ እኮ!"

"ምን ራስሽን ታውቂያለሽ! ራስሽን ብታውቂ ኖሮ መች እንዲህ ትሆኚ ነበር!"

"ምን ሆኜ አየኸኝ አባባ? ምን አጥፍቼ አየኸኝ ? ስምህን አስነስቼ አውቃለሁ? ንገረኝ አባባ?" አለችና በእልህ አለቀሰች።

የዶክተር ናትናኤል ልብ እንዳንሳሱ አልሆነም። መሸርሸር ጀመረ- በሀዘን። ስሜታቸው ሰከነ። ለአነሳቻቸው ጥያቄዎች በሙሉ መልስ መስጠት አልቻሉም። ንግሥትን ጊዜ አግኝተው ተቆጣጥረው፣ ገስፀው፣ ይህንን አታድርጊ ያንን አድርጊ ብለው የመከሩበት ጊዜ ባይኖርም ባለጌ አልሆነችም። እንደ አግድም አደጎቹ ተንዘላዝላ ቤተሰቧንና ራሷን ያሰደበችበት ጊዜ የለም። አባቷን አክባሪ ናት።

የአባቷን መሸነፍ በማየቷም ይሁን በሌላ ንዴቷ አሻቀበ። "የቻልኩትን ያህል ተምሬ ሥራ ይዣለሁ። ራሴን ችያለሁ። ክፉና ደጉን መለየት እችላለሁ። በእኔ ላይ ክትትል ማድረግ ተገቢ ነው ወይ? እንደ ቀናተኛ ባል በየት ወጣሽ ? በየት ገባሽ ?ከማን ጋር ዋልሽ?

ማለቱ ከአንድ ከተማረ አባት የሚጠበቅ ነው ? ዕድሜዬም ከሀያ በላይ ነው፣ እኔን መቆጣጠር ለምን አስፈለገ ? አባዬ !አንተ አባቴ እንጂ ባሌ አይደለህም ! አባዬ ! አትከታተለኝ ! ራሴን መግራት የሚችል አእምሮ አለኝ!"

"አውቃለሁ ንግሥትዬ። አውቃለሁ። ቢሆንም፣ ገና ወጣት ነሽ። የቤተሰብ ምክር ያስፈልግሻል። በወጣትነት ዕድሜያችን ወቅት የምናደርጋቸው ነገሮች ብዙ ጊዜ ችግር ላይ ይጥሉናል። "

"ምን ሆነክ አባዬ ?በዚህ ዕድሜዬ እንደ ህፃን ልጅ አትመልከተኝ።"

"አሁን ሊላውን ተይውና እኔ ያልኩሽን ስሚ !"

ድንገተኛ ዝምታ ተፈጠረ። ንግሥት አልጋዋ ላይ ተቀምጣ መሬት መሬቱን ማየት ጀመረች። እርሳቸውም እጆቻቸውን አጣምረው መሬት መሬት እያዩ ነው።

"ምን ያህል ጊዜ ሆነ ከዚህ ሰውዬ ጋር አብራችሁ ከሆናችሁ?" አሉ፣ ረጋ ባለ ስሜት።

እንደዛ ጨሶ የነበረው ስሜታቸው በአንድ ጊዜ ቀዝቅዞ፣ ይህንን ጥያቄ ያነሱበት ምክንያት ሊገባት አልቻለም። መልስ ሳትሰጥ ዝም አለች።

"አልሰማሽኝም ? "

"ሰምቻለሁ። "

"ምን ያህል ጊዜ ሆናችሁ ? "

"ብዙ ጊዜ ሆኖናል። "አለች፣ እንዳቀረቀረች።

የጊዜው መርዘም ስሜታቸውን ቆንጠጥ አደረገው፣ ቱስፋቸው እንደመሟጠጥ አለ። ይሁንና፣ ስለሁኔታው ለማረጋገጥ ሌላ ጥያቄ ማንሳት አለባቸው። ቀደም ባለው ተመሳሳይ አጋጣሚ የሚያነሱላት ጥያቄ በርሷ ላይ የደረሰውን ሁኔታ የሚነግር እንዳይሆን ሲጨነቁ ነበር። አሁን ግን መጨነቁን የተው ይመስላሉ። ሊያነሱ የነበረውን ጥያቄ ግን ደፍረው አላወጡትም።

"ሁለተኛ ከዚህች ቤት እግርሽ እንዳይወጣ ! ሥራ እሄዳለሁ፣ እዚህ ቦታ እሄዳለሁ ማለት የለም! ቤት ውስጥ ምንም የጎደለ ነገር የለም ! ከዛሬ ጀምሮ ከቤት መውጣት የለም!" አሉ ሰክና የነበረው ንዴታቸው እንደገና ንሮ።

በእሳቸው ላይ የታየው ንዴትም በርሷ ላይ ተጋባ። "ይህንን በፍጹም አልቀበለውም! ራሴን መሆን እፈልጋለሁ! ሠርቼ በጉልበቴ እንጂ ዘላለም የቤተሰብ ተቀጽላ ሆኜ አልኖርም! ነፃነት እፈልጋለሁ!"

"እና ከእኔ ቁጥጥር ወጥተሽ እንደልቢ ልሁን ነው የምትይው?" አሉ በቁጣ።

"እንደዛ አላልኩም። በጉልበቴ ልኑር ነው ያልኩት!"

"አያስፈልግም። በሥራ ስም ነው እንዲህ የተንዘላዘልሽው! ከዚህ ልጅ ጋር ዳግም እንዳላይሽ !አለበለዚያ ከቤቴ ነው የማስወጣሽ!"

" አሁንስ እሱ ሳይሻለኝ አይቀርም።"

" እንዴት ባክሽ ! "

"አዎ። እንዲህ የሚያበሳጭና ነፃነት የሚነፍግ ኑሮ ከመኖር ይሻለኛል !" ስትል ጮኸች።

የዶክተሩ ፊት ተለዋወጠ። ስሜታቸውን መቆጣጠር አልቻሉም። ንግሥት ከቤት ከወጣች በሰዎች ላይ የምታደርሰው ጥፋት ምን እንደሆነ ያውቃሉ። በምክራቸው እግሯን አስረው ማስቀመጥ አልቻሉም። ያላቸው አማራጭ አንድ ብቻ ነው። እስካሁን ድረስ አምቀው የነበረውን፣ እርሳቸውና ግርማ የሚያውቁትንና ሲሳይ የጠረጠረችውን ምስጢር ለርሷ ይፋ ማድረግና የሚገጥማትን የሥነ-ልቦናና የሞራል ቁስል ማስታመም እንደሚሻል አረጋገጡ።

ሌሎች ሰዎችን ለሥቃይ ከመጋበዝ ልጃቸውን መጉዳት ይሻላል ብለዋል። እስከዛሬ ተከታተሉ። ሊያቆሟት አልቻሉም። እስከመቼ ተከታትለዋት ከወንዶች ጋር የምትመሠርተውን ግንኙነት ማስቆም ይቻላሉ ?

"ንግሥትዬ፣..." አሉ ቃላቸውን ሀዘን እያደናቀፈው።

ቀና ብላ ከማየት ሌላ ምንም አላለችም።

"ይሄን ያህል እንቺን የት ወጣሽ? የት ገባሽ ? እያልኩ የምከታተልሽ ተቸግሬ እኮ ነው። የማደርገው ጨንቆኝ ነው። አንቺ ብቸኛ ልጄ፣ የምወዳት ባለቤቴ ሰጦታ፣ እንዳትሳቀቂብኝና በሥጋት እንዳታልቅቢኝ ብዬ ነው። ወድጄ አይደለም ንግሥቴ። ሁኔታውን ልነግርሽ ተገድጃለሁ። እስካሁን ለአንቺ ስል ደብቄው ቆይቻለሁ። ይህ ሁኔታ ደግሞ ሌሎችን የሚጎዳ ሆና አግኝቼዋለሁ። ሌሎችን ለማዳን ስል፣ አንቺን መጉዳት ይሻላል ብያለሁ። ንግሥቴ፣..." አሉና በተጨነቀ ስሜት ተመለከቷት።

በጉጉት አፍጣ እየቻቸው። ቶሎ አልነገሯትም። ፍራቻ አደረባት። አባቷን እንድ ያስጨነቃቸውና ሊነግሯት ያልፈለጉት ነገር እንዳለ አወቀች። "ምንድን ነው አባዬ ?"

"ንግሥቴ ፣ በደምሽ ውጥ የኤድስ ህዋስ አለ። "ሲሉ ፣ ዕንባ ባቀረሩት ዓይናቻቸው አይዋት። ወደ ህክምና ዓለም ለመግባት ሲመረቁ የገቡትን ቃለ መሀላ ሰብረው ንግሥትን አረዷት።

ሰው 'መሞትህ ነው!'የሚልን መርዶ ሲነገረው ምን ይሰማው ይሆን ?ተወልዶ፣ ድሆ፣ ዳዴ ብሎ፣ አፈር ፈጭቶ፣ ተምሮ ሥራ ይዞ ገና ረጅም ዓመታት በደስታ እኖራለሁ፣ ትዳር መሥርቼ፣ ልጆች ወልጄ፣ ኩዬ ድሬ ጃጅቼ እሞታለሁ ብሎ ሲጓጓ፣ ድንገት ከዚህች ዓለም በሞት ልትለይ ነው' ተብሎ ሲነገረው ምን ይል ይሆን? ለመሆኑ ትሞታለህ የሚልን ዜና ከመስማት ሌላ፣ በዚህች ዓለም ላይ ምን የሚያስደነግጥ ነገር አለ?

ንግሥት መናገር አልቻለችም። አልጋዋ ላይ ቁጭ እንዳለች፣ ሁለት እጆቿን በጉልበቶቿ ላይ አስደግፋ፣ ዓይኖቿን ጎልጉላ እየቻቸው- አባቷን። ልቧ ብቻ ሳይሆን፣ በውስጧ የሚዟዟረው ደሟም፣ ቀጥ ያለ ይመስላል። ጠይም ፊቷ የአስከሬን ገጽ መስሏል። እነዛ የፈጠጡት ዓይኖቿ በቅጽበት የደም ዕንባ ቋጥረው፣ አፏን ለመናገር ብላ ከፈት አድርጋው ከአልጋው ላይ በዝግታ ብድግ አለች። አባቷ ደረት ላይ ልጥፍ ብላ፣ "አባባ ! እውነት ነው ወይ ! እውነት መሞቴ ነው ወይ?" ዝርግፍ ብሎ የወጣው ዕንባዋ፣ አላናግር አላት።

ዶክተር ናትናኤል እጆቻቸውን ትከሻዋ ላይ አነባበሩና ጉንጫቸውን ልጃቸው እናት ላይ አስደግፈው፣ ዓይናቸቸውን ጨመቁ ለአንድ ብቸኛ ልጃቸው፣ እንደባለቤትና እንደ እናት ሆና ለምታማክራቸው ብቸኛ ልጃቸው፣ በህይወት ዘመናቸው ውስጥ አይተውት ወደማያውቁት የሀዘን ማጥ ውስጥ ሰጥመው ምርር ብለው አለቀሱ። ከአንድ ሥጋ፣ ከአንድ አጥንትና ከአንድ ዓይነት ደም የተፈጠሩት አባትና ልጅ፣ ህይወት ስትጨክን ለሰው ልጅ የምታቀምሰውን ሀዘን ተጋርተው፣ ለብዙ ደቂቃዎች ተቃቅፈው ሲላቀሱ ቆዩ።

ወዲያው፣ ንግሥት አየር እንዳስወጣ ፊኛ ዝልፍልፍ ብላ ከአባቷ እቅፍ ውስጥ ሾልካ ወደቀች። ዶክተር ድንጋጤ ጨብጦአቸው የሚያደርጉትን አጡ። የህክምና እውቀታቸው ንፋስ እንዳሳለው ባርኔጣ ከላያቸው በርሮ የሄደ መሰላቸው። ለጥቂት ሴኮንዶች ያህል

ፍዝዝ ብለው ካዩዋት በኋላ ትኩረታቸው ሲመለስ ከመሬት ላይ አንስተው አልጋዋ ላይ አስተኟዋት። ፊቷ በዕንባና በላብ ታጥቧል። መስኮት ከፈቱ። የመኝታ ቤቱንም በር ከፍተው፣ ወደ ክሊኒካቸው ሮጡ። ህይወቷን ለመመለስ የሚረዱ፣ የህክምና መርጃ መሣሪያዎችን በሙሉ ይዘው ተመለሱ።

38

አባቷ ባደረጉላት ዕርዳታ በተከታዩ ቀን ራሷን መግዛት ብትችልም፣ የደረሰባትን የሞራልና የሥነ-ልቦና ጉዳት በአፋጣኝ ልትቋቋመው አልቻለችም። ከአልጋዋ ላይ ሳትነሳና 'እህህ' ስትል ከዛሬ ሌላ ሦስት ቀናት አለፉ። ይሁንና፣ ዶክተር ናትናኤል ባደረጉላት ያላሰለሰ ምክርና ማጽናናት እንደ ገና በዚህ ዓለም ላይ በተስፋ ለመኖር፣ የተቻላትን ያህል እየጣረች ነው። ከአልጋዋ ላይ ባትወርድም፣ የተደራረቡ ትራሶች ድጋፍ አድርጋ ቀና ብላ ከአባቷ ጋር እያወራች ነው።

"ንግሥቴ፣ ለዚህ በሽታ በማጥናት ላይ ያለሁት መድሀኒት፣ እስከዛሬ በአለማችን ላይ በልዩ ልዩ ሳይንቲስቶች ከተሞከሩት የመድሀኒት ዓይነቶች እጅግ ውጤታማ ነው። ደጋግሜ ነግሬሻለሁ። አንቺን ለማጽናናት መዋሸቴ አይደለም። ንግሥቴ ሙች ! እውነቴን ነው። በዚህ መድሀኒት የአንቺን ብቻ ሳይሆን፣ በሚሊዩን የሚቆጠሩ የዓለም ህሙማንንም ህይወት ነው የማድነው። ይህ በህይወቴ ሙሉ አግኝቼው የማላውቀውን ደስታ ይሰጠኛል። ከዚህ ሌላ፣ በአለም ህብረተሰብ ዘንድ፣ ታላቅ አክብሮትና ዝና አገኛለሁ። ይህ ለእኔ ብቻ ሳይሆን፣ ለአንዷ ልጄ፣ ለአንቺ፣ እንዲሁም ለወገኖቼና ለአገሬም ጭምር ነው። ይህ መድሀኒት ሲፈበረክ የማገኘው በሚሊዩን የሚቆጠር ገንዘብ፣ የአገሬ ሳይንቲስቶች ለሚያበረክቷቸው ግኝቶች ከዳር ማድረሻና ለአንቺ የወደፊት ኑሮ ማቃኛ ይሆናል። እኔ እርጅቻለሁ ። ሁሉም ያንቺ ይሆናል። ያን ጊዜ ያፈቀርሽውን ታገኚያለሽ። እመኚኝ ልጄ። አይዞሽ! በርቺ! በቅርቡ ያገኘሁትን መድሀኒት አስመልክቶ፣ ለሀገሬና ለውጭ ሀገር ጋዜጠኞች መግለጫ እሰጣለሁ። ያን ጊዜ ሁሉንም ታምኚያለሽ። " አሉ ዶክተር፣ ለስለስ ባለና በሚያሳዝን ድምጽ።"አይዞሽ ትድኛለሽ! ጥቂት ታገሽ!"አሉ በመቀጠል።

"እስከመቼ፣ አባዬ? " አለች፣ ዕንባ እየተናነቃት።

"በጣም ጥቂት ወራት ብቻ ነው የሚያስፈልጉኝ።"

ዶክተር ናትናኤል ይህንን ሁሉ ያሉት፣ ልጃቸውን ለማጽናናት ብለው ሳይሆን፣ በርግጥም የምርምራቸው ሂደት አጥጋቢ ውጤት ስላሳያቸው ነው። መጨረሻው ካማረላቸው፣ እነሳሳቸው ልብ በተስፋ የሚያሞቅ ነው።

"እስከዚያ አልሞትም?" አለች፣ በሚያሳዝንና በተሰበረ ድምፅ።

"ከእንግዲህ ወዲያ ለሚቀጥሉት አራት ወይም አምስት ዓመታት ምንም ሳትሆኚ ትቆያለሽ። እንዳች የሚያሰጋሽ ነገር የለም። እመኚኝ ። ከዚያ በፊት ትፈወሺያለሽ።"

"እሺ ። ግን ምን ያህል ነው የቀረህ ? "

"ቴዎሪውን ጨርሻለሁ ማለት እችላለሁ። ሙከራዎችን በማድረግ ላይ ነኝ። ግን ትንሽ የገንዘብ እጥረት አጋጥሞኛል። ከውጪ ሀገር ግብረ ሠናይ ድርጅቶች የገንዘብ እርዳታ የማገኝበትን ሁኔታ እያመቻቸሁ ነው። በቅርቡ አገኛለሁ።" አሉ ዶክተር።

አባቷ ስለ ገንዘብ ችግር ሲያነሱ አንድ ነገር አስታወሷት። ከሦስት ቀናት ቀደም ባሉ ጊዜያት፣ በየሴኮንዱ ብታስታውሰው የምትወደውና የሚያስደስታት ነገር ብቅ አለ።

ዳንኤል! ባለፉት ቀናት ሥጋት ውስጥ የከተታት የዳንኤል ጅምር ፍቅር ነው።

"ንግሥቴ ፣ ገንዘብ ሊሰጥህ የሚችል ሰው አለ ብለሽኝ አልነበር፣ ከዚህ በፊት?"

"አዎ!"

"ታዲያ ማግኘት እችላለሁ ሰውዬውን?"

ጥቂት አሰበች። ትክዝ ብላ ከፊት ለፊቷ ያለውን ግርግዳ እያስተዋለች፣ "እሞክራለሁ።" አለች።

"ጥሩ። ቶሎ ቢሆን መልካም ነው።"

አንገቷን በማወዛወዝ እሺታዋን ገለፀች።

ዶክተር ትንሽ ሥጋት ያዛቸው። ' የሰው ገንዘብ ተቀብዬ የምርምሬ ውጤት ከንቱ ቢሆን፣ ከየት አምጥቼ እከፍላለሁ ? ' ሲሉ በልባቸው ራሳቸውን ጠየቁ።

በአለማችን ላይ የሰውን ልጅ በመጥቀም ላይ ያሉ አዳዲስ ግኝቶች፣ በአብዛኛው የአንድ ወቅትና የጥቂት ሳይንቲስቶች ውጤቶች

አይደሉም። በአንድ ወቅት ብቅ ያሉ ሳይንቲስቶች፣ ጀምረው ያለፉት ወይም ሞክረው የከሸፈባቸው ጥረቶች መሻሻል ናቸው። በተለያዩ ጊዜያት የተፈጠሩ የብዙ ሳይንቲስቶች የድካም ፍሬዎች ናቸው። እና ፣ ዶክተር ናትናኤል በዚህ በአጭር ጊዜ ውስጥ ብቻቸውን፣ ለምርምር የሚያስፈልጉ ቁሳቁሶችና ገንዘብ እንደልብ በማይገኝበት አጋጣሚ፣ የአለም ህዝብ የጓጓለትን መድሀኒት 'አፈጥራለሁ።' ብለው መነሳታቸው በልባቸው አንድ ፍርሀት ሳያሳድርባቸው አልቀረም። ይሁንናና፣ ያለምንም አጋርና ሁኔታዎች መሟላት 'አንቱ' የሚያሰኙ ሥራዎች ሠርተው ያለፉ ጥቂት ሳይንቲስቶች መኖራቸውን ሲያስታውሱ፣ ተጽናኑ።

"እኔ ምለው አባዬ፣ የዚህ ህዋስ ተሸካሚ መሆኔን እንዴት አወቅኸው ?" ስትል እንደዋዛ ጠየቀች።

ከሀሳባቸው ድንገት ቀና አሉና፣ "አንድ ጊዜ ትዝ ይልሻል፣ እጅሽን ስለት ቆርጦት ብዙ ደም አልፈሰሰሽም?"

ንግሥት አስታወሰች። አንገቷን በመነቅነቅ አዎንታዋን ገለፀች።

"ያን ጊዜ ነው፣ ምን እንደገፋፋኝ አላውቅም፣ ደምሽን ወስጄ የመረመርኩት። ያን ካወቅሁ በኋላ ነው፣ ሌሎች ሰዎችን እንዳታበላሺ ክትትል ያደረግሁት።"

መርዶውን ከነገሯት በኋላ፣ ለምን ይከታተሏት እንደነበረ አውቃለች። ግን እስካሁን ያልተመለሰላት አንድ ጥያቄ አለ። ስለዚህም፣ ራሷ እንጂ፣ ዶክተር የሚያውቁት ነገር የለም። በሽታውን ማን ነው ያስያዛት ? በህይወቷ የምታውቃቸው ወንዶች ሁለት ናቸው። አንዱ ለአራት ዓመታት በፍቅረኛነት የያዘችው መላኩ ነው። በእርሱ ነው የግብረ ሥጋ ግንኙነትን ጣዕም ልትረዳ የቻለችው። ከርሱ ጋር ከተለያየች ሁለት ዓመታት አይሞላም። ከዚያ ሌላ ወንድ ያየችው ያንን አረመኔ ብቻ ነው-ሻምበል አርአያን። በበሽታው ያስለከፋት ሰው ከሁለቱ አንዱ መሆኑን አልተጠራጠረችም።

የእርሷ ጥያቄ ድንገት የዶክተር ናትናኤልም ሆኖ ተገኘ። "እኔ ምልሽ ንግሥቴ፣... "ብለው ዝም አሉ።" በዚህ በሽታ ያስያዘሽን ሰው ታውቂዋለሽ ?" ሲሉ ጠየቋት።

ጥቂት ሴኮንዶች ያህል ዝም ብላ፣ በትካዜ ከፊት ለፊቷ ያለውን ግርግዳ ተመለከተች።

" ካወቅሽው፣ ሌሎች ሰዎችን እንዳያበላሽ ቶሎ ለማስቆም ነው።"

" የህዋሱ ተሸካሚ መሆኔን ካወቅኸው ስንት ጊዜ ሆኗል?" ስትል ጠየቀች። ጥቂት አሰቡና ነገሯት።

አሁን ግን እንደሆነ ተረዳች። እዚህ ማጥ ውስጥ የከተታትን ዲያቢሎስ ለየች። መላኩ!" መላኩ ጉታ ነው የለከፈኝ !" አለች ጮክ ብላ።

" የት ነው የሚኖረው?"

የመላኩ መኖሪያ ቤት የሚገኝበትን ቦታ በምልክት ነገረቻቸው።

" ጥሩ። አሁን ትንሽ እረፍት ውሰጂ። እኔም ወደ ጥናት ክፍሌ ልሂድ። በርቻ በይ። እሺ የኔ እመቤት ?" አሉና ግንባሯ ላይ ሳሟት። የመኝታ ቤቷን በር ከፍተው ሊወጡ ሲሉ፣ ጠራቻቸው።

" አባዬ!"

" አቤት የእኔ እመቤት።" አሉ፣ የአባትነት ፍቅር ባለው አነጋገር።

"ኪኒን ስጡኝ።"

"የምን?"

"የፅንትልፍ።"

እስካሁን የከረመችው በዚሁ ክኒን ነው። ከእንግዲህ ወዲያ ግን፣ በዚህ ክኒን እንዳትጠቀም ይፈልጋሉ። ይቅርብሽ ለማለት አሰቡና የፈቀደችውን ላድርግላት ብለው፣ አምጥተው ሰጧት። "መጀመሪያ ራት ብይእ።"

"በልቻለሁ። ገበታ ሲነሳ እኮ ነው የመጣኸው።" አለች ንግሥት።

እንደነገሩ ለኮፍ አደረገችው እንጂ አልበላችም። ምግብ በሥርዓት መብላት ካቆመች ቀናት ተቆጥረዋል።

እንደገና ግንባሯን በመሳም ተሰናብተዋት ወጡ።

ንግሥት ክኒኑን ከዋጠች በኋላ፣ ጋደም አለች። እንቅልፍ ግዛት ውስጥ ከመውደቋ በፊት ግን ከአርአያ ጋር ያሳለፈችውን ምሽት አስታወሰች። አረመኔ አድራጎቱ በዓይኗ ህሊናዋ ታያት። ጉልበቱን መከታ አድርጎ ያደረሰባት ግፍ፣ ትዝ አላት። ይሁንና፣ ከርሷ ጋር ባደረገው የግብር ሥጋ ግንኙነት ሳቢያ የበሽታው ተለካፊ በመሆኑ፣

ከልቧ አዘነችለት። ለህይወቱ አደጋ ላይ መውደቅ ምክንያት በመሆኗ እርሷነቷን ረገመች። ዓይኖቿ ድንገት እንባ አዘነቡ።

39

ከጠዋቱ አሥራ ሁለት ሰዓት ሆኗል። ባለፉት ጥቂት ቀናት እንዳደረጉት ዛሬም በንግሥት መኝታ ቤት ውስጥ ገብተው አዩዋት። ዕንቅልፍ የማረከውን ፊቷን በእጃቸው መዳፍ ዳበስ- ዳበስ አደረጉና ግንባሯን ስመው ወጡ። ሸዋዬ ከመኝታዋ ተነስታ ቁርስ ለማዘጋጀት ጣደፍ ጣደፍ ስትል አገኟት።

"ዶክተር፣ ወዴት ነው የሚሄዱት ቁርስ ሳይበሉ?" አለች ሸዋዬ፣ ያለ ወትሮአቸው በጠዋት ለመውጣት ሲዘጋጁ አይታ።

"ጉዳይ አለኝ።"

"ቁርስ ሳይበሉ?"

"ግድየለም። ውጭ እበላለሁ። እናንተ ብሉ። ንግሥቴን እንደተለመደው አጽናኛት። እሺ? አሁን ካለፈው ጊዜ እየተሻላት መጥቷል። በተቻለ መጠን እንድትረሳው ለማድረግ ሞክሪ።"

መኪናቸውን አስነስተው ከግቢው እንደወጡ፣ ሸዋዬ ወደ ንግሥት መኝታ ቤት ገባች። አልጋዋ ላይ በጎን ተቀምጣ ቁልቁል ታያት ጀመር።

ንግሥት ዓይኖቿን ከፈት ዘጋ አደረገች።

"ንግሥትዬ፣ ንግሥት፣ አንቺ!"

ዓይኖቿን ገለጠች። "አቤት!"

"ዶክተር በጠዋት የት እንደሚሄዱ ነግረውሻል?"

"የት ሄደ?"

"እኔ እንጃ ስጠይቃቸው አልነገሩኝም። ተነሺ። ቁርስ ላዘጋጅ።" ብላ ወጣች።

ንግሥት ዓይኖቿን ከደን አደረገች። ዕንቅልፏን አልጨረሰችም። ተጫጭኗታል። የአባቷ ቀደም ብሎ መውጣት ሸዋዬን ለምን እንዳስገረማት አላወቀችም። 'ግን የት ይሆን በጠዋት የሚሄደው?'ስትል ራሷን ጠየቀች። 'ማታ ነግሮኝ ነበር?ምንድን ነበር የተጫወትነው?' የነገሯት ነገር ምንም ትዝ አላላትም። ነገር ግን፣ ለዚህ ሁሉ ሥቃይ ዳረገኝ ስለምትለው፣ ስለመላኩ፣ መነጋገራቸውን

አስታወሰች። ነቃ አለች። ዓይኖቿን ሙሉ ለሙሉ ከፍታ ኮርኒሱ ላይ አሳረፈቻቸው። ንዴት፣ እልህና በቀል ስሜቷ ውስጥ ዘልቀው ገቡ። መላኩን እንዴት አድርጋ እንደምትበቀለው ሊገባት አልቻለም። ምን ማድረግ ትችላለች? ልትደበድበው? ልትገድለው? እንዴት አድርጋ?

ከአልጋዋ ላይ ድንገት ብድግ አለችና ቦርሳዋን ወደ አስቀመጠችበት ሳጥን ተጠጋች። የማስታወሻ ደብተሯን አወጣችና ሳሎን ወደተቀመጠው ስልክ አመራች። ቁጥሮች አዞረች። ከወዲያኛው ጫፍ ስልኩ ይጠራል።

ስልኩ ተነሳ። "ሀሎ!"

"የመላኩ መኖሪያ ቤት ነው?"

"አዎ!" አለ ቀጠን ያለ፣ የሴት ድምጽ።

"ላነጋግረው ፈልጌ ነበር!" አለች ፣ ንግሥት ድንገት ሳይታወቃት ጮሃ።

"ትንሽ ይጠብቁ። ወይም ትንሽ ቆይተው ይደውሉ። ማን ልበል ግን?" አለች፣ የመላኩ ባለቤት የደዋይዋ ሁኔታ ግራ አጋብቷት።

"ንግሥት እባላለሁ።"

"መልዕክት ከሆነ ላስቀምጥሎት።"

"ጉዳዬ በቀጥታ ከርሱ ጋር ነው። እሱን ነው የምፈልገው።" አለች ንግሥት።

"ግድየለም፣ ከእኔ የሚደብቀው ነገር ስለሌለ ቢነግሩኝ ያው ነው። ባለቤቱ ነኝ።" አለች የመላኩ ሚስት በማግባባት ዓይነት። በማለዳ በመደወሉ የድንጋጤ ስሜት ቀይ ክብ ፊቷን ጥላሸት አስመስሎታል።

ንግሥት 'ባለቤቱ ነኝ' የሚለውን አረፍተ ነገር ስትሰማ፣ ጠቅ አደረጋት። ማግባቱን ሳትሰማ ቀርታ ሳይሆን እርሱን በማግባቷ የበሽታው ተጠቂ በመሆኗ፣ አዝና ነው። " ለእንቺ የሚነገር አይደለም፣ የእኔ እህት።" አለች ንግሥት፣ በሀዘኔታና ለስለስ ባለ አነጋገር። ሁኔታውን ነግራ በስጋት፣ በንዴትና በሰቀቀን ልታነፍራት አትፈልግም። " ይቅርታ፣ በቀጥታ ከመላኩ ጋር ነው መነጋገር የምፈልገው። " አለች ንግሥት።

የመላኩ ባለቤት ስለሁኔታው ለማወቅ ጉጉት አደረባት። 'በጠዋት፣ የማላውቃት ሴት ከእኔ የተሰወረና ለርሱ የምትነግረው ነገር

ምን ይሆን? እኔን የሚመለከት መርዶ እንዳይሆን ብቻ' አለች በልቧ። "ይመጣል። ትንሽ ጠብ-መጣ እንዳውም... ይጠብቁ።" አለች የመላኩን መምጣት አይታ። "መላኩ፣ ስልክ ይፈልግሀል። " አለች ከጓሮ ሲመለስ አይታ።

የስልኩን መናገሪያ፣ ስልኩ የተቀመጠበት ጠረጴዛ ላይ አስቀምጣ፣ ወንበር ስባ ቁጭ አለች። ባሏ ከሚያደርገው ንግግር፣ ጉዳዩ ምን እንደሆነ ለማወቅ ፈልጋለች። መላኩ እጅግ በጣም እንደሚወዳት ታውቃለች። ከዚህ የተነሳ ምንም ነገር አይሸሽጋትም። ከንግግሩ በኋላ እንደሚነግራት ብታውቅም፣ አላስችል አላት።

መላኩ ስልኩን አነሳና ጆሮው ላይ ለጠፈው። " ሀሎ!"

ንግሥት የምትፈልገውን ሰው አገኘች። ግን ምን እንደምትል አልተዘጋጀችም። ምን ልትነግረው እንደደወለች አላወቀችም። ልቧ ንዴት ቢቋጥርም፣ ወደ በቀል የሚያደርሳትን ዘዴ አላቀደችም።

"ሀሎ !...ማን ልበል?" አለ፣ የደዋይ ድምጽ ሲጠፋበት።

"ንግሥት ነኝ።"

"ንግሥት የቷ ?" አለ፣ ትንሽ ግንባሩን ቋጠር አድርጎ።

"ንግሥት ናትናኤል።"

"እ !ንግሥት! እንደምን አለሽ ? ደህና ነሽ ? " አለ ሞቅ ባለ ፈገግታ። ወዲያው መልስ ባለማግኘቱ ትንሽ ደንገጥ ብሎ " ሀሎ!... " አለ።

" መላኩ!" እንባዋ ቀደማት።

"አቤት! ምንድን ነው ?"

የምትናገረው ጠፋት። ዝም ብላ ታለቅስ ጀመር - ስቅስቅ ብላ።

መላኩ ግራ ተጋባ። "እንዴ? ንግሥት! አንቺ! ኸረ ባክሽ የሆንሽውን ረጋ ብለሽ ንገሪኝ!"

መናገር፣ አልቻለችም።

"ማን ሞተ? ለምን ታለቅሻለሽ? ለምን አትነግሪኝም? "አለ መላኩ፣ በመጨነቅ።

ሁኔታውን ከአጠገቡ ሆና ስትከታተል የነበረችው ባለቤቱም ደነገጠች። እንደገመተችው የሞተ ሰው ያለ ነው የመሰላት። ደዋይዋ መልዕክቱን ለርሷ መንገር ያልፈለገችው፣ መርዶው የእርሷን ዘመዶች

የሚመለከት ስለሆነ መስሎ ተሰማት። የስልኩን መናገሪያ ከመላኩ ጆሮ ነጥቃ ማዳመጥ ጀመረች። ምን ብላ እንደምትጠይቅ ሊገባት አልቻለም። ' ማ ይሆን የሞተው? እናቴ? አባቴ? እህቴ? ወይስ ማን?' ሁሉንም ጥያቄዎች አሰበቻቸው እንጂ አልጠየቀችም። የደዋይዋን ለቅሶና ሳግ፣ ከማዳመጥ ሌላ ያለችው አልነበረም።

ንግሥት፣ መላኩ የሚያዳምጣት ነው የመሰላት። ቁርጡን ነግራው የሚሰማውን ስሜት ለማወቅ ወሰነች። "ኤድስ አስያዝከኝ! ከየትም ለቃቅመህ ባመጣኸው በሽታ በከልከኝ! መላኩ ገደልከኝ! ህይወቴን ቀጨህት!" አለችና አለቀሰች። ከዚህ በኋላ የምትጨምረው ነገር ምን እንደሆነ አላወቀችም። " እግዚአብሄር የሥራህን ይስጥህ! እግዜር ይይልህ" አለችና ስልኩን አላተመችው።

የመላኩ ባለቤት፣ በጆሮዋ ውስጥ ተላልፎ ለአንጎሏ መልዕክት የሰጣት ነገር ትክክል መሆኑን ተጠራጠረች። ስልኩን በዝግታ ከቦታው አስቀመጠችና ባለቤቷ ላይ አፈጠጠች። የደም ሥሮቿ ተግተረተሩ። መናገር አቃታት።

እርሱም በድንጋጤ ፈዝዞ ከማየት ሌላ ያለው አልነበረም።

"ማን ናት እሷ?" ስትል ጮኸችበት።

"ስለእሷ ነግሬሽ የለ! አንቺን ከማግባቴ በፊት የነበረች ፍቅረኛዬ ናት።" አለ፣ በፍርሀት ስሜት ተውጦ።

"እውነት ነዋ ? ነገሩ ሁሉ እውነት ነዋ !" አንገቱን አንቀችው።

ሊያስለቅቃት አልቻለም። ባለ በሌለ ሀይሏ አሽቀንጥራ ወረወረችው። እርሱ ከመታገስና ከማየት ሌላ፣ የዱላ ምላሽ አልሰጠም።

"በኤድስ አስያዝከኝ ! እኔንም ገደልከኝ ! ልጄንና እኔን ገደልከን!" ብላ ጮኸች፣ በቤቱ ውስጥ የምትይዘው የምትጨብጠው ጠፍቷት፣ በመንጎራደድ።

የተናገረችው ቃል እጅግ አስደነገጠው። መሬት ላይ እንዳለ፣ " ምን?" ሲል ዓይኖቹን አጉረጥርጦ ጠየቀ።

"በኤድስ አስያዝከን !"

" ምንድን ነው የምታወሪው?"

" ልጅቷ ያለችውን ነዋ! ልጅቷ፣ ያስያዝካት! እኔንም አስያዝከኝ ! ኡ! ኡ!" በጥርሷ ልትቦጭቀው ስትጠጋው፣ የመኖሪያ ቤቱ በር በድንገት ተንኳኳ!

"ቢቶች! ቢቶች! እንደምን አደራችሁ ?" አለ አንድ ሰውዬ። ከኋላው፣ ዶክተር ናትናኤልን አስከትሏል።

ባልና ሚስቱ ተደናግጠው፣ ቤታቸው የገቡትን ሁለት ሰዎች ተመለከቱ።

ዶክተርን ይዞ የመጣው የጎረቤታቸው ሰው፣ በሁኔታቸው ግራ ተጋብቶ ካያቸው በኋላ፣ " እሳቸው የአንተን ቤት ሲፈለጉ፣ አግኝ ቼ ይዣቸው መጣሁ።" አለና ዶክተርን አየ።

መላኩ በዓይንም ቢሆን ዶክተርን ያውቃቸዋል። ከንግሥት ጋር በወዳጅነት ሳሉ፣ አንድ ጊዜ በሩቅ አሳይታዋለች።

ዶክተር ናትናኤል እጃቸውን ዘረጉት "ዶክተር ናትናኤል እባላለሁ። " በማለት ራሳቸውን በማስተዋወቅ መላኩንና ባለቤቱን ጨበጡ።

ዶክተርን ይዞ የመጣው ሰው ወጣ። ከዚያ በኋላ ዶክተር ከባልና ሚስቱ ጋር ሳይነጋገሩ፣ ደቂቃዎች አለፉ።

40

የሚጮኸውን ስልክ አነሳች - ሸዋዬ። " ሀሎ!...."

ደዋዩ የሚፈልገው ቁጥር መሆኑን ለማረጋገጥ ጠየቀ።

" አዎ ነው።"

" ንግሥትን ፈልጌ ነበር።"

" ንግሥት..." አለችና ንግግሯን ቆረጠች። ላለፉት ጥቂት ቀናት እየደጋገመ በመደወሉ፣ ድምጹን ለይታዋለች። በደወለባቸው ቀናት ሁሉ፣ ንግሥት ዘመድ ለመጠየቅ ወደ ሌላ ክፍለ ሀገር እንደሄደች አድርጋ ነበር፣ የነገረችው። ለከፋት አልነበረም እንዲህ የመለሰችለት። ንግሥት ሰሞኑን ባለችበት ስሜት ውስጥ ሆና፣ ከሰዎች ጋር መነጋገሩ ጥሩ አይሆንም ብላ አስባ ነው። ዛሬ ግን ሁኔታዋ ሻል ያለ ስለሆነ፣ እንድታነጋግረው ለማድረግ አሰበች።

" ዛሬም አልመጣችም?"

" አይ መጥታለች።"

"ላነጋግራት እችላለሁ?"

" ይጠብቁ። " በማለት የስልኩን መናገሪያ አስቀምጣ ወደ ንግሥት መኝታ ቤት ሄደች።" ንግሥትዬ፣ ስልክ ይፈልግሻል።" አለች ሸዋዬ።

" ማነው ?" አለች፣ ዐይኖቿን በድንጋጤ ሸዋዬ ላይ ተክላ።

" እኔ እንጃ። የወንድ ድምጽ ነው።" አለች።

ንግሥት ለጥቂት ደቂቃዎች ያህል ስታስብ ቆየችና በዝግታ እየተራመደች፣ ወደ ሳሎን ሄደች። ስልኩ አጠገብ ደርሳ ሳታነሳው ጥቂት ሴኮንዶች አሰበች።

" ሀሎ!"

" ንግሥትዬ?"

ወዲያው አወቀችው! ልቧ የጠረጠረው እውነት ሆነ። 'ዳኒ!' ብላ ልትጮህና ናፍቆቷን ልትገልጽ አስባ ተወችው። ዳንኤል ከእንግዲህ ወዲያ የእሷ እንደማይሆን፣ ደሟ ውስጥ ያለው ህዋስ አሳውቋታል። ደህና ሁን ዳኒ! ደህና ሁን የኔ ቆንጆ! ደህና ሁን የኔ ጌታ! እኔ ለአንተ አልሆንም የኔ ፍቅር! የምሆንህ አይደለሁም ዳኒ! እኔን ለትዳር ትሆናለች ብለህ ያሰብከው ተሳስተህ ነው፣ የኔ ጌታ !ዳኒ! ከእንግዲህ አንተያይም! !

እነዚህ ሁሉ ቃላት አእምሮዋ ውስጥ ጮኹ እንጂ፣ ከአፏ ወጥተው ዳንኤል ጆሮ ውስጥ አልገቡም።

"ንግሥት አይደለሽም?" ሲል ጠየቀ ዳንኤል፣ ድምጿ ሲጠፋ ደንግጦ።

"ነኝ ። ዳኒ ደህና ነህ ?" አለች፣ እፎይታ በሌለው ድምጽ።

"ደህና ነኝ። ምን ሆነሻል?"

"ምንም አልሆንኩም።"

"በደህና ነው እንዲህ ድምጽሽ የጠፋው? እኔ እኮ ሳልደውል ያሳለፍኩት ቀን የለም። የት ሄደሽ ነው ?"

"የትም አልሄድኩ።"

"ክፍለ ሀገር ሄድሽ አልተባለም እንዴ ?"

"ኸረ ከቤቴም ወጥቼ አላውቅ። ማነው እንዲህ ያለህ ?"

"ስሟን አላውቀውም። በደወልኩባቸው ቀናት በሙሉ ስልኩን ያነሳችው አንድ ሴት ናት። ለምንድን ነው የምትዋሸው ?"

" ትንሽ አሞኝ ስለነበር፣ እንዳታስብ ሰግታ ይሆናል።"አለች፣ ሳግ በተናነቀው ድምጽ።

"በጣም ባለጌ ናት- ሶርይ ቱ ሴይ ሶ - ብቻ በጣም ነው የሚያናድደው። ለምን ይደበቃል? ንግሥትዬ፣ አንቺስ እንዴት አስቻለሽ? መጥቼ እንድጠይቅሽ አስደውለሽ ብትነግሪኝስ? አንቺም ጥሩ አልሰራሽም። ልክ ነው የሠራሽው?"

መልስ አልሰጠችም።

"ልክ አይደለም። አይደል?"

"አዎ!"

"ምን ያህል እንደናፈቅሽኝ ታውቂያለሽ ? ሰሞኑን ያለሁበት ሁኔታ የጤንነት እኮ አይደለም። ንግሥትዬ፣ አሁን ተሽሎሻል?"

"እየተሻለኝ ነው።" አለች፣ ቅሬታ ባዘለ ድምጽ።

"ዛሬ መገናኘት እንችላለን?"

ድምጿ ጠፋ። ምን ትመልስ? በምን ምክንያት ትሸሸው? ሁለቱን እንደ አንድ ሰው ያስተሳሰራቸውን እውነተኛ የፍቅር ገመድ እንዴት ትቁረጥ? አልቻለችም።

"ከቤት መውጣት ካልቻልሽ እኔ ልመጣ እችላለሁ። ቤታችሁ አካባቢ ነው ያለሁት። እመጣጤ፣ በቀጥታ እቤት ገብቼ ልጠይቅ ነበር። ግን ደፍሬ መግባት ስላልቻልኩ ነው የደወልኩልሽ። ልምጣና ልይሽ ?"

"እሺ። "አለች ረጋ ባለ ድምጽ። ከዚህ ሌላ የምትለው አልነበራትም። የብሶቷ፣ የጭንቀቷና የስሜቷ መግለጫ ሆኖ የሰነበተው ዕንባዋ፣ ዛሬም ከዓይኖቿ ውስጥ ገንፍሎ ወጣ። መኝታ ቤቷ ውስጥ ገባችና አልጋዋ ላይ በደረቷ ተኝታ፣ ስቅስቅ ብላ አለቀሰች። የተመኘችውን፣ የፈለገችውን ፍቅርና ጥላ ሊሰጣት የሚችል ፍቅረኛ፣ አሳይቶ የነሳትን አምላክ አማረረች። በዚህ በሽታ ተሰቃይታ ህይወቷ እንዲያጥር ያዘጋጃትን ፈጣሪዋን ወቀሰች። ሰው መጀመሪያውኑ በዚህች ዓለም ላይ የሚኖረው ለአጭር ጊዜ ነው። ይህችኑ ጊዜ ይበልጥ ለምን እንዳሳጠረባት ጠየቀች። ይሁንና፣ መልስ አላገኘችም።

በዚህ ሁኔታ፣ ጥቂት ደቂቃዎች እንደቆየች፣ የመኝታ ቤቷ በር ተከፍቶ፣ ሸዋዬ ዳንኤልን አስከትላ ገባች። "ንግሥትዬ፣ እንግዳ ይፈልግሽል፣ ተነሺ። "ብላ ቀና ማለቷን ስታይ፣ ያሰፋችውን እንጀራ ለማውጣት እየሮጠች ሄደች።

ዳንኤል ወደ አልጋዋ ተጠጋ። ዓይኖቿን ለማየት ቸኩሏል። ሸዋዬ ጥላቸው በመሄዷ ደስ ሳይለው አልቀረም። አጠገቡ የሚታዘበው ሰው ሳይኖር፣ የንግሥትን ፊት በናፍቆት ለማየት ጓጉቷል። "ንግሥትዬ !"

መልስ አልሰጠችውም። በማንባት ላይ እያለች ድንገት መድረሱን አልወደደችውም። ቀና ሳትል ፊቷን በአልጋ ልብሱ ጠረገችና ከአልጋው ተነሳች።

በረሀብ ስሜት ተያዩ። አንገቷን አቅፎ፣ ከንፈሮቹን ከንፈሮቿ ላይ አሳረፈ። ባለፉት ጥቂት ቀናት ያደረባቸውን የናፍቆት ስሜት ለመወጣት፣ ለጥቂት ሴኮንዶች ያህል በዚህ ሁኔታ ቆዩ። ወዲያው፣ ንግሥት ከንፈሮቿን አላቀቀችና ፊቷን አንገቱ ሥር ቀብራ ስቅስቅ ብላ አለቀሰች። 'አምላኬ! ለምን ታሰቃየኛለህ? መድሀኒት በሌለው በሽታ፣ በማላገኘው ሰው ፍቅር፣ በስንቱ መቀጣት እችላለሁ ? ከፍቅረኛ ጋር ተዋደው እንዲሁ መቆየት አይቻልም? ሁልጊዜ ፍቅር በግብረ ሥጋ ግንኙነት መታሰር አለበት? እንዲሁ ብቻ፣ በመንፈስ አንድ በመሆን፣ አብሮ መኖር አይቻልም? እባክህ አምላኬ ስማኝ! እባክህ አድነኝ! እባክህ ከዳኒ አትለየኝ ! ያለ ዳኒ መኖር አልችልም - ለጥቂት ዓመታትም ቢሆን' አለች ለራሷ።

ዳንኤል ከፉኛ ደንግጦ አንገቷን ቀና አድርጎ አያት። ዓይኖቿ በዕንባ ታጥበዋል። የግንባሯ ሥሮች ተግተርትረዋል። የጉንጮቿ አጥንቶች ገጠዋል። ህይወት የነበረው ፊቷ ገርጥቷል። "ምን ሆነሻል ንግሥትዬ?"

"አሞኛል።" ብላ ትከሻው ላይ ዘፍ አለች።

"ምንሽን?"

ምን ትበል ? ዳንኤልን ማዳኛ ደቂቃ አሁን ነው። የያዛትን የበሽታ ዓይነት ተናግራ ዳንኤልን ብታባርረው ህይወቱን ታድነዋለች። የምትወደውን ሰው በማዳኗ፣ በዚህች ዓለም ከእንግዲህ ወዲያ በምትቆይባቸው ዓመታት፣ የህሊና ደስታ ታገኛለች። ይሁንና፣ የተመኘችውን የህሊና ደስታ ዳንኤልን ከጎኗ በማጣት ለማግኘት አልፈለገችም። ህሊናዋ ከሚሰጣት ጥቅም ይልቅ የርሱ ፍቅር የሚሰጣት ጣፋጭ ደስታ፣ ከፍተኛ ነው ብላ አመነች። እና ዳንኤልን ማባረር እንደሌለባት ወሰነች።

ግን ደግሞ አሁንም የህሊና ጥያቄ ከተፍ አለ። 'አንቺ እንዴ አብቅቶልሻል። ከሞተው በላይ ከነዋሪው በታች ነሽ። ለምን እሱን

እዚህ መከራ ውስጥ ትከቺዋለሽ ? ፍቅር ሲውል ሲያድር የሚረሳ እኮ ነው ! ህሊና ግን ሲውል ሲያድር ሲቆስል፣ ሲያመረቅዝ ነው የሚኖረው:: እባክሽ ለህሊናሽ ተገዢ::!'

ሌላው አፍራሽ ስሜቷ ብቅ አለ:: 'አይሆንም! ፍቅር ይቅደም:: አፍቅረሽዋል:: አስጨርሽው፣ ያስጨርስሽ:: ሰው ሁሉ እኮ የተፈጠረው ሊሞት ነው:: ምን አስፈራሽ ?' ለህሊና የቆመው ስሜቷ በተራው ተነሳ:: 'ሰዎች ሁሉ ሟች ቢሆኑም፣ አንድ ላይ፣ እኩል መሞት የለባቸውም:: እርሱ መኖር አለበት::' ሌላው እንደገና ከተፍ አለ:: 'ሰዎች ሁሉ እኩል እንደማይሞቱማ የታወቀ ነው:: ፍቅርሽን ቀጠልሽ ማለት ከዳንኤል ጋር እኩል ትሞታላችሁ ማለት እኮ አይደለም:: እርሱ አንቺ ከሞትሽ በኋላ የሚኖርባቸው ረዘም ያሉ ጊዜያት ይኖሩታል:: አትስጊ እባክሽ !'

ንግሥት በአእምሮዋ ውስጥ የሚሟገቱትንና የሚፋጩትን፣ የፍቅርና የህሊና ስሜቶቿን መዳኘት አልቻለችም:: ለአንዱ ማድላት እንዳለባት ግን አውቃለች::

ዓይኖቿን ከድና ሳትናገር በመቆየቷ፣ እንደመደንገጥ አለና፣ ፊቷን በመደባበስ፣ "ንግሥዬ ! ንግሥትዬ! "

ዓይኖቿን ከፈተች::

"ምንሽን ነው የሚያምሽ ?"

"የመንፈስ ጭንቀት !መንፈሴ ይረበሻል፣ ዳኒ::"

"አይዞሽ! ትድኛለሽ!ይሄ ቀላል ነገር አይደለም እንዴ! አይዞሽ!" አለና ግንባሯ ላይ ሳማት:: ባለፈው፣ ከቤተሰቦቹ ጋር ሊያስተዋውቃት በጉዞ ላይ ሳሉ፣ ድንገት አሞኛል ካለችው ጊዜ አንስቶ ፣ ብዙ ነገሮችን ሲያወጣና ሲያወርድ ነው የከረመው:: በዚያ ቀን፣ የንግሥት ፊት ጭንቀት እንዳስነበበው ያስታውሳል:: መነሻው ምን እንደሆነ ግን ሊገምት አልቻለም:: በጭንቅላቱ ውስጥ ብዙ ነገሮች ሲርመሰመሱ ነው የሰነበቱት:: ቅናት ብጤ ኮርኮር አድርጎታል:: ከእሱ ሌላ ያፈቀረችው ሰው፣ ድንገት ደርሶባት ከርሱ መለየት ፈልጋ የሰጠችው ምክንያት ነው የመሰለው:: ያን ያህል ባለጌ ናት ብሎ ግን፣ ለመደምደም አልቻለም:: እርሱን የቀረበችው፣ ለእውነተኛ ፍቅር መሆኑን ከሁኔታዋና ከድርጊቷ ተረድቷል:: ግን ማን እንደሚያወራው ሆኖ ይገኛል?

"እኛ ሰዎች ሁል ጊዜ፣ የሚያስጨንቁን ነገሮች አናጣም:: ይሄ ሁኔታ፣ በአንቺ ላይ ብቻ የታየ አይደለም:: እያንዳንዳችን፣ በህይወት ስንኖር የምንሰማቸው፣ የምናያቸውና የምናደርጋቸው ነገሮች ሁሉ ሊያስጨንቁን ይችላሉ:: ግን በብልሀት ዘለን የምናመልጣቸው ወይም ጎንበስ ብለን የምናሳልፋቸው፣ ባለን የመታገስ ችሎታና ልምድ ይወሰናሉ:: ሁላችንም የመንፈስ ጭንቀት አለብን:: ይህ በአንቺ ብቻ የመጣ፣ የሚታይ አይደለም፣ ንግሥትዬ:: " አለ:: እርሷን ለማጽናናት ብሎ የተናገረው ራሱን ሳያስገርመው አልቀረም:: "መቼ ነው የጀመረሽ ?" ሲል ጥያቄውን አስከተለ::

ምንም መልስ አልሰጠችውም::

"የዚያን ቀን ? ያኔ አብረን ያመሸን ቀን ነው የጀመረሽ ?"

"አይደለም:: ከዚያ በፊት ነው::" ስትል ዋሸች::

"አይዞሽ ! ቀላል ነገር ነው:: ለከፋ የሚሰጥ ነገር አይደለም:: እኔ ራሴ በቀላሉ ላድንሽ እችላለሁ:: የሥነ-ልቡና አዋቂዎች የጻፏቸው ብዙ መጻሕፍት አሉ:: እነሱን አመጣልሽና ታነቢያቸዋለሽ:: ብዙ ይረዱሻል:: ብዙ ይመክሩሻል:: ህይወትን በተስፋና በደስታ እንድትኖሪ የሚያስችል ጥበብ ይሰጡሻል::" አለ መሀረቡን ከኪሱ አውጥቶ ዕንባዋን እየጠረገ::" አይዞሽ የኔ ፍቅር !ብቻሽን ደግሞ አትሁኚ:: የሚያጫውትሽ ሰው ከሌለ እንኳ መጻሕፍትን አንብቢ:: አንዳንድ ነገሮችን አድርጊ:: ራስሽን በሥራ ጥመጂው:: ለመንፈስ ጭንቀት በሽታ፣ መድሀኒቱ ራሱ ህመምተኛው ነው:: ሙዚቃ አድምጭ:: አንዳንድ መዝናኛ ቦታዎች ደግሞ እንሄዳለን:: አይዞሽ፣ እኔ እስካለሁ ምንም አትሆኝም:: ትድኛለሽ:: " አለ::

የዳንኤል ንግግር በልቧ ውስጥ ሰፍኖ የነበረውን ሀዘን እየሸረሸረው ሄደ:: ትንሽም ቢሆን የመጽናናት ስሜት አሳድሮባታል:: የሚላትን ለመስማትና ለማድረግ የተዘጋጀች መሰለች::

"ከነገ ወዲያ ማታ ለምን ሂልተን ሆቴል ፓርቲ አንወጣም? ያዝናናሻል:: ጥሩ ዝግጅት አላቸው:: ሌሊቱን ሙሉ ስንደንስ ማደር እንችላለን:: ጥሩ አይመስልሽም?"

ንግሥት ዝም አለች::

"ተናገሪአ:: ምነው?ቤት ውስጥ መተኛቱ ጥሩ አይደለም እኮ ንግሥትዬ:: እሺ በይኝ::" አለ በመጎትጎት ስሜት::

"ላስብበት ዳኒ።" አለች ጭንቅ ብሏት፤ በእጇ ጣቶች ፀጉሯን ወደ ኋላ እንደማበጠር እያለች።

"ምን ማሰብ ያስፈልጋል ለዚህ ደሞ ?"

መልስ አልሰጠችውም።

"እሺ እንዳልሽ ይሁን። ነገ ስመጣ ትነግሪኛለሽ ?"

"እዎ!"

41

ዶክተር ናትናኤል፣ በግል ክሊኒካቸው ውስጥ በዕለቱ የመጡትን ህሙማን አክመው ጨርሰው የጥናት ክፍላቸው ውስጥ ከገቡ፣ አሥራ አምስት ደቂቃዎች አልፈዋል። ከፊት ለፊታቸው ካለው መጽሐፍ ላይ ዓይኖቻቸውን ቢያሳርፉም ማንበብ አልቻሉም። ዛሬ ሙሉ ቀን ሲያከናውኑ የዋሉትን ተግባራት በክለሳ ያዩ ጀመር።

በማለዳ ሲጨቃጨቁ ካገኟቸው ባልና ሚስት ጋር ራሳቸውን ካስተዋወቁ በኋላ፣ መላኩን ለማነጋገር ጠየቁ። የንግሥትን በህዋሱ መለከፍ አረዱት። በመላኩ ላይ የታየው ስሜት አሳዛኝና አስደንጋጭ ቢሆንም፣ የተቻላቸውን በመጣር ሊያጽናኑትና ማድረግ የሚገባውን ሊመክሩት ሞከሩ። ከብዙ ድካም በኋላ፣ ለመመርመር ፈቃደኛ እንዲሆን አደረጉ። እርሱን ብቻ ሳይሆን ባለቤቱንም ወደ ሆስፒታል ወስደው ደማቸውን አስመረመሩ። በሁለቱም ሰዎች ደም ውስጥ የኤድስ ህዋስ አልተገኘም። ይህ ሁኔታ ዶክተርንና ባልና ሚስቱን አስደስቷል። በባልና ሚስቱ መሀል የነበረው ፍቅር እንደወትሮው ቀጥሏል። ይሁንና፣ ዶክተርን ጥያቄ ውስጥ ከቷቸዋል -ይህ ሁኔታ። ልጃቸው ወሲባዊ ግንኙነት ያደረገችው ከዚህ ሰው ጋር ብቻ እንደሆነ ነግራቸዋለች። ከመላኩ ሌላ ማንንም ወንድ እንዳላየች ከርሷ ተረድተዋል። ይህ ሁኔታ ለጥቂት ጊዜ ሲያስጨንቃቸው ከቆየ በኋላ አንድ ነገር ትውስ ብሏቸው ነበር። ከጥቂት ዓመታት በፊት፣ በ1978 ዓ.ም. ንግሥት በጠና ታምማ ደም አስፈልጓት ከእርሳቸው እንደተቀዳ አስታወሱ። ትውስታው አስደንግጧቸው የራሳቸውን ደም አስመርምረዋል። ዘንግተውት ነው እንጂ የእርሳቸውና የንግሥት ደም ዓይነት አንድ ባለመሆኑ በርሳቸው ደም ልዋጭ ሌላ ነበር የተሰጣት። ይህ ሁሉ ትዝ ያላቸው የርሳቸው የደም ምርመራ ጤናማ መሆናቸውን ከመከሰረ በኋላ ነበር። ሳይመረመር ከልጃቸው ደም ጋር የተቀላቀለው የሌላ ሰው ደም እንደለከፋት አምነዋል። ሁኔታው እጅግ

ሲያሳርራቸውና ሲያስቆጫቸው ነው የዋለው። ነገሩን ሁሉ ለልጃቸው ሊያስረዱ ፈልገው እንደገና ሥቃይ መቀስቀስ ነው ብለው ትተውት ነበር። ነገር ግን መላኩን በማያውቀውና በማይመለከተው ነገር መጥላትና መውቀስ እንደሌለባት ለማስረዳት ወሰኑና ወደ መኝታ ክፍሏ ሄዱ።

ንግሥት ከባድ እንቅልፍ ወስዷታል። ቀስቅሰው ያረፈ መንፈሷን ሊረብሿት አልፈለጉም። ጭራሽ ሀሳባቸውን በመለወጥ የመድሀኒታቸው ግኝት ስኬታማ ሆኖ እስክትድን ድረስ ላለመንገር ወስነው ወደ ጥናት ክፍላቸው ተመለሱ።

42

አባቷ ከሥራ ሲመጡ፣ እንደወትሮው ተጎላቱላ አልጋዋ ላይ አላገኟትም። ዛሬ፣ ፊቷ የቀድሞ ውበቱን ይዞ፣ ፀጉሯን ወደ ኋላ አበጥራ ራንግለር ጃኬት ላይ አስተኝታው፣ ጥቁር ሱሪዋን አድርጋ አይዋት። የልጃቸው ሞራል፣ እንደገና እየተገነባ መሆኑን አወቁ። ሁኔታው አስደሰታቸው። የዳነች ያህል ፈነደቁ።

"ንግሥቴ!ደህና ዋልሽ?" አሉ፣ ጥሩ ስሜት ባለው የድምጽ ቃና።

"ደህና ዋልክ አባዬ?"

እቅፍ አድርገው ጉንጮቿንና ግንባሯን ሳሙ።

"ልወጣ ስል እኮ ነው የመጣኸው።" አለች ፈገግ ብላ።

"ወዴት ልትሄጂ?" አሉ፣ ከእቅፋቸው አውጥተው ከእግር እስከራሷ እያዩዋት።

"ፓርቲ ልወጣ ነው። ጥሩ አይመስልህም? ራሴን ላዝናናው አይደል?"

ጥቂት ዝም ብለው ካይዋት በኋላ፣ ፈገግ ብለው፣ "ጥሩ ነው! በጣም ጥሩ ነው!" አሉ ትከሻዋን በሁለት እጆቻቸው ደግፈው፣ ፊት ፊትዋን እያዩ። "ግን ከማን ጋር ነው የምትሄጂው?" ሲሉ ጠየቁ፣ ፈገግታቸውን ሳይቀንሱ።

"ከሲሳይ ጋር። "ስትል ዋሸች።

"ሲሳይ ?ይህች ጓደኛሽ ?"

"እዎ!"

"ሰምታለች እንዴ? " ሲሉ ሳያስቡት ጠየቁ።

"ምኑን ?" አለች።

ዶክተር ጥያቄውን ማንሳት እንዳልነበረባቸው ዘግይተው ነው የገባቸው። " አሁን ከእኔ ምን ትፈልጊያለሽ? ስንት ብር ይበቃሻል ? "

ለጥያቄያቸው መልስ እስክትሰጥ አልጠበቋትም። ከኋላ ኪሳቸው ቦርሳቸውን አውጥተው አንድ የመቶ ብር ኖት ሰጧት።

ገንዘብ እንደማያስፈልጋት ብታውቅም፣ መቀበል ነበረባት። "አመሰግናለሁ።" አለችና ጉንጫቸው ላይ ሳመቻቸው። መንገድ ልትጀምር ስትል ጠሯት።

"ንግሥት፣..." አሉና ጥቂት አሰቡ። 'ፓርቲው ሲያልቅ መጥቼ ልውሰድሽ?' ብለው ሊጠይቋት አሰቡና ተውት።

"አቤት አባዬ!"

"እስከ ስንት ሰዓት ነው የምትቆይው?"

"ሌሊቱን ሙሉ ነው። "

"ጥሩ። ቻዎ! ብቻ ንግሥቴ፣ አደራ! ተጠንቀቂ! እሺ የኔ ንግሥት!" አሉ በምክር ድምፀት።

ምን ማለታቸው እንደሆነ ገብቷታል። ይህ ጥያቄ መነሳቱ እንደማይቀር፣ ከበፊቱም አውቃለች። ግን በዚህ መልኩ ሳይሆን፣ በ'አትሂጂም' ቁጣ ይታጀባል ብላ ነበር የገመተችው።

ከግቢዋ ወጣች። ሜክሲኮ አደባባይ የሚወስዳትን ታክሲ ያዘች። ለጥቂት ቀናት ከቤቷ ሳትወጣ በመቅረቷ፣ በየጎዳናው ያጋጠሟትን ነገሮች በአትኩሮት እያየች፣ መድረሻዋ ቦታ ላይ መኪናው ቆመ። ሂሳቧን ከፍላ ወረደች። እንደወትሮው ቀድሞ ይጠብቃት ነበር። መኪናውን ከፍታ ገባችና ጉንጯን አቀበለችው።

ጉንጭ ለጉንጭ ካነካኩ በኋላ፣ ከንፈሮቻቸውን ለቅጽበት ያህል አገናኙና አለያዩ።

ንግሥት እስከዛሬ ያልገጠማትን ደስታ ሰጧት፣የዳንኤል ከንፈሮች። የተከለከሉት ነገር ይጣፍጣል ለካ !

ፈገግ ብሎ አያት። ነጭ ሙሉ ልብስ፣ ጥቁር ሸሚዝና ነጭ ከራባት አድርጓል። "ዛሬ የህይወትን ሌላ ጥሩ ገጽታ መሰልሽ!"

"እንዴት?"

"ውብ ሆነሻል!"

"የህይወት ሌላው ገጽታ ምንድን ነው?"

"ውበት አልባ መሆን። "አለ፣ ዓይኖቹን ከፊቷ ሳያነሳ።

"አሁንም እንዴት?"

"ሥቃይ፣ ትካዜና መረበሽ ያመጣው ሀዘን ሲኖር፣ ህይወት ታስጠላለች። ያን ጊዜ ውበቷ ይጠፋል። አይደለም እንዴ ?"

"ጠጠረብኝ። "አለች ፈገግ ብላ።

ጉንጯን በቀኝ እጁ ነካ አደረገና፣" የፓርቲው ሰዓት እስኪደርስ የት እናምሽ ?" ሲል ጠየቃት።

"ደስ ያለህ ቦታ። "አለች፣ ስጋትም ደስታም እያፕኳት።

ላሊበላ ሬስቶራንት ሲደርስ የመኪና ማቆሚያ ፈልጎ አቆመ። ከመኪናው ወርደው መግባት እንደጀመሩ፣ "ላይ እንውጣና መጀመሪያ መክሰስ ቢጤ እናድርግ።" ሲል ሀሳብ አቀረበ።

"እኔ እንደሁ አሁን በልቻለሁ። ትንሽ መሸት ሲል፣ ራት ብንበላ ይሻላል።"ስትል የራሷን ሀሳብ ሰጠች። "አንተ አስፈልጎሀል?" በማለት፣ በማስከተል ጠየቀች።

"አልፈለኩም።"

ወደ መጠጥ ቤቱ ገቡና ወንበር ያዙ። አሳላፊው መጣና ቢራ ታዞ ሊያመጣ ተመልሶ ሄደ።

"ተጫወቻ ' ማይ ኪዊን '!" ሲል ተነፈሰ። የኔ ንግሥት እያለ በእንግሊዝኛ ቋንቋ ሲጠራት ደስ ይላታል። ይህንኑ ከዚህ በፊት ነግራዋለች።

"እሺ። "አለች በግማሽ ፈገግታ።

ጥቂት ትኩር ብሎ አያት። የአሁኑና ከጥቂት ቀናት በፊት የነበረው ስሜቷ ትልቅ ልዩነት እንዳለው ተገንዝቧል። ቁጥብ የሆነች መስላ ታየችው።

ቢራው መጣ። አሳላፊው ዋንጫ መሰል ብርጭቆዎች ውስጥ፣ በግማሽ ቀዳላቸውና ሄደ።

ዳንኤል የራሱን አነሳና፣" ቺርስ !"አለ።

ንግሥትም አነሳችና አፀፋውን መለሰች። ተጎነጩና አስቀመጡ።

"ለምን እንደሆነ አላውቅም ቢራ የሚጥመኝ የመጀመሪያው ጠርሙስ ብቻ ነው።" አለች ንግሥት።

"አዎ፣ እኔም የሚጣፍጠኝ የመጀመሪያው ብርጭቆ ብቻ ነው።"

"ለምንድን ነው?"

"ኢኮኖሚስቶች አንድን ነገር ብዙ በተወሰደ ጊዜ 'ማርጅናል ዩቲሊቲይ ዲሚኒሽ ' ያደርጋል ይላሉ። ይህ ማለት ምን ማለት መሰለሽ... ለምሳሌ የመጀመሪያው ጠርሙስ ቢራ የሚሰጠን ርካታና የሁለተኛው እኩል አይደለም። አንዳንድ ጠርሙስ ቢራ ጨምረን በጠጣን ቁጥር የምናገኘው ርካታ እየቀነሰ፣ እየቀነሰ ይሄድና መጨረሻ ላይ እንዳውም ያልተፈለገ ውጤት ያመጣል። ይህንን ነው የገለጹት።" አለ ፈገግ ብሎ።

"ይህንን ነው የገለጽነው ብትል አይሻልም?" አለች ፈገግ ብላ።

"እኔን ከነሱ ተርታ የሚያቆመኝ እውቀት መች ጨበጥኩና።" አለ ፈገግታው ሳይጠፋ።

ዳንኤልን እንድትወደው ኮደርጓት ባህርያት አንዱ፣ ራሱን ከሌላው ከፍ አድርጎ አለማየቱ ነው። ስለራሱ ከመናገር ይቆጠባል። ከሚናገራቸው ቃላት ይልቅ፣ ድርጊቶች ስለራሱ እንዲናገሩ የመረጠ ይመስላል።

"በጣም ቆየን አይደል፣ ከተገናኘን ?"ሲል ጠየቀ።

"አዎ!"

"ያን ቀን አባዬና እማዬን እንግዳ ይዤ እመጣለሁ ብያቸው፣ ብቻዬን ስገባ፣ በጣም ነው ቅር ያላቸው።"

ስላለፈው ሁኔታ መነሳቱን አልወደደችውም።

"ስለ አንቺ ሁኔታ ነግሬአቸው ነበር። አንቺን ለመተዋወቅ እጅግ ጓጉተው ነበር። ነግሬሻለሁ ከዚህ በፊት... ለእናትና አባቴ ልክ እንደ አንቺ ብቸኛ ልጃቸው ነኝ። ሚስት እንዳገባ በጣም ይገፋፉኛል። የልጅ ልጅ ለማየት ትልቅ ጉጉት አላቸው።" አለና ቢራውን ተጎነጨ።

ዳንኤል የተናገራቸው ቃላት በንግሥት ላይ የመከፋት ስሜት አመጡ።

"ጠጪ እንጂ።"

"እሺ። "አለችና ብርጭቆውን አነሳች።

"ዛሬ እንዴት ነው... ጨዋታውንም ቀንሰሻል። ጥቂት ቀናት ተለያይተን ስለተገናኘን እንግዳ ሆንኩብሽ መሰለኝ?"

"እየተጫወትኩ እኮ ነው።"

ዝምታ ሰፈነ።

"በቀደም ዕለት እቤት ያደረስኩሽ ቀን፣ ልክ ከእናንተ ግቢ አለፍ እንዳልኩ፣ አባትሽ በመኪናቸው ሲመጡ አየኋቸው።"

ንግሥት ስሚቷ ትንሽ ቆንጠጥ አለና " ምን አለህ ?"አለች ጓጉታ።

"ምንም አላሉኝም። ትኩር ብለው ሲያዩኝ ሰላም አልኳቸው። አንድ ጊዜ ስላከሙኝ አስታውሰውኝ ነው መሰለኝ፣ አተኩረው አዩኝና አፀፋውን መለሱልኝ።"

ንግሥት እፎይታ ተሰማት።

"የዚያ የምርምራቸው ውጤት ምን ደረሰ?"

"ጥሩ አዝማሚያ እያሳየው ነው። ተስፋ እንዳለው ነው የሚነግረኝ።" አለች።

"የመጨረሻው ውጤት መቼ የሚታወቅ ይመስልሻል?"

"እኔ እንጃ። ብቻ ረጅም ጊዜ እንደሚወስድበት ነግሮኛል። ግን አሁንም ችግር አለበት።"

"የምን ችግር?"

"የገንዘብ።"

"ባለፈው ጊዜ ልረዳቸው እችላለሁ ብዬሽ ነበር። ነገርሻቸው ይህንኑ?"

"አዎ! በደስታ ነው የተቀበለው።"

"ታዲያ እስካሁን ለምን ሳትነግሪኝ ቆየሽ?"

ምንም አልተናገረችም።

"ምን ያህል ነው የሚፈልጉት?"

"እኔ እንጃ። ጠይቄ እነግርሀለሁ።"

"ነገ ቤት ስትሄጂ ጠይቀሽ፣ ወዲያውኑ ትነግሪኛለሽ። እሺ?"

"ጥሩ።"

43

የዳንሱ ሥነ ሥርዓት ከተጀመረ ጥቂት ሰዓታት ተቆጥረዋል። አብዛኛው የዳንሱ ታዳሚዎች፣ ጥንድ እየሆኑ በፈጣኑም፣ በለስላሳውም ሙዚቃ ስልታቸውን እየለዋወጡ ሲደንሱ አምሽተዋል። ከነዚህ መሀከል ዳንኤልና ንግሥት ይገኙበታል።

ምሽቱ ለዳንኤል አስደሳች ቢሆንም ፣ ለንግሥት ግን አልነበረም። ለንግሥት ከዳንኤል ጋር እንደዚህ ያለ ምሽት ማሳለፍ እንደጥርስ ህመም የሚያሰቃይ ሆኗል። እንደሌሎቹ እንስት ነጻ ሆና፣ የምትወደውን ሰው አላጫወተችውም። የተለመደው የኀሊና ወቀሳ ልቧን እያደማው ተቸግራ ነው ያመሸችው። ሌሎች መሰል ጓደኞቿን እያየች 'ምን የታደሉ ናቸው!' በሚል ስሜት ስትቀናና ቅሬታ ሲሰማት ነው፣ ሌሊቱ የተገባደደው። እስካሁን የወሰደችው የአልኮል ዘር ከወትሮው በርከት ቢልም፣ ከዚህ ስቃይ ነፃ ሊያወጣት አልቻለም።

ከሌሊቱ አሥራ አንድ ሰዓት ሲሆን፣ የዳንሱ ዝግጅት አለቀ። ከታዳሚዎቹ ውስጥ አንዳንዶቹ ይዘው በመጡት መኪና፣ ሌሎቹ ደግሞ በእግር መጓዝ ቀጠሉ። ጥቂቶቹ ደግሞ እስኪነጋ ድረስ በሆቴሉ ውስጥ የመረጡትን ቦታ ያዙ።

"ንግሥትዬ ፣ ቤት እንሂድ። "አለ ዳንኤል፣ አንድ እጁን ትከሻዋ ላይ ጣል አድርጎ።

ምንም አስተያየት አልሰጠችም።

"ነገ የምትሄጂበት ቦታ አለ?"

"እም።"

"በቃ እስኪነጋ ድረስ ወደ ቤት እንሂድ። "አለና መኪናውን ወዳቆመበት ቦታ፣ ፈጥኖ ሄደ።

ተከተለችው። ከውስጥ ሆኖ በከፈተላት በር ገባች። የዳንሱ ዝግጅት ካለቀ በኋላ፣ በቀጥታ ወደ ቤቴ እሄዳለሁ ብላ ነበር ያሰበችው። እስኪነጋ ይቆያል ብላ ነበር የጠበቀችው። ያሰበችው ሳይሆን ወደ ዳንኤል ቤት ለመሄድ በመገደዷ ሰሞኑን አብሯት የከረመው ሥጋት፣ አሁንም ከጎኗ አልተለየም። ያ የምትፈራው ጊዜ እንደደረሰ ተረዳች።

"እንዴት ነው ፓርቲው?" አለ የመኪናውን ሞተር እያስነሳ።

"ጥሩ ነው።"

መኪናዋ ጉዞዋን ጀመረች። ወደ ቦሌ አውሮፕላን ማረፊያ የሚወስደውን ጎዳና ተያያዘችው። ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ፣ ወደ ውስጥ በሚያስገባ አንድ መንገድ ዳር፣ ከሚገኘው የዳንኤልና የቤተሰቡ መኖሪያ ቤት ደረሱ።

የመኪና ጥሩንባ ሲነፋ የሰማው ዘበኛ፣ ከአልጋው ላይ ተነስቶ ሮጦ ከፈተ።

መኪናዋ ገባች። በግቢው ውስጥ፣ አንድ ፎቅ ያለው ትልቅ ቤት ጉብ ብሏል። ዳንኤል ጋራዡ ውስጥ መኪናውን ካቆማት በኋላ፣ ወጡ። ከትልቁ ቤት በስተጀርባ፣ አንድ ራሱን የቻለ ትልቅ ቤት አለ።

የንግሥትን ክንድ ደገፍ አድርጎ፣ "የእኔ ቤት ይሄ ነው። ያ የወላጆቼ ቤት ነው።" አለ ዳንኤል፣ በሌላ እጁ እያመለከተ። በሩን ከፈተና የሳሎኑን መብራት አበራ። ክፍሉ የሚያስፈልጉትን ዕቃዎች በሙሉ ይዟል። ሶፋው፣ ኮንትሮ ቡፌው፣ የምግብ ጠረጴዛና ወንበሮች፣ ተራራ የሚያክል ቪዲዮ፣ ምንጣፍና የግርግዳ ጌጦች በሙሉ ለሰፊው ሳሎን ውበት ሆነውታል።

ወደ ግራ የሚወስደውን በር ከፈተና ገቡ። መተላለፊያውን አቋርጠው፣ ወደ መኝታ ክፍሉ ከመግባታቸው በፊት፣ መታጠቢያ ቤቱን እንዲያሳያት ንግሥት ጠየቀችው። አሳያት። በሩን ከፍታ መብራት አበራች። መታጠቢያ ቤቱን የፈለገችው፣ ለተወሰኑ ደቂቃዎች ብቻዋን ለመሆን ነበር። ከእጅ መታጠቢያው በላይ ያለውን መስታወት ተመለከተች።

ንግሥት ናትናኤልን ተጨንቃ፣ ተከዛ፣የምታደርገውና የምትሆነው ጠፍቷት እየቻት፣ ራስዋ ንግሥት። ጠይም የነበረው ቆዳዋ በርኖስ መስሏል። ለወትሮው ነጭ መደባቸው ጠርተው፣ ውበት የሚረጩት ትላልቅ ዓይኖቿ፣ ዛሬ ሲያለቅሱ እንደዋሉ ሁሉ ቀልተዋል። ፀጉሯ ምስቅልቅሉ ወጥቷል። የራሷ ገጽታ አስፈራትና ዓይኖቿን ከመስታወቱ ላይ ነቅላ ወደ ጣሪያው ላይ ተከለች። 'አምላኬ ሆይ! እባክህ ከዚህ ጭንቅ አውጣኝ! እባክህ የዳኒን ስሜት ያዝልኝ ! አውጣኝ አምላኬ! ብርታቱን ስጠኝ !' አለች በልቧ። ቀበቶዋን አላልታ የውስጥ ሱሪዋን ከፍ አደረገችና የለበሰችውን ሸሚዝ ለቀቀችው። ሱሪዋን ጥርቅም አድርጋ በቀበቶዋ አሰረችው። ጃኬቷን እስከአንገቷ ድረስ ዘጋችው። ከመታጠቢያ ክፍሉ ወጣች። መብራት ያየችበትን ክፍል በር ከፍታ ገባች። ደብዘዝ ያለ ብርሀን በርቷል። አንድ ሰፊ አልጋ፣ ከባህር ማዶ የመጣ ቀይና ነጭ ዥንጉርጉር ቀለም ያለው የአልጋ ልብስ ለብሶ ይታያል። አንድ ቁንጠኛ ቁምሳጥንና ኮሞዲኖ ሌሎች የክፍሏ ሀብቶች ናቸው። ከአልጋው ጎን አንድ አነስተኛ ጠረጴዛ የውስኪ ጠርሙስ፣ አምቦ ውሀ፣ በረዶ የተቀመጠበት ሳህንና መለኪያዎች ይዞ ይታያል።

ዳንኤል ካፖርት መሰል ቢጃማ ለብሶ፣ በመስኮት ውስጥ፣ ሰማዩ አቅፎ የያዛቸውን ኮከቦች ያያል። የንግሥትን ኮቴ ሲሰማ መስኮቱን ዘጋና ወደ በሩ ተጠጋ። በሩንም ዘጋው።

የንግሥት ልብ መዝለል ጀመረ-በድንጋጤ። ልትጮህ አሰበች። ግን ማን ይሰማታል? ቤቱ ውስጥ ያለነሱ ማንም የለም። የሚሰማትና የሚያስጥላት፣ ዳንኤልን የሚያድነው ሰው ባለመኖሩ ይበልጥ ጭንቅ አላት። ሰሞኑን የርሷ ህይወት በአደጋ ላይ በመሆኑ፣ ስትሰቃይ ከርማለች። ዛሬ ደግሞ፣ የሌላ ሰው ህይወት ከሥቃይ እንዳይገባ የገጠማት ሙግት፣ ይህ ነው የማትለው የሥቃይ ሥቃይ ውስጥ ከቷታል። ግንባሯ ላይ ላብ ቸፈፍ አለ።

"አልጋው ላይ ተቀመጭ እንጂ።" አለ ዳንኤል፣ ውስኪውን በመለኪያ እየቀዳ።

ተቀመጠች።

"በረዶ ላድርግልሽ ?"ሲል ጠየቀ ሳያያት።

አልሰማችውም። የልቧን ትርታ ነበር የምታዳምጠው።

ድምጿ ሲጠፋበት ቀና ብሎ አያት። "ምነው አላበሽ ንግሥትዬ?" ሲል ፍቅር ባዘለ ዜማ ጠየቃት።

ግንባሯን በመዳፏ ጠረገችና፣ "እንዲሁ ነው። "አለች።

"በረዶ ልጨምርልሽ?"

"ተወው!" አለችና ወዲያው ሀሳቧን ለውጣ፣ "ጨምሽበት።" አለች።

አጠገቧ ከተቀመጠ በኋላ፣ መለኪያውን አነሳና፣ "ያገር እንጂ።" አለ ፈገግ ብሎ።

ደረቅ ፈገግታ አሳየችውና መለኪያዋን አንስታ ፉት ካለች በኋላ፣ አስቀመጠች።

"ተጫወች!" አለና በአንድ እጁ ትከሻዋን መታ አደረገው። እጁ ግን አልተመለሰም። እዚያው ቀረ፣ ትከሻዋ ላይ ሙጥኝ። "ንግሥትዬ፣ ምን ሆነሻል?"አለና በሌላው እጁ ግንባሯ ላይ የተቋጠረውን ላብ እንደማድረቅ አደረገ። ይሄኛውም እጁ በቦታው አልተመለሰም። አገጯን ደገፍ አድርጎ ቀና አደረጋት። ንግሥት ዓይኖቿን በፍርሀት ከደነች። ከንፈሮቿ ይንቀጠቀጡ ጀመር። የዳንኤል ከንፈሮች ተቀበሏቸው። ከንፈሮቻቸው ተገናኙ። እዚያው አልረጉም። አንገቷን፣ ጉንጮቿን ሁሉ ዳሰሱ። እጆቹም ሥራ አልፈቱም። አልጋው ላይ በግማሽ ጋደም አሉ። በዚህ ሁኔታ ጥቂት ሴኮንዶች እንዳለፉ፣ ንግሥት ፍንጥር ብላ ከአልጋው ላይ ተነሳች። ግን ርቃ ልትሄድ አልቻለችም። ዳንኤል እጇን ስቦ አስቀራት። ተመልሳ

አልጋው ላይ ጋደም አለች። ደረቷን ተደገፎ እያያት፣ "ወዴት ልትሂጂ ነው።?"

ትኩር ብላ አይታው፣ ዓይኖቿን ከመከደን ሌላ አልተናገረችም። ዳንኤል እንደገና ከንፈሮቹን ከከንፈሮቿ ጋር አቆላለፈ። አልተቃወመችውም። እጁ አላረፈም። የሱሪዋን ቀበቶ ሊፈታ ሲል ያዘችው።

"ተው ዳኒ !" አለች፣ ከንፈሮቿን አላቅቃ።

"ለምን?" አለ፣ እንደመቆጣትም፣ ለስለስ እንደማለትም ብሎ።

"አልፈልግም።"

"ለምን? "አለ፣ ትንሽ ጠንከር ባለ ድምጽ።

መልስ አልሰጠችውም። ዓይኖቿን እንደመከደን ብላ ዝም አለች።

የዳንኤል ስሜት የሚታገስ አልሆነም። ዛሬ ንግሥትን የእርሱ ለማድረግ አቅዷል። ለብዙ ቀናት ሲናፍቀው የነበረውን ቀን፣ ደቂቃና ሴኮንድ ለሌላ ጊዜ ለማሳለፍ አልፈለገም። ዛሬውኑ፣ በማንኛውም መስዋትነት፣ መፈፀም እንዳለበት ወስኗል። ንግሥትን ለማሸነፍ ጥረት ማድረግ እንዳለበት አምኗል።

የንግሥት ስሜት ደግሞ፣ የሚፈታተነውን የዳንኤል ስሜት ታግሎ ለመግደል፣ ወስኗል። ይህንን ጊዜ፣ ለጥቂት ወራት ለማራዘም አቅዶአል። 'የዶክተር ናትናኤል መድሀኒት ካልሰራ ወይ ፍንክች!' የሚል ይመስላል። ግን የዳንኤልን ስሜት አሸንፎ በበላይነት መቆየቱ ያጠራጥራል። መፍረክረክ ጀምሯል። ቢሆንም እስከመጨረሻው ለመታገል ወስኗል።

ዳንኤል፣ ከንፈሮቹን ከንግሥት ከንፈሮች ጋር እንደገና በማገናኘት ፍልሚያውን ጀመረ። ከበፊቱ በበለጠ ጠንክሮ፣ ጥቃቱን በንግሥት ደካማ አካላት ላይ ሰነዘረ። አንገቷን፣ ትከሻዋንና ጡቶቿን እጆቹ መውረር ጀመሩ።

የንግሥት ስሜት ጥቃቱን አልቻለም። ከእንግዲህ ወዲያ በመቃወም፣ አንድ ሴኮንድ ማሳለፍ የሚችል አልመሰለም። መሸነፉን በፀጋ ተቀበለ። እጆቹን ሰጠ። የሚመጣውን ሥቃይ በቅጽበት ለሚገኘው ደስታ ሲል ለመቀበል ተዘጋጀ ።

የዳንኤል እጅ የንግሥትን ቀበቶ መፍታት ጀመረ።

ንግሥት ተቃውሞ አላሰማችም።

ዚፕዋን ከፈተው።

ምንም ተቃውሞ አላሳየችም።

ሱሬዋን ሊያወልቅ ሲታገል፣ የንግሥት ስሚት ብርታት አገኘ። ንግሥትን ከነበረችበት የሽንፈት ገደል ውስጥ መንጥቆ አወጣት። "ተው ዳኒ! አልፈልግም!" ስትል እያነባች ጮኸች።

ዳንኤል ለማሽነፍ ሞከረ። አልቻለም። ለቅሶዋ ከልብ አለመፈለጓን ነገረው። 'ለምን? ምንድን ነው ችግሯ? ለምን ትደብቀኛለች?' ሲል በንዴት ራሱን ጠየቀ። ወዲያው፣ "ለምንድ ነው እምቢ የምትይው ንግሥት?" አለ በንዴት።

"አልፈልግም!"

"ለምን? ምክንያት የለሽም?"

መልስ አልሰጠችውም።

"ምን ያህል እንደምታሰቃይኝ ይገባሻል?"

"ምን ላድርግ ዳኒ?"

"ችግርሽ ምንድን ነው ?ለምን አትነግሪኝም?"

ዝም አለች።

"ፔሬድ ላይ ነሽ ?"

አንገቷን በመነቅነቅ አለመሆኗን ገለፀች።

"ታዲያ ምንድን ነው ችግርሽ ? ለመንገር ትፈሪያለሽ ?"

ዝም አለች። ይሁንና በዝምታ ማለፍ እንደማትችል ተረዳች። ዳንኤል ላነሳቸው ጥያቄዎች መልስ መስጠት አለባት። ዳንኤል ከእንግዲህ ወዲያ የሚታገሳት አልመሰላትም። ነገሩን ሁሉ አፍርጣ ነግራው፣ ዕድል የምትሰጣትን ልትቀበል ወሰነች። ከእንግዲህ ወዲያ፣ ራሷን በማሰቃየት ልትቆይ አልፈለገችም።

ዳንኤል፣ ንግሥት የደበቀችው ነገር እንዳለ ያወቀው ዛሬ ብቻ አይደለም። ባለፈው ጊዜ፣ ቤቱ ሊያመጣትና ራት ሊጋብዛት የነገራት ቀን፣ ድንገት ተነሥታ ወደ ቤቷ ለመሄድ መወሰኗ፣ አንድ ነገር እንዳለ ነግሮታል። 'ግን ምንድን ነው ችግሯ?ለምን አትነግረኝ ም?'አንድ የጠረጠረው ነገር አለ። ግን፣ ይሄ በዚህ ዕድሜዋ ይኖራል ብሎ አልገመተም። ማረጋገጥ እንዳለበት አወቀ።

"ድንግል ነሽ ?"ሲል ጠየቃት።

ለረጅም ሲኮንድ አየችውና፣" አዎ!"ስትል ዋሸች።

"ታዲያ ለመቼ ነው የሚቀመጠው?"

"እስክንጋባ ድረስ። "

በትዝብትና በፈገግታ ከማየት ሌላ፣ በጊዜው የሚናገረው አልነበረውም።

44

"ሻምበል ፍቅሩ እባላለሁ።" አለና እጁን ዘረጋላት።

ሲሳይ ከተቀመጠችበት በመነሳት ትኩር ብላ እያየችው ጨበጠችው። ጠይም ፊቱ ማንነቱን ሊነግራት አልቻለም። ከዚህ በፊት አይታው አታውቅም። "ሲሳይ።" ብላ ስሟን ነገረችው።

"አውቃለሁ።" አለና ቢሮዋን ቃኘት፣ ቃኘት አደረገ። "ብቻሽን ላነጋግርሽ ፈልጌያለሁ። እዚሁ እንችላለን?" አለ በመቀጠል።

"እዎ? ምንድን ነው ጉዳዩ? ማን ነው የላከህ?" አለች በማከታተል። አርእያ የላከው ሰው ነው ብላ፣ ጠርጥራለች። 'ግን ለምን ጉዳይ?'

ሻምበል ፍቅሩ ከሲሳይ የጽሕፈት ጠረጴዛ ፊት ለፊት ካለው ወንበር ላይ ተቀመጠ። "መርማሪ ፖሊስ ነኝ- የግድያ ወንጀል መርማሪ ነኝ።" አለ፣ ዓይኖቿ ላይ ዓይኖቹን ሰክቶ።

ሲሳይ ድንጋጤ ቢጤ ቆንጠጥ አደረጋት። ምን መናገር እንዳለባት አላወቀችም።

"ላለፉት ጥቂት ጊዜያት ያህል ስከታተለው የነበረ ጉዳይ አለ። ይህንን ጉዳይ ለውጤት ለማብቃት አንዳንድ፣ ጉዳዩ በቀጥታም ሆነ በተዘዋዋሪ መንገድ የሚመለከታቸውን ሰዎች ማነጋገር አለብኝ። ከእነዚህ ሰዎች አንዷ አንቺ ሆነሽ ተገኝተሻል።"

ድንጋጤዋ ጨምሮ ዓይኖቿን ኅልጉላ እየችው።

"አፈወርቅ ምንዳዬን ታውቂዋለሽ?"

የምታውቀው ስም መነሳቱ ደግሞ ይበልጥ አስደነገጣት። ትኩር ብላ እየችውና፣ "አዎ!" አለች።

"የት ነበር የምትተዋወቁት?"

"ሁለተኛ ደረጃ ትምህርት ቤት ሳለን ነው ያወቅሁት። የአንድ ጓደኛዬ የቅርብ ጓደኛ ስለነበር፣ በርሷ ምክንያት ነው የተዋወቅነው።"

"ጓደኛሽ ማን ናት- ማለቴ የአፈወርቅ ጓደኛ ?"

"ንግሥት ናትናኤል።"

"ጥሩ። የንግሥትና የአፈወረቅ ጓደኝነት በምን መልክ ነበር?"

"በወንድምና በእህትነት መልክ ነበር።"

"ርግጠኛ ነሽ ?"

"አዎ።"

"ንግሥት የአፈወረቅ ፍቅረኛ ነበረች የሚሉ አሉ። ምን አስተያየት አለሽ?"

"ውሸት ነው። ከእኔ የተደበቀ ምንም ነገር የለም። በርግጥ፣ በጣም የሚቀራረቡ ጓደኛሞች ስለነበሩ፣ በብዙ ቦታዎች አይለያዩም። ይህ ሁኔታ፣ በእኛ ህብረተሰብ ዘንድ አዲስ በመሆኑ ነው መሰል፣ ፍቅረኛሞች ናቸው እያሉ ሰዎች ያወሩ ነበር።"

"አፈወርቅ በምን እንደሞተ የምታውቂው ነገር አለ?"

"ተሰቅሎ ነው፣ ሲባል የሰማሁት።"

"ለምን የተሰቀለ ይመስልሻል?"

"እኔ እንጃ። ይሄ እስካሁን መልስ ላገኘለት ያልቻልኩት ጥያቄ ነው።"

"ንግሥት ለአፈወርቅ በጣም የምትቀርበው ከመሆኗ የተነሳ፣ አፈወርቅ ራሱን ሊገድል የወሰነበትን ምክንያት በትክክል ባታውቅም፣ ልትጠረጥር ትችላለች የሚል ግምት አለን። ስለ አፈወርቅ መሞት ምክንያት ያጫወተችሽ ነገር አለ?"

ትንሽ እንደማሰብ አለች። "አዎ። አፈወርቅ እናትና አባት የሉትም። ያሳደጉት ሰው ዘመዱ አይደሉም። ብቸኛ በመሆኑ፣ ብዙ ጊዜ እንደሚበሳጭ ትነግረኝ ነበር። ይሄ ብስጭቱ ሊሆን ይችላል ራሱን እንዲሰቅል ያደረገው የሚል እምነት አላት።" ስትል መለሰችለት።

"መልካም። ወይዘሪት ሲሳይ፣ ጓደኛሽ ንግሥት የኤድስ ህዋስ ተሸካሚ ነች ይባላል። እውነት ነው?"

ሲሳይ ክው ብላ ቀረች። ምንም መልስ አልሰጠችም።

መርማሪው ሁኔታዋን አየና፣ "ገበየሁ ሁሉቃ የሚባሉ ሰው፣ ተሰማ የሚባል ልጃቸውን ገድለው፣ እጃቸውን ለፖሊስ ሰጥተዋል። የአባትና የልጁ አለመግባባት የተፈጠረው፣ ልጁ የኤድስ ቫይረስ ለላባ ሆኖ በመገኘቱ፣ ከቤት እንዳይወጣና ጉዳዩ ታውቆ የቤተሰቡ ስም እንዳይጎድፍ በሚመክሩት ጊዜ፣ ፈቃደኛ ካለመሆኑ የተነሳ በተፈጠረ ጭቅጭቅ ነው የሚል እምነት ላይ ደርሰናል። ካደረግነው ምርመራ፣ አፈወርቅ የተሰማን የኤድስ ቫይረስ ለለባ መሆንን የሚያውቅ ብቸኛ

ሰው በመሆኑ፣ አቶ ገበየሁ ወሬ እንዳይዋጣ-የልጃቸው ምስጢር-አፈወርቅን አስገድለው፣ ራሱን የሰቀለ አስመስሉ የሚል ነገር አግኝ ተናል። ይህንኑ ጉዳይ ለአቶ ገበየሁ ሁልቃ ገልፀን፣ የእምነት ክህደት ቃላቸውን እንዲሰጡን ጠይቀን ነበር። አፈወርቅ በሰው ሳይሆን የተገደለው፣ የኤድስ ቫይረስ ስለያዘው፣ ራሱን ሰቅሎ ነው የሚል ቃል ሰጥተውናል።

"አቶ ገበየሁ የሰጡንን ቃል እውነትነት ለማረጋገጥ የአፈወርቅ የቅርብ የሴት ጓደኞችን ሁኔታ ማጥናት ነበረብን። አፈወርቅን በጣም ትቀርብ የነበረችው ያንቺው ጓደኛ ንግሥት ናትናኤል፣ በዚሁ በሽታ ተይዛለች የሚል ፍንጭ ከአንዳንድ ሰዎች አግኝተናል። ይህንኑ ለማጣራት ነው ወደ አንቺ የመጣሁት። ይህ እውነት ከሆነ ደግሞ የአፈወርቅና የንግሥት ግንኙነት አንቺ እንዳልሽው በወንድምና በእህትነት አልነበረም።"

"በዚህ በኩል እንኳ አትጠራጠር። ንግሥትና አፈወርቅ የፍቅር ግንኙነት አልነበራቸውም።"

"ጥሩ። የኤድስ ቫይረስ ለላባ ነች የሚባለውስ?"

"ምንም የማውቀው ጉዳይ የለም።"

"ርግጠኛ ነሽ ?"

"አዎ!" አለች።

መርማሪው ፖሊስ አመስግኗት ወጣ።

ሲሳይ ፍዝዝ ብላ ቀረች። ከመርማሪው ጋር ያደረገቻቸው ቃለ-ምልልሶች፣ እረፍት አልሰጧትም። የሰማችው የአፈወረቅ ታሪክ፣ በመጽሐፍ ላይ ያነበበችው ልብ ወለድ ነው የመሰላት። የንግሥትና የአፈወርቅ ጓደኝነት ፍጹም በሆነ ወንድምነትና እህትነት ላይ የተመሠረተ መሆኑን ብታውቅም፣ በልቧ ውስጥ ጥርጣሬ ነገሠ። ግርማ የነገራት-በርሱና በንግሥት መሀል የነበረው ግንኙነት የተቋረጠበትን ምክንያት-አስታወሰች።'አፈወርቅ በትክክል ራሱን ሰቅሎ ከሆነ፣ እውነት ነው ማለት ነው። ንግሥት ኤድስ ይዟታል ማለት ነው። አባቷ፣ ዶክተር ናትናኤል ንግሥት በአፈወርቅ ለቅሶና ቀብር ላይ እንዳትገኝ ያደረጉት፣ አፈወርቅ በትክክል የሞተው፣ እርሷ ባስያዘችው በሽታ ቢሆን ነው።' ስትል ደመደመች። ዳንኤል ከንግሥት ጋር ወሲባዊ ግንኙነት አድርጎ ይሆን? እንደዚያ ከሆነ ዋጋ የለውም።' አለች አሁንም በሀሳቧ።

በርግጥም የዳንኤልና የንግሥት ፍቅር ምን ደረጃ ላይ እንደደረሰ የምታውቀው ነገር የለም። አንድ ጊዜ ከንግሥት ጋር ኃይለ ቃላት ከተለዋወጡ በኋላ፣ ተገናኝተው ተነጋግረው አያውቁም።

45

በብዙ ድካምና መከራ ያገኘችውን የዳንኤልን መኖሪያ ቤት የስልክ ቁጥር ከጻፈችበት ብጣሽ ወረቀት ላይ እያነበበች፣ የስልኩን ቁጥሮች አዞረች። ዳንኤልን ለማዳን ያላት ብቸኛ መንገድ የንግሥትን በህዋሱ መለከፍ ፍርጥርጥ አድርጋ ለርሱ በመንገር፣ መሆኑን አምናለች። የንግሥት በበሽታው መለከፍ-አለመለከፍ፣ በትክክል እስኪታወቅ ድረስ፣ ጥንቃቄ እንዲያደርግ ጉዳዩን ለዳንኤል ለመንገር ወስናለች።

"ሀሎ !"አለ ስልኩን ያነሳው ሰው።

"ዳንኤልን ፈልጌ ነበር እባክዎ። "

"ዳንኤል አልገባም።"

"የት ላገኘው እችላለሁ? በጣም ፈልጌዋለሁ። ይህ አራተኛዬ ነው ስደውል። ይመጣል፣ ትንሽ ቆይቼ ልደውል?" ስትል ጠየቀች፣ የእጅ ሰዓቷን እያየች። ከምሽቱ አራት ሰዓት ሆኗል።

"አይመጣም ዛሬ።"

"እሺ ጠዋት ይኖራል፣ ልደውል?"

"አይመስለኝም ። ሶደሬ ነው የሄደው።"

"ከማን ጋር?" ስትል ሳይታወቃት ጮኸች።

የዳንኤል አባት በሁኔታዋ ግራ ገብቷቸው፣"ማን ነሽ አንቺ?" ሲሉ ጠየቁ።

"እኔን አያውቁኝም።" አለችና ንግግሯን አቋረጠች። ልቧ ተሰቅሏል። "ከንግሥት ጋር ነው የሄደው?"

"መሰለኝ። ንግሥት ናት የምትባል ፍቅረኛው ?"ሲሉ ጠየቁ።

ሲሳይ ጨነቃት። የምታደርገው ጠፋት። ዘግይታ መደወሏን ተረዳች። ይሁንና ተስፋ አልቆረጠችም። "አሁን እንዴት ልንረዳው እንችላለን? ህይወቱን ማዳን አለብን !"ስትል ጮኸች።

"እንዴት? ምንድን ነው? ምን ተፈጠረ?" ሲሉ አባትየው

በተጨነቀና በድንጋጤ ስሜት ሆነው ጠየቋት።

ሲሳይ ሁሉንም ነገር ዘክዝካ ነገረቻቸው....

46

ከሌሊቱ ሰባት ሰዓት ተኩል ሆኗል። የበረሀ ገነት በምትባለዋ የሶደሬ መዝናኛ ቦታ፣ በመካሄድ ላይ ያለው የዲስኮ ዳንስ ከተጀመረ ጥቂት ሰዓታት ተቆጥረዋል። ዳንኤልና ንግሥት ዳንሱ ከተጀመረበት ደቂቃ አንስቶ፣ እንዳሁኑ ለረጅም ደቂቃዎች አላረፉም። በዳንሱ ብቻ ሳይሆን፣ ቀን ሲዋኙና የሶደሬን ውስጥና አካባቢ በእግሮቻቸው እየተዘዋወሩ በመዋላቸው ድካም እያጠቃቸው ነው።

ዳንኤል ወንበሩን በጀርባው ደገፍ ብሎ፣ አንድ እጁን ከጎኑ ባለ ወንበር ላይ የተቀመጠችው ንግሥት ትከሻ ላይ ጣል አድርጎ፣ በመደነስ ላይ ያሉትን ሰዎች ፣ያያል ። ፊቱ በላብ ርሷል። ንግሥት ጭንቅላቷን ዳንኤል አንገት ውስጥ ሸጉጣ በመደነስ ላይ ያሉትን ሰዎች፣ በአግድሞሽ ታያለች። ከፍተኛ ድካም ተሰምቷታል። በተከራዩት የመኝታ ክፍል ውስጥ ገብታ ብትተኛ ደስታውን አትችለውም ነበር። ይሁንና፣ ሶደሬ እንሂድ የሚለው የዳንኤል ግብዣ ከአፉ ከወጣ ጀምሮ፣ በውስጧ ሲላወስ የሰነበተው ፍራቻ የተመኘችውን እንድታደርግ አልፈቀደላትም። ሲያኙካት የዋለው ሙጋት፣ ቀኑ ለመምሸት ደቂቃ በጨመረ ቁጥር፣ ሥቃይዋን እያበረታባት ነው የሄደው።

ፈጣኑ ሙዚቃ አለቀና ለስላሳው ሙዚቃ ቀጠለ።

"ንግሥትዬ፣ ተነሽ እንጫወት።" አለ ጎንበስ ብሎ እያያት።

"ውይ ዳኒ! ደክሞኛል። "

"እኔም ደክሞኛል። ለመጨረሻ ጊዜ በዚህች ሙዚቃ እንጫወት።"

ተነሳች።

ወደ ዳንሱ ክልል ገቡ። ደረቱ ላይ ልጥፍ አደረጋትና ፊቱን አንገቷ ሥር ሸጉጦ፣ ደብዛዛውን ብርሀን እየዘለቀ በሚንቆረቆረው ለስላሳ የእንግሊዝኛ ሙዚቃ፣ መወዛወዝ ጀመሩ። ሁለቱም፣ አትኩሮታቸውን በዚያች ደቂቃ በፈጠሯት የፍቅር አለም ውስጥ አድርገው፣ ተቃቅፈው ሲደንሱ፣ አንድ አካል ይመስሉ ነበር። መሳ ለመሳ የገጠሙ ደረቶቻቸውን ሰንጥቀው፣ ልቦቻቸው የእውነተኛ ፍቅር

መልዕክት ሲለዋወጡ፣ ከንፈሮቻቸው አንዱ ለሌላው የያዙትን የፍቅር ወለላ ለማበርከት፣ አንዴ ሲተሳሰሩ፣ ሌላ ጊዜ ሲለያዩ፣ አጭሯ ለስላሳ ሙዚቃ ድንገት እልቅ አለች።

'የሚጣፍጥ ነገር መቼም አይበረክትም።' የሚል አረፍተ ነገር በሁለቱም ግንባሮች ላይ ተነበበ።

"ይብቃን። አይደል?" ሲል ጠየቃት፣ ዳንኤል ንግሥትን እያያት።

ጥያቄውን ቶሎ አልመለሰችም። ዳንሱን ፈልጋ ሳይሆን 'በቃን' ካለች ቀሪውን ሌሊት ለማሳለፍ ወደ ክፍላቸው መሄዳቸው አይቀርም። ይህ ደግሞ የምትጠላው ነገር ነው።

ዳንኤል መልሷን አልጠበቀም። ወገቧን አቅፎ ወደ መኝታ ክፍላቸው የሚወስደውን መንገድ ይዞ መራመድ ጀመረ። መኝታ ክፍላቸው ገቡ። መብራቱን አበራ። ከአልጋው ጎን ካለ ወንበር ላይ ቁጭ አለ። ንግሥት ዝም ብላ ቆመች። ውስጧ መረበሹን ጠይም ፊቷ አሳየው። ብድግ ብሎ እጆቹን ትከሻዋ ላይ አድርጎ፣ አይኖቿን ሊያያቸው ሲሞክር አቀረቀረች። እንደዚህ የምትጠላቸውን ደቂቃና ቦታ ከእንግዲህ ወዲያ መታገስ እንደማትችል አመነች። ከእንግዲህ ወዲያ፣ ራሷን፣ ልቧ ላመቀው ፍቅር ብላ፣ ማስቃየት እንደሌለባት ወሰነች። የምትወደውን ሰው፣ እርሷ በተዘፈቀችበት የሥቃይ ውቅያኖስ ውስጥ መንከሩ፣ ህሊና የማይችለው ግፍና የፍቅር አምላክ የማይሽረው ሀጢአት ሆኖ አገኘችው። ሁሉንም ነገር ግልጽልጽ አድርጋ መናገሩ ተገቢ መሰላት። ግን እንዴት አድርጋ የመጀመሪያውን ቃል እንደምታወጣ ጨነቃት። በምትነግረው ዜና የምትወደውና የሚወዳት ዳንኤል ሲሳቀቅ ማየቱ፣ ቫይረሱ ካደረሰባት የሥነ-ልቦና ጭንቀት የበለጠ አስፈራት። ግን፣ የሚመጣውን ሁሉ ለመቻልና ዜናውን ለመንገር ወሰነች።

"ሴክስ ማድረጉ ነው አይደል ያስጨነቀሽ?"

"አዎ!" አለች ቀና ሳትል።

"አይዞሽ አትስጊ። አንቺ ካልፈለግሽ ምንም ነገር አይደረግም። መቼም ቢሆን፣ አንቺ ካልፈለግሽ፣ አላስገድድሽም። እሺ?"

ቀና ብላ አየችውና በእፎይታ አንገቱ ላይ ጥምጥም አለች። ዕንባ ተናነቃት። ግን አላለቀሰችም። ከንፈሮቹን በከንፈሮቿ ዳሰስ አደረገችና ከአጠገቡ ፈንጠር አለች። ከአልጋው ላይ ተቀመጠች።

"መጣሁ የሚጠጣ አዝዤ። "አለና ከመኝታ ክፍሉ ወጣ።

ንግሥት በእንገት እንቅስቀሴ እሺታዋን ገልፃ ጫማዋን ካወለቀች በኋላ፣ አልጋው ላይ ጋደም አለች። ኮርኒሱ ላይ፣ ትላልቅ ዓይኖቿን አነጣጥራ ስለ ዳንኤል ማሰብ ጀመረች። በየጊዜው የሚያሳያቸው ድርጊቶች፣ ይበልጥ እንድትወደው፣ እንድታከብረው፣ እንድታመልከው እያደረጓት እንጂ ፣ እንድትርቀው አላደረጓትም። ' ምን አይነት የዋህና ፍጹም የሆነ ሰው ነው? ዓለማችን እንደዚህ ያለ እውነተኛ ሰው በውን ይዛለች?' ሁሉም ነገር እውነት አልመስል አላት። እንደ ዳንኤል ያለ ፍቅረኛ፣ በምኞት ዓለም እንጂ በውን ያለ አልመሰላትም። በራሷ ላይ የደረሰው አደጋ-በኤድስ ህዋስ መያዝ-ራሱ እውነት አልመሰላትም። ሌሊት የሚታይ፣ መጥፎ ህልም ሆኖ ነው ያገኘችው።' ሁሉም ነገር እውን ባይሆን ምናለ?' ስትል ራሷን ጠየቀችና እንደገና ደግሞ፣ ሁኔታው እውነት ባይሆን፣ ዳንኤልን እንደምታጣ ስትገነዘብ፣ ቅር አላት። 'ጌታዬ! አምላኬ! ሰማይና ምድርን የፈጠርክ አምላክ ! ምንም የማይሳንህ አምላክ! እባክህ አድነኝ! እባክህ ፈውሰኝ! የምወደውንና ለወደፊት ህይወቴ መሠረት የሆነን ሰው፣ ሰጥተህ አትንሳኝ! እባክህ ስማኝ ጌታዬ!' ስትል ተማፀነች-በልቧ።

ጠርሙስ ውስኪ፣ ብርጭቆዎችና የአምቦውሀ ጠርሙስ ይዞ ገባ ዳንኤል። በሩን ቆልፎ አልጋው ላይ ተቀመጠ።

"እንዴ !ጠርሙስ ሙሉ ውስኪ! ምን ያደርጋል?"

"ለክብርሽ ስል ያወረድኩት ነው!"

"አመሰግናለሁ። "አለች ፈገግ ብላ። "ግን ይህን ሁሉ ማን ይጠጣዋል?" ስትል ጠየቀች።

"የሚበቃንን ያህል ጠጥተን የተረፈውን እንተወዋለን።" አለና ውስኪውን ከቀዳ በኋላ አቀበላት። የግራ እጇን ኮንድ፣ አልጋው ላይ አስመርኩዛ፣ በመዳፏ ጭንቅላቷን ደገፍ አድርጋ፣ በቀኝ እጇ ተቀበለችው።

"ደክሞሻል። አይደለም?"

"በጣም እንጂ።" ብላ ፉት አለች። "ለምን ሞላኸው እንዲህ ?"

"እንድትጠጪ።"

"ዛሬ በጣም ነው የጠጣሁት።"

"በዳንሱ ምክንያት በላብ ወጥቷል።"

ዝምታ ሰፈነ።

"አልደከመህም?"

"ደክሞኛል። "

"ና ጋደም በል።"

ጫማውን አውልቆ፣ ከጎኗ በጀርባው ጋደም አለ።

አሁንም ፀጥታ ሰፈነ።

ሁለቱም በየግል ሀሳባቸው ሰመጡ።

ወሲባዊ ግንኙነት እንደማያደርጉ ዳንኤል ቃል ቢገባላትም፣ ንግሥት ልታምን አልቻለችም። ዳንኤልን ሳይሆን ያላመነችው፣ በሁለታቸው ውስጥ የመሳሳብ ሀይል ያላቸውን ስሜቶች ነው። ወንድና ሴት- ያውም በፍቅር ብስል ያሉ -አንድ አልጋ ላይ አድረው፣ የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት ሳያደርጉ ማለፍ ያስችላቸዋልን? ይህ ሁኔታ፣ እንደገና ሥጋት ላይ ጣላት። የዳንኤል ህይወት፣ እንደገና አደጋ ላይ መሆኑን አወቀች።

ዳንኤል ሊያነሳሳት ያቀደውን ጉዳይ አሁን ለመጀመር አሰበ። ግን ወኔ አላገኘም። ፈራ። ተወው። ጉዳዩን በቀጥታ ከማንሳት በፊት፣ ድርጊት መቅደም አለበት ብሏል። ይሁንና፣ አንድ ጥያቄ ማንሳት ፈለገ። "የሚያስጨንቅሽ ነገር እንዳለ ይሰማኛል። "አለ፣ በጥያቄ ሳይሆን፣ የመሰለውን አስተያየት እንደመስጠት ብሎ።

ንግሥት ምንም አልተናገረችም።

"አይደለም?"

አሁንም ዝም አለች።

"ንግሥትዬ አትደብቂኝ። ከእኔ የሚደበቅ ነገር ያለሽ አይመስለኝም። ንገሪኝ?"

"ምኑን?"

"አንድ የሚያስጨንቅሽ ነገር አለ።"

"አዎ። "አለች፣ ዝቅ ባለ ድምጽ።

"ንገሪኝ። ልስማውና እንወያይበት።"

'ከልብ የሚወዱትን ፍቅረኛን እስከመጨረሻው የሚያባርር ነገር እንዴት ይነገራል? እውነተኛ ፍቅር በታጣበት ዘመን፣ ፍቅር ተቀብሎ ፍቅር በመስጠት የህይወት ጥላ የሆነን ሰው እንዴት እንዲሸሽ ይደረጋል? ቢሆንም እውነቱ ሊነገረው ይገባል። ከልብ የሚወደድ ሰው ሥቃይ ውስጥ መግባት የለበትም። ቢርቅም፣ ደህንነቱን ከሩቅ

ሆኖ መስማት፣ ከማንኛቸውም ነገሮች የበለጠ ያስደስታል። እነግረዋለሁ። ግን አሁን መሆን የለበትም። መርዶ በጨለማ አይነገርም። ይንጋ።' አለች ንግሥት ለራሷ። "ዳኒ ሁሉንም ነገር ጠዋት እነግርሀለሁ። አሁን ተወኝ ።ታገሥ። "አለች፣ እርሷም በጀርባዋ ተንጋላ ጣራ ጣራውን እያየች።

በማግሥቱ የምትነግረው አትመስልም። ዳንኤልን በምንም መንገድ ለማጣት እንደማትፈልግ ልቧ ያውቀዋል። ፍቅር ማለት ስግብግብነት ማለት ይሆን?

ዳንኤል በእሺታ ዝም ከማለት ሌላ፣ አልተናገራትም። ይሁንና፣ በውስጧ ያለው ሌላው እሷነቷ አላሳረፋትም። ጭቅጭቁን ቀጠለ። 'ለምን አትነግሪውም? እስከ ጥዋትስ ለምን ታቆይዋለሽ? አሁኑኑ ንገሪው። እስኪነጋ የሚፈጠረውን ማን ያውቃል? ነገር ከሆነ በኋላ ከመፀፀት፣ አሁኑኑ ፍርጥ አድርጊው!አሁኑኑ ንገሪው!....ንገሪው!!!'ሲል ጮኸባት። ለዳንኤል ነግራ ልታሳርፈው አልቻለችም። 'ዳንኤል ቢያንስ ይቺን ሌሊት፣ያለ ሀዘን ማሳለፍ አለበት' ብላ ወሰነች። የዳንኤልን ልብ የሚሰብር ነገር፣ በውድቅት ጨለማ መናገር እንደሌለባት አመነች። እየጮኸ የሚያስቸግራትን እርሷነቷን ለመግደል፣ ዓይኖቿን ጨፍና በብርጭቆ የተቀዳውን ውስኪ፣ ጅው አደረገችና ከጠርሙሱ ውስጥ ሌላ ቀዳች። ውሀ እንደጠማው ሰው -እንደቀደቀችው።

ዳንኤል ትኩር ብሎ ከማየት ሌላ፣ ለጊዜው የሚያደርገው ጠፋው። እንደገና ከጠርሙሱ ውስጥ ልትቀዳ ስትል፣ እጇን ያዘው። "ንግሥትዬ በቃሽ ! ከዚህ በላይ ከጠጣሽ ልብሽ ፈንድቶ ትሞቻለሽ።" አለ፣ በማባባል ዓይነት።

'የምፈልገውም ይህንኑ ነው!ተወኝ!' ልትል ፈልጋ ተወችው።

"ደክሞሻል። ተኚ። " አለ ብርድ ልብሱን እየገለጠላት።

ቀሚሷን ሳታወልቅ፣ እንሶላዎቹ ውስጥ ገባች። የገዛ ጭንቅላቷ ይከብዳት ጀመር። ለጥቂት ደቂቃዎች ያህል፣ በአንድ እርሷነቷ ውስጥ የተፈጠሩት ሙግቶች ለጊዜው እረፍት ቢያሳጧትም የጠጣችው ውስኪና ድካም ጥቃት ስላደረሱባቸው፣ ዕንቅልፍ ቀረባት። ይዞአት ጭልጥ አለ።

በንግሥት ላይ ያደረው ስሜት በርሱ ላይ ሰፍሮ ቢያዝንም፣ ይህ ሁኔታ ከዛሬ ወዲያ እንደማይደገም በመገመት፣ የተሰማው ጥልቅ ሀዘን እየሟሸሸ ነው። ዛሬ ሁሉንም ነገር አድርጎ በርሱና በንግሥት

ፍቅር መሀል የቆመውን ችግር ለማጥፋት ወሰና ነበር። ሶደሬን የመረጠው ይህንኑ ዕቅድ ለማሳካት ነው። ንግሥትን የማስከር ዕቅድ ቢኖረውም፣ እንዴት አድርጎ እንደሚያደርገው ጨንቆት ነበር። ይሁንና፣ በራሷ አነሳሽነት የጨለጠችው ውስኪ ራሷን አሳልፋ ለዳንኤል እንድትሰጥ አደረጋት። አተኩሮ አያት። ረጅም ጥቁር ፀጉሯ ትራሱ ላይ እንደ ቄጠማ ተነስንሷል። የአንገቱ ብርሀን፣ ጠይም ፊቷ ላይ የሚነበበውን ውበቷን አፍክቶታል። እንጆሪ የሚመስሉ ከንፈሮቿን አልገጠመቻቸውም። የሚጋብዙት መሰለው። የወሲብ ፍላጎቱ ተቀሰቀሰ። ከአልጋው ላይ በጥንቃቄ ተነሳ። ወደ መታጠቢያ ክፍሉ አመራና ከሴኮንዶች ቆይታ በኋላ ተመለሰ። አሁንም አተኩሮ አያት። ውበቷ ከደቂቃ ወደ ደቂቃ እየጨመረ የመጣ መሰለው። ጃኬቱን፣ ሸሚዙንና ሱሪውን አውልቆ አልጋው ውስጥ ገባ። የልቡ ትርታ ጨመረ። የድንጋጤ ስሜት ግንባሩን አወረዛው። እጁን ንግሥት ጡቶች ውስጥ ላካቸው።

ንግሥት ምንም እንቅስቃሴ አላሳየችም።

ከንፈሮቿን በከንፈሮቹ ዳሰሳቸው።

ምንም እንቅስቃሴ አላሰየችም።

ብርድ ልብሱን ገለጠው። ቀሚሷንም ገለጠው። ነጭ የውስጥ ሱሪ አድርጋለች። የልቡ ትርታ ፍጥነት አደነቀረው። የውስጥ ሱሪዋን አወለቀው።

ንግሥት ንቃት የሌለው እንቅስቃሴ አሳየች እንጂ ከዕንቅልፍ አለም አልወጣችም።

ዳንኤል በትዕግስት ትንሽ አደፈጠ። የሞተች ትመስላለች። ነፍሷን አታውቅም። ከጥቂት ሴኮንዶች በኋላ ተከታይ ርምጃውን ቀጠለ። በመጨረሻ ያሰበው ተሳካለት....

ንግሥት በሰመመን ነቃ ብላ እንደገና ጠፋች.....

47

ስካሩና ድካሙ እንደገና ለዕንቅልፍ አሳልፎ ቢሰጣትም፣ እስከዛሬ ስትሸሸው የነበረው ጊዜ ደርሶ፣ የተፈጠረው ነገር፣ በሰመመን ውስጥ ሆና ቁረብሻት ነበር። የህሊና ወቀሳው፣ ከአልኮልና ድካም ሀይል ጋር ግብግብ ፈጥሮ፣ ሲነጋጋ ገደማ ሙሉ ድል በመቀዳጀት የንግሥትን አእምሮ ወረሰ። አሁን ንግሥት ሙሉ ለሙሉ ነቅታ፣ ከጥቂት ሰዓታት በፊት የተፈጠረውን በክለሳ መልክ ማየት ጀመረች። ራሷን መውቀስ፣ ራሷን መጥላት ፣ ራሷን መስደብ

ጀመረች–በልቧ። ይህ ሁሉ ለሰራችው በደል ካሣ ሆኖ አልተገኘም። ዳንኤልን ወደ ሞት መንደር ውስጥ በማስገባቷ፣ ራሷን ክፉኛ ኮነነች። ሳታስበው እንባች የደም ዕንባ። ከዚህች ዓለም ለመሰወር አቀደች። መቼ? ቶሎ እንዲሆን ተመኘች። ከእንግዲህ ወዲያ ህሊናዋን በማቁሰል፣ በማድማት፣ ለአንዲት ሴኮንድ ያህል እንኳ በትዕግሥት መቆየት አልፈለገችም። ቶሎ ለመጥፋት ጓጉታለች–ሞት የሚያጓጓ ሆኖ።

ፊቷ በዕንባ መራሱን ዳንኤል እንዳያውቅባት ብላ፣ ለመታጠብ ከአልጋው ላይ በጥንቃቄ ተነሳችና ወደ መፀዳጃ ክፍሉ አመራች። መብራቱን አብርታ፣ ፊቷን በመስታወት አየችው። ዓይኖቿ ቀልተው፣ ውሀ ሳይሆን ደም የሚያነቡ ነው የመሰሉት። መስታወቱን ማየት ትታ፣ በመፀዳጃ ቤቱ ውስጥ ያሉትን ዕቃዎች ቃኘች። ራስን መግደል የሚያስችሉ ነገሮች የሉም። ተበሳጨች። የምታደርገው ጠፋት። ሽንቷ የመጣ መሰላት። የተጨማደደ ቀሚሷን ከፍ፣ የውስጥ ሱሪዋን ዝቅ አድርጋ፣ የመፀዳጃው ሳህን ላይ ቁጭ አለች። ምንም የወጣት ነገር አልነበረም። ተነሳች። ድንገት አንድ ነገር ትውስ እንዳላት ነገር፣ ለጥቂት ሴኮንዶች ያህል ፍዝዝ አለች። ሴትነቷን ጎንበስ ብላ አየችው። ከወንድ ጋር ግንኙነት ማድረጓን የሚያሳይ ምልክት አላየችም። በእጇ ዳበሰችው። ምንም ነገር አልነገራትም። 'ራሴ የፈጠርኩት ሥጋት ይሆን? ነገሩ ሁሉ በህልሜ ያየሁት ነገር ይሆን? መሆን አለበት። ዳኒ አላደርግም ያለውን ነገር፣ ቃሉን ሰብሮ አይፈጽምም። በህልሜ ነው' አለች ለራሷ። ህይወት እጥቶ የነበረው ፊቷ እንደገና ለመለመ። የዕንባ ጎርፍ ነግሶባቸው የነበሩት ጉንጮቿ በደስታ ፈገግ ማለት ጀመሩ። ከት ብላ ልትስቅ ፈለገች። ግን አልቻለችም። በውስጧ ሳቀች። ለጥቂት ሴኮንድ ያህል በዚህ ሁኔታ ከቆየች በኋላ፣ የውስጥ ሱሪዋን ከፍ ማድረግ ጀመረች። ድንገት አንድ ትክክል ያልሆነ ነገር አየች። ተገልብጧል።' ገልብጩ ነበር እንዴ የለበስኩት? ሊሆን አይችልም።' ነገሩ ሁሉ የተደረገው በህልሟ ይሁን በውኗ መለየት አስቸገራት። በተጨነቀ ስሜት ውስጥ ሆና ወደ መኝታ ክፍሉ ገባች።

ዳንኤል እንደ ግንድ ተጋድሟል።

መኝታ ክፍሉ ገባች እንጂ ምን ማድረግ እንዳለባት ማወቅ አልቻለችም። ከአልጋው ጎን ካለ ወንበር ላይ ተቀመጠች። ኮሞዲኖውን ከፈተች። የተረፈ ውስኪ በጠርሙስ ውስጥ አገኘች። አንስታ ጨለጠችው።

ድንገት ዳንኤል ነቃ። ዓይኖቹን ጨፈን ከፈት አድርጎ አተኩሮ አያት። ግራ ገባው። ጠርሙሱን ሊነጥቃት አልቻለም። ጠጥታ ጨርሳዋለች።

"ምነው ንግሥት?" አለ። ማለት የሚችለው ይህንን ብቻ ነበር።

"ምነው?" ብላ ጮኸችበት።

ደንግጦ ዝም አለ። የእጅ ሰዓቱን አየ። ከጠዋቱ አሥራ ሁለት ሰዓት ከሀምሳ ደቂቃ ሆኗል።

"አሁን ተነስና ወደ ቤቴ መልሰኝ።"

"እሺ።" አለ በዝግታ። አልጋው ላይ ተንጋሎ ጥቂት በማሰብ ቆየ። ስቅስቅ ብላ አለቀሰች።

ከአልጋው ላይ ተነስቶ ተጠጋት። የተቀመጠችበት ወንበር ላይ በጫፉ ተቀምጦ፣ እጁን ትከሻዋ ላይ ጣል በማድረግ፣ ሊያባብላት ሞከረ።

"ንግሥትዬ? አይዞሽ! ምንም የሚያስጨንቅሽ ነገር የለም። ሁሉም ነገር አንቺ እንደሰጋሽው አይደለም። አይሆንምም። ምንም ሆንሽ ምንም እወድሻለሁ። አትጨነቂ። ልለባብስና ቁርስ በልተን ቀስ ብለን እንሄዳለን።" አለና ልብሶቹን ለባብሶ ወደ መፀዳጃ ክፍሉ አመራ።

ዳንኤል፣ የተጨነቀችበትን ነገር የተረዳላት አልመሰላትም። ድንግል ነኝ ብላው በማታለሏ፣ ተፀፅታ ያዘነች ሆና የታየው ነው የመሰላት።

ፊቱን ታጥቦ ከመጣ በኋላ፣ የጉዞ ሻንጣውን የጎን ኪስ ከፍቶ ማበጠሪያ አወጣ። ፀጉሩን አበጠረና አያት። "ፊትሽን ታጠቢውና ፀጉርሽን አበጣጥሪ።"

ዝም አለች።

ጎንበስ ብሎ ፊቷን አየው። "ንግሥቴ፣ አንቺ፣ ተነሽ ታጠቢ። ምንም የሚያስጨንቅ ነገር የለም። ከዚህ ወጥተን ናዝሬት እንገባና ቁርስ እንበላለን። የዛሬውን ቀን እዚያ አሳልፈን ሲመሻሽ ወደ አዲስ አበባ እንሄዳለን። እሺ?"

"ቀጥታ ወደ ቤቴ ነው መሄድ የምፈልገው! አልችልም!" ስትል፣ ሳይታወቃት ጮኸች። ጋብ ብሎ የነበረው ዕንባዋን እንደገና አዘነበችው።

ዳንኤል ጨነቀው። ንግሥትን ካባበለ በኋላ፣ ረፈድ ሲል፣ ሊነግራት ያሰበውን መንገር የሚችል አልመሰለውም። እዚሁ ለመንገር ተገደደ። ግን እንዴት ብሎ እንደሚጀምር አላወቀም።

ንግሥት ስታለቅስ፣ እሱ በዝምታ ሆኖ ጥቂት ሴኮንዶች አለፉ።

"ንግሥትዬ፣ አንድ ነገር ልጠይቅሽ ?"

አልሰማችውም። አጠገቧ ሄዶ እንደ ቅድሙ ተቀመጠ። ቀና ብላ ሳታየው ማልቀሷን ቀጠለች። ከእንግዲህ ወዲያ ዳንኤልን በሙሉ ዓይኖቿ ማየት የምትችል አይመስልም።

አንድ ጊዜ፣ ሊያደርግላቸው ስላሰበው የገንዘብ እርዳታ ለመነጋገር በንግሥት ቀጠሮ አዘጋጅነት ከዶክተር ናትናኤል ጋር ባደረጓቸው ቃለ-ምልልሶች ውስጥ ልቡን እንደ ሸክላ እንክት ያደረጉት ቃላት ትውስ አሉት።

"በእውነቱ፣ የዚህን በሽታ መድሀኒት ለማግኘት በማደርገው ሙከራ በገንዘብ ድጋፍ ከእኔ ጎን በመቆምህ እጅግ አመሰግንሀለሁ። በህሙማኑ ስም ሆኜ በጣም አመሰግናለሁ።" አሉ ዶክተሩ ፊታቸው እየበራ።

"ኧረ ምንም አይደለም። ለአለም ህዝብ የሚጠቅም ነገር ለመፍጠር የሚዘጋጅን ሰው መርዳት ደስታ ይሰጠኛል። ይህንን እድል ስለሰጡኝ ላመሰግኖት የሚገባኝ እኔ ነኝ።" አለ ዳንኤል ፈገግ ብሎ። ከዚያ በኋላ ሁለቱም የቀረበላቸውን ቡና እየጠጡ ለጥቂት ሴኮንዶች ያህል ዝም አሉ።

"ዳንኤል፣..."አሉ የቡና ስኒያቸውን ከፊት ለፊታቸው ካለው ጠረጴዛ ላይ እያስቀመጡ።

ንግግራቸው ስለተቋረጠ ቀና ብሎ አያቸው።

"ንግሥትን ምን ያህል ትወዳታለህ?"

ግራ የሚያጋባ ጥያቄ ሆነበት።

"እሷ በጣም እንደምትወድህ አውቃለሁ።"

"እኔም በጣም እወዳታለሁ።" አለ ዳንኤል።

ዶክተሩ ሀሳብ ገብቷቸው ዝም አሉ–ለሴኮንዶች ያህል። "ከአንተ ጋር በቀጠሮ ለመገናኘት የፈለኩበት ዋና ምክንያት፣ ስለምታደርግልኝ የገንዘብ እርዳታ ለመነጋገር አይደለም። ሌላ ጉዳይ አለኝ።" ብለው ዝም አሉ። "የሩካቤ ሥጋ አድርጋችሁ ታውቃላችሁ?"

አስደንጋጭና አሁንም ግራ የሚያጋባ ጥያቄ ሆነበት።

ዶክተር ናትናኤል፣ ንግሥትና ዳንኤል የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት አድርገው ከሆነ፣ ስለንግሥት የኤድስ ህዋስ ተሸካሚ መሆን ላለመናገር ወስነዋል–ዳንኤል ሥጋት እንዳያድርበት ብለው። እስካሁን

ካላደረጉ ግን፣ እውነቱን ነግረው ግንኙነቱን እንዲያቋርጥ ለማድረግ አስበዋል።

"እይዞህ፣ ንገረኝ።"

"አድርገን አናውቅም።"አለ፣ ለስለስ ባለ አነጋገር።

"እውነቱን ንገረኝ፣ ዳንኤል። ግልጽ ሰው እንደሆንክ ንግሥት ነግራኛለች።

"አይጠራጠሩኝ። እውነቴን ነው።"

"ስንት ጊዜ ሆናችሁ እስካሁን?" ሲሉ ያልተሟላ የጥርጣሬ ጥያቄ አቀረቡ።

"አጋጣሚ አጥተን ሳይሆን፣ ንግሥት ማድረግ የማትፈልግበትን ምክንያት ስላመንኩበት ነው።"

ነቃ ብለው በመጓጓት አይነት እያዩት፣ "ምንድ ነው ይሄ ምክንያት?" ሲሉ ጠየቁ።

"ድንግል ነኝ ብላ ስለነገረችኝና ከጋብቻ በፊት ማድረግ እንደማትፈልግ ስላወቅሁ ነው።" አለ ዳንኤል።

ዶክተር ናትናኤል በእፎይታ አየር ካስወጡ በኋላ፣ ዝም አሉ። ልጃቸው የሰጠችው ምክንያት ፣ ዳንኤልን ከወሲብ ግንኙነት ሊገድበው የሚችል መስሎ ቢታያቸውም፣ ዘላቂ መፍትሄ መሆኑን አላመኑም። ወንድ፣ ድንግል ናት የተባለች ሴት ስታጋጥመው፣ ክብረ ንጽህናዋን ወስዶ የራሱ ለማድረግ የሚጣደፍ መስሎ ይታያቸዋል። ስለዚህ ፣ ለዳንኤል ሊነግሩት የፈለጉትን ዜና ከመንገር ወደ ኋላ ማለት አልፈለጉም።

"ዳንኤል፣ እውነቱ እሷ የነገረችህ አይደለም። እርሷ ለአንተ የምትሆንህ ልጅ አይደለችም።"

"እንዴት?" አለ ዳንኤል፣ ደንግጦ።

"ባለጌ ናት ወይም መጥፎ ፀባይ አላት ማለቴ አይደለም። ልጄ ፍጹም ጨዋ መሆኗን አውቃለሁ። በዚህም መቶ በመቶ እተማመናለሁ።" ብለው እንደማሰብ ዝም አሉ።

ዳንኤል በጉጉት አያቸው።

"አንድ ጊዜ በጠና ታምማ ነበር። ደም አስፈልጓት እኔ ሰጠሁኝ። እኔ የሰጠሁት ከእርሷ ደም ጋር ባለመመሳሰሉ ለርሷ የሚሆን ሌላ ደም ከሆስፒታል ተፈልጎ ተሰጣት። በዚያን ጊዜ ስለ ኤች አይ ቪ ቫይረስ የሚታወቅ ነገር ባለመኖሩ፣ ሳይመረመር ከልጄ ደም ውስጥ ተቀላቀለ። "ብለው ንግግራቸውን አቋረጡ።

ዳንኤል በድንጋጤ፣ ሀውልት ሆኖ አያቸው። በጆሮዎቹ ውስጥ የገቡት የዶክተሩ ቃላት እንደ እንጨት አደረቁት። ከፊቱ ላይ ይነበብ የነበረው የድሎት ወዝ እስፖንጅ ላይ ጠብ እንዳለ ውሀ ተመጠጠ።

"ከወንዶች ጋር በመማገጥ ያገኘችው አደጋ አይደለም። ከዚህ በፊት ያየችው ወንድ መላኩ የሚባል አንድ ሰው ብቻ ነው። ምርመራ አድርገንለት ቫይረሱ በእርሱ ደም ውስጥ እንደሌለ አረጋግጠናል። ከእሱ ከተለየች፣ አንድ ዓመት ከምናምን ወራት አልፈዋል። በዚህ ጊዜ ውስጥ፣ ግርማ ከሚባል ልጅ ጋር ፍቅር ጀምራ ነበር። ሆኖም፣ ብዙ ሳይቆዩ የንግሥትን መለከፍ ስለተረዳሁ፣ አድኘዋለሁ። አሁን አንተም ይህ ችግር ሳይደርስብህ ግንኙነታችሁን ማቋረጥ አለብህ።" አሉ ሀኪሙ።

ዳንኤል ለአንድ ደቂቃ ያህል የሚናገረው ጠፍቶት ከቆየ በኋላ፣ ከመቀመጫው ተነሳ–ለመሄድ።

"አዝናለሁ፣ እንዲህ ያለ መጥፎ ዜና ስለነገርኩህ።"

ዳንኤል አሁንም አልተናገረም።

"አንድ የምለምንህ ነገር አለ። ቶሎ አትራቃት። ቀስ በቀስ፣ እያላመድክ አድርገው። ምክንያቱም፣ በጣም ትወድሀለች። አሁን ለገጠማት ችግር ጥሩ ማጽናኛ ሆነህ እንደነበር አምናለሁ። አንተን ስታጣ፣ ሥቃይዋ እጥፍ ሊሆን ስለሚችል፣ ከዚህ አደጋ ውስጥ እንዳትገባ የተቻለህን አድርግላት።"

ከአፉ የወጡ ቃላት አልነበሩም። ሳይሰናበታቸው ከክሊኒካቸው ወጣና እያለቀሰ፣ መኪናው ውስጥ ገባ።

ከዚያ በኋላ፣ ለአንድ ሁለት ቀናት ያህል የገጠመው የመንፈስ ችግር እንዲህ ነው ተብሎ የሚገመት አልነበረም። በህይወቱ ለመጀመሪያ ጊዜ የወደዳትን ሴት የሚያሳጣ አስደንጋጭ ዜና በመስማቱ የባዶነት ስሜት አድሮበታል። ይህን ባዶነት ለመጋፈጥ የሚያስችል ወኔ አላገኘም። በምኑም፣ በምኑም ንግሥት ትዝ እያለችው ከፊቱ ድቅን እያለች ታስቃየዋለች። እንባዋን እንደሾላ እያረገፈች ስትማፀነው፣ ስታስጨንቀው ትታየዋለች።

'ዳኒ፣ ህይወቴ፣ አምላኬ ነህ ብዬ ስመካብህ ፣ ሸሸኸኝ? ዳኒ፣ የኔ ጌታ፣ እረ ተው አትጨክን። ስለፍቅር አምላክ ብለህ ዳኒ፣ በባዶ ሜዳ ላይ አትጣለኝ። በዚህች ዓለም ላይ ከአባቴ ቀጥሎ የማምነውና የምመካበት ሰው አንተ ብቻ እንደሆንክ አልነገርኩህም? ታዲያ ምነው፣ ህይወት ስትከዳኝ፣ ህይወት ስትቀጣኝ የምትከዳኝ? ወድጄ

ያመጣሁት ነገር እኮ አይደለም? ዳኒ፣ እንደሰው ማግጨ ወይም ቀብጨ ያገኘሁት አደጋ እኮ አይደለም። ዳኒ እያወቅኸው? በስንቱ ልቀጣ? ዳኒ በስንቱ!'

አልፎ አልፎ ልቡ በሀዘን ቢሸረሽርም፣ ከእርሷ ጋር ያለውን የፍቅር ግንኙነት ሊገፋበት አልደፈረም። የሚያስፈራራው የራሱ የሆነ ስሜት ብቅ ይልበታል።

'ዳንኤል ራስህን አትወድም? እናትህንና አባትህን አትወድም? አንድ አንተ ብቻ እኮ ነህ ያለህቸው። አንተ የምትሆንህን መርጠህ አግብተህ፣ የልጅ ልጅ እንድታሳያቸው ሲመኙ፣ ጭራሽ አንተ አንድ ልጃቸውን፣ የዓይናቸቸው ብቸኛ ማረፊያን፣ ልትቀጨው ነው? አስብ እስኪ። ፍቅር አያሸንፍህ። ንግሥትን ብታጣ፣ ሌላ ሴት መተካት ይቻላል እኮ። በአለም ላይ ስንት ውብ የሆኑ፣ በማንኛውም ረገድ ከእሷ የሚበልጡ ሴቶች አሉ። ተው አትሳሳት። ተምረህ እንዳልተማረ አትሁን።'

'ተምረህ እንዳልተማረ የምትሆነው፣ ባለብኝ ችግር ሸሽተህ ሌላ ሴት ስትይዝ ብቻ ነው። አትሳሳት። ባዶ ሜዳ ላይ ጥለኸኝ ከሄድክ ትዝብት ውስጥ ትገባለህ። እስቲ አስብ፣ ዳኒ። በዚህች ዓለም ላይ ያለኸኝ ተስፋ እኮ አንተ ብቻ ነህ። አንተ ፊት ከነሳኸኝ እኮ አንድም ቀን በዚህች ምድር ላይ አላድርም። የእኔ መሞት ለህሊናህም ጥሩ አይደለም እኮ ዳኒ። አስብ ዳኒ። ራራልኝ ዳኒ። ዳኒ!'

እነዚህ የርሱ አእምሮ የፈጠራቸው ሙግቶች ካደረሱበት የሥነልቡና ችግር ለመውጣት ያላገላበጣቸው መጻሕፍት የሉም። ብዙ የህክምና አዋቂዎችንም አነጋግሯል። መፍትሄ የሚሉትን ነግረውታል። ከዚያ በኋላ ነው እዚህ ውሳኔ ላይ የደረሰው።

"አንድ የሰማሁት ነገር አለ። እውነት ይሁን አይሁን ግን፣ ማወቅ አልቻልኩም። አንቺንም መጠየቅ ፈርቼ ቆይቻለሁ። ነገር ግን፣ አንዳንድ የምታሳይአቸው ድርጊቶች የሰማሁት ነገር እውነት መሆኑን እያሳወቁኝ መጥተዋል። ሰው የነገረኝ እንድሸሸ ነበር። ግን አልቻልኩም። ለጥቂት ቀናት ከአንቺ ለመለየት ሞከርኩ። ከንቱ ድካም ሆኖ አገኘሁት። በጣም እወድሻለሁ። ያለ አንቺ መኖር እንደማልችል አመንኩኝ። ብዙ ጊዜ ከራሴ ጋር ሙግት ፈጥሬ ነበር፣ ነገሩን ከሰማሁ በኋላ። ግን የተረዳሁት ከአንቺ ተለይቶ መኖር እንደማይቻል ነው። የደረሰብሽ ችግር የመጣው ፈልገሽው ሳይሆን፣ በአጋጣሚ መሆኑን ተገንዝቤአለሁ። ስለዚህ እንዴት ልሸሽ? ብቻ ፈጽሞ አልቻልኩም።

ነገሩን አንቺ እንስተሽው እንድንወያይ ፈልጌ ነበር። ነገር ግን ልትነግሪኝ አልቻልሽም። እኔም አንስቼ እንድንነጋገርበት የሚያስችል ወኔ አላገኘሁም። ጉዳዩን ማወቄን ከተረዳሽ ትሸሸኛለሽ ብዬ አፍኜ አቆየሁት። ንግሥትዬ፣ በጣም እንደምትወጂኝ አውቃለሁ። በደረሰብሽ ችግር ልርቅሽ አልፈለኩም። እኔ ጤነኛ አንቺ ደግሞ ህመምተኛ – መድሀኒቱ እስኪገኝ ድረስ – ሆነሽ ፍቅራችንን የምንቀጥልበትን መንገድ የህክምና አዋቂዎችንና የሥነ-ልቦና ምሁራንን ጠይቄ በነገሩኝ ዘዴ ከአንቺ ጋር የግብረ ሥጋ ግንኙነት አደረግሁ። ያለፈቃድሽ በማድረጌ ይቅርታ።" ብሎ ፊቱ ላይ በድንጋጤ ያሳረፈቻቸውን ዓይኖቿን አተኩሮ አየ።

ዲዳ መስላ ቆመች።

"የሠጋሽው ነገር አልተፈጠረም። በኮንዶም ነው የተጠቀምኩት። እንዲህ እያደረግን ፍቅራችንን እንቀጥላለን ለማለት ነው።"

ንግሥት ፍጹም የሆነ፣ እስካሁን በህይወት ዘመኗ ያላየችው ደስታ፣ በእርሷነቷ ውስጥ ሲወራጭ ተሰማት። ዕንባ እንቅ አደረጋት . የደስታ። ዳንኤል አንገት ላይ ተጠመጠመችበት - በፍቅር። ከዚያም ከንፈሮቹን....

48

ሻምበል አርአያ የቀይ ዳማ ፊቱ በንዴትና በቁጭት ዳምኖ፣ አለቃው ቢሮ ውስጥ ለመግባት ተራውን እየተጠባበቀ ነው። በወታደር ዲሲፕሊን፣ ካለቃ ጋር አፍ መካፈት ከረር ያለ ቅጣት የሚያስከትል መሆኑን ቢያውቅም፣ ደንታው አልሆነም። እኚህ አለቃው ከዚህ ቀደም 'ጋጠወጥ ነው። በሥራው ምስጉን አይደለም።' ብለው ሁለት ጊዜ የማዕረግ ዕድገት እንዲታለፈው አድርገዋል። የዚህ ብስጭት ቁስል ሳይሽር፣ እጁ የገባውን የውጭ ሀገር የትምህርት ዕድል ያጨናገፉበት መስሎ ታይቶታል። ይህንን ጥቃት ግን በዝምታ ሊያልፈው አልፈለገም። ጓደኞቹ ሲሾሙ እርሱ በመታለፉ፣ተራርቀዋል። ይህንን ሁኔታ በትዕግስት ማሳለፍ አልቻለም።

ከጥቂት ሴኮንዶች በኋላ ከአለቃው ቢሮ ውስጥ ገባ። ጠይም፣ ግርማቸው የሚያስፈራ ሰው የመኮንን ልብስ ለብሰው ጉብ ብለዋል።

አርአያ በወጉ ሰላምታ አላቀረበላቸውም። በቀጥታ ወደ መጣበት ጉዳይ ገባ። "ጌታዬ ከዚህ በፊት፣ ለእርሶ በመሰልዎ ልዩ ልዩ ጉዳዮች፣ ማግኘት የሚገቡኝን የማዕረግ ዕድገቶች አጥቼአለሁ። አሁን

ደግሞ፣ ለብዙ ዓመታት በናፍቆት ስጠብቀው የነበረውን የውጭ ሀገር ትምህርት ዕድል እንዴት ይነፈገኛል?" ሲል ጮኸ።

አለቃው ትኩር ብለው አዩት። አነጋገሩ ከብራቸውን ያጎደፈባቸው ያህል ቆጣ አሉ። "ምን ይፈጠር ነው የምትለው?" አሉ። ከንዴታቸው የተነሳ ለመናገር የፈለጉትን በወጉ ያወቁ አይመስሉም።

"ተበድያለሁ ነው ያልኩት።" አለ፣ ረጋ ባለ አነጋገር።

"ባለፉት ጊዜያት የማዕረግ ዕድገት እንዲታለፍህ የተደረገው፣ መልካም ሥነ ምግባርና የሥራ ብቃት ስለሌለህ ነው። ይህንን ራስህም ታውቀዋለህ። ጋጠ ወጥ ነህ። አሁን ያሳየኸው ተግባር ራሱ ለህግ የሚያድር መኮንን ቀርቶ፣ አንድ ተራ ወሮበላ የማያደርገው ነው! ውጣልኝ አሁን! ከአንተ ጋር ምንም ዓይነት ንግግር የለኝም!" አሉ። ቁጣቸው ቃላት በጨመሩ ቁጥር እየናረ የሚሄድ ይመስላል።

እርሱም ግልፍ አለው። "እስከመቼ እበደላለሁ? እኔ ለዚህች ሀገር የእንጀራ ልጅ ነኝ? ለሀገሬ እኔም እየደከምኩ ነው? እሺ ዕድገቶቹ ፀባይ የለህም ተብዬ ታለፉኝ። የአሁኑን ዕድል ለምን አጣለሁ? ይሄን ብቻ መልሱልኝ?"

"አላውቅም!"

"እንዴት አያውቁም?" ሲል ጮኸ። 'እጅግ ቢከፋ ለሰው ልጅ እስቸጋሪ የሆነ ቦታ ቢወረውሩኝ ነው፣ ከዚህ የባሰ ሊመጣ አይችልም' የሚል ስሜት ከግንባሩ ላይ ይነበባል።

"ሰውዬ ውጣ! እንዳላስጠፍርህ!"

"ግድ የለኝም። ለመብቴ ስል የተሰጠኝን እቀበላለሁ። ግን በዘመድ አዝማድ መሥራት ይቅር! የሆነ ያልሆነ ምክንያት ፈጥረው መበደሉ..."

"ሰውዬ የትም ስትልከሰከስ ባመጣኸው ችግር ነው ልትቀር የቻልከው! የህክምና ምርመራ ውጤትህን ሰምተሀል?" አሉና አፈጠጡበት። ንዴት ፊታቸው ላይ መንተግተግ ጀምሯል። ትክክለኛና ጎበዝ ከፍተኛ መኮንን የመሆናቸውን ያህል ሲናደዱ የሚመልሳቸው ኃይል ያለ አይመስልም። ግልፍተኛ በመሆናቸው ያናደዳቸውን ሰው፣ ባመቻቸው መንገድ የመበቀል ባህርይ እንዳላቸው ይነገርላቸዋል። ብዙ ዘመን የሚያውቋቸው ሰዎች ግን፣ እልም ያለ በርሀ ውስጥ ብዙ ዘመናት በመሥራታቸው፣ ተለክፈው ነው በማለት ያዝኑላቸዋል። "ስግ

የትም ስትልከሰከስ ባመጣኸው ችግር ነው የትምህርት ዕድሉ ያልተሰጠህ!" ሲሉ ጮኹበት።

ሻምበል አርአያ በንዴት ዓይኖቹን አጉረጥርጦ፣ "ምንድን ነው መልከስከስ? ምን ሳደርግ ታይቼ ነው እንዲህ የሚሉኝ?" ሲል ከጣሪያ በላይ አለቃው ላይ ጮኸ።

"የኤድስ ቫይረስ ተሸካሚ መሆንህ ተረጋግጧል! ይህ ነው ከሀገር እንዳትወጣ ያደረገህ!" ሲሉ በቁጣ አረዱት።

ሻምበል አርአያ የግንባሩ ሥሮች ተግተርትረው፣ ዓይኖቹ ከጉርጓዶቻቸው ለመውጣት ያህል ተጎልጉለው፣ ጆሮዎቹ እንደ ቀንድ ቆመው አለቃውን አያቸው።

በሻምበል አርአያ ፊት ላይ የታየው የድንጋጤ ስሜት አለቃውን ረገብ አደረጋቸው። ሳይታወቃቸው የተናገሩት ነገር መልሶ ርሳቸውኑ ፀፀታቸው።

49

እሁድ ጠዋትን ናዝሬት፣ ከሰዓት በኋላንና ሊሊቱን ደግሞ ፣ በደብረዘይት ከተማ በሆራ ራስ ሆቴል አሳልፈው፣ ሰኞ ረፋዱ ላይ አዲስ አበባ ገቡ። ንግሥትን ቤቷ ድረስ ከመሸኘቱ በፊት፣ ወደ መናሪያ ቤቱ ደርሶ ትንሽ እረፍት ለማድረግ በመፈለጉ፣ ጉዞውን ቀጠለ–ወደ ቦሌ።

"ወዴት ነው የምንሄደው?" ስትል ጠየቀች፣ንግሥት።

"ቤቴ እንድንደርስ ፈልጌ ነው። ትንሽ እረፍ እንበልና አደርስሻለሁ።"

"አባዬ ሊሰጋ ይችላል። እሁድ ማታ እመለሳለሁ ብዬ ስጠፋ መጨነቁ አይቀርም።"

"ከቤት ትደውይላቸዋለሽ።"

ተስማሙ። ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ፣ መኖሪያ ቤቱ በር ሲደርሱ መኪናዋ ቆመች። ዳንኤል ጥሩንባ አሰማ።

የዳንኤል መምጣት በመኪናዋ ድምጽ ሲሰማ፣ እናቱ፣ አባቱና እንደ የእኅቱ ልጅ፣ ከዋናው ቤት በችኮላ ወጡ። ዳንኤል መኪናውን ግቢው ውስጥ አስገብቶ እስኪቆምና ከመኪናው ንግሥትና እሱ ወርደው ወደ እነሱ እስኪመጡ ድረስ፣ ዓይኖቻቸውን

እንደ በንግሥት ላይ ሌላ ጊዜ ደግሞ በዳንኤል ላይ እያፈራረቁ ከሌላ ዓለም እንደመጡ ልዩ ፍጡሮች አዩአቸው።

ዳንኤል የቤተሰቡ ያልተጠበቀ ሁኔታ ለጊዜው ቢያስደነግጠውም፣ ምን እንደተፈጠረ ከመጠየቁ በፊት ተገቢ ሰላምታውን አቀረበላቸው። "ተዋወቂያቸው።" አለ፣ በእጁ እየጠቆማት።

ንግሥትና የዳንኤል ቤተሰቦች ተዋወቁ–በመጨባበጥና ስሞቻቸውን በመናገር።

"ፍቅረኛዬ ብዬ ያጫወትኳችሁ እሷን ነው።" አለ ዳንኤል፣ ፍዝዝ ብለው የቀሩትን የቤተሰቡን አባላት አይቶ።

ምንም መልስ አልሰጡትም። ለርሷም ግቢም ውጭም አላሏትም። የሚናገሩት የጠፋቸው ይመስል አቀርቅረው ዝም አሉ።

"ንግሥቴ፣ ነይ ወደ ቤቴ እንሂድ።" ብሎ እጇን ይዞ እየመራ፣ በግቢው ውስጥ ወደሚገኘው መኖሪያ ቤቱ መራመድ ጀመረ። ጥቂት ርምጃዎች እንደተራመዱ ስሙ ሲጠራ ተሰማው።

"ዳንኤል!" ሲሉ በድጋሚ ጠሩት አባቱ።

በዝግታ ዞር ብሎ አያቸውና፣ "አቤት!" አለ። አንድ እንግዳ ነገር እንደተፈጠረ ሳይገባው አልቀረም።

"ለጥብቅ ጉዳይ፣ በአስቸኳይ ላነጋግርህ እፈልጋለሁ።" አሉ፣ አባትየው ፍጹም የሆነ ሀዘን በፊታቸው ላይ እየታየ።

ጥቂት ዝም ብሎ ካያቸው በኋላ፣ "እሺ መጣሁ። "አለና ንግሥትን ይዞ ወደቤቱ ገባ። "ንግሥቴ መታጠብ እፈልጋለሁ ስትይ ነበር። እነ አባባን እስካነጋግራቸው ድረስ ታጠቢ። ወደ ቤትሽ ስልክ እደውላለሁም ብለሽ ነበር። መኝታ ቤት ገብተሽ መደወል ትችያለሽ። መጣሁ።" ብሎ ወላጆቹና የአጎቱ ልጅ ወደ ነበሩበት ቦታ ተመለሰ። "ለደህና ነው የተፈለኩት?"

አባትና እናቱ ወደ መኖሪያ ቤታቸው ሲገቡ፣ ዳንኤል የአጎቱን ልጅ በጥያቄ ዓይነት እያየው ተከተላቸው። ሳሎኑ ሰፊ ነው። ወለሉ እጅግ በሚያምር ምንጣፍ ተሸፍኗል። በሳሎኑ ቅርጽ የተሰራው ባለአበባ ሶፋ ለዓይን ትልቅ ደስታ ይሰጣል። የምግብ ጠረጴዛው የለበሰው ኸርንጉርጉር ጨርቅ ለሳሎኑ ተጨማሪ ውበት ሆኖታል። ከሶፋ ወንበሮቹ ፊት ለፊት የዳንኤል አባትንና እናትን ፎቶግራፎች የተሸከመ ግዙፍ ቴሌቪዥንና ዴክ ተቀምጠዋል። ቅርንጫፎች ያሏቸው አራቱ ትላልቅ አምፖሎች አልበሩም። በየግድግዳዎቹ ላይ የተሰኩት ጌጠኛ መብራቶች ግን ደብዘዝ ያለ ብርሃን እየረጩ ነው።

"ይህን ሰሞን የት ከረምክ?" ሲሉ ጥያቄአቸውን ጀመሩ፣ አባትየው። ጠይም ፊታቸው በሀዘን ዳምኗል።

"ነግሬህ አልነበር እንዴ? ሶደሬ ነበርኩ።"

"ትናንት እዚያ መጥተን ስናስስ አላገኘንህም?"

"ከሶደሬ የወጣነው ጠዋት ነው። ትናንት የዋልኩትና ያደርኩት ናዝሬትና ደብረዘይት ነው።" አለ ዳንኤል።

ለምን ጉዳይ ሶደሬ ድረስ መጥተው እንደፈለጉት ሊገባው አልቻለም። እጅግ አስቸኳይ ችግር እንደተፈጠረ አወቀ። ምንነቱን ለማወቅ ጓጓ፣ ደነገጠም።

"ጥሩ። እሱን ተወው። አሁን የሚፈለገው ጉዳይ እሱ አይደለም። ከዚህች ልጅ ጋር..." አሉና እንዴት አድርገው ጥያቄያቸውን መፍጠር እንደሚችሉ ቸግሯቸው። ንግግራቸውን አቋረጡ።

ዳንኤል በመጨነቅ አባቱን አየና ዓይኖቹን ወደ እናቱ ፊት ወረወረ። የእናቱ ዓይኖች እንባ አቅርረዋል። ቀይ ፊታቸው ገርጥቷል። ተስፋ በመቁረጥ ስሜት ከማየት ሌላ ፣ የተናገሩት ቃል አልነበረም።

"ከዚህች ልጅ ጋር ነው ሶስቱንም ቀን የከረምከው?" አሉ፣ የዳንኤል አባት።

"አዎ።" አለ፣ ግራ በመጋባት ስሜት ውስጥ ሆኖ።

"እና አንድ አልጋ ላይ አብራችሁ አድራችኋል?" ሲሉ ልባቸው በተሰቀለ ስሜት ጠየቁት። ይህ ጥያቄ የአባትየው ብቻ ሳይሆን፣ የእናቱም ነበር።

ዳንኤል አንድ ፍንጭ አገኘ። ቤተሰቡ የተጨነቀበት ነገር ገባው። ግን እንዴት እንደሰሙ ሊረዳ አልቻለም። ሊጠይቃቸው አልደፈረም። ላነሱት ጥያቄ መልስ ሰጥቶ ቤተሰቡን ሊያረጋጋ ፈለገ። "አዎ።" አለ ዳንኤል፣ ረጋ ብሎ ጥፋቱን እንደሚናዘዝ ሰው።

አባትየው ግልጽ ሳያደርጉ ላነሱት ጥያቄ፣ ግልጽ የሆነ መልስ ባለማግኘታቸው፣ ጥያቄውን በሌሎች ቃላት ደገሙት። "የሩካቤ ሥጋ ግንኙነት አድርጋችኋል?"

"አላደረግንም። እስከዛሬ አላደረግንም።" አለ፣ ቤተሰቡን ለማረጋጋት።

እናትየው መሬት ሳሙ። አባትየው ደግሞ ጣራ ጣራውን እየተመለከቱ፣ "ተመስገን አምላኬ! ተመስገን አንዱን ልጃችንን ከሞት ባህር ጠልቀህ በጥበብህ ያወጣህልን አምላክ ፣ ተመስገን! ምስጋና

ይድረስህ!" አሉና እሳቸውም መሬት ሳሙ። ከዚያ በኋላ፣ ሚስታቸውን ሳሙ። "ተመስገን አምላኬ! አሁን ላንተ ምን ይሳንሀል?" አሉ፣ ወደ ሰማይ አንጋጠው።" የኔ አምላክ የት ሄዶ? መጾሜ፣ መፀለዬ፣ እሱን ለማገልገል አይደል? እንዴት አድርጎ ያሳፍረኛ?" አሉ በደስታ እየተፍነከነኩ።

"ምንድነው ነገሩ አባባ?" ሲል ጠየቀ፣ ጉዳዩ ያልገባው በመምሰል።

ሶፋው ላይ ቁጭ አሉ። "እስኪ መጀመሪያ ተቀመጥ። ግድየለም ትደርስበታለህ። መጀመሪያ ተቀመጥ።"

ዳንኤል ተቀመጠ።

"ዳንኤል፣ የዚህችን ልጅ ውስጠ ምስጢር የሚያውቅ ሰው ነግሮኛል። ልጅቷ ለአንተ የምትሆን አይደለችም። እርሷ አግድም አደግ በመሆኗ፣ ከማንም ጋር ስትማግጥ የኖረች ናት።" አሉ አባት።

"ማን ነው እንዲህ ያለው?" አለ፣ ትንሽ ግንባሩን ቋጥሮ።

"የሰውየው ማንነት ምን ያደርግልሃል? ልጅቷ ለእንደ አንተ ዓይነቱ፣ በሥርዓት አድጎ ለተማረ ሰው፣ የምትሆን አይደለችም። ባለጌ ናት።" አሉ ሽማግሌው።

"ፍጹም ውሸት ነው። ልጅቷን የማያውቅ ሰው ነው የነገረህ። እርሷ በዚህ ወራዳ ተግባር የምትሰለፍ ልጅ አይደለችም። ከጥሩ ቤተሰብ፣ በደንብ ከተማረ ቤተሰብ የወጣች ልጅ ናት። ለዚህ ጥሩ ምስክር የሆነኝ ከተዋወቅንበት ጊዜ ጀምሮ እስካሁን ያየሁት ፀባየዋ ነው።"

"ተው አይደለም። ልክ አይደለህም፣ አንተ ልጅ። እሷን በደንብ ከሚያውቃት ሰው ነው የተነገረኝ።" አሉ አባት።

"ሀሰት ነው። ከእኔ የበለጠ ሊያውቃት የሚችል ሰው አይኖርም። እኔና እሷን ለማጣላት ያቀደ ሰው ነው የነገሩህ።" አለ ዳንኤል።

"አንተና እሷን ለማጣላት ሰው ለምን ይፈልጋል?" አሉ እናት።

"ተንኮለኛ ሰው ብዙ ምክንያቶች ሊኖሩት ይችላል።"

"አይመስለኝም። የነገረኝ ሰው ባንተ ተመቅኝቶ ሳይሆን፣ ለአንተ አዝኖ፣ በአንተ ላይ አደጋ እንዳይደርስ ተጨንቆ ነው። የአንተ ህይወት አደጋ ላይ መሆኑን አይቶ እንድትጠነቀቅ ያሰበልህ ሰው ነው።" አሉ አባትየው።

"ትክክል አይደለም። ደግሞ እኔና እርሷ ከተግባባንና ከተዋወቅን ማንም የፈለገውን ቢል አልቀበልም። ዋናው የእኔና የእሷ መግባባትና መዋደድ ነው። ሌላው ትርፍ ነው።"

"ተው ልጄ የሚወራው ሌላ ነገር ነው። እንዲህ ቀላል ነገር አይምሰልህ።" አሉ እቶ ፈጠነ።

"ምንድነው የሚወራው?"

"ለመናገርም የሚቀፍ ነው ልጄ።" አሉ አባትየው።

"ምንም የሚቀፍ ነገር አይደለም። በሽታዋ በቅርብ ጊዜ መድሀኒት የሚገኝለት ዓይነት ነው።"

"እ?... ሰምተሀዋል ማለት ነው?" አሉ፣ ነቃ በማለት።

"አዎ፣ ሰምቼዋለሁ።" አለ ዳንኤል፣ ነገሩን በማቃለል ዓይነት።

"ታዲያ እግዚአብሔር ኃጢአተኞችን ለመቅጣት ያመጣው በሽታ ነው መድሀኒት የሚገኝለት? ይሄ እኮ ለእኩዮች የወረደ መቅሰፍት ነው። እንዴት ብለህ ነው ከእንደዚህ ዓይነት ሰው ጋር የምትጎዳኘው?"

"አባባ፣ የተሳሳትክ መሰለኝ። በዓለማችን ለጥቂት ዓመታት ሰውን ሲያሰቃዩ ከቆዩ በኋላ፣ መድሀኒት የተገኘላቸው ብዙ የበሽታ ዓይነቶች ታይተዋል። ይህንንም ከእነዚህ የሚለየው ነገር የለም። የጊዜ ጉዳይ ነው። እንዳልከው እግዚአብሔር ያመጣብን ቅጣት አይደለም።" አለ ዳንኤል።

"እኔን አስተምሯ! መጽሐፍ ቅዱስ የሚለውን ልትክደው ነው?" አሉ በመገሰጽ ዓይነት።

"አሁን ሌላውን ዝርዝርና ሙግት ተውትና ዳንኤል የምትባለውን ስማ። ባልጠፋ ሴት ምነው እርሷ ላይ ሙጭጭ አልክ? ስንት የሚሆኑህ ጨዋ ሴቶች እያሉ።" አሉ እናትየው በማባበል ዓይነት።

"እማማ፣ ከዚህች የበለጠ ጨዋ ላገኝ አልችልም።"

"ድንቄም ጨዋ! ጨዋ በመሆኗ ነዋ በሽታው የያዛት!" አሉ አባት በመሳለቅ።

"አባባ፣ ንግሥት እኮ ከብዙ ወንዶች ጋር ስትንዘላዘል አይደለም አደጋ ላይ የወደቀችው። ሆስፒታል ውስጥ በተሠራ ስህተት ነው።" አለና ዶክተር ናትናኤል አንድ ጊዜ የነገሩትን ታሪክ ነገራቸው።

"ብቻ፣ ያም ሆነ ይህ ፣ እርሷ ከእንግዲህ ወዲያ ሶስት አራት ዓመታት ብትኖር ነው። ሞታለች እንጂ፣ በህይወት አለች አይባልም።"

"ለእኔ በህይወት አለች፣ አባባ። ልከዳት ወይም ልሸሻት አልችልም። በህይወት እስካለች ድረስ፣ የሥቃይዋ ተካፋይ ሆኜ እቆያለሁ። ይህ ሁኔታ ደግሞ፣ በእኔ ህይወት ላይ የሚያደርሰው አንዳችም ጉዳት የለም።"

"ምን ማለቱ ነው ይሄ? ምን ታደርግልኛለች ነው የምትለው? ጊፍ ለገና መድህኒት ይገኛል ብለህ ነው፣ ያለ እሷ ሞቼ እገኛለሁ የምትለው?" አሉ እናት።

"ባይገኝም፣ በህይወት እስካለች ድረስ ልለያት አልችልም።"

"ታመሀል ልበል? ወትሮ ብልህ፣ አርቆ አሳቢ አልነበርክ? ምን ነካህ ?" አሉ አባት።

"ምንም አልነካኝም።"

"ታዲያስ ከማይሆንህ ሰው ጋር ምን አንገታገተህ? በከተማው ስንት ሴት ሞልታ፣ ነገ ቅጥፍ በምትል ልጅ ላይ ምንድን ነው ችክ የሚያደርግህ ?" አሉ አባትየው።

"ለእኔ ከባድ ነው። ሌላ ሴት በእጮኝነት የምይዘው የእርሷን መጨረሻ አይቼ ነው።" አለ ዳንኤል።

"እስከዚያው ቆመህ ልትኖር ነዋ! እኛ የአንተን ልጆች ለማየት ስንቸኩል፣ ምንድን ነው እንዲህ የሚያደርግህ ?" አሉ እናት ቆጣ ብለው።

"እማማ፣ ማድረግ የማልችለውን ነገር ማድረግ አልችልም።" አለ ፍርጥም ብሎ።

"አንተ ልጅ ምን ነክቶሀል ? እሷን ስታስታምም ጊዜ ጥሎህ እንደሚሄድ አታውቅም? ዛሬ ዕድሜህ ስንት እንደሆነ ታውቃለህ?" አሉ አባት።

"አዎ።"

"ታዲያስ! የልጅ ልጅ ልታይ ምን ይቀርህ ነበር! ምን የጎደለህ ነገር አለ? ትምህርትህን ጨርሰሀል። እንፈላሶ የሚያኖርህን ድርጅቴን ሰጠሁህ። መኖሪያ ቤት አለህ። መኪና ገዝተሀል። ከዚህ ወዲያ ምን ትፈልጋለህ?" አሉ አባት።

"ጥቂት ዓመታት።" አለ ዳንኤል።

"ለምን?" ሲሉ አባትና እናት በአንድ ጊዜ ጠየቁ።

"የንግሥትን ሁኔታ እስካውቅ።"

"ጅል! ከረፈፍ! ልብህን ሰለበችው መሰል!" ሲሉ ተቆጡ አባት።

ዳንኤል ተነስቶ ለመውጣት ተዘጋጀ።

"እኔ ነግሬሀለሁ! አስብበት! እንቢ ያልክ እንደሆነ፣ እኔም አባትህ አይደለሁ፣ እሷም እናትህ አትሆንም! አዎ! ያ ብቻ አይደለም። ይሄ የገዛሁልህና የሰጠሁህን ንብረትና መተዳደሪያ ንግድህን ሁሉ መልሼ እወስደዋለሁ!" አሉ አባት በቁጣ።

ዳንኤል፣ 'እውቀቴን ሸጬ መኖር እምችል ሰው ነኝ!' ለማለት ፈልጎ ተወው። ዝም ብሎ ወጥቶ ወደ ግል መኖሪያ ቤቱ ሄደ።

50

ሲሳይ ያለችበት ቢሮ ውስጥ ያለው ስልክ ጮኸ። አነሳችው። በጆሮዋ ውስጥ የተሳለፈውን ድምጽ ወዲያው ለየችው። ዛሬ ብቻ አራት ጊዜ ደውሎላት ነበር። አራቱንም ጥሪዎች ሳታነጋግረው በጆሮው ላይ ዘግታበታለች።

"ሲሳይ ነሽ ?" አለ ደዋዩ።

"አዎ።"

"አርአያ ነኝ።"

"እኔ የምለው አይገባህም? ከአንተ ጋር መነጋገርም ሆነ አንተን ማየት አልፈልግም! ስንት ጊዜ ልንገርህ? ለምን እየደወልክ ታስለቸኛለህ?" አለች፣ ረገብ ባለ ቁጣ።

"እባክሽ ሲሳይ። ለምን ጨካኝ ትሆኛለሽ? ያለፈውን ነገር እያስታወሽ ለምን እንዲህ ትሆኛለሽ? እጥፍቻለሁ። በዚያ በመፀፀት ይቅርታ ልጠይቅሽ እፈልጋለሁ። ሰው ያጠፋል። ሰው በመሆኔ ተሳስቻለሁ። ያስከፋሁትንና የበደልኩትን ሰው ይቅርታ መጠየቅ እፈልጋለሁ።" አለ ሻምበል አርአያ።

የሲሳይ ልብ መለስ ማለት ጀመረ። "ይቅርታውን ተቀብዬዋለሁ። በቃ። መገናኘቱ ግን አልታየኝም። የሚያስፈልግ አይመስለኝም።"

"ተይ እንጂ ሲሱ። መገናኘት ያስፈልገናል። ሰላም መባባል አለብን እኮ።"

"የአሁኑ መገናኘት አያስፈልግም። ስንገናኝ ሰላም እልሀለሁ። በቃ። ከዚህ በላይ መታረቅ አለ?"

"ሲሳይ፣ በድቄሻለሁ። የሰራሁት ጥፋት ይቅርታ የሚበቃው አይመስለኝም። ልክሰሽ እፈልጋለሁ።"

"ምንም ዓይነት ካሣ አልፈልግም። አስፈላጊ አይደለም።"

"ተይ እንጂ። ተገናኝተን ሻይ ቡና ማለት የለብንም? ብዙ አላቆይሽም እኮ። ግፋ ቢል ሰላሳ ደቂቃ ያህል አብረን ብንቆይ ነው። ከዚያ ወዲያ በተገናኘን ጊዜ ሰላም እንባባላለን። እንደአስፈላጊነቱም እንገናኛለን።"

"እኔ ምለው ይቅር ብያለሁ ማለቴን አላመንከም ማለት ነው?"

"እሱማ አምኛለሁ። ግን እእምሮዬ ይበልጥ ደስ እንዲለው... ብንገናኝ። በሌላ በኩል ደግሞ መገናኘት አለመፈለግሽ ከልብሽ ይቅር እንዳላልሽኝ ይናገራል።" አለ አርአያ።

ግራ ገባት።

እረ ባክሽ ተለመኚኝ እረ ተይ አትጨክኚ።

"እሺ በቃ።" አለች፣ ትንሽ ካሰበች በኋላ።

"ዛሬ አሥር ሰዓት ላይ መሥሪያ ቤትሽ መጥቼ ልውሰድሽ?"

"ኖኖ! መሥሪያ ቤት አትምጣ። ሌላ ቦታ ጠብቀኝ። "አለች ፍቅረኛዋ እንደነበረ የሚያውቁ ሰዎች እንዲያዩዋትአትፈልግም።

"እቤት ልጠብቅሽ ወይስ ካፍቴሪያ ምግብ ቤት ውስጥ?"

"እቤት አልመጣም። ካፍቴሪያ ጠብቀኝ። አሥር ተኩል ላይ እመጣለሁ።"

"እሺ እጠብቅሻለሁ።" ስልኩን ዘጋው።

የበቀል እርምጃ ለመውሰድ ከያዘው ዕቅድ፣ የመጀመሪያው ደረጃ በመሳካቱ ደስ አለው። ፊቱ ላይ ፈገግታ ነገሠ። አልጋው ላይ ጋደም አለና እንዴት አድርጎ ተከታዩን እርምጃ መውሰድ እንደሚችል አሰበ።

አርአያ፣ አለቃው በሻይረሱ መጠቃቱን ከነገሩት ጊዜ አንስቶ ለዚህ የዳረገችው ሴት ማን እንደሆነች በአእምሮው ውስጥ ሲመረምር ቆይቷል። አብረውት የወጡትን ሴቶች ሁሉ ማስታወስ አስመቻሉ ችግር ሆኖበታል። የጥቂት ሴቶችን አድራሻ ነው የሚያውቀው።

ከአብዛኛው ጋር ኩርፍ ነው። ሁሉንም ደውሎ በተወሰነ ሰዓት ቀጥሮ በጥይት ቢቆላቸው፣ በጣም ደስ ባለው ነበር። ይሁንና፣ ይህ እንደማይሆን ልቡ ያውቀዋል። ሌላው ቀርቶ አብረውት የወጡትን ሴቶች ሁሉ ሰብስቦ ልቡ ያሰበውን ማድረግ አልቻለም። የደወለላቸው ሁሉ ሙልጭ አድርገው ሰድበው፣ በጆሮው ላይ ስልኩን ዘግተዋል። ሲሳይ ብትቆጣም፣ የእርሷ የተሻለ ሆኖ አግኝቶታል። ለዚህም ነው እርሷን አግባብቶ ቤቱ በመውሰድ፣ መላው የሄዋንን ዘር ወክላ ቅጣት እንድትቀበል የበየነባት።

ኮሞዲኖውን ከፈተና ጂን የያዘ ጠርሙስ አወጣ። ጥም ለማብርድ ይመስል፣ እንደቀደቀው። ጉሮሮውንና ደረቱን እየሰነጠቀ ወረደ አልኮሉ። ሲጋራ ለኩሶ እየሳበ፣ ቤቱ ውስጥ ባለች ቦታ መረማመድ ጀመረ። ወለሉ፣ የሲጋራ ቁራጮች እንደቄጤማ ተርከፍክፎበታል። በላይ በላዩ ሲያጨስ ነው የዋለው። በዚህ ሁኔታ ጥቂት ደቂቃዎች ካሳለፈ በኋላ፣ ሽጉጡን ከጎኑ ሸጉጦ፣ ከሚከሊኮ አደባባይ በታች፣ ከርቸሌ በላይ ከሚገኘው መኖሪያ ቤቱ ወጣ።

ከቀኑ አሥር ሰዓት ሆኗል። ከሲሳይ ጋር ሊገናኙ የወሰኑበት ቦታ፣ ከቤቱ አምስት ደቂቃ ነው የሚያስኬደው። ቀደም ብሎ የወጣው፣ ሲሳይ ካፊቴሪያ ውስጥ ሳትገባ ለማግኘትና ወደ ቤቱ እንድትሄድ ለማድረግ ነው። እቤት ላለመግባት ከወሰነች ግን፣ ሽጉጡን አውጥቶ እዚያው ለመበቀልና አንድ ጥይት እስኪቀረው ድረስ፣ ባካባቢው ያገኛቸውን ሴቶች በሙሉ ፈጅቶ፣ ለመሞት አቅዷል።

በአካባቢው ሲንጎራደድ ጥቂት ደቂቃዎች አለፉ። አሥር ሰዓት ከሀያ አምስት ላይ፣ ሲሳይ ብቅ አለች። ሙሉ ነጭ ቀሚስና ኮት ለብሳለች። ተረከዘ-ረጅም ጫማ አድርጋለች። የቆዳ ቦርሳዋን አንግታ ቀይ ፊቷን ክስክስ አድርጋ ተጠጋችው-አርአያን።

ጉንጭ ለጉንጭ ተሳሳሙ። ቃላት ሳይለዋወጡ ጥቂት ቆዩ።

"በካፊቴሪያ ውስጥ ያሉት መቀመጫዎች በሙሉ ተይዘዋል። ለምን እቤት አንሄድም?"ሲል አለሳልሶ ጠየቃት።

"እሺ።" አለች ዓይኖቹን ሳታይ።

ከካፊቴሪያው ደጃፍ እንስተው ቤት እስኪገቡ ድረስ፣ ምንም ቃላት ሳይለዋወጡ አሳለፉ።

አርአያ ሲሳይ ቤት ለመግባት ባለማንገራገሯ ቢደሰትም፣ ርምጃውን ለመውሰድ ላለመቸኮል ወሰነ። እያጫወተ፣ እያሳሳቀ፣ ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ የወሲብ ፍላጎቱን ካረካ በላ፣ አሰቃይቶ

ሲገላት ፈልጓል። "ቁጭ በይ።"አለ፣ ጠባቧ ሳሎን ውስጥ ያሉትን የሶፋ ወንበሮች እያሳያት።

ተቀመጠች። "ና ቁጭ በላ። " አለች ወደ መኝታ ቤት የሚያስገባውን በር ለመክፈት ሲዘጋጅ።

"መጣሁ። የሚጠጣ ነገር ላምጣ።"

"እሱ ይደርሳል። ና መጀመሪያ ቁጭ በል።" አለችና ከቦርሳዋ ውስጥ፣ በወረቀት የተጠቀለለ ነገር አወጣች።

ከፊት ለፊት ካለው ወንበር ላይ ተቀመጠ።

"ሀሳብህ በጣም ነው ያስደሰተኝ። ሰዎች የሠሩትን መጥፎ ሥራ አምነው፣ ይቅርታ ሲጠይቁ እወዳቸዋለሁ። አከብራቸዋለሁ። ትልቅ አድናቆት አለኝ። አንተም ተፀፅተህ ይቅርታ ስለጠየቅኸኝ ከልብ ተደስቻለሁ።" አለችና ከወንበሯ ብድግ ብላ፣ ጎኑ ሄዳ ተቀመጠች። "ይህቺን መጽሐፍ በማስታወሻ መልክ ሰጥቼሀለሁ።" አለችና ዓይኖቿን አተኩራ አየች።

ሻምበል አርአያ ፍዝዝ ብሎ አያት። ዓይኖቹ እሷን ሳይሆን፣ ራቅ ያለ አካባቢን በተመስጦ የሚያዩ መሰሉ። ወዲያው እንባ አቀረሩ። እንዳቀረሩ አልቀሩም። አዘነቡ። ልቡም አብሮ አለቀሰ። አንገቷ ላይ ጥምጥም አለ። እሷም ሙሉ አካልዋን እላዩ ላይ ጥላ እቅፉ ውስጥ ቀረች።

በዚህ ሁኔታ ጥቂት ደቂቃዎች አለፉ። አርአያ ሲሳይን ከማግኘቱ በፊት እንዳቀደው አልተመራም። ከጥቂት ደቂቃዎች በፊት ጨክኖ የነበረው ልቡ ተፍረከረኳል። ሲሳይን የሄዋኖች ሁሉ ወኪል አድርጎ ለቅጣት ያሰበውን ልቡን እንደመርገም አለ።

" ምነው ፊትህ ጠቆቆረ?" አለች ድንገት ሳይታወቃት።

" ኢድስ ይዞኛል።"

"እ?"አለች ከወንበሯ ቀና ብላ። "ምንድን ነው የምታወራው?" ስትል በድንጋጤ ጠየቀች።

" እውነት።"

" እውነት?" አለች ድንጋጤዋ ሳይጠፋ።

" አዎ!" አለ ከረር ባለ ድምጽ።

ሲሳይ በድንጋጤ ድምጽዋን አጠፋች- ለጥቂት ሴኮንዶች ያህል።

እሱም ሳይናገር በመተከዝ ቆየ።

" ከማን ነው የያዘህ?"

"ላውቀው አልቻልኩም።"

ሲሳይ ድንጋጤዋ እየጨመረ ሄደ። የልቧ ትርታ ሳታውቀው እየናረ ሄደ። "ያወጣሀቸውን ሴቶች..." አለችና የምትናገረው ጠፋት።

"በሙሉ ጤነኛ ናቸው። ከአንቺ ሌላ ያፈቀርኳቸው ሴቶች በሙሉ ጤነኛ ናቸው።" ሲል ዋሸ። በርሷ በኩል ያለውን የጤንነት ሁኔታ ለማወቅ ፈልጓል።

ሲሳይ ፍጹም ደነገጠች። ልቧ ሳይቆም አይቀርም- በጭንቀት። "እንዴት? ኧረ እኔ ጤነኛ ነኝ። በፍጹም። እኔ ጤነኛ ነኝ።"

ረጅም ዝምታ ተፈጠረ።

ሲሳይ በድንጋጤ ስሜት ውስጥ ሆና ንግሥት ትዝ አለቻት። እሷ እንደሆነች ተረዳች ያስያዘችው።

"እንግዲህ፣ ከአንቺ ሌላ ምንም ሴት የለችም፣ ከእኔ ጋር የወጣች። ከአንቺ ሌላ ማንም ልትሆን አትችልም።" ሲል ረገጥ አድርጎ ተናገረ።

ይህ ሁኔታ በሲሳይ ላይ ፍራቻ አሳደረ። እንዲገናኙ የቀጠራት ይቅርታ ለመጠየቅ ይሁን ለሌላ ሊገባት አልቻለም። ጥርጣሬ አደረባት። "እኔ አይደለሁም፣ አርአያ። እኔ አይደለሁም። ሌላ ሴት ናት። ሌላ ሴት ናት ያስያዘችህ። "

"ነገርኩሽ። ከአንቺ ሌላ ያስያዘችኝ ሴት የለችም። አንቺ ነሽ !" ሲል ጮኸ። ሳይታወቀው ውስጣዊ ስሜቱ በሀዘንና በንዴት ተንተገተገ። አፍጦ አያት። ከመቀመጫው ፍንጥር ብሎ ተነስቶ ቆመ።

ሲሳይ በድንጋጤ ጭብጥ ብላ አየችው። መውጫ ቀዳዳ እንዳጣችና በወጥመድ እንደተያዘች አይጥ፣ ዓይኖቿን ቁልጭ ቁልጭ ከማድረግ ሌላ የተናገረችው አልነበረም።

በዓይናቹ የሚገላት ይመስል አነጣጠረባት። የግንባሩ ሥሮች ተግተረተሩ። ፊቱ በላብ ሰመጠ።

ሲሳይ ሁኔታው እጅግ አስፈራት። ልትታገሰው የማትችለው ሆነ። ቀጣይ ርምጃ ምን እንደሚሆን ሊገባት አልቻለም። ሮጣ ማምለጥ ፈለገች። ግን እንደማይሆንላት ተረዳች። ነገሩን ማበላሸት ይሆናል ብላ ተወችው። ለረጅም ደቂቃዎች ያረፉባትን የአርአያን ዓይኖች ልትታገሥ አልቻለችም። ማምለጫ መንገድ ፈለገች።

"ንግሥትን እነጋግረሀት ነበር?" አለች ረጋ ባለ አነጋገር።

መልስ አልሰጣትም።

ይህ ሁኔታ ደግሞ ይበልጥ አስፈራት። "በኤድስ ተለክፋለች። ከርሷ ጋር አንድ ሌሊት ማሳለፋችሁን ታስታውሳለህ?" አለች።

"የቷ ናት ትዕግሥት?" አለ ወደ ርሷ እየቀረበ።

"ትግሥት አይደለም ያልኩህ። ንግሥት ነው ያልኩህ። ያቺ የእኔ ጓደኛ። "

አርአያ ልጅቷን አልረሳትም። ከሲሳይ ጋር የተጋጩበት ምክንያት እርሷ በመሆኗ ገጽታዋን ባይረሳውም፣ ስሟን አያስታውሰውም ነበር። ጭንቅላቱን በሁለት እጆቹ ይዞ ሶፋው ላይ ቁጭ አለ።

ሲሳይ ለንግሥት ደግሞ ፈራች። አርአያ ጥቃት እንዳይሰነዝርባት ሰጋች። "በዚህ በሽታ መለከፏን አታውቅም። ብታውቅ ኖሮ፣ ታድንህ ነበር።" አለች።

አርአያ አልተናገረም።

"አባትየው ናቸው ያጠፉት። በሽተኛ መሆኗን እያወቁ ሳይነግሯት በመቆየታቸው ነው ሰዎችን ልትበክል የቻለችው። እርሷ ሳትሆን፣ አባትየው፣ ዶክተር ናትናኤል ዘለቀ፣ ናቸው የዚህ ሁሉ ተጠያቂ።" አለች። ከድንጋጤዋ የተነሳ የምትናገረውን የለየች አትመስልም። ማጅራቱን የሶፋ ወንበሩ ላይ አስደግፎ ጣራ ጣራውን ያይ ጀመር። ምንም ሳይናገር ከራሱ ጋር ሙግት ሲፈጥር ቆየ። በአእምሮው ውስጥ ሁለት የተለያዩ ሀሳቦች መጥተው ተፋጩ። 'ሲሳይን ልቅጣት ወይስ ልተዋት?'

'ለምን? እርሷ ምን አጠፋች? እርሷ ንጹህ ሰው ናት።'

'ማን ያውቃል የነገረችህ ነገር ሁሉ እውነት መሆኑን? ማምለጫ ብላ የፈጠረችው ዘዴ ይሆናል።'

'የለም እውነቷን ነው። ያስያዘችህን ሰው በትክክል ነግራሀለች። እርሷን ትተህ ተገቢውን ሰው ተበቀል።'

'ማን ነው ተገቢው ሰው? ንግሥት ወይስ አባቷ?'

'ሁሉም። ሲሳይ፣ ንግሥትና አባቷ።'

ጥቂት ደቂቃዎች ተቆጠሩ። ሲሳይ የአርአያ ዝምታ ሊያሳብዳት ደርሷል። ሰውነቷ ሁሉ በላብ ርሷል። ሸንቷን በውስጥ ሱሪዋ ላይ የለቀቀችው መሰላት።

"ማነው ያልሽኝ የአባቷን ስም?"

ነገረችው።

"የት ነው የሚሠሩት?"

ነገረችው።

አሁንም ዝምታ ሰፈነ።

ከመቀመጫው ላይ ተነሳ። በፊቱ ላይ መረበሽ ይነበባል። ለጥቂት ደቂቃዎች ያህል በተመስጦ ቆየና ወደ መኝታ ቤቱ ገባ። ሲሳይ ዘላ ወጣች። የቤቱን በር ከውጭ ዘግታ ሮጠች....

51

ሻምበል አርአያ ዛሬ ፀጉሩን እንኳ አላበጠረም። አለባበሱም እስከዚህ አይደለም። ከውስጥ የወታደር ልብስ ለብሶ ከላይ የሲቪል ጃኬት ደርቧል። የሚፈልጋቸው ሰው ይገኙበታል የተባለበትን ቢሮ ከፈተ። አንድ ወፍራም ቀይ ሴትዩ ተቀምጣለች። ተጠጋት። "ይቅርታ የኔ እህት። ዶክተር ናትናኤል ዘለቀ እዚህ ይገኛሉ?"

"አይገኙም።"

"የት ነው ቢሮአቸው?"

"ቢሮአቸው ይሄ ነው።"

"ይመለሳሉ?"

"አይመስለኝም። ሥራ ስለሚበዛባቸው አታገኛቸውም ዛሬ።"

አርአያ ብስጭት ብሎ መሬት መሬት እያየ ቆየ።

ፀሐፊዋ ሁኔታውን አይታ፣"ምነው?በደህና ነው?"ስትል ጠየቀች። ምን እንደሚመልስላት አላወቀም።

"በጣም አስቸኳይ ጉዳይ ነው ? " ስትል ሌላ ጥያቄ አቀረበች።

"አዎ ።"አለ፣ አርአያ ከዚህ በላይ ምንም አስቸኳይ ነገር የለም ብሎ።

"ታዲያ እንዴት አድረጌ ልርዳህ ? እሳቸው ዛሬ፣ ለሀገር ውስጥና ለውጭ ሀገር ጋዜጠኞች መግለጫ ለመስጠት ወደ ጤና ጥበቃ አዳራሽ ሄደዋል። ልታገኛቸው የምትችል አይመስለኝም። ቆይ እስኪ፣ ካልሄዱ አንድ የሚገኙበት ቦታ አለ። ልሞክርልህ።" ብላ የስልክ መናገሪያውን አንስታ የውስጥ መስመር ዘረጋች።" ግን ለምን ጉዳይ ነው የምትፈልጋቸው?" ስትል ጠየቀችው የስልኩን መናገሪያ ጆሮዋ ላይ ለጥፋ። መልስ ከማግኘቷ በፊት ስልኩ አናገራት። "ሀሎ!

እንደምን አደርሽ ? .... አዎ ነኝ..... ዶክተር ናትናኤል እናንተ ዘንድ አሉ? ..... ወዴት ነው የሄዱት?... እሺ::" ስልኩን ዘጋችውና ቀና ብላ አየችው::" አሁን ወጡ ተባለ::" አለች::

"ወዴት ነው የሄዱት? እደርስባቸዋለሁ?"

" አይመስለኝም፣ በመኪና ነው የሄዱት::"

"መኪና ይዣለሁ::" አለና ወዲያው ሀሳቡን ለወጠ:: ዶክተር ናትናኤልን አያውቃቸውም:: መከተል አይችልም::" የት አገኛቸዋለሁ?"

"ወደ ጤና ጥበቃ አዳራሽ ነው የሄዱት:: ሦስት ሰዓት ላይ ፕሬስ ኮንፈረስ አለባቸው:: አሁን ለሦስት አሥር ጉዳይ ነው::" አለች ሰዓቷን እያየች:: " አዳራሹ ውስጥ ከመግባታቸው በፊት ከደረስክባቸው ሞክር::"

" አዳራሹ የት ነው የሚገኘው?" ሲል ጠየቀ::

ነገረችው::

እየተጣደፈ ወጣ::

ናትናኤል፣ ለልጃቸው ምስጢሯን ሳይነግሯት በመቅረታቸው እርሱን ወደ ሞት አፋፍ አቅርበዋል:: በዚህ ቁጭት እርሳቸውን አስቀድሞ በሞት ሊቀጣቸው ተዘጋጅቷል:: ይህንን ውሳኔውን በአፋጣኝ ተግባራዊ ለማድረግ ችኩሏል:: የገቡበት ገብቶ ሊያጠፋቸው ፈልጓል::

መኪናውን አቆመና አንድ ትልቅ ግቢ ውስጥ ገባ:: በግቢው ውስጥ በርከት ያሉ፣ ሙሉ ልብስ ከነክራቫቱ የለበሱ፣ ሰዎች ቆመዋል:: የሚጠባበቁት ነገር ያለ ይመስላል:: አርአያ ወደ አንድ ሰውዬ ጠጋ አለና፣ "ዶክተር ናትናኤል ዘለቀን የት አገኛቸዋለሁ?" ሲል ጠየቀ::

"አዳራሽ ውስጥ ናቸው::" ብሎ አዳራሹን በእጁ ጠቆመው::

"ላነጋግራቸው አልችልም?" አለ አርአያ::

"አይመስለኝም፣ ከስብሰባው በኋላ ካልሆነ:: ይህ ሁሉ ሰው የሚጠብቀው እርሳቸውን ነው:: እሳቸው የሚሰጡትን መግለጫ ነው፣ እነዚህ ሁሉ ጋዜጠኞችና ሌሎች ባለሞያዎች፣ የሚጠብቁት:: አሁን ጊዜ ያላቸው አይመስለኝም::"

አርአያ ተናደደ:: ከስብሰባ በኋላ እንደሚያገኛቸው ቢያውቅም፣ የአንድ ደቂቃ የህይወት ጊዜ እንኳ ሊሰጣቸው አልፈለገም::

ወዲያው፣ በአካባቢው ያሉ ሰዎች፣ ወደ አዳራሹ እንዲገቡ፣ የዝግጅቱ አስተባባሪ አሳወቀ:: ሰዎቹ ሁሉ ገቡ:: አርአያ ብቻውን ቆመ::

ጥቂት አሰበ:: 'ለምን እዚሁ አልደፋቸውም? እንዳውም ጥሩ አጋጣሚ ይሆናል:: ለበደሉኝ የምሰጣቸውን ቅጣት ለሌላው ሰው የሚነግሩ ጋዜጠኞች ባሉበት ቦታ መሆኑ ጥሩ ነው:: የዶክተሩን ኃጢአት ሁሉም ማወቅ አለበት:: ዶክተሩን ካጋደምኩ በኋላ፣ ለተሰበሰበው ሁሉ ጥፋታቸውን ነግሬ፣ ራሴን እገላለሁ' አለ በልቡ::

አዳራሹ ውስጥ ገባ:: መጠነኛ ቁጥር ያላቸው ሰዎች አዳራሹን ይዘዋል:: የሬዲዮና የቴሌቪዥን ጋዜጠኞች መሣሪያዎቻቸውን፣ ሙሉ ቡላማ ሱፍ ልብስና ቡላማ ክራቫት አድርገው፣ መድረኩ ላይ ጉብ ያሉት ዶክተር ላይ አነጣጥረዋል:: አዳራሹ ውስጥ ባሉ ሰዎች ላይ ጉጉት ያደረ ይመስላል:: የነጭና የጥቁር ዘር የተቀላቀለበት የጋዜጠኞች ስብስብም ለአንባቢው፣ ለተመልካቹና ለአድማጩ ተሽቀዳድሞ የሚያቀርበውን ዜና በጉጉት እየጠበቀ ነው::

አርአያ፣ ገነጠል ብሎ አንድ ሰውዬ ወደ ተቀመጠበት አጠገብ ተጠጋና ቁጭ አለ:: "ዶክተር ናትናኤል የትኛው ናቸው?" ሲል ጠየቀ አርአያ::

ሰውዬው ቀና ብሎ አየውና፣ "እኛ መድረኩ ላይ ያሉት ናቸዋ::" አለ:: እስካሁን ሳያውቃቸው በመቅረቱ የተገረመ ይመስላል::

የአርአያ ቀኝ እጅ ወገቡ ላይ የታሰረውን ሽጉጥ ደገፍ አደረገ:: ርምጃውን ለመውሰድ ተጣድፏል:: በህይወት ተደስቶ የመኖር እቅዱን ያጨናገፉበትን ሀኪም፣ ብዙ ሰዎች በተሰበሰቡበት መድረክ ላይ፣ እንደ ግንድ ሊያጋድማቸው ቸኩሏል::

ወዲያው፣ ጥቁር ሙሉ ሱፍ የለበሰና ቀይ ክራቫት ያደረገ፣ ረጅም ቀይ ሰውዬ፣ የአዳራሹን የድምጽ ማጉሊያ መሣሪያ ይዞ፣ ከዶክተር ናትናኤል አጠገብ ቆመ:: ንግግሩን በእንግሊዝኛ ቋንቋ ጀመረ::

"ክቡራትና ክቡራን! ኢትዮጵያዊው ሳይንቲስት ዶክተር ናትናኤል ዘለቀ በዓለማችን አስከፊ ጥፋት በማድረስ ላይ ስላለው የኤድስ በሽታ ሲያደርጉት የነበረውን ምርምርና ውጤት ምን እንደደረስ ገለፃ ሊያደርጉላችሁ ከፊታችሁ ይገኛሉ:: ስለዚህ በሽታ መከላከያና ማጥፊያ እስከዛሬ በዓለማችን ያሉ ሳይንቲስቶች ብዙ ቢሞክሩም፣ የዶክተር ናትናኤል የአሁኑ የምርምር ውጤት እስካሁን ከተመዘገበው እጅግ ከፍተኛ ሆኖ ተገኝቷል:: ይህንን ግኝታቸውን እንዲረዳላቸው የተቋቋመው ኮሚቴ የእስካሁኑ ውጤታቸውን መርምሮ ጥሩ ተስፋ እንዳለው በመረዳት፣ ይህንኑ ጉዳይ በዓለማችን ላሉ

ህብረተሰቦች ለማሳወቅ፣ ይህንን የጋዜጣዊ መግለጫ ፕሮግራም አዘጋጅተናል። ይህም መግለጫቸው በዓለማችን ያለውን ሥጋት ጋብ እንደሚያደርገውና የኤድስ ቫይረስ ተጠቂ ለሆኑ ሰዎች ደግሞ፣ የመኖር ተስፋ እንደሚሰጣቸው እርግጠኞች ነን። ለእኛህ ኢትዮጵያዊ ሳይንቲስት፣ ይህ የመጀመሪያ ሥራቸው አይደለም። ሌሎች በርካታ ምርምሮች አካሂደው በሥራ ላይ አውለዋል። በምርምር ክፍላቸው ውስጥ በወረቀት ላይ ብቻ ሰፍረው ያሉም አሉ። አሁን ደግሞ የመላው አለምን ህዝብ ስጋት የሚያጠፋ ግኝት ይዘው ብቅ ብለዋል። ስለግኝታቸው የሚሰጡንን መግለጫ ለመስማትና ለሌሎች ወገኖቻችን ለማዳረስ ባህር ተሻግራችሁ፣ አገር አቋርጣችሁና ከሀገር ውስጥ የመጣችሁት ጋዜጠኞችና ሌሎች ባለሙያዎችን ሁሉ፣ በዶክተር ናትናኤል ዘለቀ ስም አመሰግናለሁ። አሁን መድረኩን ለጋዜጠኞች ጥያቄዎችና ለርሳቸው መልሶች እለቃለሁ። አመሰግናለሁ።"

አርአያ በእንግሊዝኛ ቋንቋ የተደረገውን ንግግር በሙሉ ንቃት ሰምቶታል። ስሜቱ ላይ ከፍተኛ ለውጥ አመጣ። እርምጃ ለመውሰድ አቆብቁቦ የነበረው ስሜቱን ረገብ አደረገ። ይሁንና፣ ጆሮዎቹን ሊያምን አልቻለም። ተከታዩን ማብራሪያ ለመስማት ጉጉት አደረበት። በግራ ጎኑ የያዘውን ሽጉጥ ጨብጦ የነበረው እጁን አወጣና አፉን ያዙ-በመገረም።

አንድ ረዘም ያለች ፈረንጅ ተነስታ የድምጽ ማጉያውን ወደአፏ አስጠግታ፣ "ዶክተር ዘለቀ፣ የመጀመሪያ ጠያቂ ልሁንና፣ የምርምሮ ትኩረት ያረፈው ለኤድስ ቫይረስ ማጥፊያ ወይስ ይህ በሽታ ከአንዱ ሰው ወደሌላ እንዳይዛመት የሚከላከል መድሀኒት በመፍጠር ላይ ነው?" ስትል ጠየቀችና ወደ ወንበሯ ተመለሰች።

ዶክተር ናትናኤል ጉሮሮአቸውን ጠራረጉ። "የእኔ ምርምር ያተኮረው፣ ቫይረሱ ከአንዱ ወደ ሌላ እንዳይዛመት መከላከል የሚችል መድሀኒት በመፍጠር አይደለም። ምርምሬ ያተኮረው፣ ቫይረሱን እስከ እነጭራሹ የሚያጠፋ መድሀኒት በማግኘት ላይ ነው። "አሉና ሌላ ጥያቄ በመጠበቅ ዓይነት ታዳሚውን ቃኙ።

አንድ ሌላ የውጭ ሀገር ጋዜጠኛ ተነሳ። ነጭ ቆዳ አለው። አጭርና ደማም ነው። "ዶክተር ,ምርምሮ ምን ያህል ተሳክቶሎታል? እስካሁን ድረስ መድሀኒቱን ለማግኘት በሌላው የዓለም ክፍል ባሉ ሳይንቲስቶች ከተደረጉት ምርምሮች የእርሶ በምን ይለያል?" አለና ተቀመጠ።

"መጀመሪያ ለሁለተኛው ጥያቄ መልስ ልስጥ። እስከዛሬ ድረስ በጥቅም ላይ የዋሉም ሆነ በምርመር ላይ ያሉ መድሀኒቶች ቫይረሱን ሙሉ ለሙሉ ማስወገድ የሚችሉ አልሆኑም። የሚያደርጉት ነገር ቢኖር ቫይረሱ እንዳይባዛ ማገድ ወይም የማባዛውን ፍጥነት ማዘገም ነው። ለምሳሌ፣ አዚዶታይሞዳይን ፣ ብቸኛ ፍቃድ ያገኘና በጥቅም ላይ የዋለውን ፀረ ሬትሮቫይራል ብናይ፣ የቫይረሱን የመራባት ሂደት ያደናቅፋል። ግን አኒሚያ፣ በተለምዶ አነጋገር የደም ማነስ፣ በሽታ ያስከትላል። በብዙ ሲጠቀሙት ደግሞ ወደ ቫይራል ሪስታንስ ይመራል። ይሁንና የሚያመጣው ያልተፈለገ ውጤት፣ ሳይድ ኤፌክት ገና አልታወቀም። ዲዲሲ እና ዲዲ አይ በሙከራ ላይ ያሉ የኤድስ መድሀኒቶች ናቸው። በኤድስ ህሙማን ላይ የሚያስከትሉት ያልተፈለጉ ውጤቶች ምን እንደሆኑ ገና አልተጠናም። ዲዲ አይ ከአዚዶታይሞዳይን የበለጠ ውጤት ያለውና የሚያስከትለው ጉዳት መጠነኛ የሆነ ይመስላል። እነዚህ ሁለቱ የሚረዱት ለቫይረሱ መራባት ምክንያት የሆነውን ኢንዛይም እንዳይኖር በማገድ ነው። ይሁንና፣ አንዳንድ መረጃዎች እንደሚያሳዩን ዲዲ አይ በጣፊያ ላይና በአንዳንድ ነርቮቹ ላይ መለብለብ ያመጣል። እንደዚሁም ዲዲሲ በአንዳንድ ነርቮች ለይ የመለብለብ ወይም የመቃጠል ጉዳት ያመጣል። ሌሎች ገና በምርምር ደረጃ ላይ ያሉ መድሀኒቶች አሉ። ይሁንና፣ እስካሁን የተነጋገርንባቸውና ሌሎች/ኮምፓውንድ ኪው፣ ጃ ኤል ኪው ቱ ሀንድረድ ቴዌንትዬ ስሪ፣ ሪቦዘምስ፣ አልፋና የመሳሰሉት የኤድስ ኤች አይ ቪ ቫይረስ በሽታ መድሀኒቶች ሊሆኑ አልቻሉም።

"ወደ እኔ ምርምር የተመለስን እንደሆነ፣ የኤድስ ቫይረስ በሰውነት ውስጥ እንዳይበራከቱ የሚያግድ ሳይሆን፣ ቫይረሱ ከአንድ ዓይነት ወደ ሌሎች ባህሪዎች ወይም ዓይነቶች ራሱን ከለወጠ በኋላ በመጨረሻ የሚታይበት ደረጃ ሲደርስ የሚያጠፋው ነው። በሌላ አነጋገር የእስካሁኑ የምርምር ውጤቶች ቫይረሱን ሙሉ ለሙሉ የሚያጠፉ ሳይሆኑ፣ ዕድገቱን የሚያዘግሙና የሚያደክሙ ናቸው። የእኔ ደግሞ ቫይረሱ አንድ የተወሰነ የዕድገት ደረጃ ላይ ሲደርስ፣ የሚያጠፋ ነው።

"ወደ ሁለተኛው ጥያቄ እንመለስ። ለአንድ የምርምር ሰው የሚያጠናበት ጉዳይ የሚያመጣውን ችግር መረዳት፣ ማስተዋልና መገንዘብ፣ የችግሩን መነሻና መፍትሄ መላ ምት ማቅረብና መተንበይ፣ መሞከር፣ ውጤቱን ማጤንና መደምደሚያ ላይ መድረስ የሚያጋጥሙት ሂደቶች ናቸው። እኔ ያለሁት ምርምሬ ፍሬ የሚያፈራበት ደረጃ ላይ ነው። ያገኘሁት መድሀኒት የኤድስ

ህመምተኛን በትክክል ይፈውሳል:: ይሁንና መድሀኒቱ የሚያመጣውን ያልተፈለገ ውጤት ገና አላወቅሁም:: ይህንን ጋዜጣዊ መግለጫ ከመስጠቴ በፊት፣ ይህንን ውጤት አያለሁ ብዬ ገምቼ ነበር::ግን አልቻልኩም:: ይሁንና በታካሚዎች ላይ መድሀኒቴ ምንም ዓይነት ሌላ ጉዳት እንደማያመጣ የሚያሳውቀውን መግለጫዬን በቅርቡ እንደማቀርብ እርግጠኛ ነኝ::"

"ዶክተር፣ "አለ አንድ ኢትዮጵያዊ ጋዜጠኛ:: "የእርሶ መድሀኒት ሙሉ ለሙሉ የኤድስ/ ኤች አይ ቪ ቫይረስን እንደሚያጠፋ ገልፀዋል:: አሁን ባሉበት የምርምር ደረጃ መድሀኒቱ ህሙማንን ካዳነ በኋላ፣ የሚያመጣውን ጉዳት /ሳይድ ኢፌክት/ አላወቁም:: መድሀኒቱ የሚያመጣው ጉዳት ቢኖር፣ ምን ሊሆን ይችላል ብለው ይገምታሉ ?"

"መጠነኛ የጉበት በሽታ ሊያመጣ ይችላል የሚል ግምት አለኝ:: ሄፒታይተስ ቫይረስ ሊፈጠር ይችላል:: ብቻ ርግጠኛ መሆን አይቻልም:: አሁን የጠቀስኳቸው ጉዳቶች ላይፈጠሩም ይችላሉ:: በሌላ በኩል ደግሞ መድሀኒቱን እንደወሰደ ታማሚው ሊሞት ይችል ይሆናል::"

"ለዚህ በሽታ ማጥፊያ መድሀኒት ለመፈልሰፍ ምን አነሳሳዎ? ለመድሀኒትነት ያገለግላል ብለው ለያዙት ቁስ ፍንጭ የሆኖት ምንድን ነው?" አለ አረብ የሚመስል ጋዜጠኛ::

"ይህንን መድሀኒት ለመፍጠር የተነሳሁበት ምክንያት ግልጽ ይመስለኛል:: አሁን በአለንበት ወቅት የሰው ዘርን በሚያስፈራ ፍጥነት በማጥቃት ላይ ላለ በሽታ ማጥፊያ ማንኛውም የህክምና ሰው ፈጣን ምላሽ መስጠት እንዳለበት እውቅ ነው:: እኔንም ያነሳሳኝ ይኸው ጉዳይ ነው::" ብለው የተናገሩት ዕውነት መሆኑንና አለመሆኑን ለማወቅ ዝም አሉ:: አነስተኛ ፍርሀትና ጥርጣሬ አደረባቸው:: ልጃቸውን ለማዳን ሲሉ፣ ይህንን ምርምር መጀመራቸውን በሰው የታወቀባቸው ነው የመሰላቸው:: ተከታዩን ጥያቄ መመለስ ጀመሩ:: ከባህል ሀኪሙ፣ ከአቶ ምስጋናው ጋር ያስተዋወቃቸውን አጋጣሚ አነሱ:: የባህል ሀኪሙ በግሩም ላይ የታዩትን ምልክቶች ያጠፋበትን መድሀኒት እንዲፈተሽላቸው ከመስጠታቸው በፊት ባደረጉት መላ ምት፣ ካገኟቸው ዕፅዋት ውስጥ አንዱ ለመድሀኒትነት እንደሚያገለግል ፍንጭ ማግኘታቸውንና፣ አሁን ያለበት ደረጃ እንዳደረሳቸው አስረዱ::

አንድ ኢትዮጵያዊት ጋዜጠኛ ተነሳች:: "ዶክተር ናትናኤል፣ የኤድስ ቫይረስ መቼና የት ታወቀ?የሚሉት ጥያቄዎች ብዙዎቹን

እያጨቃጨቀ እንደመጣ ታውቋል:: አንዳንዶቹ የሚሰጡት ገለጻ አንዳንድ አህጉራትን ሲያስኮርፍ ቆይቷል:: ለእነዚህ ጥያቄዎች የእርሶ መልሶች ምን ምን ናቸው?"

"የኤድስ ቫይረስ መጀመሪያ የተገኘው - እኔ ባገኘሁት መረጃ መሠረት- በአሜሪካ በሎስአንጀለስ ክፍለ ሀገር፣ በአንድ ግብረ ሰዶም ፈጻሚ ወንድ ላይ ነው:: ጊዜው እ.አ.አ 1981 ዓ.ም ነው::" ሲሉ ለተነሱት ጥያቄዎች አጫጭር መልሶች ሰጡ:: በእነዚህ ጥያቄዎች ላይ ብዙ ጊዜ መፍጀት የፈለጉ አይመስሉም::

ሌላ ጋዜጠኛ ተነሳ:: ጥቁር ነው:: ከአነጋገሩ ዘማ አፍሪካዊ መሆኑ ይታወቃል:: "እንደሚታወቀው፣ የሰው ዘር በዚህች ምድር ላይ መኖር ከጀመረ በብዙ መቶ ሺ የሚቆጠሩ ዓመታት አልፈዋል:: ይሁንና፣ እስካለፉት የቅርብ ዓመታት ድረስ፣ የዚህ በሽታ ምንነት አይታወቅም ነበር:: ማለት፣ የኤች አይ ቪ ቫይረስ መኖር አይታወቅም ወይም አልነበረም:: ታዲያ ይህ ሁኔታ አንዳንድ ሰዎች፣ የዚህ ቫይረስ መነሻ የሳይንስና ቴክኖሎጂ ዕድገት ነው እንዲሉ እያደረጋቸው ነው:: በሌላ አነጋገር፣ የሰው ልጅ በህይወት ላይ የገጠመውን ችግር ለማቃለል ሲል በፈጠረው ዘዴ ምክንያት ነው፣ ይህ ቫይረስ ሊፈጠር የቻለው ይባላል:: በዚህ ላይ ምን አስተያየት አሎት?"

ዶክተር ናትናኤል፣ ሰውዬው መናገር ከጀመረበት ጊዜ አንስቶ፣ ሊጠይቃቸው ያሰበው ምን እንደሆነ አውቀዋል:: ጥያቄው ቀጥተኛ ባይሆንም፣ ናትናኤል ምን ለማለት እንደፈለገ ተረድተዋል:: "ስለ ኤድስ ኤች አይ ቪ ቫይረስ መነሻ ብዙ መላ ምቶች ተሰጥተዋል:: ይሄኛው ወይም ያኛው ትክክል ስለመሆኑ የምሰጠው መልስ የለኝም":: አሉና ዘጉት::

አንድ የቻይና ጋዜጠኛ ተነሳች:: "በአሁኑ ወቅት ለኤድስ/ ኤች አይ ቪ ቫይረስ ሰለባዎች ምን ይመክራሉ?"

"ለመኖር ጉጉትና ተስፋ እንዲኖራቸው ትዕግሥትን መሣሪያ ማድረግ እንዳለባቸው እመክራለሁ:: በዚህ በሽታ በመለከፋቸው፣ ከሌላው የህብረተሰብ አባላት ዝቅ ብለው የሚታዩ አለመሆናቸውን ማወቅ አለባቸው:: የኤድስ ቫይረስ በሰው ልጅ ታሪክ ላይ ለመጀመሪያ ጊዜ የደረሰ መከራ አይደለም:: ከእኛ ቀደም ባሉት ትውልዶች ውስጥ የነበሩ ሰዎች በጊዜው መድሀኒት ያልተገኘላቸው አስቃቂ በሽታዎች ገጥሞአቸው ነበር:: ይሁንና፣ ሰው በመታገሉና ጥረት በመደረጉ መድሀኒቶቹን ሊያገኝ ችሏል:: የዘመናችን በሽታም ከዚህ የሚለይ

አይደለም። እንዳውም በአሁኑ ወቅት፣ ያለፉት ዘመናት ያላፈሯቸው ሳይንቲስቶችና የምርምር መሣሪያዎች አሉ። ስለዚህ፣ በቅርቡ መድሀኒቱ መፈብረኩ አይቀርም። ትዕግስት ያስፈልጋል። ራስንና ሌላውን በመጥላት ወደጥፋት የሚያደርጉትን ጉዞ መግታት አለባቸው። ከመቼውም የበለጠ ለሰው ልጅ ርህራሄና ቅንነት ማሳየት አለባቸው። ከአካላዊ ደስታቸው ይልቅ ለህሊና ደስታቸው መጣር አለባቸው። ይህ በሽታ እስከዛሬ ከታዩት በሽታዎች ለየት የሚልበት ሁለት ባህሪያት አሉት። አንደኛው፣ በቫይረሱ የተለከፉ ሰዎችን ቶሎ አለመግደሉና የዓመታት ጊዜ መስጠቱ ነው። ይህ ሁኔታ ህሙማንን የሚያጽናና መሆን አለበት። በሽታው እነሱን ለሞት ከመዳረጉ በፊት፣ መድሀኒቱ ሊገኝ ስለሚችል ተስፋ እንዲኖራቸው ያደርጋል። በሌላ በኩል ደግሞ፣ ቫይረሱ በደም ውስጥ መኖሩ ከመታወቁ በፊት፣ አያሌ ወንድሞችንና እህቶችን ሊበክል ስለሚችል፣ ጉዳቱ ፈጣንም ከባድም ነው። ህሙማን ይህን በመረዳት የሌሎች ሰዎችን ጤንነት በመጠበቅ ለህሊናቸው ማደር አለባቸው። ሌላው ትልቁ መሣሪያ ነው ብዬ የምገምተው፣ ፀሎት ነው። ህሙማን ሳያሰልሱ በፀሎት ከአምላካቸው ጋር መገናኘት አለባቸው።"

ዶክተር ለዚህ ጥያቄ የሰጡት መልስ ለአርአያ ጥሩ አስታማሚ ሆኖአል። ጨልሞ ለነበረው የመኖር ተስፋው፣ የብርሀን ብልጭታ ፈንጥቆለታል። ልቡ በደስታ ተሞልቷል ። አዳራሹ ውስጥ ይዞት የገባውን የበቀል ስሜት አሽቀንጥሮ ጣለው።' እንደገና መኖር!' አለ በልቡ።

አንድ ኢትዮጵያዊ ጋዜጠኛ ተነሳ። "ዶክተር፣ ለዚህ በሽታ መገኘት የባህል ሀኪሞች በተለይ፣ የሀገራችን፣ ምን አስተዋጽኦ ያደርጋሉ ብለው ይገምታሉ?"

"የዚህን በሽታ መድሀኒት በማግኘት በኩል የባህል ህክምና ከፍተኛ ሚና ሊጫወት ይችላል። እስካሁን በዓለማችን ላሉ ብዙ በሽታዎች መድሀኒት መገኘት ምክንያት የሆነው፣ የባህል ህክምና ነው። ስለዚህ፣ ከባህል ሀኪሞች ብዙ ይጠበቃል። ግን ጥበባቸውን በሳይንሳዊ ዘዴ ምርምር እንዲደረግበት ፈቃደኛ ሆነው መገኘት አለባቸው። እኔ ካገኘሁት መድሀኒት የተሻለና ውጤታማ የሆነ መፈወሻ ሊያፈልቁ ይችላሉ።

"ቀደም ሲል ለመጥቀስ እንደሞከርኩት፣ ለዚህ ምርምሬ መነሻ ፍንጭ የሰጠኝ የሀገራችን የባህል ህክምና ነው። በዚህ ረገድ አቶ ምስጋናው የሚባሉ የባህል ሀኪም የሚደነቅ ተአምር ከመሥራታቸው

ጎን ለዚህ ምርምሬ ምክንያት ስለሆኑኝ ላመሰግናቸው እወዳለሁ። በዚህ አጋጣሚ የአቶ ምስጋናው የባህል መድሀኒት ቫይረሱን ማጥፋት ባይችልም፣ የአንድ የኤድስ ህሙምን ዕድሜ መቀጠሉን ልገልጽላችሁ እወዳለሁ። ይህ ቀላል አይደለም። ይህንን በመረዳት፣ የባህል ሀኪሙን የባለቤትነት መብት በመጠበቅ ውጤት ያሳየውን መድሀኒታቸውን የሚመለከተው ክፍል ምርመር እያደረገበት ነው። አሁን በአለንበት የሳይንስና ቴክኖሎጂ ግስጋሴ ከዘመናዊ ህክምና ምንም ጠብ ሳይል፣ ከባህል ህክምና ይህ መገኘቱ፣ እንደ አቶ ምስጋናው ያሉ ባለሙያዎች ምን ያህል ጠቃሚ መሆናቸውን የሚናገር ይመስለኛል።" አሉ።

አንድ ሴት ጋዜጠኛ ተነሳች። ነጭ ናት። "ዶክተር ዘለቀ፣ ይህን መርምር ለማካሄድ ከፍተኛ የገንዘብና የማቴሪያል አቅም የሚጠይቅ ይመስለኛል። ይህንን ችግር እንዴት ሊወጡት ቻሉ?

"እንደተባለው ምርምሩ ከፍተኛ ገንዘብ ጠይቋል። በተለይ ደግሞ በግሌ ብቻ ያደረግሁት ምርምር ስለሆነ የገንዘብ አቅም አልነበረኝም። ይሁንና አለምፈቀፍ ግብረሰናይ ድርጅቶችና በሀገር ውስጥ አንዳንድ ግለሰቦች ስለረዱኝ ምርምሩን አሁን ያለበት ደረጃ አድርሻለሁ። ውጤቱንም ካዩ በኋላ በተጨማሪ የገንዘብ ድጋፍ ሊያደርጉልኝ የሚፈልጉ ተቋማት አሉ።" ሲሉ ገለጡ ዶክተር።

ጋዜጣዊ መግለጫው እንዳበቃ የፕሮግራሙ አስተናባሪ እንግዶቹ ሻይ እንዲጋበዙ ጠየቀ። እንግዶቹ ሁሉ ወደ ሻይ ሲወጡ፣ አርአያ ብቻ ቀረ። እስካሁን ድረስ ያለውን ነገር መስማቱ በቂ መስሎ ታየው። ከእንግዲህ መቆየት አልፈለገም። ይሁንና የዶክተር ናትናኤልንና የባህል ሀኪሙን፣ የአቶ ምስጋናውን፣ አድራሻ ፈልጓል። ይህንኑ ሊነግሩት የሚችሉት ዶክተር ናትናኤል ብቻ መሆናቸውን ተረዳ። በዚህ አጋጣሚ ሊያናግራቸው ፈልጎ፣ ወደ እርሳቸው ተጠጋ።

52

ሲሳይ ከሻምበል አርአያ ቤት አምልጣ ከወጣችበት ደቂቃ ጀምሮ የተሰማት እፎይታ ለረጅም ጊዜ አልቆየም። ራሷን ለማዳን ስትል የፈጠረችው ዘዴ ሳታውቀው የሌሎች ሰዎችን ህይወት አደጋ ላይ ጥሏል - የዶክተር ናትናኤልንና የንግሥትን። እነሱን ለማዳን ማድረግ የሚገባት ምን እንደሆነ ስታስብ ነው የከረመችው።

የተፈጠረውን ሁኔታ ለንግሥት ግልጽ አድርጋ ልትነግራት ወስና በኋላ ላይ ትታዋለች። አንድ ጊዜ የሰደበቻት የሚረሳ

አልሆነባትም። እርስዋን ከማናገር ይልቅ ለአባትየው መንገሩ ጥሩ ዘዴ ሆኖ አግኝታው ነው ዛሬ፣ የሚሰሩበት ሆስፒታል ድረስ የሄደችው። ይሁንና ጠዋት ልታገኛቸው አልቻለችም። ስብሰባ እንዳለባቸው ነበር የተነገራት። ከሥራዋ ቀርታ ዶክተሩን ባለማግኘቷ፣ ብስጭት ብትልም፣ ከሰዓት በኋላ ከቢሮአቸው መኖራቸውን ስታውቅ ደስ አላት።

"እንደምን ዋሉ ዶክተር?" አለች ሲሳይ፣ ልትጨብጣቸው እየተጠጋች።

ቀና ብለው በመነጽራቸው ውስጥ አዩዋት። "እ! ሲሳይ! እንዴ፣ አለሽ እንዴ አንቺ?" ሲሉ በመጠየቅ ጨበጧት።

"አለሁ። ደህና ኖት?" አለች፣ ከቢታቸው በመቅረቷ አፍራ።

"ደህና ነኝ። ደህና ነሽ ?"

"ደህና ነኝ።"

"ምነው ጠፋሽ ? ካየሁሽ እኮ ቆየሁ።"

"አለሁ።" አለች አቀርቅራ።

"መቼ ዕለት ነው? ንግሥቴን ስለ አንቺ ጠይቂያት፣ ደህና እንደሆንሽ ነገረችኝ። ግን በደህና ነው የጠፋሽው ?"ሲሉ ጠየቁ። በንግሥት ላይ የደረሰውን አደጋ ሰምታ የራቀቻት አድርገው ነው ያሰቡት።

"አዎ ደህና ነኝ።"

"ታዲያ ምነው አልጠየቅሽንም? ንግሥቴ እንደ አንቺ ያለ ጓደኛ በምትፈልግበት ጊዜ ከቤት መጥፋትሽ ተገቢ ነው?" ሲሉ ለስለስ ባለ ሁኔታ ጠየቋት።

ሲሳይ አልተናገረችም።

"ከንግሥት ጋር ተጣልታችኋል እንዴ?"

"እይ ደህና ነን። አልተጣላንም።" ስትል ዋሸች። የመጣችበትን ጉዳይ ቶሎ ተናግራ መውጣት ፈለገች። ይሁንና ልትገልጽላቸው ያሰበችውን ነገር ማንሳት ቀላል ሆኖ አልታያትም። ከምን ጀምራ በምን እንደምትቋጭ መለየት አቃታት።

"ሻይ ወይስ ቡና? ምን ይምጣልሽ?" አሉ የውስጥ መስመር ማገናኛ ስልኩን አንስተው።

"ምንም አልፈልግም። እቸኩላለሁ። ቶሎ መሄድ አለብኝ።" አለች ሲሳይ።

ዶክተር አላግደረደሯትም። ጊዜ የላቸውም። "ታዲያ ዛሬ እንዴት ብቅ አልሽ?" አሉ ጥቂት ዝምታ ከተፈጠረ በኋላ።

"አንድ ነገር ተፈጥሮ እርሱን ላሳውቆት ነው የመጣሁት።" ብላ ዝም አለች።

"ምን?" አሉ ትንሽ ኮስተር ብለው ። ልጃቸውን የሚመለከት ጉዳይ መሆኑን አላጡትም።

"ሻምበል እርእያ የሚባል መኮንን አለ።" አለችና እንዴት እንደምትቀጥል ማሰብ ያዘች።

ይሄ ስም በዶክተር አእምሮ ውስጥ አቃጨለ። ከአሁን በፊት እንደሰሙት ርግጠኛ ናቸው። ግን የትና መቼ እንደሆነ ለማረጋገጥ የማሰቢያ ጊዜ ሳያገኙ ሲሳይ ንግግሯን ቀጠለች።

"ኤድስ የያዘው ሰው ነው። 'ያስያዘችኝ ንግሥት ናትና ገድያት እሞታለሁ። 'እያለ ሲፎክር ሰምቼዋለሁ።"

ዶክተር ክፉኛ ደነገጡ። አንገታቸውን ወደ ፊት ሰገግ አድርገው፣ የንባብ መነጽራቸውን አውልቀው አዩዋት፣ ሲሳይን። "ምንድን ነው የምታወሪው ሲሳይ?"

ሲሳይም ሳትደነግጥ አልቀረችም። ስለንግሥት መታመም ርግጠኛ ሆና የምታውቀው ነገር የለም። "እኔ እንጃ ብቻ፣ ንግሥት የቫይረሱ ተጠቂ ሆና ሰውዬውን ማስያዟዋን አላውቅም። ሊገላት እንደሚፈልግ ግን ርግጠኛ ነኝ። ስለዚህ ጉዳይ ጥንቃቄ እንዲያደርጉ ለማሳወቅ ነው የመጣሁት።"

ዶክተሩ በፀጥታ ሲያዳምጡ ከቆዩ በኋላ በሀሳብ ሰጥመው ሲሳይን አዩዋት።"ምን ይመስላል ሰውየው?"

ሲሳይ የሻምበል እርእያን አካላዊ ሁኔታ ገለፀችላቸው።

"የት ነው የሚሠራው?"

ነገረቻቸው።

በወረቀት ላይ አሰፈሩት።

"ለእርሶም ህይወት ጥንቃቄ ቢያደርጉ መልካም ነው። እርሶንም ለመበቀል ይፈልጋል።" አለች እንደዋዛ።

ኖትናኤል ከፍ ያለ ድንጋጤ መላ ሰውነታቸው ውስጥ ሲሰራጭ ተሰማቸው። "እኔ ደግሞ ምን አጠፋሁ?"

"እኔ ምን አውቃለሁ?" አለች። ወዲያው በመቀጠል፣ "በበሽታው መለከፏን ተረድታ ሰዎችን እንዳትበክል በቅድሚያ እንድትጠነቀቅ ስላላደረጉ ነው መሰለኝ።" አለች።

ዶክተር ናትናኤል ግንባራቸውን ጠረጴዛው ከተሞረከዘው እጃቸው ላይ ወርወር ከማድረግ ሌላ፣ ምንም አልተነፈሱም። ለሲሳይ የሚነግሯት መከላከያ አልነበራቸውም። ጥፋታቸውን ያውቁታል።

ሲሳይ ከጥቂት ቆይታ በኋላ የጓደኛዋን አባት ተሰናብታ ወጣች። የዶክተር ድንጋጤ አሳስቧታል።ያ ህመምተኛ ልባቸው ሥራውን ያቆማል ብላ ሰጋች። ምንም አማራጭ አልነበራትም። 'ግን ለምን ለንግሥት አልነገርኪትም? ምን አስፈራኝ? ከቶ ለሠራብህ ደግ ሥራ ተብሏል። ብቻ ያው ነው። አባቷ ሰሙ ማለት እርሷ ሰማች ማለት ነው።' ስትል ደመደመች። ይሁንና በዚህ አልፀናችም። የአባትና ልጅ ህይወት አደጋ ላይ መሆኑን የተናገረችበት ጊዜ መዘግየቱን አውቃለች። እስካሁንም በህይወት ይገኛሉ አላለችም ነበር። ዶክተር ናትናኤልን በህይወት ብታገኛቸውም ስለንግሥት የምታውቀው ነገር የለም። ምንአልባትም፣ በአሁኗ ደቂቃ በህይወት ላትኖር ትችላለች። ሲሳይ ፈራች። ንግሥት በአሁኗ ደቂቃ ህይወቷ ቢኖርም፣ አባቷ ገብተው እስኪያስጠነቅቋት ድረስ ሊዘገይ ይችላል። ደውላ ልትነግራት አሰበች። ወደ ቢሮዋ ደወለች፣ ልታገኛት አልቻለችም። ከሥራ ከቀረች በርከት ያሉ ቀናት እንደሆኑ ተነገራት። መኖሪያ ቤቷ ደወለች።

ንግሥት ስልኩን አነሳች።

53

ከሲሳይ እንደበት የሚያስፈራውን ዜና እንደሰማች ያለችበትን ረስታ ነበር በድንጋጤ። 'ሊገልሽ ፎክሯል' የሚሉት ቃላት እንደተወነጨፈ ቀስት ልቧን ሲወጉት፣ አእምሮዋን ሲጠቀጥቁት፣ መላ አካሏን ሲበሳሱት ሠላሳ ደቂቃዎች አልፈዋል። አሁን እሷነቷን ነፃ አውጥታለች። ከእንግዲህ ደግሞ ህይወቷን ከአደጋ ውስጥ ለማውጣት መወሰድ ስላለበት ርምጃ ማሰላሰል ጀመረች።

'ግን ለምንድን ነው ላለመሞት የምጥረው?ድሮውንስ ሞቼአለሁ እኮ! ታዲያ ሞት ምን አስፈራኝ? ለየትኛው የሚያጓጓ ህይወት ነው ይሄ ሁሉ ድንጋጤና ፍርሀት? ለእኔ ከእንግዲህ ወዲህ የቀሩኝ ጥቂት ወራት ወይም ዓመታት ናቸው። መሞቱን ላወቀ ሰው

ፍርሀት ምኑ ነው? አሁንኖርኩ አልኖርኩ ምን አተርፋለሁ? ምን አጣለሁ? ቀናት ባለፉት ላይ በተካቡ ቁጥር ነፍስና ሥጋዬ የሚለያዩበት ደቂቃ በመቅረቡ የሚመጣው ሥጋት ካልሆነ ምን ጥቅም ይኖራል? ለምን እኖራለሁ? ሰው ለመሞት ይኖራል? ሞትን መፍራት የለብኝም። እንዳውም በኢድስ በሽታ ሞተች ከምባል በጥይት ሞተች መባል ትንሣኤ ነው።' አለች ለራሷ።

በዚህ ሀሳቧ አልፀናችም። በርሷ ቶሎ መሞት የሚጎዱት ሰዎች ታይዋት። መጀመሪያ፣ አባትዋ ዶክተር ናትናኤል፣ በዚህች ዓለም ያለቻቸውን እሷነቷን ሲያጡ፣ ምን ዓይነት ህይወት ሊመሩ እንደሚችሉ ገመተች። ልጅ ብቻ ሳትሆን፣ እንደ ሚስት አማካሪ፣ እንደ እናት ርሳቸውን ተንከባካቢ ናት። አባት፣ አጎት፣ አክስት፣ እህት፣ ወንድም፣ ሩቅ ዘመድ፣ ጎረቤት ሁሉንም ሆና ያኖረቻቸው እርሷው ናት። እርሷን ቢያጡ በህይወት የሚኖሩ አልመሰላትም። በርሷ ሞት የሚጎዳ መስሎ የታያት ሌላ ሰው ዳንኤል ነው። በጣም እንደሚወዳትና እንደሚያመልካት ታውቃለች። ህይወትን በደስታ ለመኖር የርሷ ጥገኛ መሆን ጀምሯል። በዚህ ዓይነት ሁኔታ ላይ ሳለ፣ ድንገት ከመቃብር ቤታች ስትሸሸገው ህይወት ሳትጨፈግግበት አትቀርም። ለጥቂት ጊዜያትም ቢሆን፣ ሀዘን መዳፎቿ ውስጥ አስገብታ እንደገብስ ቆሉ ሳታሸው አትቀርም። የሁለቱም ሰዎች ሀዘን የዳሰሳቸው ገጽታዎች፣ ከፊት ለፊቷ መጥተው ተማፀኗት። ልቧ ፈራ። ሳታስበው መኖር ተመኘች። ህይወቷ መርዘም እንዳለበት ተረዳች። እናም፣ ከፊት ለፊቷ ቆሞ 'እንኳን ደህና መጣሽ !'በሚል ስሜት እጁን የዘረጋላትን ሞት የምታባርርበትን ዘዴ አሰላሰለች። የእጅ ሰዓቷን እየቸና ወደ ስልኩ ተጠጋች። ቁጥሮች አዞረች።

"ሀሎ !" ከወዲያኛው ጫፍ ስልኩ ተናገረ።

"ዳንኤልን ፈልጌ ነበር።"

"ዳንኤል የለም።" አሉ ስልኩን ያነሱት የዳንኤል አባት።

"አልገባም ዛሬ?" ስትል ጠየቀች።

"አዎ! ማንልበል?"

"ንግሥት ነኝ።"

"እ!... አንቺ ነሽ !... " አሉ የዳንኤል አባት በማንጓጠጥ ዓይነት።

"አዎ።" አለች፣ አባትየው መሆናቸውን ገምታለች።

"ለምን ደወልሽ?" ሲሉ የቁጣ ቃል ባለው ድምጽ ጠየቁ።

"ለጥብቅ ጉዳይ ፈልጊው ነው።"

"እሱ ከአንቺ ጋር ምንም ጉዳይ እንደሌለው አታውቂም! አንዱን ብቸኛ ልጁን ብትተይው ጥሩ ነው !እሱ ከእንግዲህ ወዲያ ከአንቺ የሚፈልገው ምንም ጉዳይ የለም!ሰማሽ! ምንም የሚያገናኛችሁ ጉዳይ የለም! ትሰሚያለሽ ?"

በድንጋጤ ከማድመጥ ሌላ የተናገረችው ነገር አልነበረም። ጆሮዋ ላይ የሎኙው የዳንኤል አባት ሳይሆኑ፣ የስልክ ማናገሪያው እንደሆነ ሁሉ ቶሎ ከጆሮዋ አላቀቀችና አስቀመጠችው። ዝም ብላ ቁጭ አለች፣ የምታደርገው ጠፋት። ከዳንኤል ጋር በሶደሬ የመዝናናት ፕሮግራም ካሳለፉ በኋላ ተደብቆ የነበረው ሆደ ባሻነቷ ብቅ አለ። ከፋት። ጓደኛዋ ሆኖ የሰነበተው ሰንባዋ ድንገት እንደሚሰበል መጣና ፊቷን አጠበው። ምርር ብላ አለቀሰች።

54

ዶክተር ናትናኤል ዘለቀ መኖሪያ ቤታቸው እንደገቡ ሸዋዬን ወፍራም ቡና እንድታፈላላቸው አዘዙና ወደ መኝታ ክፍላቸው ገቡ። ንግሥት መኝታ ክፍሏ ውስጥ መሆኗን ቢያውቁም፣ ሲሳይ ስለነገረቻቸው ጉዳይ ሊያጫውቷት አልፈለጉም- ቡና እስኪጠጡ ድረስ። ኮታቸውን አውልቀው ቁምሳጥን ውስጥ በተንጠለጠለው መስቀያ ላይ ካስቀመጡ በኋላ፣ አልጋቸው ላይ ጋደም አሉ። ዓይኖቻቸውን ኮርኒስ ላይ አሳርፈው ሲሳይ የነገረቻቸውን ማስጠንቀቂያ እንዴት ለንግሥት እንደሚነግሯት ማሰላሰል ያዙ። ነገሩ ከባድ መሆኑ የገባቸው እየቆየ ነው። ይህንን ጉዳይ ለንግሥት መንገር እንደማርዳት ያህል ነው የቆጠሩት- የራስ መርዶ። ሸሽቶ የነበረው ጭንቀቷን እንደገና ማምጣት መሆኑን ሳይረዱት አልቀረም። ይሁንና መናገሩ፣ ጉዳዩን ሳታውቅ ከሚመጣባት ጉዳት የተሻለ ሆኖ አግኝተውታል። ቢሆንም ነገሩን በቀጥታ ነግረዋት ሊያስጨንቋት አልፈለጉም።

የመኝታ ቤታቸውን በር ከፍታ ገባች ሸዋዬ። ኢንቨሎፕ ይዛለች። "ዶክተር፣ ግሩም የሚባል ሰው ይህንን ደብዳቤ አምጥቶሎታል።" ብላ ሰጥታቸው ወጣች።

ዶክተር ከአልጋቸው ላይ ቀና ብለው ማንበብ ጀመሩ- መጀመሪያ አድራሻውን። የደብዳቤውን ፀሐፊ ወዲያው አወቁ። የት

እንደጠፋች ማወቅ ቸግሯቸው ነበር። በቅርብ ሆነው ስለርሷ አንዳንድ ነገሮችን ቢያጠኑ ደስ ባላቸው ነበር። ከጥቂት ቀናት በኋላ ውጤቱ ከሚታያቸው የምርምር ፍሬ ሁለተኛ ተጠቃሚ ሊያደርጓት ይፈልጋሉ- ከንግሥት ቀጥሎ። ደብዳቤውን ማንበብ ጀመሩ።

ለውድ ዶክተር ናትናኤል! እንደምን ሰንብተዋል? እኔ በጣም ደህና ነኝ። ሀያሉ እግዚአብሔር ይመስገነው! ዶክተር፣ ለጊዜው ድምጹ ጠፍቶ መቆየቴ ሳያስገርምዎት አይቀርም። እኔ አሁን ያለሁት ፍጹም ሰላምና ደስታ ካገኘሁበት ቦታ ነው። አሁን ካለሁበት ቦታ የመንፈስ ህክምና አግኝቼ ድኛለሁ። እስካሁን ድረስ ተነፍጌው የቆየሁትን ሰላም በማግኘቴ፣ እጅግ ከፍተኛ ደስታ ተሰምቶኛል። ዛሬ ከታላቁ አምላኬ ጋር በየቀኑ የምገናኝበት ቦታ ውስጥ ነው ያለሁት። እድሜ ለርሶ! ለአምላኬ ፀሎት እንዳደርስና ፊቴን ወደ እርሱ እንዳዞር ሀሳብ የሰጡኝ እርስዎ ኖት። አሁን ደብረሊባኖስ ከሚገኘው ገዳም ውስጥ እገኛለሁ። ከእንግዲህ ወዲያ፣ ለአላማዊው ኑሮ ግድ ባይኖረኝም፣ ሥጋዊ አካሌን አድኜ ለተጨማሪ ዓመታት እዚሁ ሆኜ አምላኬን ለማገልገል ትልቅ ምኞት አለኝ። መድሀኒት እየፈለሰፉ ነው ብለውኝ ነበር። ከምን ደረሱበት? እንደተሳካሎት የመጀመሪያ ተጠቃሚ እንደሚያደርጉኝ ርግጠኛ ነኝ። የእርሶ ባይሳካ፣ በሌላ ሀገር የተገኘ እንደሆነም፣ የተቻሎትን አድርገው የምድንበትን ዘዴ እንደሚፈልጉልኝ ታላቅ እምነቴ ነው።

አድራሻዎን ባለማወቄ ነው፣ በግሩም በኩል የጻፍኩልዎ። ከሳወቁኝ ግን፣ በቀጥታ እጽፍሎታለሁ። ለልጆ-ሰሚን ረስቼዋለሁ- የእግዚአብሔር ሰላምታ ያቅርቡልኝ። እግዚአብሔር ከእርሶ ጋር ይሁን!

ፊርማ
ሽታዬ ጋሻቸው።

ዶክተር ናትናኤል አንብበው ከጨረሱ በኋላ፣ አጣጥፈው ከአልጋቸው ጎን ካለው ኮመዲኖ ላይ አስቀመጡት። ስለልጃቸው ማሰብ ጀመሩ። ሽታዬ ያለችበት ቦታ ለንግሥት ሰላም የሚሰጥ መሸሸጊያ መሆኑን አመኑበት። ይህንኑ ሀሳብ ሊያዋዩዋት ፈለጉ። የመድሀኒቱን ውጤት እስኪያውቁ ድረስ፣ የመንፈስ እረፍት ታገኝ ዘንድ ሊረዳት የሚችል ሆስፒታል ይኸው ገዳም መሆኑን ቢረዱም፣ ለመንገር ፈሩ። ልጃቸው ገዳም ከገባች በኋላ ላትወጣ ትችላለች የሚል ስጋት

አደረባቸው። ሸታዬን የማረካት ሀይል በልጃቸው ላይ ከተጋባ፣ የንግሥት የልጅ ልጅ ማየት ተግባር ከንቱ ይሆናል ብለው ገመቱ። በመንፈሳዊ ሀይል የተሸነፈን ሰው ፈልቅቆ በማውጣት፣ ዓለማዊ ማድረግ አስቸጋሪ እንደሚሆን ያምናሉ።

ይሁንና፣ በዚህ አልፀኑም። ደብዳቤውን ሊያስነብቧት ወደ ንግሥት መኝታ ቤት አመሩ።

55

ሸዋዬ የመኝታ ክፍሏን ከፍታ ስትገባ፣ ንግሥትን አልጋዋ ላይ "ጋደም" ብላ መጽሐፍ ስታነብ አገኘቻት።" ንግሥትዬ! ሰው ይፈልግሻል።" ብላ ሄደች።

"ማን?"አለች፣ ትንሽ ግንባሯን ቋጥራ። ዳንኤል ይሆናል እንዳትል፣ እርሱ ሀገር ውስጥ የለም። ለሥራ ወደ ፈረንሳይ ከሄደ ሦስት ሳምንታት ተቆጥረዋል። የሚመጣበት ቀን ከአንድ ሳምንት በኋላ እንደሚሆን ስለነገራት፣ እርሱ እንደማይሆን ታውቃለች። ከርሱ ሌላ የወንድም ሆነ የሴት ጓደኛ አጥታ ብቻዋን ከሆነች ቀናት አልፈዋል። ግንኙነቷ ቤት ውስጥ ካሉ ሰዎችና ውጭ ደግሞ ፣ ከዳንኤል ብቻ ሆኗል። የመሥሪያ ቤት ጓደኞቿም ሥራዋን ከተወች ጊዜ ጀምሮ ርግፍ አድርገው የተዋት መስለዋል።

የእጅ ሰዓቷን አየች። ከምሽቱ አንድ ሰዓት ተኩል ሆኗል። በዚህ ጨለማ የፈለጋት ሰው ማን እንደሆን ልትገምት አልቻለችም። ዶክተር ናትናኤል አደገኛነቱን በሲሳይ ምስክርነት ለአለቃው ነግረው አርአያ ለጊዜው በቁጥጥር ሥር እንዲውል ባያስደርጉ ኖሮ፣ አርአያ ሊገላት እንደመጣ ገምታ ትደነግጥ ነበር። አርአያ እንደማይሆን ርግጠኛ ሆነች። ይሁንና በእርግጠኛነቷ አልፀናችም። አርአያ ተፈቶ ሊመጣ እንደሚችል ጠረጠረች። አርአያ ለጊዜው እንዲታሰር ያደረጉት መኮንን፣ መጀመሪያ ላይ ኢሰብአዊ ነገር መሆኑን ለአባቷ በማስገንዘብ በቁጥጥር ሥር እንዳይውል ተቃውመው ነበር። ማን ያውቃል፣ አሁን በቀድሞው ሀሳባቸው በመጽናት ፈተውት እንደሆነስ?

ንግሥት ፈራች። ከጥቂት ደቂቃዎች በፊት የአባቷ የምርመር ውጤት በመዘግየቱ ተበሳጭታ ራሷን ለማጥፋት እንዳልተመኘች ሁሉ አሁን ፈራች። ሞት ሩቅ መስሏት ነበር። አሁን ቀርቧት ሲመጣ፣ የምትገባበት ጉድጓድ ጠፋት። ላለመውጣትና ለመደበቅ ወሰነች። በዚህ ውሳኔዋ አልፀናችም። ስታስበው አርአያ እርሷን ወይንም አባቷን

ለመግደል መዛቱን አስታወሰች። አባቷ በእርሷ ሳቢያ እንዲቀጡ አልፈለገችም። ጥቃቱን እርሷ ባመጣችው መዘዝ፣ በእርሷ ላይ ብቻ እንዲያርፍ ወሰነች። ጋቢ ደርባ ከዋናው ቤት ወጥታ ወደ ግቢው በር ተጠጋች።

ግቢው ጭር ብሏል። ሌላ ጊዜ ያደምቁት የነበሩ ታካሚዎች ዛሬ የሉም። የዶክተር ክሊኒክ ዝግ በመሆኑ፣ በግቢው ውስጥ ያሉት አምፑሎች ሁሉም አልበሩም። አባቷ በጥናትና ምርምር ክፍላቸው ውስጥ መሆናቸውን አውቃለች።

ፈራ ተባ እያለች፣ ወደ በሩ ተጠጋች። አንድ አጠር ያለ ወጣት ገርበብ ብሎ ከተከፈተው በር ላይ ቆሞ አየች።

እርሱም ተጠጋት። እጆቹን ኪሶቹ ውስጥ ከቷል።

ንግሥት ማንነቱን ወዲያው ልታውቅ አልቻለችም። የዳንኤልን ስም ሲያነሳሳት ነው፣ የት እንዳየችውና ማን እንደሆነ ያስታወሰችው። የዳንኤል የእኅት ልጅ!

ተገቢውን ሰላምታ ከሰጠችው በኋላ፣ "ዳኒ መጣ እንዴ?" አለች በጉጉት።

"አይ፣አልመጣም። ይህንን ደብዳቤ ዛሬ በመጣ ሰው ልኮልሽ ልሰጥሽ ነው የመጣሁት።" አለና አንድ ፖስታ አውጥቶ ሰጣት።

ዳንኤልን ያገኘች ያህል፣ ተንገብግባ ተቀበለችው። "ቤቴን እንዴት አወቅኸው?" ስትል ጠየቀችው።

"አንድ ጊዜ፣ ዳንኤል ሊታከም እዚህ የመጣ ጊዜ፣ አብረን ነበር የመጣነው። ያን ጊዜ ስላየሁት አልጠፋኝም።"

ንግሥት ኢንቬሎፑን ሳመችውና ልጁን አመስግና ገባች።

'ድንቄም ተስሟል!' አለና በሆዱ መንገዱን ቀጠለ። ንግሥት ደብዳቤውን አሁኑኑ እንደምታነበው አውቋል። እርሷን ከዳንኤል ለማራቅ እርሱ፣ የዳንኤል አባትና እናት የቀየሱት ዘዴ ምን ያህል ውጤታማ እንደሚሆን ግን ሊገምት አልቻለም።

መኝታ ቤቷ እንደገባች ፖስታውን ቀደደችው። ደብዳቤውን ዘረጋች። ቁልጭ ባለ የእጅ ጽሑፍ የተጻፈ ነው። የዳንኤልን የእጅ ጽሑፍ አይታ አታውቅም።

"ውብ አጣጣል!" አለችና ማንበብ ቀጠለች።

ውድ ፍቅረኛዬ ወይዘሪት ንግሥት! የተከበረው የናፍቆትና የፍቅር ሰላምታዬ ከፈረንሳይ መዲና ከፓሪስ ይድረስሽ !

ንግሥትዬ! እወድሻለሁ። አፈቅርሻለሁ። አመልክሻለሁ። ከዚህ የተነሳ እስከ ዕለተ ሞቴ ድረስ ከአንቺ ጋር በትዳር ዓለም ለመኖር ፍላጎት እንዳለኝ ታውቂያለሽ። ይሁንና የእኔን ፍላጎት የሚያሰናክሉ አንዳንድ ነገሮች እየተፈጠሩ ነው። እስከአሁን ድረስ መሰናክሎቹን እያለፍኩ በአሸናፊነት በመወጣት አንቺን በልቤ ውስጥ እንዳለሽ ለማቆየት ብሞክርም አልቻልኩም።

ንግሥቴ! እኔ የተፈጠርኩት የራሴን ህይወት ለመኖር እንዳልሆነ የተረዳሁት አሁን ነው። አሁን ባለሽበት ሁኔታ እንደምወድሽ በልዩ ልዩ አጋጣሚዎች ነግሬሻለሁ። ይሁንና፣ ይህንን ሁኔታ አባትና እናቴ ሊቀበሉት አልቻሉም። ግን እንደነገራቸው አላውቅም። በኤድስ በሽታ መለከፍሽን አውቀዋል። ከሶደሬ ከተመለስን በኋላ ስለነገሩ እውነትነት ሲጠይቁኝ ትክክለኛውን ነግሬያቸዋለሁ። አንቺን በአለሽበት ሁኔታ እንደምወድሽና አብረን መቆየት እንዳለብን ነግሬያቸው ነበር።ሊቀበሉት አልቻሉም። እኔም በተቻለኝ መጠን ላሳምናቸው ሞክሬ ነበር። አልቻልኩም። በብዙ ነገሮች ሊያስፈራሩኝ ሞክረዋል። አሁን የምመራውን የንግድ ድርጅት እንደምነጠቅ አስጠንቅቁኝ። እኔ ግን ልሸንፍላቸው አልቻልኩም ነበር። ድርጅቱን ቢነጥቁኝም በእውቀቴ አንዱ ቦታ ተቀጥሬ በማገኘው ገንዘብ፣ ከአንቺ ጋር ለመኖር ወስኜ ነበር። በዚህ በመጽናቴም ከአባቴ ከፉኛ ተግሳጽ ደርሶብኛል። በእኔ የተነሳም አባትና እናቴ ተጋጭተዋል። እናቴ አቋሜን ደግፋ ሳይሆን በእናትነት አንጀቷ ከእኔ ጎን በመቆሟ፣ ከቤት ወጥታለች። ለአያሌ ዓመታት ፍቅርና ሰላም ነግሶበት የነበረው ቤት እንደ በረዶ ቀዝቅዟል። አባቴም አንቺን ትቼ፣ የቤተሰቡን ፍቅርና ሰላም እንድመልስ ተማጽኖኛል። ከላይ የጠቀስኳቸው ማስፈራሪያና ግፊቶች ቢሟኑኝም፣ ጫንቃዬ ተቋቁሟቸው ነበር። ለአንቺ ፍቅር ስል ያልቻልኩት ነገር አልነበረም። ሆኖም፣ እናቴ በስተርጅና ከሞቀ ቤቷ፣ እንደ አሮጌ ቁና ተጥላ፣ አይታው በማታውቀው የችግር ልምጭ ስትገረፍ የማየቱ ተግባር፣ ጫንቃዬንና ትዕግስቴን እያሳሳው መጣ። እናቴ ለእኔ ለአንድ ልጇ ፍላጎት ስትል ባደረገችው ግጭት ሳቢያ፣ በመቅመስ ላይ ያለችው የችግር ኑሮ በቀላሉ የማየው ሆኖ አላገኘሁትም። ስለዚህ፣ ስለ ጉዳዩ ከአንቺ ጋር መወያየትና መፍትሄ መፈለጉ መልካም አማራጭ ሆኖ አገኘሁት። ይሁንና፣ ቀላል ነገር አልሆነልኝም። ፍቅርሽን ከልቤ ውስጥ መንጭቄ ማውጣት አልቻልኩም። ጉዳዩን አንስቼ ላጫውትሽ አልደፈርኩም። በመሆኑም፣ አንቺን መሸሽ ጀምሬያለሁ -

ስለተፈጠረው ጉዳይ ከመነጋገር ይልቅ። ፈረንሳይ ሀገር ለሥራ ብሄድም ይህን ያህል ጊዜ የሚያቆይ አልነበረም፣ የአንቺን የቅሬታ ፊት ላለማየት ስል ነው የምመጣበትን ጊዜ ለማራዘም የተገደድኩት።

ንግሥትዬ! ከላይ በጠቀስኩልሽ መሠረት ከፊቴ ያለውን ችግሬን የተረዳሽ ይመስለኛል። በዚህ መሠረት፣ ልቤ እያፈቀረሽ ለቤተሰቤ ፍቅርና ሰላም ስል ልለይሽ ተገድጃለሁ። ችግሬን ስለምትረጅልኝ እንደማትቀየሚኝ ርግጠኛ ነኝ። መልካሙን እመኝ ልሻለሁ።

ያንቺው የቀድሞ ፍቅረኛ
ዳንኤል ፈጠነ
ከፓሪስ

ያነበበችውን ደብዳቤ ልታምን አልቻለችም። ደጋግማ አነበበችው። መልዕክቱ ያው ነው። በዚያ እንደማር በሚጣፍጠው እንደበቱ፣ ከፊት ለፊቷ ቆሞ 'ትቼሻለሁ!' ያለ ነው የመሰላት። በኤድስ ቫይረስ ተይዘሻል ተብሎ የተነገራትም ቀን እንዲህ አልደነገጠችም ነበር። አሁን ገና ነው መሞቷን የተረዳችው። እስከዛሬ ድረስ የህዋሱ ተሸካሚ ነሽ ተብሎ ቢነገራትም፣ እውን መስሎ አልታያትም ነበር። ህልም፣ ኸረ እንዳውም መባነን የሚያባርረው መጥፎ ቅዠት መስሎ ነበር የሚሰማት። ግን ተሳስታ እንደነበር ተረዳች፣ በእውን አለም ውስጥ መሆኗን ልብ የሚፍቀው ደብዳቤ ነገራት። እስካሁን ስትኖርለት የነበረው የዳንኤል ፍቅር መና ሆኗል። ከእንግዲህ፣ በዚህች ምኗም ባልታወቀ ምስጢር በሆነች አለም ውስጥ፣ የምትኖርበት ምክንያት ያለ አልመሰላትም። ሰውን እንዲኖር የሚያስገድደው ነገር ደስታ ነው። ደስታ ደግሞ ከፍቅር ይገኛል። ፍቅር ከሌለ ደስታ የለም። ደስታ ከሌለ ህይወት የለም።

እኚህ መከረኛ ብቸኛ አባቷ በዓይነ ህሊናዋ ከፊት ለፊቷ መጥተው ጉብ አሉ። ከእርሷነቷ ጋር በመወቃቀስ ዓይነት ውይይት የጀመሩ ሆኖ ተሰማት።

'ለምን ተስፋ ትቆርጪያለሽ የእኔ ልጅ?'

'ህይወትን ስኖርለት የነበረው ሰው ከዳኝ! ከእንግዲህ መኖር አልችልም!'

'ተይ እንደእሱ አይደለም። ህይወትን ትኖሪ የነበረው እኮ ለዳንኤል ብቻ አይደለም። ለእኔ ለአንድ አባትሽም ጭምር ነው። እኔ

አባትሽ ያለ አንቺ መኖር አልችልም እኮ። አንቺ ነሽ አስትንፋሴ። ሥጋዊ አካሌ ናትናኤል ቢሆንም፣ ነፍሴ እኮ አንቺ ነሽ።'

'እስከመቼ ድረስ ለሰዎች ስል እኖራለሁ? ህይወትን እኮ ሰው ሁሉ ለራሱ ነው የሚኖራት። አንዱ ለሌላው አይኖርም አባዬ።'

'ውሸት ልጄ። የእኔ መልፋት፣ መድከም፣ ያለ ዕረፍትና ዕንቅልፍ ከወረቀት ጋር መታገል ሌላውን ለማኖር አይደለም? አንቺና መሰል ጓደኞችሽን በህይወት ለማቆየት አይደል?'

'ነው። ግን ድካምና ዕረፍት ማጣት ብቻ ዋጋ የለውም። ተግባርና ውጤት ይፈልጋል። አንተ ግን ዘግይተሀል። ህይወትን ለራስህ ብቻ በመኖር አይደል የአንተን የጭንቅላት ውጤት በመጠባበቅ ላይ ያለነውን ምስኪኖች ችላ ያልከን?'

'አይደለም። ችላ ማለት እኮ አይደለም። ህይወትን የማዳን ተግባር ጊዜ ይጠይቃል። በችኮላ የሚሆን ነገር የለም። ጊዜው ሲደርስ ይሆናል።'

'አይ !ከልብ የሚወጡት ፍትረኛ ከከዳና ከሸሸ በኋላ ቢደርስ ምን ዋጋ አለው? ፍቅርን ካጡ በኋላ ተአምር ቢሠራ ምን ይረዳል?'

'ተይ ልጄ። እንደሱ መሆን አይገባም፣ ትንሽ ታገሺ!'

'አልታገስም!'

'እህ ምን ልትሆኚ?'

'የምሆነውን እኔ አውቃለሁ!'

እንደሚጥረዱ ቢላዎች በአእምሮዋ ውስጥ የሚፋጩት ሀሳቦች የፈጠሩባት መንፈስ ለዕንባዋ በሮ ቀደደ። እነዚያ ትላልቅ ዓይኖቿ እንደወትሮው አነቡ። የዛሬው ግን ውሀ መልክ ያለው ደም ነበር...

56

ከምሽቱ አራት ሰዓት ሆኗል። ንግሥትን ዛሬ አላዩዋትም። በሽታዋን ካወቀችበት ቀን ጀምሮ በየጊዜው መኝታ ክፍሏ በመሄድ ሲያጫውቷት ሲያጽናኗት ቆይተዋል። ዛሬ ሥራ በዝቶባቸው በጊዜ አላዩዋትም። እናም፣ ዛሬ የመጣው ደብዳቤ በርሷ ላይ ያደረሰውን ስሜት አላዩም። እስከ ዛሬ ድረስ ሲደከሙለት የነበረው ምርምር ውጤት በዚህች ምሽት ይታወቃል። የኤች አይ ቪ ቫይረስ ሰለባ የሆነውን የአለምን ህዝብ ነፃ ማድረግ መቻል አለመቻላቸው የሚለየው

አሁን ነው። በረሀብ፣ በጦርነት እንዲሁም በሩጫ ውድድር አሸናፊነት ስትታወቅ የነበረችው አገራቸው የዓለም መድህን ሆና ብቅ እንድትል የሚያደርጋት መፈወሻ ውጤት ዛሬ ነው የሚረጋገጠው። ለዚህም ነው ዶክተር ናትናኤል ከቀኑ አሥራ ሁለት ሰዓት ጀምሮ ከጥናትና ከምርምር ክፍላቸው ውስጥ ሆነው የምርምራቸውን የመጨረሻ ውጤት ሲከታተሉ የቆዩት።

ከሰዓታት በኋላ ዶክተር ናትናኤል የድካማቸውን መጨረሻ አወቁ። አእምሮአቸው ውጤቱን ሲረዳ፣ ዓይኖቻቸው ብልጥጥ አሉ። ግንባራቸው ላብ ቋጠረ። ፊታቸው ለጊዜው ትርጉሙ ምን እንደሆነ ሊያስረዳ የማይችል ስሜት አስነበበ። ለጠጥ ብለው ወንበራቸውን ተደገፉና ጣራ ጣራውን አፍጠው አዩ። አምላካቸውን ሊረግሙ ይሁን ሊያመሰግኑ ባልታወቀ ስሜት። ምንም አልተናገሩም። ባደረባቸው ስሜት የደም ብዛታቸውና የልብ ድካማቸው ሞት ደጃፍ እንዳያደርሳቸው ያሰጋል።

ድንገት ከመቀመጫቸው ተነሱና ጣራ ጣራውን አዩ። እጆቻቸውን እንደ ህንድ ፀሎት አድራጊ አገጣጥመው ከንፈሮቻቸውን አላወሱ። "ተመስገን! ተመስገን! አምላኬ ሆይ! ትልቅ ምስጋና ይድረስህ!" ሲሉ የደስታ ቃላት አወጡ። የመጨረሻውን ዓረፍተ ነገር ሲናገሩ እጅግ ጮኸው ነበር። ወዲያው መሬት ሳሙ።

በዚህች ደቂቃ፣ በዓለማችን በብዙ ሺህ ለሚቆጠሩ የኤድስ -በሽተኞች በሚሊዮን ለሚቆጠሩ የቫይረሱ ተሸካሚዎች፣ መድሀኒት ከኢትዮጵያ ምድር እንደተገኘ የሚያውቁት ዶክተር ናትናኤል፣ ፈልሳፊው ኢትዮጵያዊ ሳይንቲስት ብቻ ናቸው! ኢትዮጵያ፣ በህክምና ሳይንስ ዝና ያገኙትን በጣት የሚቆጠሩ ልጆቿን ቁጥር ከፍ አደረገች። ደስታው ለሳይንቲስቱ ብቻ ሳይሆን፣ ለመላው ኢትዮጵያውያንና ለተቀረው የዓለም ሕዝብ ነው።

ዶክተር ናትናኤል ወደ ወንበራቸው ተመልሰው ተቀመጡ። ምን እንደሚያደርጉ ግራ ገብቷቸዋል። ይህንን ዜና ቀድመው ለማን ማሳወቅ እንዳለባቸው ጨነቃቸው። የክሊኒካቸው ረዳት ለሆነው ለዶክተር ካሳሁን ሊደውሉለት አሰቡ። ከዚያም ለመሥሪያ ቤት ጓደኞቻቸው። ከዚያስ? ለማን እንደሚነግሩ ግራ ገባቸው። በአሁኗ ደቂቃ በመላው ዓለም ውስጥ ለሚገኙ ህሙማን ሁሉ ነግረው ይህችን ሌሊት በጥሩ ተስፋ እንዲያድሩ ማድረግ ቢችሉ እጅግ ደስ ባላቸው ነበር! ድንገት ከወንበራቸው ብድግ አሉ። ከሁሉም-ከሁሉም፣ የምርምር ውጤታቸውን ስትናፍቅ ለቆየችው ልጃቸው መንገር እንዳለባቸው ምን

እንዳዘነጋቸው ሊገባቸው አልቻለም። ይህንን ውጤት ከርሳቸው ጋር ሁለተኛ ሰው ሆና መጀመሪያ መስማትና እስካሁን ርቋት የነበረውን ዕንቅልፍ እንድታገኝ መደረግ ያለባት ንግሥት መሆኗን አመኑ። እየሮጡ ወደ መኝታ ክፍሏ አመሩ። ከጥናትና ምርምር ክፍላቸው ጀምሮ "ንግሥቴ! ንግሥቴ !"እያሉ መኝታ ክፍሏ ውስጥ ገቡ። ዓይናቻቸውን አልጋዋ ላይ ወረወሩ።

የለችም።

ተጣሩ።

በክፍሉ ውስጥ ምንም ሊያገኙ አልቻሉም።

ወደ ሌሎች ክፍሎች እየተዘዋወሩ ተጣሩ። ድምጿ አልተሰማም። ሸዋዬ ወደምትገኝበት ተጓዳኝ ክፍል ሄዱ። ሸዋዬ ለመተኛት አልጋዋ ላይ በመውጣት ላይ ነበረች። የዶክተርን ድምጽ ስትሰማ ከፈተችላቸው። ንግሥት መኝታ ክፍሏ ውስጥ እንደነበረች ብቻ ነው የነገረቻቸው ። ወደ መኝታ ክፍሏ ተመለሱ። ንግሥትን ሊያገኟት አልቻሉም። በምትኩ፣ አልጋዋ ላይ ሰው እንዲያገኘው ተደርጎ የተቀመጠ ደብዳቤ መናሩን ተረዱ። ለቀም አደረጉና ማንበብ ቀጠሉ።

ውድ አባዬ!ዛሬ ዓይናችህን አላየሁዋቸውም። እንደምን ዋልክ? በዚህ ደብዳቤ የማትፈልገውን ነገር ስነግርህ በጣም አዝናለሁ። ወድጄ አይደለም። ተቸግሬ ነው። የችግሬ መነሻ ምን እንደሆነ ለአንተ መንገር የሚያስፈልግ አይደለም። በውስጤ ያለው ህዋስ ከቆመት በታች ከሞቱት በላይ አድርጎኝ ኖሯል። በሥጋት አኝኮኝ ቆይቷል። ጉዳዩን ከነገርከኝ ቀን ጀምሮ እኔ ሳልሆን ሬሳዬ ነበር በዚህች ዓለም ላይ ሲኖር የነበረው። ነፍሴ ሳትወጣ ከሞትኩ ቆይቻለሁ። ነፍሴ ከሥጋዬ ሳትላቀቅ የቆየችው ለሁለት ነገሮች ነበር። ለአንተና ለዳንኤል ፍቅር። አንዱን አጥቼያለሁ። ዳንኤል በደረሰብኝ ችግር ከዶኛል። ለአንተ ፍቅር ስል መኖር ባትድም፣ የሚባካልኝ ሆና አልታየኝም። እኔ ባደረስኩት በደል ሻምበል አርአያ የሚባል ሰው ሊገድልህ ይፎክራል! እኔንም ሊገድለኝ ይፎክራል። የእኔን ባደረገው በወደድኩት። ሆኖም እጅግ ዘግይቶብኛል። በአንተ ላይ ሊደርስ የሚችለውን አደጋ በህይወት ሆኜ ማየት አልፈለኩም። በአጠቃላይ ይህችን ዓለም ለመሸሽ ተነስቻለሁ። ከዛሬ ጀምሮ አንገናኝም፣ አባዬ። በአካል ሳልሰናበትህ ከዚህች ዓለም በመሰወሬ አዝናለሁ።

ልጅህ ንግሥት ናትናኤል

በድንጋጤ በድን ሆነው ቀሩ። ልባቸውም ደማቸውም ሥራቸውን ያቆሙ ያህል ተሰማቸው። ዓይናቻቸው የተለያዩ ቀለማት ያለው ነገር ማየት ጀመሩ።

ወዲያው አንድ ድንገተኛ ጩኸት ከሌላው ክፍል እያስገመገመ መጣ። "ዶክተር! ዶክተር! "

በደመነፍስ ሸዋዬ ወደአለችበት ክፍል ሮጡ። የመታጠቢያ ቤቱ ወለል በውሀ ተሸፍኗል። ሸዋዬ የውስጥ ልብሷን እንደለበሰች እስከ ቁርጭምጭሚቷ በሸፈናት ውሀ ውስጥ ሆና፣ ዓይኖቿን ለማፈናጠር እንደፈለገች ሁሉ ጉልጉል አድርጋ፣ በሁለት እጆቿ ጭንቅላቷን ይዛ፣ ወደ አንድ አቅጣጫ ስታይ ደረሱ። እየተንቦጫረቁ ገቡና ሁኔታውን አዩ። የመታጠቢያ ገንዳው በውሀ ተሞልቶ ይፈሳል። ፀጉሯ ተበታትኖ፣ ትላልቅ ዓይኖቿ ፈጠው፣ አፏ ተከፍቶ፣ የሌሊት ልብሷን እንደለበሰች ሰጥማ አይዋት ንግሥትን። እጆቻቸውን አጠለቁና ንግሥትን ሊያወጧት ሞከሩ። ህይወት እንዳልነበራት ሲረዱ ድንጋጤው ፊታቸውን ምጥጥ አደረገው። ልባቸው ሥራውን አቆመ። እንደተነፈሰ ፊኛ ሙሽሽ ብለው ወደቁ።

ንግሥት ፀረ ተህዋስያን መድሀኒት በብዛት በመውሰዷ ሰውነቷ ስለተቃጠለ ነበር ገንዳ ውስጥ የገባችው።

የሸዋዬ ጩኸት አየለ። የምታደርገው ጠፋት። እየሮጠች ወጣች። የግቢውን ጠባቂ ተገኘን አስከትላ መጣች።

ዶክተር ናትናኤል ህይወት ለሰው ልጅ የምታደርሰውን እጅግ ከፍተኛ የሆነ ደስታና ሀዘን በዚህች ደቂቃ ቀመሱ። ህይወት መንታ መልኳን አሳይታ ሸኘቻቸው ወደ ወዲያኛው ዓለም....

ተ ፈ ፀ መ